PREOT ADRIAN-LUCIAN SCĂRLĂTESCU PREOT GHEORGHE PALCĂU

SOHATU-CĂLĂRAȘI
ÎNSEMNĂRI MONOGRAFICE

- 1993-2013 -

SLUJIRE ȘI DĂRUIRE,
DOUĂ DECENII DE MISIUNE CREȘTINĂ
ÎN EPISCOPIA SLOBOZIEI ȘI CĂLĂRAȘILOR

AMA AEDITING, 2013

Preot Adrian Lucian
SCĂRLĂTESCU

Preot Gheorghe
PALCĂU

SOHATU-CĂLĂRAȘI
ÎNSEMNĂRI MONOGRAFICE

https://biblioteca-digitala.ro

https://biblioteca-digitala.ro

Preot Adrian Lucian
SCĂRLĂTESCU

Preot Gheorghe
PALCĂU

SOHATU-CĂLĂRAȘI
ÎNSEMNĂRI MONOGRAFICE

1993-2013
SLUJIRE ȘI DĂRUIRE
DOUĂ DECENII DE MISIUNE CREȘTINĂ ÎN EPISCOPIA SLOBOZIEI ȘI CĂLĂRAȘILOR

Tipărită cu binecuvântarea
PREASFINȚITULUI PĂRINTE
† VINCENȚIU
EPISCOPUL SLOBOZIEI ȘI CĂLĂRAȘILOR

Editura....
București
2013

https://biblioteca-digitala.ro

Descrierea cip.....

ISBN 978-973-7894-94-6

https://biblioteca-digitala.ro

În satul Sohat veți găsi pe unchii mei, pe verii mei primari,
pe veri de-al doilea și pe toate rudele și nemeniile noastre,
toți țărani, foști clăcași și însurăței împroprietăriți.

Barbu ȘTEFĂNESCU DELAVRANCEA

https://biblioteca-digitala.ro

https://biblioteca-digitala.ro

CUPRINS

STADIUL CERCETĂRILOR
INTRODUCERE
1. Așezarea geografică
2. Căi de acces
3. Utilități
4. Apartenența teritorial-administrativă și populația
5. Populația
6. Toponimie
7. Relief
8. Clima
9. Apele
10. Solurile
11. Vegetația
12. Fauna
13. Școala
14. Dispensarul
15. Istoricul localității. Repere cronologice. Incursiune în arhive
VECHEA BISERICĂ/ VECHILE BISERICI
BISERICA SCHIMBAREA LA FAȚĂ
HRAMUL BISERICII/VECHILE BISERICI
PISANII
ARHITECTURA BISERICII
PICTURA BISERICII
CLOPOTNIȚELE
REPARAȚII ÎNSEMNATE ALE BISERICII
VIZITE PASTORALE ȘI RESFINȚIRI
CTITORII
PREOȚII
DASCĂLII
PĂMÂNTURILE

https://biblioteca-digitala.ro

CENTRUL SOCIO-CULTURAL DE ZI SFÂNTUL GHEORGHE
ȘI CASA PAROHIALĂ
COMITETUL PAROHIAL SOHATU în 2013
CONSILIUL PAROHIAL SOHATU în 2013
OSTAȘII
NEAMURI
PORECLE
PRIMARII
PERSONALITĂȚI
OBICEIURI
MONUMENTE ISTORICE
MITROPOLITUL UNGROVLAHIEI NEOFIT I
CĂLĂTORIILE MITROPOLITULUI NEOFIT
ÎN ȚARA ROMÂNEASCĂ
MITROPOLITUL NEOFIT DIN CRETA
ISTORICUL PAROHIEI SOHATU, JUDEȚUL ILFOV
STUDIU INTRODUCTIV
PE URMELE LUI DELAVRANCEA
CHESTIONAR PRIVITOR LA MONUMENTELE ISTORICE
SOHATU
SISTEMUL TRADIȚIONAL DE ALIMENTARE CU APĂ
ȘEDINȚE ȘI PROCESE-VERBALE. 1926-1945
PROCES-VERBAL/TESTAMENT
CURSURI DE ÎNDRUMARE MISIONARĂ
ȘEDINȚE ȘI PROCESE-VERBALE. 1950-1958
ȘEDINȚE ȘI PROCESE-VERBALE. 1958-1961
ȘEDINȚE ȘI PROCESE-VERBALE. 1963-1967
OBIECTELE DE PATRIMONIU
ȘEDINȚE ȘI PROCESE-VERBALE. 1967-1984
ȘEDINȚE ȘI PROCESE-VERBALE. 1985- 2013
CINSTIREA EROILOR LA SOHATU
PAROHIA SOHATU ÎN PELERINAJ
HRAMUL PAROHIEI SOHATU
INSCRIPȚII
PREOT ADRIAN LUCIAN SCĂRLĂTESCU
PREOT PAROH GHEORGHE PALCĂU
BIBLIOGRAFIE GENERALĂ

https://biblioteca-digitala.ro

STADIUL CERCETĂRILOR

Fiecare *Monografie* are un drum specific, în funcție de materialul documentar legat de subiectul în cauză. *Cartea* aceasta este rodul cercetărilor până la momentul tipăririi ei. Nădăjduim ca ulterior să mai apară și alte informații care să completeze ceea ce s-a descoperit până acum.

Avem cunoștință de existența unui *Sinodicon*[1] al *Sfintei biserici cu hramul Schimbarea la Față*, completat după 1873. De asemenea, mai știm de o *Monografie a Comunei Sohatu*, alcătuită înainte de 1955 de Vasile R. NIȚESCU, cel care avea să fie subinspector școlar. Aceste două izvoare sunt pierdute, însă părți din ele le-am găsit în citările altora. Pentru *Monografie* ne referim la Emilia MILICESCU, biografa scriitorului Barbu ȘTEFĂNESCU DELAVRANCEA iar pentru *Sinodicon* – la Părintele Pantelimon POSTOVANU.

Lucrarea de față este rodul cercetărilor extinse la instituții culturale din Slobozia, Călărași și București, precum și la fața locului, în Comuna Sohatu. Aici trebuie să remarcăm bogăția Arhivei Bisericii Sohatu, 1879-2013, datorată Preoților care au păstrat atât de bine actele parohiale.

Dacă s-au pierdut anumite *Izvoare*, în schimb s-au găsit altele. Ne gândim aici la una din primele încercări de restituire a trecutului pe care le-am aflat în răspunsurile la anumite întrebări prestabilite, în fapt o *Mică Monografie a Comunei Sohatu,* alcătuită de Notarul Petre

[1] sinodicon, sinodicu, sinodic, sinoditu = condică, registru în care este consemnată istoria unei biserici, mânăstiri.

https://biblioteca-digitala.ro

DUMITRESCU, la 25 august 1939, ca urmare a cererii Preturei[2] Plasei Budești[3].

La Arhivele Naționale, Fond Ministerul Cultelor și Instrucțiunii Publice (M.C.I.P.)/ Învățământului, în Dosarele anilor 1940-1946 sunt multe lucrări de grad I ale învățătorilor, majoritatea monografii ale satelor sau școlilor unde dascălii profesau. Din păcate, între ele nu s-au găsit nici una privitoare la Școala sau Comuna/satul Sohatu.

Obligația autorilor a fost de a verifica ipoteza conform căreia localitatea Sohatu s-a format, puțin după 1800, de către transhumanți vrânceni din zona localității Năruja și a văii Zăbalei, idee mult vehiculată până la apariția acestui *Studiu*. Concluzia, pe baza izvoarelor istorice găsite, este că *Sohatu a fost locuit cu mult înainte de exodul unor mocani*[4] *pe aceste meleaguri.*

Necesitatea alcătuirii *primei Istorii mai extinse a localității Sohatu* s-a simțit pentru a se face cunoscută construcția Bisericii de aici de către Sfântul Ierarh CALINIC de la Cernica și pentru a se reaminti că de aici sunt rudele omului de cultură Barbu ȘTEFĂNESCU DELAVRANCEA.

---

[2] pretura, preturi = în vechea organizare administrativ-teritorială a României, instituție în care își exercita funcția un pretor; serviciul pretorului; local unde funcționa acest serviciu.

[3] ARHIVELE NAȚIONALE, DIRECȚIA JUDEȚEANĂ CĂLĂRAȘI (=ARHIVE CĂLĂRAȘI), Fond Primăria Comunei Sohatu, Compartimentul Administrație de Stat, *Dosar 109/1939*, filele 8-16.

[4] mocan, mocani = locuitor (român) din regiunile muntoase (în special ale Transilvaniei); cioban din regiunile muntoase (mai ales ale Transilvaniei); mocârțan.

https://biblioteca-digitala.ro

INTRODUCERE

1. Așezarea geografică

Localitatea Sohatu este așezată în partea centrală a Câmpiei Române, în sectorul estic al Câmpiei Munteniei, în partea nord-vestică a Câmpiei Mostiștei, la o altitudine de 49 m, în județul Călărași, localizată pe hartă la 44° 19' Nord și 26° 30' Est.

Este aflată în Câmpia Dunării de Jos, între râul Dâmbovița și Valea Mostiștei, între pădurile Măcelaru, Baba Ana și Zalinca, pe de o parte și Lunca Dâmboviței, pe de altă parte.

Este o așezare de tip compact, cu casele despărțite doar prin curți, relativ mici, cu o structură neregulată și cu conturul influențat de topografia locală, făcând parte din categoria satelor mari, distanțate unele de altele și care formează tipul satelor de câmp.

Comuna Sohatu, cu satele Sohatu și Progresu, are o suprafață totală de 8417 ha, 6688 ha teren arabil, 1138 ha pădure, 157 ha vii și 40 ha luciu de apa.

În satul Sohatu sunt următoarele zone/ „cartiere": Vaideei, Pisica, Broscari, Deleni și Colibași.

2. Căi de acces

Terestru: pe DJ 412, la est, spre Pădurea Măcelarul și apoi pe 402 la nord, spre Fundulea și Autostrada A2 și pe 402, la sud, spre Nana; pe DJ 412, la vest, apoi nord, spre Gălbinași pe 301 și la sud, spre Vasilați,

https://biblioteca-digitala.ro

pe 301; pe 401C la sud, spre Aprozi, la nord, spre Progresu, pe calea ferata – la 5 km iar pe cale navigabilă – la 45 km, pe Dunăre.

Orașe apropiate: 35 km până la București, pe DJ 412, respectiv 301, 14 km până la Budești pe DJ 412, 301- DN 4 și 45 km până la Oltenița, pe DJ 412, 301- DN 4.

Distanțe din centrul Comunei până la: Progresu – 4-5 km, la nord-vest; Aprozi – 6,6 km, la sud; Prozanic-Vasilați – 6 km, la sud-vest; Gălbinași- Lămotești - 7km la vest; DN 4 – 14 km; A 2 – 20 km; Gara Gălbinași – 5 km; calea ferată industrială – 4 km; Aeroport București – 36 km; Port Oltenița – 45 km și Benzinăria Budești – 14 km.

3. Utilități

Comuna Sohatu are electricitate, apă potabilă, serviciu de telefonie, cablu TV, internet prin rețeaua de telefonie fixă Romtelecom, telefonie mobila, 2 biserici, 2 școli, 2 grădinițe, 2 cămine culturale, magazine mixte, un oficiu poștal, un CEC.

În apropiere de satul Sohatu a funcționat, timp de aproape 47 de ani, până prin 2003 o unitate militară.

4. Apartenența teritorial-administrativă

În 1791, pe *Harta lui Specht* este evidențiat satul Souhata.

Într-un tabel, de la 1804, al „sudiților austrieci", este menționat și satul *Suhat*[5].

În 1831, satul *Sohatu* făcea parte din Plasa Negoești, Județul Ilfov. Moșia *Sohatu* era stăpânită de Mânăstirea Plătărești[6]. Moșiile Podu

[5] Ștefan METEȘ, *Emigrări românești din Transilvania în secolele XIII-XX*, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1977, p. 158.

[6] Ion DONAT, Ion PĂTROIU, Dinică CIOBOTEA, *Catagrafia obștească a Țării Românești din 1831*, Editura Helios, Craiova, 1999, p. 184.

https://biblioteca-digitala.ro

Pitarului, Plătărești și Suhatul, cu ale Mânăstirii Sfântul Sava făceau parte din Plasa Dâmbovița, Județul Ilfov[7].

În 1835, în *Harta rusă*, găsim indicat și satul *Sahat*.

În anul 1837 satul *Sohat* aparținea de Județul Ilfov[8].

În 1853, în *Harta rusă*, găsim și satul *Suhatu*.

În *Harta Satmari, de la 1864,* apar satele *Suhatu* și *Puțiu Dimei*, precum și *Osp*(ătăria). *la Puțiu Dimei.*

Între 1864-1949, localitatea a funcționat sub denumirea de Primăria Comunei Sohatu și a aparținut de Plasa Negoiești/Budești, Județul Ilfov.

În 1872 satul Suhatu forma o Comună împreună cu cătunele Belcicov și Dona și locuințe izolate Belciugu și Pastrama, în Plasa Negoești, Județul Ilfov, având 700 locuitori și 40 pogoane de pădure[9]. Cu timpul, acele cătune aveau să dispară.

Potrivit *Legii pentru întocmirea comunelor*, din 1875, Sohatu făcea parte din Plasa Negoești[10].

În urma reorganizării potrivit *Legii din 1 aprilie 1882*, Sohatu rămânea la aceeași Plasă[11].

În 1902, Comuna Sohatu cuprindea satele Dona, Măcelarul și Sohatu[12].

În 1866 și 1899, satul Sohatu făcea parte din Plasa Negoești, Județul Ilfov[13].

---

[7] Ioan C. FILITTI, *Arenda moșiilor în Muntenia la 1831 și 1833. Populația Munteniei la 1857*, Extras din *Analele Economice și Statistice*, Septembrie-Decembrie 1931, Atelierele Grafice SOCEC&Co. S.A., București, 1932, p. 18.

[8] Pr. Nițișor CAZACU, Matei CAZACU, *Hirotoniile săvârșite în Eparhia Mitropoliei Ungrovlahiei între anii 1834-1852*, în „Glasul Bisericii", nr. 9-10, 1971, p. 873.

[9] Dimitrie FRUNZESCU, *Dicționarul topografic și statistic al României*, București, 1872, p. 467.

[10] DIRECȚIA GENERALĂ A ARHIVELOR STATULUI DIN ROMÂNIA (=D.G.A.S.R.), *Îndrumător în Arhivele Statului. Județul Ilfov*, București, 1975, p. 18.

[11] Ibidem.

[12] George Ioan LAHOVARI, General C.I. BRĂTIANU, Grigore G. TOCILESCU, *Marele Dicționar Geografic al Romîniei*, vol. V, București, 1902, p. 447.

[13] *Harta Județului Ilfov* de Mihai VERGOLICI, 1866, Biblioteca Academiei Române; MINISTERUL INSTRUCȚIUNII PUBLICE ȘI AL CULTELOR,

https://biblioteca-digitala.ro

În 1904, satul Sohatu făcea parte din Plasa Negoești, Județul Ilfov[14].

În urma *Legii din 1/14 mai 1904*, Comuna Sohatu a trecut la Plasa Budești, Județul Ilfov[15].

La Comuna Sohatu s-au alipit, la 1 iulie 1908, satele Puțul Dimii și Progresul, ce aparțineră până atunci Comunei Cucueți-Plătărești[16].

În Plasa Negoești găsim Comuna Sohatu și la 1911, când s-a dat *Legea pentru circumscripțiile, denumirea și reședința Plășilor din Județul Ilfov*[17].

În 1937, Sohatu cu Dona și Măcelaru formau Comuna Sohatu din Plasa Budești[18].

Între 1950-1961, Comuna Sohatu a aparținut de Raionul Brănești, Regiunea București.

Între 1949-1950, localitatea a funcționat sub denumirea de Comitetul Provizoriu al Comunei Sohatu.

Între 1950-1968, localitatea a funcționat sub denumirea de Sfatul popular al Comunei Sohatu.

Între 1961-1968, Comuna Sohatu a intrat în componența Raionului Oltenița, Județul Ilfov.

Între 1968-1990, localitatea a funcționat sub denumirea de Consiliul popular al Comunei Sohatu.

Din anul 1990, localitatea și-a reluat denumirea de Primăria Comunei Sohatu.

Din anul 1968, Comuna Sohatu are în componența sa și satul Progresu, fost Comună de sine stătătoare până la acel moment.

Din anul 1968 până în 1981, Comuna Sohatu a aparținut de Județul Ilfov.

SERVICIUL STATISTIC, *Recensământul copiilor în vârstă de școală din comunele rurale și urbane, făcut în anul 1899*, București, 1899, p. 212-213.

[14] *Recensământul copiilor în vârstă de școală, români și străini din comunele rurale, 1904-1905,* p. 120-121.

[15] D.G.A.S.R., *Îndrumător în arhivele statului. Județul Ilfov*, București, 1975, p. 19, 66.

[16] B(IROUL). J(UDEȚEAN al). A(RHIVELOR). N(AȚIONALE). ILFOV, Fond Prefectura Județului Ilfov, *Dosar nr. 105/1908*.

[17] D.G.A.S.R., *Îndrumător în Arhivele Statului. Județul Ilfov*, București, 1975, p. 19.

[18] *Buletinul Oficial al Județului Ilfov*, 2 august 1937.

https://biblioteca-digitala.ro

Din 1981, odată cu înființarea Județului Călărași, Comuna Sohatu, având în componență satele Sohatu și Progresu, a intrat în componența Județului Călărași, așa cum este și în prezent.

Satele Sohatu-reședința Comunei și Progresu, din punct de vedere administrativ-bisericesc, sunt constituite fiecare ca parohie proprie, aparținând de Protopopiatul Oltenița, Episcopia Sloboziei și Călărașilor.

5. Populația

În 1791, pe *Harta lui Specht* erau trecute la Sohatu aproximativ 30 de case/familii.

Într-un tabel, de la 1804, al „sudiților austrieci" sunt cuprinse numele tuturor ungurenilor[19] și localităților de unde au plecat din Transilvania (adică Austria), cât și satele unde s-au așezat și își exercită ocupația în Țara Românească. Între acestea sunt menționate: Balamuci, Merii-Petchii, Micșunești, Dridu, Cătrunești, Maia-Filipescului, Ferbinți și Suhat[20]. De aici rezultă că la acea dată erau în localitate oieri transilvăneni transhumanți[21].

În 1810, în Sohatu erau 110 case, 227 bărbați, 204 femei, în total 431persoane, români[22].

În 1831, satul Sohatu făcea parte din Plasa Negoești, Județul Ilfov. Moșia Sohatu era stăpânită de Mânăstirea Plătărești. Se aflau aici 86 de familii iar numărul feciorilor de muncă era de 12[23]. Moșiile Podu

---

[19] ungurean, ungureni = denumire dată populației (românești) din Transilvania, în special celei din vecinătatea fostelor provincii istorice Țara Românească și Moldova. Alte denumiri: mocan, bârsan, țuțuian, mărginean, sudit. Vezi METEȘ, *op. cit*., p. 148.

[20] METEȘ, *op. cit*., p. 157-158.

[21] transhumant, transhumantă, transhumanți, transhumante = (despre populații de păstori) care practică transhumanța; (despre animale) care este mutat vara la munte și iarna la șes.

[22] Diaconul Niculae M POPESCU, *Catagrafia Eparhiei Ungrovlahia, în anul 1810*, București, Tipografia Cărților Bisericești, 1914, p. 78.

[23] DONAT, PĂTROIU, CIOBOTEA, *op. cit.*, p. 184.

https://biblioteca-digitala.ro

Pitarului, Plătărești și Suhatul, cu ale Mânăstirii Sfântul Sava făceau parte din Plasa Dâmbovița, Județul Ilfov[24].

În *Harta rusă de la 1835* este evidențiat satul *Sahat* cu 57 familii (285 locuitori), sat cu o biserică iar la nord – cătunul/stâna Dona, aparținând de Sahat; stația de poștă Drumul Serii/Sării; satul Vasilați cu biserică și 61 familii (305 locuitori); satul Gălbinași (Rassa) cu biserică și 32 familii (160 locuitori); satul Plătărești cu 29 familii (145 locuitori); Cucueți cu biserică și 45 familii (225 locuitori); satul Podu Pitarului cu biserică și 50 familii (250 locuitori).

În *Harta rusă de la 1853* sunt evidențiate satul *Suhatu* cu 101 familii (505 locuitori), sat cu o biserică iar la nord – cătunul/stâna Dona, aparținând de Suhatu; stația de poștă Drumul Serii/Sării; satul Vasilați cu biserică și 61 familii (305 locuitori); satul Gălbinași (Rassa) cu biserică și 55 familii (275 locuitori); satul Plătărești cu 29 familii (145 locuitori); Cucueți cu biserică și 51 familii (255 locuitori); satul Podul Pitarului cu biserică și 55 familii (275 locuitori).

În 1872 satul Suhatu forma o Comună împreună cu cătunele Belcicov și Dona precum și locuințele izolate Belciugu și Pastrama, în Plasa Negoești, Județul Ilfov, având 700 locuitori și 40 pogoane de pădure[25].

În 1902, Comuna Sohatu cuprindea satele Dona, Măcelarul și Sohatu, în Plasa Negoești, Județul Ilfov, având: 1105 locuitori, o școală mixtă, 7 cârciumi, 702 cai și iepe, 33 armăsari, 18 tauri, 218 boi, 319 vaci și viței, 38 bivoli, 22 bivolițe, 222 porci, 11 capre, 1649 oi. Locuitorii posedau: 232 pluguri (din care 212 cu cai și 20 cu boi), 244 care și căruțe (din care 215 cu cai și 29 cu boi). Împroprietăriți erau 136 locuitori și neîmproprietăriți – 141 locuitori.

Satul Sohatu era reședința Primăriei, se întindea pe o suprafață de 1498 ha, avea o populație de 1023 locuitori, 1117 vite mari și 1297 vite mici[26].

În 1912 erau, în Sohatu plus cătunul Dona, 1865 persoane.

În 1919, erau în satele Progresu, Puțul Dimii și Sohatu 3850 locuitori, din care contribuabili – 611[27].

---

[24] FILITTI,*op. cit.*, p. 18.

[25] FRUNZESCU, *op. cit.*, p. 467.

[26] LAHOVARI, BRĂTIANU, TOCILESCU, *op. cit.*, vol. V, București, 1902, p. 447.

[27] B.J.A.N. ILFOV, Fond Prefectura Județului Ilfov, *Dosar nr. 102/1920*.

https://biblioteca-digitala.ro

În 1920, în Progresu erau 380 de capi de familie cu 1780 de suflete[28].

În 1921 erau 432 familii, cu 2137 suflete, toți ortodocși; toți agricultori, de cultură extensivă și/sau cărăuși la alții; un cizmar, 4 fierari, 2 croitori și un rotar; 4 cârciumi și un magazin cu articole de băcănie și manufactură. Femeile torceau și țeseau lână pentru aba[29] și plăpumi. Țeseau, de asemenea, pânză pentru albituri, mai ales din cauza scumpetei și a lipsei de bumbac. Creșteau gândaci de mătase. Țeseau șervete din borangic, cu care împodobeau odăile.

În 1922 - 1924 erau la Sohatu 450 familii cu 2000 de suflete, între care se înregistrau patru cazuri de concubinaj.

În 1926 erau 470 familii, 2000 suflete, 15 familii în concubinaj și 4 cazuri de nașteri nelegitime. Viciile constatate erau beția și furtișagurile. Nu erau confesiuni străine.

În 1927, Paraschiva, soția lui Ion Tudor, se convertise la baptism.

În 1930, Sohatu făcea parte din Plasa Budești, Județul Ilfov și aici erau 2641 persoane, din care 1276 bărbați și 1365 femei, 518 gospodării, 483 clădiri[30].

În 1937, Sohatu cu Dona și Măcelaru formau o Comună din Plasa Budești[31].

În 1933, Sohatu avea 560 familii cu 2776 de suflete, 21 cazuri de concubinaj: 15 între romi și 6 între români. În acel an apare o persoană de altă confesiune: Paraschiva, soția lui Ion Tudor, baptistă, netrecută formal la acest cult, asta însemnând că nu se înregistrase la Primărie în această calitate. În sat mai erau 32 de mahomedani de cetățenie sârbă, care se ocupau cu negoțul de manufactură. Din cele 560 de familii, 70 erau interesate doar de botezuri, nunți, înmormântări, în consecință nu erau trecute pe lista Adunării Parohiale. La vicii se reaminteau: beția, înșelătoria, răpirea, lipsa de respect față de cele sfinte.

Din 1933 s-au ivit 3 cazuri de familii stiliste sub influența Casei de rugăciune clădite în Parohia Tămădău, Protopopiatul Circ. III Ilfov și

---

[28] Ibidem.

[29] aba, abale = țesătură groasă de lână, de obicei albă, din care se confecționează haine țărănești; dimie, pănură; sort de aba.

[30] *Recensământul general al populației României, 1930, vol. IX, Structura populației României*, p. 147-148.

[31] *Buletinul Oficial al Județului Ilfov*, 2 august 1937.

https://biblioteca-digitala.ro

a călugărului dezbinat de Biserică ce locuia acolo. Erau militanți. Doi dintre stiliștii sohățeni fuseseră Consilieri parohiali.

În 1934, singura baptistă din Parohie revenise la matcă.

În 1935 erau 565 familii și doar o singură cârciumă. Viciile constatate erau: beția, furtul de cereale, păsări, stupi, de către tineri necăsătoriți. Erau 12 cazuri de concubinaj și 2 divorțuri.

În 1936 erau 583 familii cu 2616 suflete. Fusese epidemie de dizenterie și mulți copii decedaseră. Ca străini, erau menționați 4 albanezi, mahomedani. Paraschiva, soția lui Ion Tudor, era trecută ca botezată la baptiști. Soțul ei și copiii, doi băieți și patru fete, simpatizau cu baptismul dar nu erau botezați. Curentul baptist venea de la fii ai satului mutați la București și care aderaseră la acest cult în 1909.

Stiliști erau: Niculae Dobre Prunaru, văduv, născut în 1880, care locuia singur; Ion Ene Martin cu soția Vasilica; Eftenie Dumitru Chirimeacă, căsătorit, născut în 1880; soția lui și cei trei copii nu erau stiliști; Ion Dobre Radoveneanu, născut în 1881, cu soția Maria, care a murit în 1939, și copiii; Vasile Niculescu cu soția sa Maria; văduvele Șerbana Tănase și Nasta Ene.

Se înregistrau 12 cazuri de concubinaj: 4 familii de români și 8 de romi. Din aceste concubinaje 2 nu se puteau căsători nefiind divorțați iar 6 femei refuzau să se recăsătorească deoarece ar fi pierdut trei sferturi din pensia de văduvă de război.

La 1939 erau în satul Sohatu 486 familii cu 2746 suflete, 15 cazuri de concubinaj, o femeie baptistă cu un soț simpatizant baptist, dar copii ortodocși; o familie romano-catolică din 5 suflete: soțul și soția catolici cu trei copii botezați ortodox. Paul C. Popescu, fiul Preotului Constantin Gr. Popescu, era licențiat în Teologie, nehirotonit.

În 1939, Părintele Constantin Gr. Popescu a convins pe unii creștini asupra îndreptării calendarului. Nu mai apar pe listele cu stiliști Ion Ene Martin cu soția Vasilica, Vasile Niculescu cu soția sa Maria, văduvele Șerbana Tănase și Nasta Ene.

În 1939 erau în Comuna Sohatu, conform Arhivei Primăriei, 3179 suflete și 776 capi de familie, dintre care 640 capi plugari, 12 meseriași, 117 muncitori cu brațele, toți români și 2 turci; 4 cârciumi, având proprietari pe Zlate Zaharia, Manei I. State, Constantin Gh. Lincu și Ștefan D. Barbu; o moară de făină și mălai; o bancă populară.

https://biblioteca-digitala.ro

Majoritatea locuitorilor erau plugari, cu stare materială bună, care se hrăneau cu pâine zarzavat, lapte, brânzeturi, ouă și puțină carne[32].

La 1941 în Sohatu erau 18 exploatații agricole sub 0,1 ha, 14 într 0,1-0,5 ha, 11 între 0,5-1 ha, 90 între 1-3 ha, 132 între 3-5 ha, 258 între 5-10 ha, 81 între 10-20 ha, 11 între 20-50 ha, 2 între 50-100 ha, 3 peste 100 ha, 439 pluguri, 300 grape, 254 rariță, 6 semănători, 64 secerători și 407 care și căruțe[33].

În 1941 erau 640 familii, cu 3150 suflete, 6 cazuri de concubinaj, o baptistă (Paraschiva, soția lui Ion Tudor) și un stilist (Dobre Niculae Prunaru, văduv).

În 1942, în Sohatu erau 626 gospodării, 686 familii, cu 3150 suflete; 6 concubinaje.

În 1943, erau 804 familii, cu 3183 suflete, 16 concubinaje, un musulman albanez, cu pașaport și femeia baptistă, neînregistrată la primărie. Viciile timpului erau risca și furtișagul la tineri și beția la o parte din maturi.

În 1946 erau 687 familii, cu 3146 suflete. În 1948 erau 724 familii cu 3270 suflete.

În 1951 Sohatu avea 760 familii cu un număr de 3456 suflete[34], între care un singur stilist.

În 1955 Sohatu avea 870 familii cu un număr de 3567 suflete.

În 1956, în Sohatu, sat din Comuna Sohatu, Raionul Brănești, Regiunea București, erau 3551 persoane, din care 1734 bărbați și 1817 femei[35], între care un stilist, Eftenie Dumitru Chirimeacă, în etate de 77 de ani, care frecventa biserica stilistă din satul Codreni, Comuna Priasna, Raionul Lehliu.

---

[32] ARHIVELE NAȚIONALE, DIRECȚIA JUDEȚEANĂ CĂLĂRAȘI (= ARHIVE CĂLĂRAȘI), Fond Primăria Comunei Sohatu, Compartimentul Administrație de Stat, *Dosar nr. 109/1939*.

[33] INSTITUTUL CENTRAL DE STATISTICĂ, *Recensământul agricol din 1941*, vol. I, București, 1949, p. 105.

[34] ARHIVE CĂLĂRAȘI, Fond Primăria Comunei Sohatu, Compartimentul Administrație de Stat, *Dosar nr. 173/1951*, p. 83.

[35] DIRECȚIA CENTRALĂ DE STATISTICĂ, *Recensământul populației din 21 februarie 1956, vol. III, Structura demografică a populației,* București, 1960, p. 24.

https://biblioteca-digitala.ro

În anul 1957, în Sohatu erau 970 de familii cu 3627 suflete. Conform unui act din Arhiva Parohială, o dare de seamă către Protopopiat, se arată că: *Stilistul Eftenie Dumitru de 77 ani, înainte de deces a revenit la Cultul Ortodox*.

În anul 1958, în Sohatu erau 980 de familii cu 3670 suflete.

În anul 1959 erau 988 de familii și 3705 suflete.

În anul 1960 erau în Sohatu 1010 familii cu 3738 suflete.

În anul 1961, erau în Sohatu 1005 familii cu 3750 suflete, între care se afla și o familie adventistă, compusă din 2 persoane.

În anul 1962, erau în Sohatu 1020 familii cu 3840 suflete.

În anul 1963, erau în Sohatu 1005 familii cu 3620 suflete, între care 2 simpatizanți ai cultului adventist, netrecuți oficial.

În anul 1964, erau în Sohatu 1005 familii cu 3618 suflete, între care 2 simpatizanți ai cultului adventist, netrecuți oficial.

În anul 1965, erau în Sohatu 1006 familii cu 3630 suflete, între care 2 persoane de credință adventistă.

În 1966, în Sohatu, sat din Comuna Sohatu, Județul Ilfov, erau 3549 persoane, din care 1741 bărbați și 1808 femei iar în Progresu, sat din aceeași comună, erau 2440 persoane, din care 1210 bărbați și 1230 femei[36].

În 1967, în Sohatu erau 998 familii cu 3590 suflete.

În 1969, în Sohatu erau 998 familii cu 3590 suflete.

În 1970, în Sohatu erau 988 familii cu 3520 suflete, între care 2 persoane de credință adventistă.

Satele Sohatu și Progresu aveau la 1 iulie 1970 o populație de 6193 suflete, din care 3063 bărbați și 3130 femei[37].

În 1971, în Sohatu erau 980 familii cu 3500 suflete.

În 1972, în Sohatu erau 982 familii cu 3600 suflete.

În 1973, în Sohatu erau 986 familii cu 3620 suflete, între care 2 persoane de credință adventistă.

În 1974, în Sohatu erau 956 familii cu 3120 suflete.

---

[36] DIRECȚIA CENTRALĂ DE STATISTICĂ, *Recensământul populației și locuințelor din 15 martie 1966, vol. II, Populația pe vârste și sexe*, București, 1970, p. 647.

[37] *Localitățile Județului Ilfov*, 1972, p. 348.

https://biblioteca-digitala.ro

În 1977, în Comuna Sohatu, din Județul Ilfov, erau 5744 persoane și 1722 gospodării[38].

În 1978, în Sohatu erau 980 familii cu 3600 suflete, între care o familie cu 2 membri, adventiști.

În 1979, în Sohatu erau 850 familii cu 2550 suflete, între care o familie cu 2 membri, adventiști.

În 1980, în Sohatu erau 850 familii cu 2550 suflete, între care o familie cu 2 membri, adventiști.

În 1982, în Sohatu erau 850 familii cu 2850 suflete, între care un adventist.

Evoluția fenomenului nașterii pe profesii în Comuna Sohatu/ teritoriul Dispensarului Sohatu la femei între 16-45 ani, în anul 1986, era următoarea:

[38] DIRECȚIA CENTRALĂ DE STATISTICĂ, *Recensământul populației și locuințelor din 5 ianuarie 1977, vol. III, Clădiri, locuințe, gospodării*, București, 1980, p. 682-683.

https://biblioteca-digitala.ro

În 1992, în Comuna Sohatu, din Județul Călărași erau 3910 persoane din care 1930 bărbați și 1980 femei. În același an erau 1615 clădiri și 1532 gospodării[39]; 4433 camere de locuit, 1648 de locuințe, din care 1605 particulare și 43 locuințe de stat[40].

Conform evidențelor Parohiei Sohatu, aici figurau, în 1999, un număr de 763 familii și cu 2143 de suflete.

Azi Comuna Sohatu cuprinde satele Sohatu-reședința și Progresu. Satul Sohatu a înregistrat la recensământul din 2011, 2260 locuitori.

Comuna Sohatu are 3558 locuitori, din care: 201 copii, 989 persoane reprezintă populația activă iar 1574 pensionari.

6. Toponimie

Localitatea Sohatu își trage numele de la *suhat*[41] adică loc bun de pășune, cu iarbă bună de pășunat, pe lângă ape sau pe lângă locuri mocirloase. Cuvântul apare într-un document intern privitor la Răscoala

[39] COMISIA NAȚIONALĂ PENTRU STATISTICĂ, *Recensământul populației și locuințelor din 7 ianuarie 1992, Rezultate preliminare*, București, 1992, p. 149.

[40] COMISIA NAȚIONALĂ PENTRU STATISTICĂ, *Recensământul populației și locuințelor din 7 ianuarie 1992, vol. III, Clădiri, locuințe, gospodării*, București, 1992, 364-365.

[41] suhat, suhaturi = pășune (pe lângă ape sau pe lângă locuri mocirloase); izlaz, imaș, suhăție; apă puțin adâncă (unde se adapă vitele); dreptul de a pășuna.

https://biblioteca-digitala.ro

din 1821, din 3 septembrie 1820[42]: *Printre altele se spune să plătim și suhat pentru vitele mărunte ce pasc și să hrănesc în moșie*[43]. Aici are sensul: *dreptul de a pășuna*.

La început localitatea s-a numit *Souhata, Suhata, Sahat, Suhatu, Suhat* apoi a devenit *Sohat* și *Sohatu* ca în ziua de azi.

La 1746 Mitropolitul Ungrovlahiei Neofit I numea satul *Suhat*[44].

În Harta Specht de la 1791 apare satul *Souhata*.

În *Catagrafia Eparhiei Ungrovlahia, în anul 1810,* la poziția 119, este evidențiat satul *Suhatul*[45].

Într-o *Hartă a Țării Românești*, de la *1833*, realizată de Podpolcovnicul[46] Bergenheim I, apare și satul *Sohatu* având biserică[47].

În *Harta rusă de la 1835* apare satul *Sahat*.

În anul 1837, a fost hirotonit Dobre fiul lui Stoica din satul *Sohat* Județul Ilfov[48].

În 1853, în *Harta rusă*, găsim și satul *Suhatu*.

În *Harta Satmari, de la 1864* apar satele *Suhatu* și *Puțiu Dimei*, precum și *Osp*(ătăria). *la Puțiu Dimei.*

În *Harta Județului Ilfov* de *Mihai Vergolici, de la 1866*, satul este numit *Suhatu*.

În 1872 satul Suhatu forma o Comună împreună cu cătunele Belcicov, Dona și Pastrama, în Plasa Negoești, Județul Ilfov[49].

---

[42] *Sătenii din Nedeia – Dolj se obligă să împlinească pe viitor adeturile moșiei, la care până acum nu s-au supus* în ACADEMIA ROMÂNĂ, *Documente privind Istoria României. Răscoala din 1821*, Documente interne, Vol. I, Editura Academiei, București, 1959, p. 183-184.

[43] Ibidem, p. 184.

[44] Protosinghel Ghenadie ENĂCEANU, *Mitropolitul Ungrovlahiei Neofit I*, în „Biserica Ortodoxă Română", 1875-1876, 2, p. 319.

[45] POPESCU, *op. cit.*, p. 78.

[46] podpolcovnic = locotenent-colonel rusesc.

[47] ARHIVELE NAȚIONALE, Fond Diplomatice, Inventar 77, Dosar 146, *Harta Țării Românești, 1833,* de Podpolcovnicul BERGENHEIM I.

[48] CAZACU, CAZACU, *op. cit.*, p. 873.

[49] FRUNZESCU, *op. cit.*, p. 467.

https://biblioteca-digitala.ro

În 1902, Comuna Sohatu cuprindea satele Dona, Măcelarul și Sohatu[50].

În *Planul director de tragere*, din 1940, satul este numit *Sohatul*.

Documentele, istoricele, hărțile amintesc și de alte toponime din jurul Sohatului: Aprozii, Baba Ana, Belciugul, Belcicov, Budești, Dona, Lacul Cocorului, Malul Cioborea, Măcelarul, Moara Nouă, Pastrama, Puțul Vasilaților, Stâna, Vasilații, Tejgheaua,Tufanii[51] lui Dumitru, Tufanii lui Stan, Tufanii lui State, Tufanul lui Iancu Manu.

Pastrama, Măcelarul, Stâna, Baba Ana sunt toponime legate de îndeletnicirea străveche o locuitorilor acestor meleaguri: oieritul.

Belcicov ar putea fi un derivat de la familia Velciu, care apare în documente[52].

Tradiția orală susține că satul Progresu s-a numit Puțul Dimii, toponim pus în legătură cu un puț al crâșmarului Dima, în jurul căruia s-au constituit așezări omenești. Documentele atestă însă existența a acestor două toponime, Progresu și Puțul Dimii, separat.

7. Relief

Relieful comunei este încadrat în Câmpia Mostiștei. Terenul este plan, la 60m altitudine absolută, majoritatea pantelor fiind cuprinse în intervalul 0-2 %. Câmpul este fragmentat de obârșiile ramificate ale Vâlcelei Rasa. Crovurile înregistrează o frecvență deosebită pe câmp ca și pe terasa înaltă.

Sohatu se află pe Valea Prosanichei iar Progresu pe Valea Rasa.

Seismicitatea zonei este de gradul 7.

Datorită binefacerilor pădurilor: Baba Ana, Măcelaru, Belciug, Priasna, Tatina, care, cu mici intervale, se țin lanț, furia vântului aducător de secetă și de vifor este potolită[53].

---

[50] LAHOVARI, BRĂTIANU, TOCILESCU, *op. cit.*, vol. V, București, 1902, p. 447.

[51] tufan, tufani = specie de stejar (Quercus pubescens); tufar; ciomag, bâtă.

[52] LAHOVARI, BRĂTIANU, TOCILESCU, *op. cit.*, vol. IV, București, 1901, p. 25.

[53] ARHIVE CĂLĂRAȘI, Fond Secția Învățământ, *Dosar nr. 11/1960*, *Monografiile Comunelor și satelor din Raionul Oltenița*, *Schița monografică a satului Luica*, p. 1/129.

https://biblioteca-digitala.ro

8. Clima

Clima Comunei Sohatu poate fi caracterizată printr-un regim termic de aproximativ 11°C medie anuală, 23°C temperatura medie în luna iulie, cea mai călduroasă lună și ceva mai puțin de 3°C temperatură medie în luna ianuarie, cea mai răcoroasă lună.

Numărul mediu al zilelor fără îngheț este de peste 210 pe an, al zilelor de iarnă, cu temperatură maximă sub 0°C, trece de 30 iar al zilelor tropicale, cu temperatură maximă peste 30°C, se apropie de 50.

Regimul eolian este dominat de Crivățul de la est și nord-est și de Austrul de la vest și sud-vest. Crivățul aduce în unele veri călduri toride și de proveniență central-asiatică, după cum tot el poate declanșa iarna geruri excesive, prin mase de aer aduse fie de pe soclul continental euro-asiatic, fie din zonele arctice și care adeseori pot fi însoțite de întroieniri de zăpadă.

Regimul de precipitații cu medii anuale peste 500 mm cu medii în luna februarie, cea mai secetoasă, de 20-30 mm și cu medii în luna iunie, cea mai ploioasă, de 80 mm.

9. Apele

Hidrografia de suprafață pe teritoriul Comunei Sohatu este lipsită de ape curgătoare. Pe vâlceaua Rasa, fundul de vale este în general înmlăștinat iar în centrul vetrei Progresu este instalat pe aceeași vâlcea un helești îngust, având lungimea de aproape 1 km.

Apele din subsol, după adâncimea oglinzii de apă din fântâni, sunt cantonate în 4-8m la Progresu și 4-12m la Sohatu. Nivelul pânzei freatice oscilează după mersul precipitațiilor.

10. Solurile

Terenul de fundare este reprezentat prin praf argilos, leossoid cu grosimi până la 10m. Adâncimea de îngheț este de 0,7-0,8m.

https://biblioteca-digitala.ro

Solurile sunt cernoziomuri medii levigate și dispun de rezerve apreciabile de substanțe nutritive.

11. Vegetația

Condițiile bio-geografice se caracterizează în regnul vegetal prin terenuri agricole și pajiști stepice xeromezofile de silvo-stepă iar pe pârloage prin grupări derivate.

Vegetația forestieră este răspândită înspre capătul de răsărit al teritoriului acestei comune (pădurile Zalinca, Gologan) sau în apropierea ei (pădurile Rărești, Măciulești, Măcelaru și Baba Ana). Ele reușesc să păstreze biotopul de silvostepă prin stejărete destul de însemnate.

Vegetația spontană aparține pădurilor de stejar și stepei.

12. Fauna

Fauna comunei cuprinde elemente caracteristice Câmpiei Române: popândăul, hârciogul, iepurele, căprioara, vulpea, porcul mistreț, șoarecele, reptile, ciocârlia, mierla, privighetoarea, porumbelul, cucul și fazanul.

13. Școala

Dintre primii învățători amintim pe Matei Ioniță, al cărui nume îl întâlnim în documente înainte de 1848. După el urmează Nicolae Grigore. Ambii îndeplineau simultan funcția de cântăreț bisericesc dar și aceea de învățător/dascăl la școală.

1) Cursurile le făceau *într-o căsuță de lângă biserică veche de lemn și chiar în biserică*.

La 1864 învățământul în Sohatu se desfășura în casele lui Stan Ilie (Geai) și Banu Traian (Buduraș), sub conducerea învățătorilor Pavel Petrescu, Gheorghe Teodoru și alții de care locuitorii nu-și mai amintesc.

https://biblioteca-digitala.ro

În sat se făceau primele patru clase elementare iar cei câțiva elevi care-și continuau studiile, mergeau fie la Vasilați, fie la Budești.

La 1868, în Sohatu erau 21 de elevi[54].

2) Pentru că numărul de copii a crescut an de an, *în anul 1878 s-a construit prima școală*, în centrul satului, aproape de biserică, formată din două săli de clasă, unde se țineau doar cursurile primare. Există și părerea că anul construirii primei clădiri școlare este 1896.

Lipsa cadrelor didactice făcea ca procesul de învățământ să se desfășoare anevoios.

La 1899 de centrul școlar Sohatu țineau cătunele Sohatu și Măcelaru. La Sohatu erau o școală mixtă, 140 băieți români, 110 fete române, un băiat străin iar la Măcelaru erau 11 băieți și 5 fete. Aceștia erau copii de vârstă școlară. Nu înseamnă că toți erau prezenți la școală sau la examenul final iar dintre aceștia mai puțini erau promovați și absolvenți. Distanța din Măcelaru la Sohatu era de 6 km[55].

În 1902, Comuna Sohatu cuprindea satele Dona, Măcelarul și Sohatu și avea o școală mixtă[56].

La 1904-1905, de centrul școlar Sohatu aparțineau 2 cătune. La Sohatu era o școală mixtă cu doi învățători, un bărbat și o femeie, cu 113 băieți români, 124 fete române, în total 237 copii în vârstă de școală. Dintre aceștia erau înscriși 98 băieți români, 50 fete române, în total 148 elevi, dintre care 146 ortodocși și 2 catolici. Dintre aceștia cei care au urmat cursurile tot timpul anului erau 26 băieți români, 7 fete române, în total 33 elevi. Dintre aceștia cei care au fost prezenți la examen din cei prezenți regulat erau 26 băieți români, 7 fete române, în total 33 elevi. Numărul celor prezenți la examen din ceilalți - 16 băieți români, 8 fete române. În total 57 - elevi prezenți la examen. Dintre aceștia cei

---

[54] B.J.A.N. Ilfov, Fond Prefectura Județului Ilfov, *Dosar nr. 59/1868*, f. 25.

[55] MINISTERUL INSTRUCȚIUNII PUBLICE ȘI AL CULTELOR, SERVICIUL STATISTIC, *Recensământul copiilor în vârstă de școală din comunele rurale și urbane, făcut în anul 1899*, București, 1899, p. 212-213.

[56] LAHOVARI, BRĂTIANU, TOCILESCU, *op. cit.*, vol. V, București, 1902, p. 447.

https://biblioteca-digitala.ro

care au promovat - 36 băieți români, 11 fete române, în total 47 elevi ortodocși. Dintre aceștia școala Sohatu a avut un singur absolvent[57].

La 1906, dirigintele Școlii Sohatu era P. Petrescu iar servitorul Școlii Sohatu se numea Păun Stan[58].

3) După unii *s-a construit o școală* în anul 1906. După alții, o nouă clădire pentru învățământ s-a ridicat în anul 1927.

În prezent, prin grija primăriei, clădirea vechii școli a fost renovată și modernizată, iar acum aici funcționează acolo grădinița cu două grupe de copii.

Conform unor mărturii, în anul 2010, cu prilejul efectuării unor lucrări de amenajare a curții acestei foste școli, unde se află azi grădinița, s-a descoperit un tunel ce leagă această clădire de biserică. Tunelul are înălțimea unui stat de om, este căptușit cu cărămidă și trece pe sub șosea.

La 1908 s-au reparat școlile din Sohatu și Progresu[59].

La 5 octombrie 1919, Serviciul sanitar constata că Școala din Comuna Sohatu *nu are latrină proprie, ci o ruină complectă alături de o groapă enormă, în care copiii pot fi expuși să cadă*[60].

În 1921 școala primară avea 2 săli de clasă și trei învățători, dintre care doar doi erau din comună. Era o populație școlară de 360 de copii. Școala nu putea cuprinde în cele două săli decât 160 de elevi. Analfabetismul se ridica la o cotă de 75% din populația Parohiei.

Părintele Constantin Gr. POPESCU a fost învățător suplinitor în perioada 1 aprilie 1916-1 septembrie 1924.

În 1926 erau 200 de elevi, dintre care: unul la Universitate, 2 la liceu, 2 la seminar, unul la școala normală, 40 de ucenici la școala de meserii și 10 la școala de negoț.

Prestigiul școlii a crescut odată cu venirea în Comună a învățătorului Vasile R. NIȚESCU și a soției sale, Lucreția Georgeta NIȚESCU, în preajma anului 1920.

---

[57] *Recensământul copiilor în vârstă de școală, români și străini din comunele rurale, 1904-1905,* p. 120-121.

[58] B.J.A.N. ILFOV, Fond Prefectura Județului Ilfov, *Dosar nr. 67/1906*.

[59] B.J.A.N. ILFOV, Fond Prefectura Județului Ilfov, *Dosar nr. 105/1908*.

[60] B.J.A.N. ILFOV, Fond Prefectura Județului Ilfov, *Dosar nr. 122/1919*.

https://biblioteca-digitala.ro

Învățătorul NIȚESCU a stat în Comună timp de 40 de ani consacrându-și întreaga viață învățământului. În timpul său s-a construit, în 1933, cancelaria profesorilor, casa directorului, în fața școlii și o anexă în spate.

Sub conducerea domnului Vasile R. NIȚESCU, începând din anul 1931, s-au cântat în Biserică răspunsurile liturgice de corul elevilor școlii, ajutați de cântăreții Parohiei. În 1936, elevii încă dădeau răspunsurile liturgice sub conducerea domnului învățător, ajuns director al școlii. Erau aduși la biserică și premilitarii.

În 1939, comuna avea o școală cu 2 săli de clasă, frecventată de 120 de elevi din cei 371 înscriși. Învățătorii își făceau conștiincios datoria. Școala avea locuință pentru director dar avea nevoie de cel puțin o sală de clasă.

În 1941 Părintele Constantin Gr. POPESCU preda 8 ore de Religie pe săptămână la școală dar și ore de Religie la premilitari.

Prin reforma din 1948 începe și în Comuna Sohatu învățământul de 7 ani, înființându-se pentru prima dată clasa a cincea în anul școlar 1948-1949, cu un număr de 25 de elevi.

În perioada 1949-1965 numărul elevilor a crescut foarte mult. În anii 1955, 1960 și 1965, în Comuna Sohatu, situația școlară a fost următoarea:

În raport cu numărul crescând al elevilor, au luat ființă și clase paralele ceea ce a dus la necesitatea lărgirii spațiului școlar, întrucât localul vechi de școală și sălile improvizate în fostele cârciumi au devenit insuficiente și necorespunzătoare.

https://biblioteca-digitala.ro

În 1948 erau 6 cadre didactice iar în 1965 erau 20 de cadre didactice.

La 11 februarie 1951 s-a luat hotărârea de a se strânge fonduri pentru construirea unui Cămin Cultural[61].

4) Pentru asigurarea spațiului școlar, *în anul 1965 s-a construit o școală cu 8 săli de clasă* și dependințele respective, prin contribuția voluntară a locuitorilor. Extinderea spațiului a permis înființarea unui laborator mixt de fizică-chimie și amenajarea unei săli pentru biblioteca școlară.

Procesul de învățământ s-a desfășurat în 1970-1971, în Comuna Sohatu (satele Sohatu și Progresu), în două grădinițe cu 60 de copii preșcolari și două educatoare, precum și în două școli generale cu 17 săli de clasă în care au fost cuprinși 783 de elevi îndrumați de 34 de cadre didactice. Alte instituții de cultură în această perioadă au fost: Căminele culturale din cele două sate, cinematograful sătesc, biblioteca comunală și cele două biblioteci școlare[62].

O dată cu generalizarea învățământului de 10 ani, la Școala generală Nr. 1 Sohatu s-a instituit treapta I de liceu iar mai târziu, în anul 1982 și Școala generală Nr. 2 Progresu a funcționat cu treapta I. Figurile unor pasionați de munca lor, în această perioadă, sunt cele ale dascălilor Elena CONSTANTIN, Teodor BALA, Ștefan BADRAJAN, Verona LIXANDRU și alții.

Conducerea școlii a fost asigurată de Învățător Vasile NIȚESCU, între 1933-1953; Profesor Gică ȘTEFĂNESCU, între 1953-1959; Profesor de Geografie Grad II Eugeniu DÂLBEA, între 1960-1980; Profesor de Matematică Elena ȚÂRDEA, între 1980-1982; Profesor de Limba Română Paulina PAMFIL, între 1982-1984; Profesor de Geografie Grad II Eugeniu DÂLBEA, între 1984-1986; Profesor de Limba și literatura română Niculina MIHĂIȚĂ (care ulterior se transferă la o școală generală din București), între 1986-1990; Profesor de Matematică Elena ȚÂRDEA, între 1990-februarie 2008; Învățător Daniela NICULESCU, din 2008 până în prezent.

---

[61] ARHIVE CĂLĂRAȘI, Fond Primăria Comunei Sohatu, Compartimentul Administrație de Stat, *Dosar 173/1951*, p. 83.

[62] *Localitățile Județului Ilfov*, 1972, p. 349.

https://biblioteca-digitala.ro

Colectivul școlii este format din următoarele cadre didactice: Daniela NICULESCU, învățătoare–director; Violeta GHEORGHE, învățătoare; Angela TEȘCOI, învățătoare; Elena SIMION, învățătoare; Nicolae STĂETU, profesor; Dragoș JELEȘ, profesor; Anastasia BUNEA, profesor; Elena ȚÂRDEA, profesor; Paulina PAMFIL, profesor Limba română; Mariana BĂLAȘA profesor; Preot Florin TRIFON, profesor de Religie; Elena ILIE, educatoare; Adina LICSADRU, educatoare.

Bibliotecar al Comunei este doamna Stănica STĂETU.

14. Dispensarul

În 1921 Serviciul sanitar era în supravegherea medicului Circumscripției sanitare Vasilați, care cuprindea 5 comune, ajutat de un agent sanitar și o moașă în întreaga Circumscripție. Nu existau spital, infirmieri. Bolnavii erau internați în Spitalul din Budești.

La sediul Primăriei era o Farmacie cu medicamente din cele mai obișnuite.

În 1939 nu era în Comuna Sohatu dispensar ci doar agentul sanitar Grigoriță V. Anton și moașa Ileana Ciacoi.

Până în 1952 în satele Sohatu și Progresu n-au existat puncte sanitare. Cel mai apropiat dispensar era la Budești, la 12 km distanță.

Primul punct sanitar al Comunei Sohatu a fost în casa lui Mișu ILIESCU, cu doctorul generalist Eugenia CRISTEA, în 1952-1953 și cadrul mediu Gligorița ANTON, moașă, până în 1955.

În 1955, dispensarul medical a fost mutat în casa naționalizată a lui Florea BĂRBULESCU, unde s-au amenajat cabinete de medicină generală, pediatrie, stomatologie și sală de tratamente. Aici a fost sediul dispensarului până în 1986.

Între 1954-1959 au acordat asistență medicală Comunei Sohatu doctorii Rebeca SALER și Liviu ARITON. Între 1959-1977 au venit alți doctori: Ștefan IONESCU și Angela DÂRZU iar asistenți au fost: Ioana DUȚĂ, Dumitra PANAIT și Ștefania NICOLAE.

https://biblioteca-digitala.ro

În 1970, rețeaua sanitară era formată dintr-o circumscripție medico-sanitară și o casă de nașteri, în care lucrau 2 medici, 6 cadre cu pregătire medie și 3 cadre cu pregătire elementară sanitară[63].

Între 1972-1986, dispensarul a avut ca medic pediatru pe Ioana MĂRGĂRIT. Până în 1977 a mai fost prezentă în dispensar familia de medici PETRE: Olga – stomatolog și Ion – generalist. După plecarea lor a venit, până după 1987 altă familie, ROCIU: Laura - generalist și Cornel – stomatolog.

Începând din anii 1965 și, respectiv, 1970, funcționează cadrele medii sanitare Tamara DUBĂU și Vangheluța DRAGNE – moașă, care erau și în 1987.

Din 1986 dispensarul medical și-a desfășurat activitatea într-un local nou.

În 1986 a fost repartizată ca medic generalist Sorina CHITIC iar în 1987 – Cornelia BRESTAN.

În prezent, de sănătatea locuitorilor din Comuna Sohatu se îngrijește doamna doctor Daniela Mihaela AL ATIEH, medic de familie, ajutată de doamnele asistente Florentina STAN și Alina BERBEC.

15. Istoricul localității. Repere cronologice. Incursiune în arhive

Puțul Dimii și Progresu

La început locuitorii au stat în bordeie, pe Drumul Sării, în apropierea pădurii Gologanu, pădure care există și astăzi.

Urme ale bordeielor de la Drumul Sării/Serii au fost observate până târziu sub forma unor gropi, unele dintre ele având pereții zidiți cu cărămidă arsă.

De la aceste bordeie s-au retras în vatra actualului sat Progresu, după apă, pentru ei și pentru animale, la puțul făcut de cârciumarul

[63] Ibidem.

https://biblioteca-digitala.ro

Dima, puț care există și astăzi. La aceste așezări au mai venit și familii din satele Valea Dragului, Ciocăneni, Vărăști și Bolintin.

Din anul 1840 datează Crucea de piatră/monument de artă plastică cu valoare memorială din curtea Bisericii din Progresu.

În *Harta Satmari, de la 1864* apar satele *Suhatu* și *Puțiu Dimei*, precum și *Osp*(ătăria). *la Puțiu Dimei.*

În *Hartă* nu este evidențiat satul Progresu, deoarece acesta a luat ființă în anul 1897 prin împroprietărirea cu locuri de casă a unor locuitori din împrejurimi.

Satul Puțul Dimii s-a chemat așa după numele unui oarecare Dima, care avea un han, la care poposeau carele încărcate cu sare ce se îndreptau spre Dunăre.

După documente, satele Puțul Dimii și Progresu au fost două entități diferite dar apropiate. La 3 august 1923 locuitorii din satele Progresul și Puțul Dimii cereau dezlipirea satelor lor din Comuna Sohatu, pentru formarea unei singure Comune cu denumirea de Comuna Progresul-Puțul Dimii[64].

Satul Progresu a aparținut succesiv de Comunele Pârlita-Sărulești, Podu Pitarului-Sărulești, Podu Pitarului (azi Plătărești) iar apoi de Comuna Sohatu, până în anul 1930 când a devenit Comună de sine stătătoare.

În anul 1968, a trecut din nou ca sat component al Comunei Sohatu, situație în care se găsește și în momentul de față.

Din anul 1930 și până în anul 1949 a funcționat sub denumirea de Primăria Comunei Progresu, în perioada 1949-1950 sub denumirea de Comitetul Provizoriu al Comunei Progresu, iar în perioada 1950-1958 - ca Sfatul Popular al Comunei Progresu[65].

Din informațiile disparate despre Progresu, deoarece nu ne-am propus să expunem istoria completă a acestei localități, am selectat

---

[64] B.J.A.N. ILFOV, Fond Prefectura Județului Ilfov, *Dosar nr. 24/1923*.

[65] Nicolae ȚIRIPAN, *Primăria Comunei Progresu (1938-1968)*, în ARHIVELE NAȚIONALE, DIRECȚIA JUDEȚEANĂCĂLĂRAȘI, Fond 264, *Dosar nr. 340*, *Primăria Comunei Progresu*.

https://biblioteca-digitala.ro

amănuntul că Preotul Barbu IONESCU nu a fost împroprietărit după Legea agrară de la 1921 și că poseda 200 stupi de albine[66].

În august 1919 o cârciumă din Progresu a fost arendată, după licitație, lui Ion Vasile TURCU și alta lui Ion N. DINU pentru 60 lei[67].

La 8 noiembrie 1920, Ion DUMITRESCU din Progresu cerea autorizație de a deschide în Progresu cârciumă cu vin și bere, pentru suma de 500 lei/an arendă. Se menționa că erau în Progresu doar 2 cârciumi pentru peste 300 familii. I s-a dat aviz favorabil.

În 1920, în Progresu erau 380 de capi de familie cu 1780 de suflete[68].

Specific pentru satul Progresu avem parcul de castani înființat în anul 1940 la inițiativa învățătorului Radu cu ajutorul elevilor din vremea aceea și pe timpul primarului Mihai OLTEANU, pe când Comuna Progresu aparținea de Plasa Budești; liziera de nuci La Armeanu, punct de reper în cadrul comunei, plantată pe drumul comunal Progresu-Sohatu, numită după cel la inițiativa căruia s-a și plantat, pe la 1920.

În satul Progresu, sat care din anul 1930 până în anul 1968 a fost comună de sine stătătoare, la conducere au fost următorii primari: Marin BICAN, Dumitru RADU, Marin CHIRCĂ, Dumitru SIMION, Mihail OLTEANU și Dumitru CRISTEA.

Descoperiri arheologice

La nivelul Comunei Sohatu s-au făcut descoperiri arheologice, care atestă existența unor așezări străvechi.

Localitatea Sohatu se regăsește pe o listă a Ministerului Culturii și Patrimoniului Național, care atestă faptul că aici zona a fost locuită încă din cele mai vechi timpuri. În urma cercetărilor și săpăturilor arheologice, s-a descoperit situl ansamblu din apropierea bălții Sohatu, pe malul stâng, la 1,5-2km nord de podul pe care trece șoseaua Gălbinași–Sohatu, în luncă.

---

[66] B.J.A.N. ILFOV, Fond Prefectura Județului Ilfov, *Dosar nr. 110/1925*.
[67] B.J.A.N. ILFOV, Fond Prefectura Județului Ilfov, *Dosar nr. 122/1919*.
[68] B.J.A.N. ILFOV, Fond Prefectura Județului Ilfov, *Dosar nr. 102/1920*.

https://biblioteca-digitala.ro

Mai precis, s-au găsit urme de locuire din epoca bronzului, circa 3500-1100 î.Hr., o așezare din epoca migrațiilor, secolul IV, iar din epoca medievală, secolele XVII-XVIII, s-au găsit fragmente ceramice și de metal.

Sate și moșii străvechi

Aproape de viitorul sat Sohatu au fost moșiile/satele Uscați și Vasilați, de care bătrânii își amintesc și astăzi. După un document din 20 februarie 1854, privitor la o alegere de hotare, *Uscați e identic cu Sohatu*[69]. Conform Inventarului 30, Pachetul 4, documentul 7, Arhivele Naționale București, același document cuprinde: *Sentința Trib(unalului). Ilfov Sec(ția). II Civilă cu No 31, relativă la alegerea hotarelor moșiei Uscații Vasilații, ce se învecinează cu Suhatul*.

Numele unor persoane din/ moșiilor Uscați și Vasilați/Văsilați/ Văsălați apar în mai multe documente, privitoare la întăriri/vânzări de moșii încă din 1614:

-27 decembrie 1614 (7123), Târgoviște: martor Danciu logofăt din Uscați[70];

-11 august 1618 (7126), (Buciumeni): martori din Uscați[71].

-ianuarie 1619 (7127), Târgoviște: martori din Uscați[72].

-24/29 noiembrie 1619 (7128), Târgoviște: martori din Uscați[73].

---

[69] D.G.A.S.R., *Indice cronologic nr. 17*, București, 1950, Mânăstirea Plătărești, doc. 17, p. 29.

[70] *Catalogul Documentelor Țării Românești din Arhivele Statului (=C.D.Ț.R.)*, vol II (1601-1620), București, 1973, doc. 649, p. 330; ACADEMIA ROMÂNĂ, *Documente privind Istoria României, veacul XVII, B. Țara Românească* (=*D.I.R.*), vol II (1611-1615), București, 1951, doc. 308, p. 346-347.

[71] *C.D.Ț.R.*, vol II, (1601-1620), București, 1973, doc. 895, p. 449-450; *D.I.R.*, vol. III (1616-1620), București, 1951, doc. 206, p. 231-232.

[72] *C.D.Ț.R.*, vol II, (1601-1620), București, 1973, doc. 954, p. 477; *D.I.R.*, vol. III (1616-1620), București, 1951, doc. 254, p. 285-286.

[73] *C.D.Ț.R.*, vol II, (1601-1620), București, 1973, doc. 1050, p. 523-524; *D.I.R.*, vol. III (1616-1620), București, 1951, doc. 393, p. 435-436.

https://biblioteca-digitala.ro

-28 ianuarie 1621 (7129), Târgoviște: martori din Uscați: Danciu logofăt, Vladu paharnic, Tudor sluger, Iscrul vornic, Aldimir vornic și Ghiuoca[74].

-24 aprilie 1621 (7129), Târgoviște: martori din Uscați[75].

-26 aprilie 1621 (7129), Târgoviște: jumătate din Văsălați și martori din Uscați[76].

-8 iulie 1622 (7130), Târgoviște: martor Danciu logofăt din Uscați[77].

-23 noiembrie 1623 (7123): Scorea logofăt din Uscați[78].

-10 ianuarie 1624 (7132), Târgoviște: martori Danciu logofăt, fratele său Scorea și Radul vătaf[79].

-11 ianuarie 1624 (7123): Scorea logofăt din Uscați[80].

-4 aprilie 1625 (7133): Scrie Danciul din Uscați[81].

-20 aprilie 1625 (7133): Danciul logofăt din Uscați[82].

-22 aprilie 1625 (7133), Târgoviște: Danciul logofăt din Uscați[83].

-27 aprilie 1625 (7133): Danciul din Uscați[84].

---

[74] *C.D.Ț.R.*, vol III, (1621-1632), București, 1978, doc. 9, p. 23; *D.I.R.*, vol. IV (1621-1625), București, 1954, doc. 12, p. 13-14.

[75] *C.D.Ț.R.*, vol III, (1621-1632), București, 1978, doc. 22, p. 29; *D.I.R.*, vol. IV (1621-1625), București, 1954, doc. 27, p. 25-26.

[76] *C.D.Ț.R.*, vol III, (1621-1632), București, 1978, doc. 23, p. 29-30; *D.I.R.*, vol. IV (1621-1625), București, 1954, doc. 28, p. 26-27.

[77] *C.D.Ț.R.*, vol III, (1621-1632), București, 1978, doc. 165, p. 94-95; *D.I.R.*, vol. IV (1621-1625), București, 1954, doc. 184, p. 1174.

[78] *C.D.Ț.R.*, vol III, (1621-1632), București, 1978, doc. 299, p. 160-161; *D.I.R.*, vol. IV (1621-1625), București, 1954, doc. 363, p. 355-356.

[79] *C.D.Ț.R.*, vol III, (1621-1632), București, 1978, doc. 311, p. 165.

[80] *C.D.Ț.R.*, vol III, (1621-1632), București, 1978, doc. 314, p. 167; *D.I.R.*, vol. IV (1621-1625), București, 1954, doc. 339, p. 370-371.

[81] *C.D.Ț.R.*, vol III, (1621-1632), București, 1978, doc. 437, p. 216-217; *D.I.R.*, vol. IV (1621-1625), București, 1954, doc. 510, p. 492.

[82] *C.D.Ț.R.*, vol III, (1621-1632), București, 1978, doc. 449, p. 220-221; *D.I.R.*, vol. IV (1621-1625), București, 1954, doc. 519, p. 497-498.

[83] *C.D.Ț.R.*, vol III, (1621-1632), București, 1978, doc. 450, p. 221; *D.I.R.*, vol. IV (1621-1625), București, 1954, doc. 523, p. 501-502.

[84] *C.D.Ț.R.*, vol III, (1621-1632), București, 1978, doc. 455, p. 224-225; *D.I.R.*, vol. IV (1621-1625), București, 1954, doc. 528, p. 506.

https://biblioteca-digitala.ro

-3 mai 1625 (7133), Târgoviște: Danciul din Uscați[85].

-5 mai 1625 (7133), Târgoviște: Danciu din Uscați[86].

-16 mai 1628 (7136), București: Scorea logofăt din Uscați[87].

-15 decembrie 1628 (7137), București: din Uscați: Danciul logofăt și fratele său Scorea și Borcea logofăt[88].

-15 decembrie 1628 (7137), București: Danciul logofăt și fratele său Scorea logofăt din Uscați[89].

-29 ianuarie 1630 (7138), București: Danciul logofăt din Uscați[90].

-24 aprilie 1630 (7138): Danciul logofăt din Uscați[91].

-25 aprilie 1630 (7138), București: martor Danciul din Uscați[92].

-2 mai 1630 (7138), București: Danciul logofăt din Uscați și nepotul său Miloș[93].

-12 mai 1630 (7138): Danciul logofăt din Uscați[94].

-(12 mai) 1630: martor Danciul logofătul din Uscați[95].

---

[85] *C.D.Ț.R.*, vol III, (1621-1632), București, 1978, doc. 457, p. 225-226; *D.I.R.*, vol. IV (1621-1625), București, 1954, doc. 533, p. 512-513.

[86] *C.D.Ț.R.*, vol III, (1621-1632), București, 1978, doc. 459, p. 227; *D.I.R.*, vol. IV (1621-1625), București, 1954, doc. 534, p. 513-515.

[87] *C.D.Ț.R.*, vol III, (1621-1632), București, 1978, doc. 798, p. 401-403; ACADEMIA ROMÂNĂ, *Documenta Romaniae Historica*, B. Țara Românească (=*D.R.H.*), vol. XXII (1628-1629), București, 1969, doc. 80, p, 172-180.

[88] *C.D.Ț.R.*, vol III, (1621-1632), București, 1978, doc. 879, p. 446; *D.R.H.*, vol. XXII (1628-1629), București, 1969, doc. 187, p. 373-374.

[89] *C.D.Ț.R.*, vol III, (1621-1632), București, 1978, doc. 880, p. 446-447; *D.R.H.*, vol. XXII (1628-1629), București, 1969, doc. 188, p. 374-375.

[90] *C.D.Ț.R.*, vol III, (1621-1632), București, 1978, doc. 1056, p. 537; *D.R.H.*, vol. XXIII (1630-1632), București, 1969, doc. 40, p. 75-76.

[91] *C.D.Ț.R.*, vol III, (1621-1632), București, 1978, doc. 1088, p. 553; *D.R.H.*, vol. XXIII (1630-1632), București, 1969, doc. 89, p. 162-163.

[92] *C.D.Ț.R.*, vol III, (1621-1632), București, 1978, doc. 1089, p. 553; *D.R.H.*, vol. XXIII (1630-1632), București, 1969, doc.91, p. 164-165.

[93] *C.D.Ț.R.*, vol III, (1621-1632), București, 1978, doc. 1093, p. 555-556; *D.R.H.*, vol. XXIII (1630-1632), București, 1969, doc. 95, p. 173-175.

[94] *C.D.Ț.R.*, vol III, (1621-1632), București, 1978, doc. 1095, p. 556-557; *D.R.H.*, vol. XXIII (1630-1632), București, 1969, doc. 98, p. 178-179.

[95] *C.D.Ț.R.*, vol III, (1621-1632), București, 1978, doc. 1097, p. 557-558; *D.R.H.*, vol. XXIII (1630-1632), București, 1969, doc. 99, p. 180.

https://biblioteca-digitala.ro

-25 iulie 1630 (7138): Danciul logofăt din Uscați[96].

-4 septembrie 1632 (7141): Danciul logofăt din Uscați care și scrie: „*Și mai mare mărturie sântu eu, că mii-am pus și mâna și peceatea*"[97].

-15 mai 1633 (7141), București: Danciul logofăt și fratele său, Scorea, din Uscați[98].

-8 august 1633 (7141), București: Danciul logofăt și fratele său Scorea logofăt din Uscați[99].

-26 noiembrie 1633 (7142): Danciul din Uscați[100].

-23 aprilie 1634 (7142), Sfântul Gheorghe, București: Scorea logofăt și Iane spătar din Uscați[101].

-10 noiembrie 1635 (7144), București: martor Danciul și fratele său Scorea din Uscați[102].

-29 ianuarie 1636 (7144), București: Miloș logofăt, fiul lui ... din Uscați[103].

-6 februarie 1636 (7144): boieri hotarnici Danciul logofăt din Uscați, Oprea și Stoian din Văsilați[104].

-11 martie 1636 (7144): Danciul logofăt din Uscați[105].

-3 mai 1636 (7144), București: boieri hotarnici: Danciul logofăt din Uscați și alții din Văs(ăl)ați[106].

---

[96] *C.D.Ț.R.*, vol III, (1621-1632), București, 1978, doc. 1121, p. 572; *D.R.H.*, vol. XXIII (1630-1632), București, 1969, doc. 134, p. 237 .

[97] *C.D.Ț.R.*, vol III, (1621-1632), București, 1978, doc. 1331, p. 659; *D.R.H.*, vol. XXIII (1630-1632), București, 1969, doc. 415, p. 615.

[98] *C.D.Ț.R.*, vol IV, (1633-1639), București, 1981, doc. 75, p. 50; *D.R.H.*, vol. XXIV (1633-1634), București, 1969, doc. 73, p. 102.

[99] *C.D.Ț.R.*, vol IV, (1633-1639), București, 1981, doc. 147, p. 83-84; *D.R.H*., vol. XXIV (1633-1634), București, 1969, doc. 135, p. 183-184.

[100] *C.D.Ț.R.*, vol IV, (1633-1639), București, 1981, doc. 192, p. 100; *D.R.H.*, vol. XXIV (1633-1634), București, 1969, doc. 168, p. 221-222.

[101] *C.D.Ț.R.*, vol IV, (1633-1639), București, 1981, doc. 271, p. 134; *D.R.H.*, vol. XXIV (1633-1634), București, 1969, doc. 244, p. 323-324.

[102] *C.D.Ț.R.*, vol IV, (1633-1639), București, 1981, doc. 616, p. 285-286.

[103] Ibidem, doc. 661, p. 304-305.

[104] Ibidem, doc. 665, p. 306.

[105] Ibidem, doc. 687, p. 316.

[106] Ibidem, doc. 728, p. 333-334.

https://biblioteca-digitala.ro

-25 iulie 1637 (7145), Buzău: Danciul logofăt din Uscați[107].

-4 februarie 1639 (7147), București: Danciul logofăt din Uscați[108].

-11 mai 1640 (7148): Danciul logofăt din Uscați[109].

-15 aprilie 1641 (7149), Târgoviște: stana, soția lui Stoica postelnic din Uscați, Miloș spătar, fiul lui Scorea logofăt din Uscați[110].

-20 septembrie 1641 (7150): popa Daica din Uscați[111].

-25 ianuarie 1642 (7150), Târgoviște: Danciul clucer din Uscați[112].

-12 ianuarie 1644 (7152), Târgoviște: Miloș spătar din Uscați, Tanasie din Uscați, Stanciul iuzbașa din Văsălați, Stan din Uscați[113].

-6 februarie 1644 (7152): Miloș spătar (din Uscați), Stoian (din Văsălați)[114].

-8 august 1645 (7153), București: Miloș logofăt din Uscați[115].

-27 octombrie 1646 (7155): Stoian din Văsălați; moșii din hotarul Uscaților[116].

***

În continuare vom evidenția liste de documente referitoare la toponimul Uscați, precum și la altele ale unor moșii apropiate de Uscați/ Sohatu.

[107] Ibidem, doc. 1044, p. 474.
[108] Ibidem, doc. 1387, p. 603-604.
[109] *C.D.Ț.R.*, vol V, (1640-1644), București, 1985, doc. 82, p. 53.
[110] Ibidem, doc. 353, p. 171-172.
[111] Ibidem, doc. 505, p. 234.
[112] Ibidem, doc. 581, p. 262-263.
[113] Ibidem, doc. 1212, p. 512.
[114] Ibidem, doc. 1239, p. 523.
[115] *C.D.Ț.R.*, vol VI, (1645-1649), București, 1993, doc. 224, p. 104-105.
[116] Ibidem, doc. 647, p. 248-249.

https://biblioteca-digitala.ro

Documente ale Mitropoliei din București/ Țării Românești

despre Moșia Vasilații ce-i zice Prosanichiu[117], Rasa, Uscați, Portăreasa, Valea-Rea, Otopeni, Budești, Valea Părului[118]

7) 11 iunie 1678. Cartea a 12 boieri hotarnici pentru alegerea hotarelor moșiei Vasilați.

8) 7 mai 1681. Hrisovul lui Șerban Voievod către Alexandru Comisul prin care îi dă să ție 397 stânjeni moșie în Vasilați.

9) 26 martie 1685. Zapisul lui Balea și a vărului său Dobre către Ghioca logofătul prin care vând partea lor de moșie de lângă Uscați.

10) 2 ianuarie 1687. Zapisul lui Balea cu feciorii săi către Borcea logofătul prin care vinde 24 stânjeni din moșia sa.

18) 14 noiembrie 1704. Cartea lui Constantin Voievod către 6 boieri ca să aleagă hotarele moșiei Vasilați.

19) 22 noiembrie 1704. Cartea a 6 boieri pentru alegerea hotarelor moșiei Vasilații.

21) 2 februarie 1723. Zapisul lui Dumitrașcu Căpitanul către Costandin Văcărescul prin care îi vinde moșia Uscații.

22) 28 decembrie 1723. Zapisul jupânesei Marica Popescu către Costandin Tăușanu prin care îi dăruiește 60 stânjeni de moșie în moșia Uscați.

23) 23 iunie 1727. Foița lui Dumitrașco Căpitanu de lucrurile ce au rămas de la vărul său Andrei.

(23 iunie 1727. Uscăței, de pe apa Dâmboviței, Județul Ilfov, foiță de trăsurile moșiei lui Andrei, întocmită de Dumitrașco căpitanul, vărul său[119]).

---

[117] Prosanichiu, prozanichiu ar însemna, în traducere din elină, „către Anichiu/ Anichie", ceea ce ar putea indica existența în vechime a unui Anichiu/Anichie, după nume călugăr.

[118] ARHIVELE NAȚIONALE, *Inventar 1*, Pachetul 15.

[119] D.G.A.S.R., *Indice cronologic nr. 1*, București, 1961, doc. 4642, p. 395, 1459.

https://biblioteca-digitala.ro

24) 23 decembrie 1727. Diata[120] lui Andrei Stănescu Căpitanul atingătoare de moșia Uscați.

25) 15 iunie 1728. Act de danie al lui Leca Slugeru către nepotul său Ioan Vălianescul, prin care îi dăruiește partea sa de moșie din Vasilați.

26) 17 martie 1729. Zapisul lui Constantin Manole către Mitropolie prin care vinde moșia Uscați.

27) 7 august 1729. Foiță de trăsurile moșiei Uscați.

28) 29 august 1729. Zapisul lui Dimache către Mitropolie prin care vinde moșia sa Uscați.

29) 15 februarie 1731. Zapisul lui Șerban Spătaru către Mitropolie prin care vinde moșia Vasilați.

30) 15 mai 1731. Zapisul lui Dimache către Mitropolie prin care vinde partea sa din moșia Uscați.

31) 30 mai 1731. Zapisul lui Costantin Văcărescu fost mare vistier către Mitropolie prin care vinde partea sa din moșia Uscați și jumătate de vad de moară pe apa Dâmboviței[121].

33) 4 iunie 1744. Zapisul lui popa Gheorghe și cumnata sa către Mitropolie prin care vând partea lor de moșie din Prosănichiu.

36) 2 septembrie 1781. Zapisul obștei Schitului Brătășești către vistierul Costandin prin care dă schimb moșia Vasilați pentru moșia Valea-Rea.

37) 9 noiembrie 1782. Idem.

38) 1 noiembrie 1783. Zapisul vistierului Costandin către Mitropolie prin care dă schimb moșia Vasilați pentru moșia Otopeni.

39) 17 decembrie 1785. Anaforaua Departamentului Judecătoresc către Domn în pricina dintre Matei Logofătul cu Mitropolia pentru moșia Prosanichiu.

40) 25 martie 1799. Anaforaua Mitropolitului către Domn în pricina călcării moșiei Prosanichiu.

(25 martie 1799. Prosanichiu, Județul Ilfov, poruncă pentru alungarea gelepilor[122] de pe moșia Mitropoliei[123])

---

[120] diată, diată = document în care o persoană își fixează dispozițiile (în special cu privire la avere), care urmează să fie îndeplinite după moartea acesteia; testament.

[121] D.G.A.S.R., *Indice cronologic nr. 1*, București, 1961, doc. 4750, p. 404, 1459.

[122] gelep, gelepi = negustor oriental din evul mediu care cumpăra vite din Țările Române spre a le vinde la Constantinopol

[123] D.G.A.S.R., *Indice cronologic nr. 1*, București, 1961, doc. 9257, p. 760, 1416.

https://biblioteca-digitala.ro

41) 16 februarie 1804. Anaforaua Mitropolitului către Domn în pricina călcării ce i se face la moșia Vasilați de egumenul Plătărețceanu.

(16 februarie 1804: Uscații, ce-i zice și Prosanichiu, Județul Ilfov, poruncă către ispravnici să cerceteze împresurarea moșiei dinspre satul Sohatu al Mânăstirii Plătărești, cum și vadul de cârciumă[124].)

42) 18 februarie 1804. Porunca ispravnicilor de Ilfov către Zapciul Plasei Negoești ca să cerceteze pentru împresurarea moșiei Prosanichiu.

(18 februarie 1804. Uscații, ce-i zice și Prosanichiu, porunca ispravnicilor către zapciul plășii Negoești, să facă cercetarea la fața locului de împresurarea ce se face dinspre Sohatul[125].)

43) 22 februarie 1804. Carte de blestem a Mitropolitului Dositeiu pentru descoperirea hotarelor moșiei Prosănichiu.

(22 februarie 1804. Prosanichiu, Județul Ilfov, carte de blestem pentru cercetare de cârciumă și călcare de moșie[126].)

44) 6 iunie 1814. Răspunsul slugerului Chiriac la porunca Mitropoliei în pricina de judecată ce are moșia Rasa și Prosănichiu.

45) 18 iunie 1851. Copie adeverită după hotărârea Judecătoriei de Ilfov, Secția I, în pricina hotărniciei moșiei Prosănichiu.

46) 28 noiembrie 1852. Idem.

47) 10 aprilie 1855. Copie după actul de aducere la îndeplinire a hotărniciei moșiei Vasilați ce-i zice și Prosănichiu.

48) 4 octombrie 1855. Idem.

50) 20 mai 1847. Cartea de hotărnicie a moșiei Budești a domnului mare logofăt Ioan Manul, din Județul Ilfov, făcută de clucerul Preda Săulescul, care moșie se învecinează cu Vasilați, a Sfintei Mitropolii.

51) 20 mai 1847. O schiță de trăsuri relativă la moșia Vasilați.

Documente ale Mânăstirii Sfinții Apostoli

[124] Ibidem, doc. 10303, p. 830, 1416.
[125] Ibidem, doc. 10304, p. 830, 1416.
[126] Ibidem, doc. 10306, p. 830, 1416.

https://biblioteca-digitala.ro

despre Moșia Rasa și Prosănicul și Moara Nouă,
din Districtul Ilfov, proprietăți ale Mânăstirii Sfinții Apostoli[127]

1) 1 august 1735. Copie după cartea de alegere a șase boieri pentru hotarul moșiei Rassa.

2) 11 septembrie 1759. Carte de judecată a divanului în pricina lui Popa Andrei și alții cu Popa Vișan și alții pentru un vad și o moară de pe moșia Rasa.

3) 20 septembrie 1781. Carte de hotărnicie a 2 boieri pentru moșia Slugerului Nicolae din Ilfov.

4) 20 septembrie 1781. Copie după cartea de mai sus.

5) 24 octombrie 1781. Idem idem.

6) 24 octombrie 1781. Zapisul lui Nicolae Cozia și alți răzeși prin care dau mulțumire pe hotărnicia moșiei Rasa.

7) 26 octombrie 1781. Copie după cartea de hotărnicie a moșiei Rasa, făcută de C. Cocorăscu și C. Comăneanu.

8) 14 iunie 1786. Carte de judecată a Divanului în pricina dintre popa Teofosie cu Ioniță nepotul Mardagiului pentru moșia Rasa.

9) 11 august 1794. Anaforaua lui vel logofăt cu întărire domnească în pricina medelniceresei Florica cu frații săi pentru clironomie.

10) 11 ianuarie 1795. Idem, idem.

11) 9 iunie 1795. Anaforaua lui Ioan Starostea cu întărire domnească în pricina Dinului Logofăt cu frații pentru clironomie.

12) 1 aprilie 1797. Zapisul logofetesei Stanca către Sărdarul Nicolae Cuzin, prin care-i vinde o moară și o moșie alăturea cu moșia sa.

13) 30 mai 1798. Zapisul sărdarului Cuzin prin care-i vinde o moșie și o moară cumpărată de la logofeteasa Stanca.

14) 30 iunie 1798. Act de danie al vornicului Radu Golescu către Mânăstirea Arhimandritul, prin care-i dă danie moșia Rasa și cu moară.

15) 30 august 1798. Hrisovul lui Costandin Gheorghe Hangeri V.V. către Mânăstirea Arhimandritul prin care-i întărea dania morii și a moșiei Rasa date de Radu Golescu.

---

[127] ARHIVELE NAȚIONALE, *Inventar 9*, Pachetul 8.

https://biblioteca-digitala.ro

16) 3 august 1799. Copie după anaforaua vornicului Știrbei către domn în pricina egumenului Mânăstirii Plătărești cu vecinii răzeși pentru un vad de cârciumă de pe moșia Sohatu/Suhatu[128].

17) 13 decembrie 1801. Copie după anaforaua Isprăvniciei către domn în pricina sărdarului Cuzin cu Gheorghe Mănciulescu pentru moșia Rasa.

18) 19 iunie 1803. Anaforaua lui Vel logofăt către domn, în pricina Mânăstirii Sfinții Apostoli cu sărdarul Nicolae pentru moșia Rasa.

19) 23 septembrie 1803. Idem idem.

20) 2 aprilie 1802. Anaforaua lui vel logofăt către domn în pricina serdăresei Sultana cu Mânăstirea Sfinții Apostoli pentru moară și moșia Rasa.

21) 1 iunie 1804. Carte de hotărnicie a căminarului Nestor pentru moșia Rasa.

22) 16 octombrie 1804. Listă de zapisele ce s-au găsit la serdarul Cuzin pentru moșia Rasa.

23) 2 iulie 1804. Anaforaua divanului însoțită și de a veliților boieri cu întărirea domnească în pricina serdăresei Sultana cu Mânăstirea Sfinții Apostoli, pentru moșia Rasa.

24) 15 mai 1811. Anaforaua logofeției, cu întărirea Divanului în pricina lui Dumitrache Popescu și Beizadea Costache Caragea cu Mânăstirea Sfinții Apostoli, pentru vadul unor mori ale Mânăstirii.

25) 18 iunie 1811. Copie după scrisoarea lui Apostolache către Daniil pentru interesele arendării unei cârciumi.

26) iunie, circa 1815. Anaforaua către domn în pricina Mânăstirii Sfinții Apostoli cu Vasile Jupacov și alții pentru niște mori.

27) iunie, circa 1815. Copie după anaforaua de mai sus.

28) 16 septembrie 1815. O dovadă în pricina înecăciunei morilor Mânăstirii Sfinții Apostoli.

29) iulie 1839. Înscrisul prin care M rea Sf Apostoli se mulțumește pe liniile despărțitoare ale moșiei Goștilele, de moșia cu același nume a marelui postelnic Alexandru GHICA.

---

[128] D.G.A.S.R., *Indice cronologic nr. 5*, București, 1950, Mânăstirea Sfinții Apostoli, doc. 357, p. 33, 161.

https://biblioteca-digitala.ro

Documente ale Mitropoliei din București/ Țării Românești

Prosanichiu ce se numește Uscați sau Rasa, moșie și sat, Județul Ilfov[129]

Uscați ce-i zice și Prosanichiu, moșie pe Dâmbovița, Județul Ilfov[130]

Doc. 8970. 10 februarie 1798. Vasilați, Prosanichiu și Vălcăneasca, Județul Ilfov, venitul moșiilor vândut lui Grigoraș[131].

Doc. 8974. 12 februarie 1798. Vasilați, Prosanichiu și Vălcăneasca, Județul Ilfov, numirea lui Grigorașcu ca purtător de grijă a venitului moșiilor[132].

Doc. 9211. 6 martie 1799. Prosanic și Vasilați, Județul Ilfov, vânzarea venitului moșiilor către Grigorașco logofătul[133].

Doc. 9532. 17 ianuarie 1800. Brănești și Prosanic, pecetluit dat lui Grigorașco pentru două cășării[134].

Doc. 9536. 20 ianuarie 1800. Vasilați și Prosanichiu, Județul Ilfov, vânzarea venitului moșiilor către chir Grigorașco[135].

Doc. 9571. 20 martie 1800. Prosanichiu, dispoziții către zapcii plășii Negoești pentru suhatul moșiei, necesar oilor cumpărate de gelepi[136].

Doc. 9763. 20 decembrie 1800. Vasilați și Prosanichiu, Județul Ilfov, vânzarea venitului acestei moșii către Grigorașco[137].

Doc. 9971. 8 decembrie 1801. Vasilați și Prosanicu, Județul Ilfov, vânzarea venitului acestor moșii lui Ianache armașul[138].

Doc. 10293. Prosanichiu și Vasilați Județul Ilfov vânzarea venitului moșiilor către Hristache și Manole[139].

---

[129] D.G.A.S.R., *Indice cronologic nr. 1*, București, 1961, p. 1416.
[130] Ibidem, 1459.
[131] Ibidem, p. 739.
[132] Ibidem.
[133] Ibidem, p. 757.
[134] Ibidem, p. 774.
[135] Ibidem.
[136] Ibidem, p. 776.
[137] Ibidem, p 790.
[138] Ibidem, p 805.
[139] Ibidem, p. 829.

https://biblioteca-digitala.ro

Doc. 10411. Prosanichiu și Vasilați Județul Ilfov, arendarea venitului acestor moșii către Hristache și Manole[140].

Doc. 10563. 13 ianuarie 1806. Prosanicu și Vasilați Județul Ilfov, arendarea venitului către Iane Toma ceaușul[141].

Doc. 10574. 1 februarie 1806. Iani Costa ceaușul se obligă a respecta contractul de arendare al moșiilor Prosanichiu și Vasilați din Județul Ilfov[142].

Doc. 10656. 17 martie 1807. Prosanicu și Vasilați Județul Ilfov, arendarea venitului acestor moșii lui Costandin[143].

Doc. 10670. 27 aprilie 1807. Șaptezeci stânjeni din moșia Prosanicu dați logofătului Nicolae pentru bătătura morii[144].

Doc. 10927. 10 martie 1907. Prosanichiu și Vasilați, arendate pe trei ani lui Nicolae, logofătul Mitropoliei[145].

Doc. 11337. 6 iunie 1814. Prosanichiu și Vasilați, scrisoarea Sultanei Crețulescu[146].

Doc. 11557. 5 mai 1816. Prosanichiu și Vasilați,Județul Ilfov, nesupunerea la clacă a locuitorilor[147].

Doc. 12148. 15 septembrie 1820. Prosanichiu Județul Ilfov, moară pe Dâmbovița și vie cu livadă luate de la Nicolae Bâțcoveanu, logofătul Mitropoliei în schimbul unei cârciumi din București[148].

Doc. 12337. 18 februarie 1823. Moșia Prosanichiu, Județul Ilfov, se dă în arendă lui Anastasie Nicolau[149].

Doc. 12511. 16 martie 1824. Prosanicu, vânzarea venitului moșiei pe trei ani lui Anastasie Nicolau[150].

---

[140] Ibidem, p. 838.
[141] Ibidem, p. 850.
[142] Ibidem, p. 851.
[143] Ibidem, p. 856.
[144] Ibidem, p. 857.
[145] Ibidem, p. 875.
[146] Ibidem, p. 905.
[147] Ibidem, p. 921.
[148] Ibidem, p. 967.
[149] Ibidem, p. 980.
[150] Ibidem, p. 992.

https://biblioteca-digitala.ro

Documente ale Mânăstirii Plătărești
despre Moșia Suhatul[151]

1) 29 ianuarie 1847. Alegerea hotarelor moșiilor Uscații și Vasilații proprietate a Sfintei Mitropolii, ce se învecinează cu moșia Suhatul, proprietate a Mânăstirii Plătărești[152].

2) 30 decembrie 1849. Declarația lui Apostol Dumitrescu, inginer hotarnic, pentru hotarele dintre moșia Suhatul și Odaia Manciului[153].

3) 6 februarie 1851. Sentința Tribunalului Ilfov, Secția II relativă la determinarea hotarelor între moșia Odaia Manciului cu Suhatul și altele[154].

4) 25 martie 1853. Alegerea hotarelor moșiei Moara Nouă ce-i zice Rassa, proprietate a Mănăstirii Sfinților Apostoli, ce se învecinează cu moșia Suhatul, făcută de inginerul D.C. Râmniceanul[155].

5) 10 aprilie 1853. Declarația Inginerului D.C. Râmniceanu pentru alegerea hotarelor dintre moșia Suhatul și Moara Nouă[156].

6) 30 octombrie 1853. Sentința Tribunalului Ilfov, Secția II relativă la determinarea hotarelor dintre moșia Moara Nouă sau Rasa ce se învecinează cu Suhatul și altele[157].

7) 20 februarie 1854. Sentința Tribunalului Ilfov Secția II Civilă cu No 31, relativă la alegerea hotarelor moșiilor Uscații și Vasilații, ce se învecinează cu Suhatul[158].

8) 2 martie 1854. Copie după sentința Tribunalului de Ilfov Secția II cu N 30, dată la Judecata ce a avut loc între marele Postelnic Ion Alexandru Filipescu cu Paharnicul Alexandru și alții, în pricina alegerii hotarelor moșiei Popești, ce se învecinează cu Suhatul[159].

---

[151] ARHIVELE NAȚIONALE, *Inventar 30*, Pachetul 4, documentele 1-10.

[152] D.G.A.S.R., *Indice cronologic nr. 17*, București, 1950, Mânăstirea Plătărești, doc. 6, p. 28, 91.

[153] Ibidem, doc. 11, p. 28, 90.

[154] Ibidem, doc. 12, p. 28, 90.

155 Ibidem, doc. 14, p. 28.

[156] Ibidem, doc. 15, p. 28.

[157] Ibidem, doc. 16, p. 28.

[158] Ibidem, doc. 17, p. 29, 90, 91.

[159] Ibidem, doc. 18, p. 29.

https://biblioteca-digitala.ro

9) 4 octombrie 1855. Copie după declarația Inginerului D. Moșom, arătătoare de hotarul ce desparte moșia Suhatul de colțul moșiilor Prozonica și Stănești-Popești[160].

10) 15 mai 1862. Copie după sentința Tribunalului Ilfov Secția I Civilă, relativă la determinarea hotarelor moșiei Suhatul, ce se învecinează cu Odaia Manciului și altele.[161].

Documente ale Mânăstirii Plătărești

despre Moșia Suhatul[162]

2) Dosar 356, anul 1865. Călcarea moși(e)i statului Sohatu, fostă a Mânăstirii Plătărești, despre/dinspre moșia Odaia Manciului proprietatea domnului Stănică Constantinescu, Județul Ilfov.

Primele atestări

După un document din 20 februarie 1854, privitor la o alegere de hotare, *Uscați e identic cu Sohatu*[163]. Așa cum am văzut, numele unor persoane din/ moșiilor Uscați și Vasilați/ Văsilați/ Văsălați apar în mai multe documente, privitoare la întăriri/ vânzări de moșii încă din 1614.

După un Document din cele ale Mitropoliei din București/ Țării Românești despre Moșia Vasilații ce-i zice Prosanichiu, Rasa, Uscați, Portăreasa, Valea-Rea, Otopeni, Budești, Valea Părului, din 16 februarie 1804, al cărui rezumat este: *Uscații, ce-i zice și Prosanichiu, Județul Ilfov, poruncă către ispravnici să cerceteze împresurarea moșiei dinspre satul Sohatu al Mânăstirii Plătărești, cum și vadul de cârciumă*[164], deducem

[160] Ibidem, doc. 19, p. 29, 90.
[161] Ibidem, doc. 24, p. 29.
[162] ARHIVELE NAȚIONALE, *Inventar 235*.
[163] D.G.A.S.R., *Indice cronologic nr. 17*, București, 1950, Mânăstirea Plătărești, doc. 17, p. 29.
[164] Idem, *Indice cronologic nr. 1*, București, 1961, doc. 10303, p. 830, 1416.

https://biblioteca-digitala.ro

că Uscații era similar cu Prozanichiu, toponim care indică azi o Parohie aflată, ca și la 1804, în proximitatea satului Sohatu.

După o monografie-tabel a satului Sohatu, din Arhiva Primăriei, reiese că localitatea s-a înființat pe la anul 1650, având de la început denumirea de Sohatu[165].

Trebuie să presupunem apariția satului Sohatu, pe moșia Sohatu, înaintea vizitei Mitropolitului Neofit I în această localitate, în 1746[166].

Satul Sohatu nu este menționat în *Harta Țării Românești* a Stolnicului Constantin Cantacuzino, din anul 1700[167], dar asta nu înseamnă că localitatea nu ar fi putut ființa la acea dată, știut fiind că autorul n-a trecut în *Harta* sa decât o mică parte din satele existente la acea vreme.

La 7 aprilie și 26 mai 1982, prin două acte emise de Protoieria Oltenița, Părintele Paroh[168] Ștefan BOTEZ a fost obligat să predea câteva cărți vechi, precum și o icoană de la 1716, socotite ca făcând parte din patrimoniul național. Se poate presupune că icoana a aparținut unei biserici de lemn din Sohatu, pe care Mitropolitul Neofit, în 1746, o vizitează.

În această perioadă se formează și alte sate, prin așezarea unor mocani la câmpie.

---

[165] ARHIVE CĂLĂRAȘI, Fond Primăria Comunei Sohatu, Compartimentul Administrație de Stat, *Dosar 109/1939*, fila 8.

[166] ENĂCEANU, *op. cit*., p. 319, 322; Textul Mitropolitului Neofit este tradus de Mihai CARATAȘU, Paul CERNOVODEANU și Nicolae STOICESCU, *Jurnalul călătoriilor canonice ale Mitropolitului Ungrovlahiei Neofit I Cretanul*, în „Biserica Ortodoxă Română", 1980, nr. 1-2, p. 243-256 (introducerea) și p. 257-315 (text), precum și de Ariadna CAMARIANO-CIORAN în *Călători străini despre Țările Române*, vol. IX, Editura Academiei Române, București, 1997, p. 336-338.

[167] Constantin C. GIURESCU, *Harta Stolnicului Constantin Cantacuzino, Descriere a Munteniei de la 1700*, Imprimeria Națională, București 1943, p. 16.

[168] paroh, parohi = preotul care poartă grija unei parohii din punct de vedere administrativ, fiind în același timp și preotul slujitor al bisericii acelei parohii; în cazul slujirii a mai multor preoți la o parohie, preotul paroh este unul singur; diferența între paroh și ceilalți preoți slujitori este doar de ordin administrativ, din punctul de vedere al harului, toți preoții sunt egali între ei, fiind sfințiți prin aceeași unică Sfântă Taină a Preoției sau Hirotoniei.

https://biblioteca-digitala.ro

„Comuna Radovanu s-a înființat acum 200 ani (1742, n.n.). *Nu există nici un document scris despre înteme(i)erea ei, ci prin tradiție se cunoaște următoarea legendă: Se spune că acum vreo 200 de ani s-a alimănit (pripășit) prin părțile locului un cioban cu oile sale, găsind pe a(i) ci pășuni îndeajuns și locuri de adăpostit sub coasta dealului. Având astfel mediu favorabil, acest cioban n-a mai plecat ci a rămas stabilit, fixându-și pentru totdeauna acolo târla sa. Ba, ceva mai mult, a mai atras pe lângă el și pe alți ciobani, frați și neamuri de ale sale, formându-se astfel acolo un pâlc de târle ciobănești.*

Primul cioban care s-a așezat și a atras apoi și pe ceilalți se numea „Radu Ivan".

Din acești ciobani și urmașii lor apoi s-a format satul care cu timpul a crescut și s-a dezvoltat, devenind cel de astăzi și care la început s-a numit după numele ciobanului dintâiu „satul lui Radu Ivan", iar mai târziu prin modificare lingvistică și prescurtare caracteristică limbii românești a devenit numele de „Radovanu"[169].

La 1746, Mitropolitul Neofit I relatează despre călătoriile sale în Eparhia pe care o arhipăstorea și cu acest prilej amintește de satul Suhat care avea și o biserică[170].

Satul Sohatu nu apare la 1778, în *Harta* lui Friederich Wilhelm von *Bauer*[171]. Curioasă este lipsa toponimului Sohatu, ceea ce duce la concluzia că această localitate era atât de mică/ neînsemnată încât autorul n-a considerat-o demnă de menționat.

La 1791, pe *Harta lui Specht*, *Souhata* are biserică la nord și un copac mare la sud iar cele mai apropiate localități sunt, la nord-vest: Moranou/ Moara Nouă, Lametestje, Podu Pitar, Platarestie, la sud-vest: Vasalaz/ Vasilați, Burlite și Budestje/Budești iar la nord era un ulm mare.

---

[169] ARHIVELE NAȚIONALE, Fond M.C.N.C., *Dosar nr. 1115/1943*, Învățător Gheorghe I. BĂDESCU, *Monografia Comunei Radovanu-Ilfov, 1942*, Lucrare pentru înaintare la gradul I, p. 49-50.

[170] ENĂCEANU, op. cit., p. 319, 322.

[171] Friederich Wilhelm von BAUER, *Mémoires historiques et géografiques sur la Valachie*, Frankfurt–Leipzig, 1778.

https://biblioteca-digitala.ro

Numărate casele sunt în număr de 30, cifră care reprezintă și numărul aproximativ de familii. La nord de biserică nu mai este nici o casă.

La 25 martie 1799, Județul Ilfov, se emitea o poruncă pentru alungarea negustorilor orientali/turci care cumpărau vite din Prosanichiu, în apropiere de Sohatu, spre a le vinde la Constantinopol[172].

Mocanii din Munții Vrancei

Pe la 1801, istoria localității consemnează venirea vrâncenilor. Se vorbește de 4 ciobani ca întemeietori.

Mocanii veniți aici din Munții Vrancei și cojenii[173], din vechiul regat, s-au statornicit pe aceste meleaguri, pe moșia închinată Mânăstirii Plătărești, situația lor din trecut fiind aceea de clăcași. Fiind proprietate mânăstirească, regimul de clacă[174] era mai blând, mai îngăduitor față de cel de pe proprietățile boierești.

Cu timpul, vrâncenii, au început, în afara creșterii oilor și animalelor, să cultive și pământul din jurul târlelor de oi și să-și facă așezări mai durabile trecând de la bordeie la locuințe din lemn sau din chirpici.

„Republica Vrancei", cum o numește Dimitrie Cantemir în Descrierea Moldovei, se bucurase sute de ani de o relativă liniște și independență economică, pe temeiul libertăților acordate de Ștefan cel Mare locuitorilor ei, ca răsplată a vitejiei în luptele cu dușmanii.

În ianuarie 1801, Constantin Alexandru Ipsilanti dăruiește ținutul liber al Vrancei, ca pe o moșie personală, marelui vistiernic Iordache Roset Roznovanu, de la care luase împrumut câteva pungi de galbeni. Vrâncenii își pierd vechile drepturi asupra munților, devenind clăcași, datori să dea dijmă grea din bucate, vite, brânzeturi, lână, miere și ceară.

---

[172] D.G.A.S.R., *Indice cronologic nr. 1*, București, 1961, doc. 9257, p. 760, 1416.

[173] cojan, cojancă = câmpean, locuitor de la câmp; mocan, momârlan, scorțos.

[174] clacă, clăci = formă caracteristică a rentei feudale, constând din munca gratuită pe care țăranul, fără pământ, era obligat să o presteze în folosul stăpânului de moșie.

https://biblioteca-digitala.ro

Prin satele din Năruja[175] năvălesc dăbilarii[176]. Sarea începe a fi drămuită de străini și turmele încap pe mâinile slugilor boierești.

Atunci, de pe valea Zăbalei și de pe coastele Năruja, vrâncenii bejenesc[177] cu sutele, umplând plaiul Râmnicului și al Buzăului cu turmele lor.

Pe mulți dintre fugari, boierul cotropitor îi aduce înapoi.

În 1803, un nou hrisov domnesc, al lui Alexandru Moruzi, întărește stăpânirea Roznovanului asupra Vrancei.

La asuprirea boierească se adăuga lăcomia egumenilor greci de la Mânăstirea Mera, ctitorie a lui Antioh Cantemir.

Unii vrânceni rămân, își adună hrisoavele și, pe temeiul lor, la 26 aprilie 1813, pornesc proces împotriva boierului Iordache Roset Roznovanu, conduși de Preotul Șerban Bălan din Năruja, Toader Țârdea și Constantin Taftă din Negrilești.

Boierul pârât la domnie își îndreaptă prigoana asupra căpeteniilor răzeșilor răzvrătiți.

Procesul s-a terminat abia în 1817, cu biruința vrâncenilor.

Pe drumul dintre Tichiriș și Valea Sării, la 15 iulie 1817, s-a ținut sfatul cel mare vrâncenesc, ca să hotărască, în urma procesului câștigat contra lui Iordache Roset Roznovanu, partea de munte ce se cuvine fiecărui sat, din cele paisprezece, potrivit contribuției fiecăruia la cheltuielile procesului.

Băjenarii plecați definitiv în 1801, în căutare de iarbă pentru turme, ispitiți de întinsele sohaturi dintre Dâmbovița și Mostiștea, se așezaseră în sate străvechi sau, după alte ipoteze, întemeiaseră o salbă de sate noi: Nana, Sudiți, Radovanu, Sohatu și altele, legate între ele de cursul leneș al râurilor.

---

[175] Năruja - în Vrancea, Comună situată în depresiunea cu același nume, la confluența râului Năruja cu Zăbala; 1.876 locuitori în anul 2000. Exploatații de gips. Prelucrarea lemnului (cherestea). Pomicultură. Biserica Cuvioasa Parascheva (1788-1789).

[176] dăbilar, dăbilari = vechi strângător de biruri, agent de percepție, încasator, perceptor, ciocoi, mumbașir, taxidar.

[177] băjeni, băjenesc = a-și părăsi vremelnic casa, provincia sau patria din cauza invaziilor dușmane, a persecuțiilor politice sau a asupririi; a băjenări; a bejeni.

https://biblioteca-digitala.ro

Deși localitatea Sohatu este mult mai veche, locuitorii de aici, ca și învățătorul Vasile NIȚESCU afirmă, în *Monografia* satului[178], că această așezare *a fost întemeiată de mocanii veniți din Munții Vrancei pe valea Mostiștei și de cojenii veniți din zona Pădurii, care erau târlași[179], dar lucrau și pământul*.

Păstoritul, străveche îndeletnicire a locuitorilor întemeietori, dă locurilor nume specifice, păstrate până în zilele noastre: La pastramă, La stână, Măcelaru, Baba Ana[180].

Este un lucru cert că satul Sohatu apare într-un tabel, de la 1804, al „sudiților austrieci" care cuprinde numele tuturor ungurenilor și localităților de unde au plecat din Transilvania (adică Austria), cât și satele unde s-au așezat și își exercită ocupația în Țara Românească. Între acestea sunt menționate: Balamuci, Merii-Petchii, Micșunești, Dridu, Cătrunești, Maia-Filipescului, Ferbinți și Suhat[181]. De aici rezultă că la acea dată erau în localitate oieri transilvăneni transhumanți.

În 1791, pe *Harta lui Specht* erau trecute la Sohatu aproximativ 30 de case/familii. În 1810, în Sohatu erau 110 case, 227 bărbați, 204 femei, în total 431persoane, români[182]. Saltul, în doar 20 de ani, de la aproximativ 30 de case/familii la 110 este un argument în plus care atestă așezarea vrâncenilor în Sohatu.

---

[178] Aflată în manuscris, la Primăria Sohatu, în 1955.

[179] târlaș, târlași = stăpânul sau îngrijitorul unei târle.

[180] Emilia Șt. MILICESCU, *Pe urmele lui Delavrancea*, Editura Sport-Turism, București, 1986, p. 10-23.

[181] METEȘ, *op. cit.*, p. 157-158.

[182] Diaconul Niculae M POPESCU, *Catagrafia Eparhiei Ungrovlahia, în anul 1810*, București, Tipografia Cărților Bisericești, 1914, p. 78.

https://biblioteca-digitala.ro

Păstoritul transhumant[183]

Oierii transilvăneni au pătruns până în locurile cele mai „închise", ca de pildă Vrancea. Ei au înființat aici așezarea Ungureni, care face parte astăzi din Comuna Nistorești.

Păstorii transilvani coborau la iernat în Câmpia Dunării sau în bazinul inferior al Siretului.

Târla așezată pe moșiile boierești, în marginea satelor din câmpie sau chiar în cadrul unei gospodării locale, nu era întotdeauna o așezare sezonieră. Ciobanii țineau turma în același loc de obicei mulți ani și nu sunt puține cazurile când ei singuri declară că vin la aceeași moșie de 30 sau 40 de ani, adică din tată în fiu.

Stâna rămânea de multe ori în câmpie și pe timpul verii, chiar dacă o parte din vite erau urcate în acest timp la pășunile de munte. În aceste perioade de îndelungat contact se produceau apropieri și fuziuni între populația locală și oierii transhumanți.

Adaptarea la noul loc era înlesnită și de faptul că mulți dintre ardeleni obișnuiau să-și aducă cu ei familiile când coborau cu turmele la iernat și să le lase în satele din apropierea târlei, la rude sau la prieteni.

Oierii transilvăneni își duceau familiile, pe timpul verii, la munte, când/unde femeia, devenită băciță, lua în grijă treburile stânei.

Mulți dintre oierii tineri se angajau păstori pe la proprietarii de oi din Țara Românească, primind simbria în natură și, după ce încropeau un număr suficient de oi, încât să poată face oierit pe cont propriu, pornesc pe drumurile transhumanței sau se statornicesc în Principat, căutând să-și sporească turma.

Situația neclară a acestor tineri provoca încurcături fiscului care nu știa în ce categorie impozabilă să-i treacă.

Autoritățile Țării Românești dădeau anumite privilegii, înlesniri, scutiri de dări, populației românești de peste munți. De aceea unii s-au statornicit aici, urmând ca, mai târziu, să fie tratați ca și pământeni și supuși drepturilor și obligațiilor/dărilor/birurilor acestora.

---

[183] C. CONSTANTINESCU-MIRCEȘTI, *Păstoritul transhumant și implicațiile lui în Transilvania și Țara Românească în secolele XVIII-XIX*, Editura Academiei, București, 1976, p. 23-28, 93.

https://biblioteca-digitala.ro

Scutirea de dăjdii și obligații i-a determinat pe emigranții transilvăneni să dorească menținerea lor cât mai îndelungată în statutul de sudiți[184] și de multe ori să-l treacă și copiilor lor născuți în Țara Românească, până când autoritățile îi depistau și îi treceau în categoria pământenilor.

Scutirea de dăjdii și obligații obștești era un privilegiu acordat în Țara Românească numai unora dintre supușii străini.

Căsătoria cu o pământeancă, obținerea de proprietăți, îndeletnicirea plugăriei erau motive care duceau la împământenirea celui împotriva căruia se obțineau astfel de dovezi.

Împământenirea era foarte puțin dorită căci se pierdeau avantaje.

Uneori privilegiile se pierdeau întrucât autoritățile transilvănene își sancționau supușii acuzați de „netrebnice purtări", cerând autorităților românești să-i privească pe acești „ca pe niște pământeni".

Pentru a deruta organele fiscului și pentru a păstra mult timp privilegiile de sudiți transilvăneni stabiliți în Principate își schimbau numele.

Penetrația transilvănenilor în Țara Românească se intensifică la începutul secolului al XIX-lea, când băjenari[185] trec prin trecători, sub îndrumarea oierilor, din cauza foametei generale din deceniul II în Transilvania.

Unii nu luau suficiente informații despre destinație și ajungeau în altă parte față de ținta propusă. Alții, puțini, se întorceau în Transilvania.

Reîntoarcerea băjenarilor transilvani pricinuia încurcături autorităților Țării Românești, deoarece, odată primiți în Principat sub numirea de băjenari, iar nu păstori, vistieria îi cunoaște împământeniți și îi înscria în listele de birnici. De aceea se ia hotărârea ca pe viitor să nu mai fie primiți astfel de locuitori în Principat fără aprobarea vistieriei.

O altă formă de păstorit era aceea că își duceau vitele la pășunile de la munte pentru o lună sau două, în timpul verii, și apoi le întorceau

---

[184] sudit, sudiți = locuitor din țările românești aflat sub protecția unei puteri străine, având prin aceasta dreptul la o jurisdicție specială, la anumite privilegii fiscale etc., de care nu se bucurau pământenii.

[185] băjenar, băjenari = persoană care își părăsea vremelnic casa, provincia sau patria din pricina invaziilor dușmane, a persecuțiilor politice sau a asupririi; bejănar, bejenar.

https://biblioteca-digitala.ro

înapoi. Oierii numeau „botoașe" sau „botoșeli" oile aduse pe timp limitat la pășune și/sau pe cale de a fi desprinse din turmă și întoarse acasă pentru vânzare sau tăiere.

Vistieria și stăpânii turmelor numesc cu un singur cuvânt: botoașe, atât vitele din prima categorie, aduse temporar la pășune cât și cele alese din turmele transhumante pentru tăiere sau pentru vânzare.

Transhumanța în Sohatu

Studiind *Harta căilor principale de transhumanță a oierilor transilvăneni în Țara Românească în prima jumătate a secolului al XIX-lea*, întocmită de Profesorul V. ANDREI[186], după documentele de arhivă, observăm că Sohatu se afla aproape de 2 sate cu intens pășunat de iarnă pe teritoriul lor: Fundeni și Ulmeni, aflate pe un drum spre pășunile de iarnă care pornea din Drăguș, urmând ruta: Râșnov, Bran, Moeciu, Gura Văii Giuvalei (Punct de numărătoare a oilor), Târgoviște, București, Fundeni, pe lângă Ulmeni, și Oltenița (Punct de numărătoare a oilor și carantină de trecere peste Dunăre, în 1854).

După aceeași hartă, ruta probabilă a vrâncenilor spre Sohatu a fost: Munții Vrancei, Brețcu, Brașov, Râșnov, Bran, Simea, Moeciu, Gura Văii Giuvalei, Târgoviște, București, Fundeni, Sohatu.

Mai apropiată de adevăr pare ruta valea Zăbalei și coastele Nărujei, plaiul Râmnicului și al Buzăului, București, Fundeni, Sohatu[187].

De la bordeie la case din paiantă

Deși am văzut că exista un cătun Sohatu, atestat la 1746, cu icoană din 1716, mult timp a persistat ipoteza că satul Sohatu a fost întemeiat de mocanii veniți din Munții Vrancei, precum și de cojenii veniți din zonele păduroase, care erau târlași, dar care, în jurul turmelor, mai

[186] CONSTANTINESCU-MIRCEȘTI, *op. cit.*, p. 110.

[187] MILICESCU, *Pe urmele lui Delavrancea*, Editura Sport-Turism, București, 1986, p. 11.

https://biblioteca-digitala.ro

practicau și agricultura. Ei veneau primăvara cu oile la pășunat iar toamna se retrăgeau în Munții Vrancei, pentru a reveni în primăvara următoare la *suhat* adică la *locul cu iarbă bună de pășunat*.

Cu timpul, o parte din acești mocani nu s-au mai întors toamna la locurile lor de origine, ci s-au stabilit definitiv la *Suhat* unde și-au întemeiat gospodării, mai întâi în bordeie săpate în pământ în apropierea pădurilor.

Pădurile Măcelaru și Baba Ana sunt urmele unor străvechi codri greu de străbătut de potere în căutarea haiducilor.

După Părintele Pantelimon POSTOVANU, care consultă istorice mai vechi, pierdute azi[188], data probabilă a întemeierii satului Sohatu este situată la jumătatea veacului XVII, perioadă în care ciobanii de la munte și de la deal închiriau locuri de pășunat, de la proprietarii de moșii sau de la mânăstiri, în zona de câmpie. Între Dâmbovița și Mostiștea se aflau suhaturi întinse.

Mocanii veniți și-au construit bordeie în pădurea Măcelaru, reminiscență din marele codru al Vlăsiei, unde au stat cu familiile lor și turmele de oi pe care le îngrijeau. Nu au mai plecat la munte și s-au stabilit la câmpie.

Bordeiul era o casă săpată în pământ, mică acoperită cu stuf, cu o singură cameră, având la mijloc un stâlp de susținere iar la fereastră o piele de ied, uscată, bine întinsă.

Din cauza faptului că de la bordeiele lor și până la actuala așezare nu exista nici o sursă de apă, s-au retras pe firul unei văi unde aveau și apă pentru animale și iarbă bună de pășunat și au început să-și construiască primele locuințe. În apropierea clădirii fostului cazan comunal era un fir de apă la care mocanii veneau să-și adape oile.

Păstoritul, străveche îndeletnicire a locuitorilor întemeietori, dă locuitorilor nume specifice păstrate până în zilele noastre: (La) Pastramă, La stână, Măcelaru, Baba-Ana.

Locuitorii acestor meleaguri aveau căsuțele din paiantă, cu prispă de lut, susținând streașina lată pe stâlpii ciopliți din bardă și neteziți din cuțitoaie. Aceștia își continuau viața după ritmul neschimbat al anotimpurilor și după vechile tradiții moștenite din Vrancea: creșteau

[188] Este vorba de Monografia învățătorului Vasile R. NIȚESCU, care la 1955 încă se afla la Primăria Comunei Sohatu.

https://biblioteca-digitala.ro

turme de oi, umblând vara după pășune grasă și iarna adăpostindu-le cu perdele de stuf și trestie. Cei care rămâneau în sat lucrau pământul luat în dijmă de la stăpânitorii locului.

Femeile lucrau lâna și cânepa înflorind veșminte cu arnici[189] și lâniță colorată, țeseau bete[190] și abale, traiste și peșchire[191].

Toți petreceau în șezători, la claca[192] ce-și schimba gazda odată cu terminarea dărăcitului[193], a dezghiocatului de știuleți, coceau boabe de ciocantin și semințe de bostan, fierbeau grâu cu miere de mai și dovleac galben ca aurul și transmiteau generațiilor tinere comoara creației populare din Munții Vrancei, în care variantele Mioriței străluceau vii și apropiate de sufletele lor de păstori din tată în fiu.

Biserici, sate, preoți, diaconi, cântăreți la 1810

În 1810 Sohatu era unul din satele cele mai mari din zonă. Oamenii erau atrași către acest sat datorită faptului că pe moșia Mânăstirii Plătărești erau obligați la mai puține clăci decât la boieri. Redăm mai jos situația, din punct de vedere bisericesc, a satului Sohatu și a celor înconjurătoare așa cum reiese ea din *Catagrafia Eparhiei Ungrovlahia de la 1810*.

119. Satul Suhatul.

Case 110, parte bărbătească 227, fămeiască 204, peste tot 431, Rumăni.

---

[189] arnici, arniciuri = bumbac răsucit într-un singur fir și vopsit în diferite culori, întrebuințat la cusutul înfloriturilor pe cămăși, pe ștergare etc.

[190] bată, bete = cingătoare îngustă și lungă, țesută din lână de diferite culori.

[191] peșchir, peșchire = față de masă, prosop, șervet, ștergar.

[192] clacă, clăci = muncă colectivă benevolă prestată de țărani pentru a se ajuta unii pe alții și care adesea este însoțită ori urmată de o mică petrecere, de glume, povestiri etc.

[193] dărăci, dărăcesc = s scărmăna, a destrăma, a pieptăna lâna, cânepa etc. cu daracul; a da la darac, a trece prin darac.

https://biblioteca-digitala.ro

Biserica de lemnu veche cu hramul Adormirea Precistii făcută de săteni pă moșiia Mănăstirii Plătărești cu un rându de veșminte de cit[194] vechi, cu cărțile toate deplin.

La aciastă biserică să află slujitori:

1) Popa Radul sin Mincul 60 ani, slabu la citire, neglobit[195], din neam românu, fecior de mirean și s'au preoțit de Preaosfințiia sa Mitropolitul Gligorie la anul cu leatul 7284 (=1775) Dechemvrie 16, pă numele satului Suhatul, unde să află slujindu și acum, are carte de duhovnicie cu leatul 1786, Fevruarie 26, de Mitr(opolitul). Gligorie. Preoteasa lui Marica cu 2 fete: Dobra, Călina.

2) Popa Nicolae sin popa Stanciul 50 ani, cu citire de mijlocu, neglobit, din neam rumănu, fecior de preot și s'au preoțit de Preaosfințiia sa Mitropolitul Cozma la anul cu leatul 1789, Marte 4, pă numele satului Suhatul, unde să află slujindu și acum, are carte de duhovnicie cu leatul 1804, Marte 2. Preoteasa lui Mariia, fii: Istrate 10 ani, învață rumănește, Gheorghe 8 ani, învață filadă[196] rumănește, Ene 1 an, fată Ilinca.

3) Popa Șărban sin Dumitru Spănul 26 ani, slabu la citire, neglobit, din neam rumănu, fecior de mirean și s'au preoțit de Preaosfințiia sa Mitropolitul Dositeu la anul cu leatul 1808, Marte 23, pă numele satului Suhatul, unde să află slujindu și acum. Preoteasa lui Mariia.

4) Popa Fătul sin Ene Ciapă Albă 30 ani, cu citire de mijlocu, neglobit, din neam rumănu, fecior de mirean și s'au preoțit de Preaosfințiia sa Mitropolitul Dositeu la anul cu leatul 1804, Ghenare 14, pă numele satului Cășcioare, plasa Sabarului, iar la leatul 1807, din pricină că au fugit satul, au fugit și preotul și s'au așăzat la acest sat Suhatul prin știrea Protopopului Plășii și cu voiia sătenilor, unde să află slujindu și acum. Preoteasa lui Stana cu 1 fată Ilinca.

(5) Diacon Radu sin Dobre Sfimean 26 ani, slabu la citire, neglobit, din neam rumănu, fecior de mirean și s'au diiaconitu de Preaosfințiia sa

---

[194] cit, cituri = țesătură subțire de bumbac, cu desene colorate, folosită pentru confecționarea îmbrăcămintei de vară și a lenjeriei de pat; stambă; Haine de ~; la pl. varietăți ale unei astfel de țesături.

[195] Aici gloabă are sensul de taxă, dare către stat iar neglobit însemna că era scutit de taxe, dări către stat, dar nu către forurile superioare bisericești, și asta datorită calității de membru al clerului.

[196] filadă, filade = broșură, carte de proporții reduse, cărticică.

https://biblioteca-digitala.ro

Mitropolitul Dositeu la anul cu leatul 1809, iulie 1, pă numele satului Tămădăul de Jos iar el este de fel dintr'acest sat, unde să află şăzător şi acum. Diiaconeasa lui Dragna.

(6) Mihai sin popa Radu, dascăl, 20 ani, cu citire de mijlocu, neglobit, holteiu, din neam rumăn, fecior de preot, şi are pecetluit de la duhovniciasca consistorie cu leatul 1810, iunie 18, pă numele satului Suhatul, unde să află slujindu şi acum dascăl.

(7) Anghel sin popa Radu, ţârcovnic[197], 24 ani, slabu la citire, neglobit, holteiu, din neam rumănu, fecior de preot şi are pecetluit de la duhovniciasca consistorie cu leatul 1810, Iunie 18, pă numele acestui sat, unde să află slujindu şi acum ţârcovnic.

(Nota:) Despre preotul Neculai, feciorul popii Stanciul, găsim aceleaşi ştiri în Manuscrisul Academiei Române 1551, fol. 6 cu adaosul că a fost hirotonit de Grigorie al Stavropolei la Bis(erica). Vergul. Biserica Parohiei Suhatu poartă azi hramul Schimbarea la faţă şi s-a zidit la 1848; v(ezi). *Anuarul C(ASSEI). B(ISERICII). (1909)*, p. 84[198].

120. Satul Prosanichiu.

Case 12, parte bărbătească 44, femeiască 45, peste tot 89, Rumăni.

Biserica de lemn veche, făcută de săteni pă moşiia Sf(intei). Mitropolii, veşminte nu are, cărţile sănt toate, cu hramul Adormirea Precestii.

La această biserică să află slujitori: Popa Hristea sin popa Ioan 45 ani, slabu la citire, neglobit, din neam rumăn, fecior de preot, şi s'au preoţit de Preaosfinţiia sa Mitropolitul Dositeu la anul cu leat 1794, Fevruarie 2, pă numele satului Prosanichiu, unde să află şi acum slujindu, are şi cartea duhovnici(e)i de Mitr(opolitul). Dositeu cu leat 1800. Preoteasa lui Voica, cu 3 fete: Rocsandra, Dumitra, Ioana, fiiu Nicolae 2 ani[199].

---

[197] ţârcovnic, ţârcovnici = persoană care are în grijă curăţenia şi buna rânduială a unei biserici, paracliser; prin extensie: cântăreţ, dascăl de biserică.

[198] POPESCU, *op. cit.*, p. 78-79.

[199] Ibidem, p. 79.

https://biblioteca-digitala.ro

121. Sat Vasalați.

Case 73, parte bărbătească 169, fămeiască 167, p(runci). b(ăieți). 36, f(ete). 34, peste tot 406: Rumăni, Țiganii dumnealui Vornec Ioan Comăneanu.

Biserica de lemnu veche cu hramul Sfinții Împărați Costandin și Elena făcută de dumnealui Vornec Comăneanul pă moșiia dumnealui cu un rându de veșminte de cit cu cărțile lipsă (sic) făr lipsește psaltire.

La aciastă biserică să află slujitori:

1) Popa Filip sin Marin Ciocărlan 40 ani, cu citire de mijloc, neglobit, din neam rumăn, fecior de mirean și s'au preoțit de Preaosfinției sa Mitropolit Dositie la anul cu leat 1804, Ghenare 10, pă numele satului Vasalați, unde să află și acum slujindu, iar creșterea lui au fost din sat Negoești tot într'această Plasă. Preoteasa lui Neacșa, fii: Radu 9 ani, învață ceaslov rumănește, Niculae 6 ani, fete: Catrina, Ioana.

2) Popa Stancu sin Dragne Moraru 42 ani, cu citire de mijloc, globit, bețiv, din neam rumăn, fecior de mirean și s'au preoțit de Preaosfinției sa Mitropolit Dositie la anul cu leat 1799, Iunie 2, pă numele satului Cucuiți, plasa Sabarului, iar la leat 1800 s'au mutat la acest sat Vasalați în chemarea sătenilor și prin știrea Protopopului Plăși(i), unde să sflă slujindu și acum. Preoteasa lui Păuna, fii: Niculae 14 ani, Gheorghe 12 ani, învață amândoi psaltire rumănește, Ioan 6 ani.

(Notă:) Biserica Parohiei Vasalați păstrează același hram, s-a clădit la 1803 de familia Comăneanu și s-a reparat la 1870; v(ezi). *Anuarul C(ASSEI). B(ISERICII). (1909)*, p. 86[200].

122. Satul Rasa.

Case 19, parte bărbătească 30, fămeiască 41, peste tot 71, Rumăni.

Biserica de gardu veche cu hramul (Sfântul) Ierarh Nicolae, făcută de dumnealui Sărdar Nicolae pă moșiia dumnealui cu 1 (rându) de veșminte de cit, cu cărțile toate deplin.

La aciastă biserică să află slujitori:

[200] Ibidem, p. 79-80.

https://biblioteca-digitala.ro

Popa Voinea sin popa Matei 28 ani, slabu la citire, neglobit, din neam rumănu, fecior de preot și s'au preoțit de Preaosfinției sa Mitropolitul Dositeu la anul cu leatul 1808, Octomvrie 25, pă numele satului acestuia, unde să află slujindu și acum. Preoteasa lui Dobra, fiiu Ioan 2 ani, fata Ioana.

Diacon Nedelco sin Hristea 28 ani, slabu la citire, neglobit, din neam rumănu, fecior de mirean și s'au preoțit de Preaosfinției sa Mitropolitul Dositeu la anul cu leatul 1808, Dechemvrie 14, pă numele satului Coadele; iar la leatul 1809, Ghenare 3, s'au mutat la acest sat Rasa, unde să află slujindu și acum. Diiaconeasa lui Dobra, fiiu Ștefan 7 ani, fată Maria[201].

123. Satul Lămoteștii.

Case 25, parte bărbătească 57, fămeiască 48, p(runci). b(ăieți). 6, f(ete). 3, peste tot 114: Rumăni, Țigani ai dumnealui Alecsandru Lămotescul.

Biserica de lemn veche cu hramul Adormirea Precistii făcută de dumnealui sluger Alecsandru Lămotescul pă moșiia dumnealui cu 1 rându de veșminte de cit vechi, cu cărțile toate deplin.

La aciastă biserică să află slujitor Popa Gheorghe sin popa Ioan 36 ani, slabu la citire, beției, neglobit, din neam rumănu, fecior de preot și s'au preoțit de Preaosfinției sa Mitropolitul Dositeu la anul cu leatul 1808, Dechemvrie 14, pă numele satului Coadele; iar la leatul 1794, Septemvrie 24, pă numele acestui sat, unde să află slujindu și acum. Preoteasa lui Ilinca, fiiu Ilie 14 ani, fete: Mariia, Sultana.

(Notă:) Biserica Parohiei Lămotești poartă azi hramul Sf(inții). Împărați și s-a zidit de la 1846-1847 și este în reparație; v(ezi). *Anuarul C(ASSEI). B(ISERICII). (1909)*, p. 78, cf. *Expunerea situațiunei Jud(ețului). Ilfov pe 1914*, p. 18[202].

[201] Ibidem, p. 80.

[202] Ibidem, p. 80-81.

https://biblioteca-digitala.ro

124. Satul Podu Pitarului.

Case 72, parte bărbătească 148 și femeiască 149, peste tot 297, Rumăni.

Biserica de lemn veche, cu hramul Sf(ântul). Vasilie cel Mare, făcută de un Jupân Pancul și Gheoca pă moșiia Mănăstirii Plătărești cu un rându de veșminte de citu vechi, cu cărțile toate deplin.

La aciastă biserică să află slujitori:

1) Popa Iacov sin popa Ioan 32 ani, cu citire de mijloc, neglobit, din neam rumân, fecior de preot, s'au preoțit de Preaosfințiia sa Mitropolitul Dositeu la anul cu leatul 1802, Noemvrie în 26, pă numele satului Podu Pitarului, unde se află și acum slujindu, are și carte de duhovnicie de Mitr(opolitul). Dositeu cu leat 1800, Marte 10. Preoteasa lui Mariia cu o fată Rada, fiiu Florea 8 ani.

2) Popa Simeon sin Drăguț, logofătul 28 ani, slăbuț la citire, neglobit, din neam rumân, fecior de mirean, s'au preoțit de Preaosfințiia sa Mitropolitul Dositeu la anul cu leatu 1809, Septemvrie 14, pă numele satului acestuia, unde să află și acum slujindu. Preoteasa lui Voica.

1) Diiacon Iacov sin popa Mușat 70 ani, slabu la citire, neglobit, văduv, din neam rumân, fecior de preot, s'au diiaconit de Preaosfințiia sa Mitropolitul Grigorie la anul cu leat 1778, Septemvrie 13, pă numele satului acestuia, unde se află și acum slujindu.

2) Diiacon Nidelco sin Drăguț 25 ani, cu citire de mijloc, neglobit, din neam rumân, fecior de mirean, s'au diiaconit de Preaosfințiia sa Mitropolitul Dositeu la anul cu leatu 1807, Noemvrie 17, pă numele acestui satu, unde să află și acum slujindu. Diiaconeasa lui Safta cu 1 fată Rada.

3) Diiacon Radu sin popa Panait 30 ani, slabu la citire, neglobit, din neam rumân, fecior de preot, s'au diiaconit de Preaosfințiia sa Mitropolitul Dositeu la anul cu leat 1809, Iunie 16, pă numele acestui sat Gurbănești (sic). Diiaconeasa lui Roxandra cu o fată Ilinca.

Anca preoteasa văduvă cu o fată Ilinca.

(Notă:) Biserica din căt(unul). Podu Pitarului filială la Parohia Cucuieți-Sudiți păstrează același hram și s-a zidit de la 1818-1820; v(ezi). *Anuarul C(ASSEI). B(ISERICII). (1909)*, p. 73[203].

[203] Ibidem, p. 81-82.

https://biblioteca-digitala.ro

125. Satul Plătărești.

Case 28, parte bărbătească 72, femeiască 45, p(runci). b(ăieți). 8, f(ete). 6, peste tot 131: Rumăni, Țigani ai mănăstirii Plătărești.

Biserica de zidu cu hramul Sfănt Mucenic Miercurie făcută de Mateiu Voivodu Basarab pă moșiia sa, închinată la Sf(ântului). Mormănt, cu 1 răndu de veșminte de cit vechi, cu cărțile toate deplin.

La această biserică să află slujitoru Popa Anton sin Costandin 40 ani, cu citire de mijloc, neglobit, din neam rumăn, fecior de mirean, și s'au preoțit de Preaosfințiia sa Mitropolit Dositeu la anul cu leatul 1807, Aprilie 7, unde să află și acum slujindu. Preoteasa lui Simina cu o fată Stoica.

(Notă:) Biserica Parohiei Plătărești păstrează același hram și s-a zidit de la 1646 de Matei Basarab; v(ezi). *Anuarul C(ASSEI). B(ISERICII). (1909)*, p. 81, cf. Iorga, *Studii și Documente*, 15 p. 6[204].

Recapitulând, la 1810 erau la Sohatu 110 case, la Prozanichiu 12, la Vasilați 73, la Rasa 19, la Lămotești 24, la Podu Pitarului 72 iar la Plătărești 28, ceea ce arată că Sohatu era una din localitățile mai importante din zonă prin prisma numărului mai mare de locuitori pe care îi avea.

Hărți

După Părintele Pantelimon POSTOVANU, în jurul anului 1821, la Sohatu era o biserică de lemn, la care slujeau doi preoți, pentru un număr de 120 de capi de familie ai satului Sohatu plus *bordeiașii* din unele cătune mici, azi dispărute, din marginea pădurilor Măcelaru, Baba Ana, Belciugul și Tejgheaua, fugiți din satele mari, de frica clăcilor, greu de suportat.

La mânăstiri, regimul exploatării pământurilor, date ca-ntr-un fel de arendă, era mai blând față de relația economică ce se stabilea între moșier și clăcaș.

---

[204] Ibidem, p. 82.

https://biblioteca-digitala.ro

Toponimele enunțate de Părintele Pantelimon POSTOVANU apar în jurul Sohatului, în *Planul director de tragere* de la 1940, desemnând proprietăți: Baba Ana, la est; Măcelarul la nord și est de Baba Ana; Tejgheaua, la sud de Baba Ana; Dona la est de Măcelarul; Belciugul la est de Măcelarul; la sud de Măcelarul, Dona și Belciugul este Vasilați și, mai la sud, Aprozii.

La 1831, satul Sohatu făcea parte din Plasa Negoești, Județul Ilfov. Moșia Sohatu era stăpânită de Mânăstirea Plătărești. Se aflau aici 86 de familii iar numărul feciorilor de muncă era de 12[205].

Din aceeași Plasă și din același Județ mai făceau parte satul Vasilați și cătunul Prosenichiu, pe moșiile Vasilați și Prosenichiu. Moșia Vasilați era stăpânită de căminarul Aleco Comăneanu iar moșia Prosenichiu – de Mitropolie de-a valma cu Mânăstirea Văcărești[206].

Moșiile Podu Pitarului, Plătărești și Suhatul, cu ale Mânăstirii Sfântul Sava, din Plasa Dâmbovița, Județul Ilfov, au fost arendate în 1831 cu 7000 lei iar în 1833 cu 20.000 lei[207].

Într-o *Hartă a Țării Românești*, de la *1833*, realizată de *Podpolcovnicul Bergenheim I*, apare și satul Sohatu, având biserică, aproape de stația de poștă Drumul Sării, unde era o biserică. Pe această hartă se văd foarte clar drumurile de poștă: București–Tânganu-Drumul Sării-Obilești Noi-Coadele-Călărași și București–Tânganu-Negoești-Oltenița[208].

La 1833, Sohatu se afla în preajma drumurilor de poștă: București-Tânganu-Drumul Sării-Obilești Noi-Bărăganul-Coadele-Călărași și București-Tânganu-Drumul Sării-Negoești-Oltenița, după cum se observă în *Harta Țării Românești, arătătoarea drumurilor de poștă, 1833*[209]. Pe această *Hartă* ruta spre Oltenița este evidențiată diferit de *Harta Podpolcovnicului Bergenheim I*. După acesta, de la Tânganu drumul către Oltenița cotea direct spre Negoiești, pe când în *Istoria Poștelor Române* se arată că drumul spre Oltenița pleca de la Călărași,

---

[205] DONAT, PĂTROIU, CIOBOTEA, *op. cit.*, p. 184.

[206] Ibidem.

[207] FILITTI, *op. cit.*, p. 18.

[208] ARHIVELE NAȚIONALE, Fond Diplomatice, Inv. 77, Dosar 146, *Harta Țării Românești*, *1833*, de Podpolcovnicul BERGENHEIM I.

[209] În Constantin N. MINESCU, *Istoria Poștelor Române*, București, Imprimeria Statului, 1916, p. 149.

https://biblioteca-digitala.ro

trecea prin Tânganu și Drumul Sării și abia apoi către Negoiești și Oltenița.

În *Harta rusă de la 1835* este evidențiat satul Sahat cu 57 familii (285 locuitori), sat cu o biserică iar la nord – cătunul/stâna Dona, aparținând de Sahatu; stația de poștă Drumul Serii/Sării; satul Vasilați cu biserică și 61 familii (305 locuitori); satul Gălbinași (Rassa) cu biserică și 32 familii (160 locuitori); satul Plătărești cu 29 familii (145 locuitori); Cucueți cu biserică și 45 familii (225 locuitori); satul Podu Pitarului cu biserică și 50 familii (250 locuitori).

La 4 ianuarie 1837, Dobre sin (=fiul lui) Stoica din satul Sohat sud (=Județul) Ilfov, având biserică cu hramul Adormirea, a fost hirotonit preot de Preasfințitul Părinte Palmiras chir[210] Atanasie în biserica Sfântul Spiridon Vechi din București[211].

În 1840, rutele poștale din preajma satului Sohatu s-au schimbat puțin față de anul 1833. Rămâne București-Tânganu-Drumul Sării-Obileștii Noi (numit în 1840: Obilești)-Bărăganul-Coadele-Călărași. Cealaltă rută se modifică cu ramificația de la Tânganu și nu de la Drumul Sării, ca în 1833: București-Tânganu—Negoiești-Oltenița. Mai era un drum mai direct către Oltenița: București-Negoești-Oltenița[212].

În *Harta rusă de la 1853* sunt evidențiate satul Suhatu cu 101 familii (505 locuitori), sat cu o biserică iar la nord – cătunul/stâna Dona, aparținând de Sohatu; stația de poștă Drumul Serii/Sării; satul Vasilați cu biserică și 61 familii (305 locuitori); satul Gălbinași (Rassa) cu biserică și 55 familii (275 locuitori); satul Plătărești cu 29 familii (145 locuitori); Cucueți cu biserică și 51 familii (255 locuitori); satul Podul Pitarului cu biserică și 55 familii (275 locuitori).

Din 1856, Sohatu se afla în raza de acțiune a celei de-a IV-a despărțiri a drumurilor poștale: București-Oltenița-Călărași, cu 196 cai[213].

---

[210] chir = în vechime (titlu de politețe folosit în adresări) domn, jupân.

[211] CAZACU, CAZACU, *op. cit.*, p. 873.

[212] *Harta Țării Românești, arătătoarea drumurilor de poștă, 1840* în MINESCU, *op. cit.*, p. 153.

[213] MINESCU, op. cit., p. 192.

https://biblioteca-digitala.ro

Satul Sohatu s-a aflat pe un vechi Drum al Sării, după cum se observă în hărți ale epocii, dintre care cea mai importantă este cea a lui Frigeley, din 1857[214]. Drumul Sării de la Ploiești cobora de la Buda, prin Ciumați, Merii-Petchi, Fierbinți, Fundulea, Hagiești, Cojești, Brănești, Pantelimon și ajungea la București. De la Hagiești mai cobora la Oltenița, pe la Puțul Dimii (azi Progresul), Sohat(u) și Luica[215].

Barbu ȘTEFĂNESCU DELAVRANCEA

La 2 aprilie 1858 se naște Barbu ȘTEFĂNESCU DELAVRANCEA (care avea să treacă la Domnul în ziua de 29 aprilie 1918, la Iași), profesor universitar, deputat, avocat, gazetar, scriitor, ministru, orator, membru al Academiei Române și primar al Capitalei. Este tatăl pianistei și scriitoarei Cella DELAVRANCEA, precum și al arhitectei Henrieta (Riri) DELAVRANCEA, una dintre primele femei-arhitect din România.

Comuna Sohatu a legănat o parte din copilăria lui Barbu ȘTEFĂNESCU DELAVRANCEA al cărui tată, în documentele vremii, apare sub 11 nume iar în Arhiva stării civile pentru căsătoriți din București din anul 1887 apare cu trei nume diferite din care două amintesc numele Comunei: Gheorghe Ștefan SOHĂȚIANU și Ștefan SOHĂȚEANU.

O dovadă a faptului că o parte din locuitorii din satul Sohatu se trag din mocanii veniți din munții Vrancei este și aceea că marele scriitor Barbu ȘTEFĂNESCU DELAVRANCEA, ai cărui părinți s-au născut la Sohatu, și-a petrecut o mică parte din copilărie aici iar la majorat și-a adăugat pseudonimul *Delavrancea*. Ulterior, părinții scriitorului au cumpărat o casă și s-au stabilit în cartierul Delea Nouă din București.

Tatăl lui Barbu ȘTEFĂNESCU DELAVRANCEA s-a născut în Sohatu și a fost negustor de grâu, pe care îl cumpăra din Sohatu, îl transporta cu căruța la București, îl măcina și îl vindea mai departe ca făină la brutării.

---

[214] Mara N. POPP, *Drumuri și ocupațiuni vechi în Țările Românești*, Buletinul Societății Regale Române de Geografie, LVII, București, 1938, p. 5.

[215] *Ibidem,* p. 9.

https://biblioteca-digitala.ro

O dovadă a faptului că scriitorul Barbu ȘTEFĂNESCU DELAVRANCEA a copilărit aici este și faptul că un văr al său, Dobre Radu, zis Cal Bălan, plugar din Sohatu, a relatat o serie de întâmplări din copilăria sa și a scriitorului.

După Părintele Pantelimon POSTOVANU obârșia părinților lui Barbu ȘTEFĂNESCU DELAVRANCEA din Sohatu și copilăria petrecută aici este incontestabilă. Într-adevăr Barbu era al nouălea copil al căruțașului Ștefan Tudorică Albu, dintr-o familie de obârșie vrânceană. Ștefan Tudorică Albu și-a părăsit satul, stabilindu-se în Bariera Vergului, la marginea Bucureștilor[216].

Profesorul universitar, deputatul, avocatul, gazetarul, scriitorul și ministrul Delavrancea este fiu de clăcași neștiutori de carte.

Despre originea sa umilă, scriitorul a pomenit adesea. În scrisoarea către fiica sa Henrieta, din 21 iunie 1917, între altele, Delavrancea spune: (Domnul Psiha) *Mi-a spus că ești bine – fapt care m-a bucurat – că ești foarte aplicată, îngrijind din toată inima pe soldații noștri, pe bieții noștri țărani răniți și nenorociți – fapt care îți face o deosebită onoare. E, desigur, în această jertfă din partea ta, o bună parte din moștenirea străbunilor tăi, țărani și ei, pe cari nu-i vei găsi nici în cronici, nici ctitori zugrăviți în biserici. Ei sunt p*(i)*erduți în haosul neștiutorilor de carte. Săracii! - Și crez că de aceea este în tine, fără să-ți dai seama, inima ta bună pentru sărmani și pentru nenorociți*[217].

Dar cu mult mai înainte, într-un Discurs din 28 noiembrie 1894, deputatul de Prahova se numise pe sine *țăranul de la Dunăre*[218] iar la 9 decembrie 1894, tot într-un Discurs în Camera Deputaților, preciza:

Am dreptul și onoarea de a vă spune: „da, sunt țăran". Părintele meu n-a fost nici boier, nici negustor, ci țăran clăcaș împroprietărit la (18)*64. Așa fiind, am eu ori ba dreptul de a spune că sunt țăran? (...) Eu, din familia mea, m-am născut în București, ceilalți s-au născut la țară. Sunt și suntem prima generațiune a neamului care a învățat carte!*

---

[216] ACADEMIA ROMÂNĂ, *Dicționarul general al Literaturii Române*, C/D, Editura Univers Enciclopedic, București, 2004, p. 609.

[217] Barbu ȘTEFĂNESCU DELAVRANCEA, *Opere, vol. IX, Corespondență*, Editura Minerva, București, 1974, *Scrisoarea către fiica sa Henrieta*, p. 212-213.

[218] Idem, *Opere, vol. VIII, Discursuri parlamentare*, Editura Minerva, București, 1971, *Discursul din 28 noiembrie 1894*, p. 9.

https://biblioteca-digitala.ro

În satul Sohat veți găsi pe unchii mei, pe verii mei primari, pe veri de-al doilea și pe toate rudele și nemeniile[219] *noastre, toți țărani, foști clăcași și însurăței împroprietăriți*[220].

Drumuri de poștă

În 1862, pentru exploatarea serviciului poștal în mai multe orașe, printre care București și Oltenița (în legătură cu Sohatu), s-a înființat câte un birou poștal independent. În același an, drumul poștal București-Oltenița-Călărași beneficia de 76 cai[221].

În urma unei legi din 1 ianuarie 1865, s-a făcut o clasificare a birourilor poștale și telegrafice. Astfel, La Călărași și Oltenița au fost stații de clasa a IV-a[222].

În *Harta Satmari, de la 1864* apar satele *Suhatu* și *Puțiu Dimei*, precum și *Osp*(ătăria). *La Puțiu Dimei.* Copacul mare care apare la 1791, în *Harta Specht* este numit de *Satmari* Ulmu Sandei.

La sud-sud-vest este o ospătărie și alta la sud de Ulmu Sandei, numită *Ospătăria La Donea Ciuru*.

La vest este Valea Reși/Rasei și Ospătăria La Teiu, Moara Nouă; la nord-vest este Pădurea Protopopului, Ospătăria la Tufele Roșie la nord - Ospătăria Puțu Dimei, Puțu Dimei (viitorul sat Progresu) și Plătăreasca, Ospătăria Puțu Înaltu, Gologanii; la nord-nord-est: Feresca, Salinca, Ospătăria Pastramă, Ospătăria Șindrilița, Ospătăria la Donea, Măcelaru, Belciugu, Pădurari; la nord-est: Tufanii lui Dumitru, Tufanii lui Stanu, Tufanii lui State, Pădurea Episcopească; la sud-est: Cioboata și Ospătăria la Cioboata.

La 1864 noua biserică este încadrată de case în Sohatu, deși se află tot la nord.

---

[219] nemenie = neam, rubedenie, rudă, rudenie.

[220] Barbu ȘTEFĂNESCU DELAVRANCEA, *Opere, vol. VIII, Discursuri parlamentare*, Editura Minerva, București, 1971, *Discursul din 9 decembrie 1894*, p. 59.

[221] MINESCU, *op. cit.*, p. 226.

[222] MINESCU, *op. cit.*, p. 240.

https://biblioteca-digitala.ro

Nu apar în această hartă Uscați, Vasilați și Prosanichiu.

În *Manuscrisul românesc 324*, din Biblioteca Academiei Române, la capitolul închinat Plasei Negoesci, la filele 285 verso și 286 față, la poziția 199, aflăm despre slujitorii de la Sohatu, în anul 1865: *Sohatu,* (Hram) *Schimbarea la față,* (Preot duhovnic) *Dobre sin* (=fiul lui) *Stoica,* (Cântăreț 2) *Gheorghe sin Dumitru, cu actu,* (Paracliser) *Radu sin Preotu Dobre, idem* (=cu actu)[223].

La 1869, pe ruta București-Oltenița-Călărași funcționa o cursă cu diligența de 3 ori pe săptămână, pe o distanță de 134 km, parcursă în 34 ore[224].

Dimitrie FRUNZESCU, în *Dicționarul Topografic și Statistic*, București, 1872, reflectă astfel toponimul Sohatu precum și pe cele adiacente: *(Proprietatea Statului) Belcicovu, s(at). în j(udețul). Ilfovu p(lasa). Negoesci; c(ătun) C(omuna). Suhatu. (Numire veche) Stavropole(a)nca, Măcelaru.*

Belciugu, locuință isolată, în j(udețul). Ilfovu p(lasa). Negoesci; c(ătun) C(omuna). Gurbănesci[225].

Dona s(at) în j(udețul). Ilfovu p(lasa). Negoesci; c(ătun) C(omuna). Suhatu[226].

Pastrama, locuință isolată în j(udețul). Ilfovu p(lasa). Negoesci; c(ătun) C(omuna). Suhatu[227].

---

[223] *Manuscrisul românesc 324*, din Biblioteca Academiei Române, al cărui autor este V.A. URECHIA cuprinde *Liste de preoți din 1865*. *Manuscrisul românesc 324*, din Biblioteca Academiei Române, are 566 de file, albe dar și albastre, și conține numele tuturor preoților, diaconilor, cântăreților și paracliserilor ortodocși, dar și catolici sau luterani din Țările Române. Este un document nepublicat ale cărui capitole sunt repartizate ținând cont de plasele existente atunci. Numele slujitorilor Bisericii sunt legate de localitățile în care ei slujeau, precum și de hramurile lăcașurilor de cult, în cadrul unor tabele.
Manuscrisul românesc 324 nu are un caracter unitar, el fiind alcătuit din răspunsurile diverselor Eparhii la Chestionarul/Solicitarea domnului V.A. URECHIA. Rubricația *Manuscrisului* cuprinde: Numărul Bisericii; Localitatea; Hramul; Preotul duhovnic, Preotul ajutător sau doar Preotul; Diaconul; Cântărețul 1, Cântărețul 2 sau doar Cântărețul; Paracliserul; Observații.

[224] MINESCU, *op. cit.*, p. 284.

[225] FRUNZESCU, *op. cit.*, p. 38.

[226] Ibidem, p. 168.

[227] Ibidem, p. 344.

https://biblioteca-digitala.ro

(Proprietatea Statului) Suhatu, s(at) în j(udeţul). Ilfovu p(lasa). Negoesci; formează C(omună). cu c(ătunele): Belcicovu, Dona, Pastrama; 700 l(ocuitori). în to(a)tă C(omuna). Are 40 pogo(a)ne pădure pre teritoriulu seu[228].

Ştim de un *Sinodicon* al *Sfintei biserici cu hramul Schimbarea la Faţă*, tipărit în anul 1873. Asta se afirmă de către Părintele Pantelimon POSTOVANU. De fapt, formularul era tipărit la 1873. Ulterior a fost completat de preoţii slujitori ai acelor vremuri. Nu s-a păstrat acest document decât în câteva fraze citate de Părintele Pantelimon POSTOVANU în istoricul său, alcătuit la 15 iulie 1971, la îndemnul Protoieriei.

La 1875, pe ruta Bucureşti-Oltenița-Călăraşi funcţiona o cursă cu diligența de 3 ori pe săptămână[229].

În 1880, Gheorghe Ioniță (care se născuse la 1850) avea în pădurea Măcelaru 200 oi, 12 cai, 13 vaci, 4 boi, 10 porci, sute de găini, gâşte, raţe şi curci.

Moşia statului Rasa cu Prosanichiu era arendată în perioada 1883-1893. Moşia statului Sohatu Mo(a)ra Nouă Belcicovu era arendată pe o perioadă cuprinsă între anii 1886-1896[230].

La 1886, odată cu darea în circulaţie a liniei ferate Bucureşti-Ciulnița-Călăraşi, s-a desfiinţat cursa de diligență Oltenița-Călăraşi[231].

În 1890, s-a organizat serviciul poştal rural, prin numirea unor agenţi poştali în fiecare comună, şi în Judeţul Ilfov, din care făcea parte şi Sohatu[232].

La 1890, C.N.G. DANIELESCU, din Sohatu, a obţinut titlul de licenţiat în Drept, la Facultatea Bucureşti. În 1906 era arendaş[233].

---

[228] Ibidem, p. 467.

[229] MINESCU, op. cit., p. 340.

[230] B.J.A.N. ILFOV, Fond Prefectura Judeţului Ilfov, *Dosar nr. 2/1892*, f. 11, poziţia 6 şi 25.

[231] MINESCU, *op. cit.*, p. 412-413.

[232] MINESCU, *op. cit.*, p. 431.

[233] B.J.A.N. ILFOV, Fond Prefectura Judeţului Ilfov, *Dosar nr. 144/1906*, fila 52.

https://biblioteca-digitala.ro

Împroprietăririle din 1864, 1879 și 1889

La 1864 au fost împroprietăriți doar 126 locuitori. Între cei împroprietăriți au fost și rudele scriitorului Barbu ȘTEFĂNESCU DELAVRANCEA.

La 1879 au fost împroprietăriți doar 62 locuitori.

În 6 aprilie 1889, s-a emis *Legea pentru înstrăinarea bunurilor statului prin vânzare*. Multe moșii s-au pus în vânzare. Printre acestea a fost și Moșia Vatra Mânăstirii Negoiești.

Aveau dreptul să depună cereri cetățenii români majori, căsătoriți legitim, din Județul Ilfov. Au făcut cereri locuitori din Oltenița, Curcani, Chirnogi, Luica, Nana, Gurbănești, Aprozi, Negoiești, Vasilați, Gălbinași, Lămotești, Budești, Buciumeni, Gruiu, Radovanu, Clinceri, Gostinari, Vărăști-Obedeni, Valea Dragului, Herăști, Crivăț, Greaca, Ciocoveni, Căscioarele dar și din Sohatu precum și bordeiașii clăcași din Frecați, Parliteni, Belciugu, Tejgheaua/Lacul Cocorului. Acestea din urmă nu reprezentau localități, ci numele grupurilor de bordeie unde locuiau țăranii clăcași, veniți din toată țara, majoritatea de la munte, și care munceau pe moșiile respective.

Belciugu era un grup de bordeie pe Moșia Belciugu, lângă pădurea cu același nume, ce aparținea de Moșia Așezămintele Brâncovenești, mai târziu Eforia spitalelor civile, și care aparținea, din punct de vedere administrativ, de Comuna Nana (alipită mai târziu de Sohatu). Tejgheaua sau Lacul Cocorului se afla în apropiere de Conacul Moșiei Paul. Aparținea, din punct de vedere administrativ, de Comuna Popești-Vasilați[234].

Existau peste 3000 de cereri pentru a cumpăra loturi de pământ din Moșia statului Vatra Mânăstirii Negoiești, Județul Ilfov, iar membrii comisiei nu aveau decât 300 de loturi a câte 5 ha. Pentru evitarea nemulțumirilor și a discuțiilor ulterioare s-a procedat prin tragere la sorți. S-au întocmit 300 de bilete cu numere de la 1 la 300 și 2700 de bilete albe.

S-au așezat biletele într-o ladă, s-au amestecat bine și fiecare a ales câte un bilet. Cine a nimerit un bilet cu număr de lot a și fost împroprietărit. Primăria Comunei Aprozi a luat două loturi (nr. 132 și

[234] Marinciu N. MARINCIU (Marinică MARINCIU), *Monografia localităților Șoldanu și Negoiești*, *Județul Călărași*, p. 8.

https://biblioteca-digitala.ro

nr. 247) cu preferință. Prin urmare locuitorilor li s-au dat spre alegere doar 298 de loturi[235].

De la Nana au tras bilet cu lot (4) Ștefan Achim, (6) George Dinu Dicu, (13) Ștefan Petre, (22) Marin Stan Lungu, (23) Toma Ioniță, (31) Moise Manolescu, (35) Grigore Ion Divan, (72) Nicolae Dragomir, (89) Ilie Tudor, (105) Grigore Ion, (123) Dumitru Voicu, (145) Dumitru Nae Tudor, (148) Simion Nicolae, (158) Ilie Zaharia, (165) Pavel Goștinaru, (174) Constantinescu Teodorescu, (178) Sandu Dumitrache, (187) Nicolae Vasile, (211) Petre Donea, (220) Aron Radu, (225) Stan N. Tudoran, (244) George Ionescu, (263) Ioniță Stancu, (281) Penea Ispas.

De la Sohatu nu a scos nimeni nici un bilet cu număr de lot.[236].

Între Arhiva parohială și Marele Dicționar Geografic al României este o diferență în ceea ce privește numărul împroprietăriților. După prima sursă este vorba despre 188 (126 în anul 1864 și 62 în 1879). Al doilea izvor vorbește de 137 de locuitori împroprietăriți și 141 neîmproprietăriți.

Marele Dicționar și Tablourile

La 1898, localitatea Sohatu era reflectată în documentele vremii astfel:

Belcicovul, plasa Negoești, jud(ețul). Ilfov. (Vezi Dona)./ Belcicovul, moșie a statului, în jud(ețul). Ilfov, pendinte de (Mânăstirile) Plătărești, S(fin)-ții Apostoli și Stavropoleos. S'a arendat în periodul 1886-96, împreună cu trupul Sohatul-Moara-Nouă, cu 28400 lei anual[237]./ Belciugul, locuință izolată, jud(ețul). Ilfov, pl(asa). Negoești, com(una). Gurbănești[238].

La 1900, localitatea Sohatu era reflectată în documentele vremii astfel:

---

[235] Ibidem, p. 17.

[236] Ibidem, p. 18-28.

[237] LAHOVARI, BRĂTIANU, TOCILESCU, *op. cit.*, vol. I, București, 1898, p. 359.

[238] Ibidem, p. 361.

https://biblioteca-digitala.ro

Dona, (Belcicov, Stavropoleanca), sat, făcând parte din com(una). rur(ală). Suhatul, jud(eţul). Ilfov, pl(asa). Negoeşti. Este situat la N-E de Suhatul şi e înconjurat la E de locuri smârcoase, iar la N şi S de păduri./ Are numai 15 locuitori. Se întinde pe o suprafaţă de 400 hect(are)., proprietate a d(omnu)-lui T.H. Velciu. În raionul satului e o pădure de 75 hect(are)[239].

La 1901, localitatea Sohatu era reflectată în documentele vremii astfel:

Măcelarul, sat, făcând parte din com(una). rur(ală). Suhatul, pl(asa). Negoeşti, jud(eţul). Ilfov. Situat la E de Suhatul şi înconjurat de păduri mari. Se întinde pe o suprafaţă de 850 hect(are), cu o populaţie de 77 locuitori./ Tot pământul aparţine statului, care cultivă prin arendaşii săi 400 hect(are).; restul de 450 hect(are). este pădure./ Numărul vitelor mari e de 129 şi al celor mici, de 443./ Măcelarul, pădure a statului, în întindere de 325 hect(are)., jud(eţul). Ilfov, pl(asa). Negoeşti, com(una). rur(ală). Suhatul[240].

La 1902, localitatea Sohatu era reflectată în documentele vremii astfel:

Sohatul, com(ună). rur(ală)., jud(eţul). Ilfov, pl(asa). Negoeşti, situată la 44 kil(ometri). spre S-E de Bucureşti. Stă în legătură cu com(una). Pârlita prin o şosea vecinală./ Se compune din satele: Dona, Măcelarul şi Sohatul, cu o populaţie de 1105 locuitori./ Are o biserică, la Sohatu; o şcoală mixtă; 7 cârciumi./ Vite: 702 cai şi iepe, 33 armăsari, 18 tauri, 218 boi, 319 vaci şi viţei, 38 bivoli, 22 bivoliţe, 222 porci, 11 capre şi 1649 oi./ Locuitorii posedă: 232 pluguri: 212 cu cai, 20 cu boi; 244 care şi căruţe: 215 cu cai şi 29 cu boi./ Împroprietăriţi sunt 136 locuitori, şi neîmproprietăriţi, 141.

Sohatul, sat, făcând parte din com(una). rur(ală). cu acelaşi nume, pl(asa). Negoeşti, jud(eţul). Ilfov, situat la S-E de Bucureşti./ A(i)ci este reşedinţa primăriei./ Se întinde pe o suprafaţă de 1498 hect(are). Cu o populaţie de 1023 locuitori./ Are o biserică cu hramul Schimbarea la Faţă, deservită de 2 preoţi şi 2 cântăreţi; o şcoală mixtă; 6 cârciumi./ Numărul vitelor mari e de 1117 şi al celor mici, de 1297./ Sohatul, sau Moara-

[239] Ibidem, vol. IV, Bucureşti, 1901, p. 25.
[240] Ibidem, p. 33.

https://biblioteca-digitala.ro

Nouă, moșie și pădure ale statului, pendinte de (Mânăstirile) Plătărești, Sf(inții). Apostoli și Stavropoleos jud(ețul). Ilfov, arendată, împreună cu trupul Belcicovul, cu 28400 lei anual[241].

La 1904, după *Harta rețelei telefonice și telegrafice a Județului Ilfov*, în Sohatu era un Post Privat[242].

Într-un *Tablou de comercianți și fruntași din Comuna Sohatu* care împreună cu soțiile lor voiau să ia parte la Expoziția națională din 1906, îmbrăcați în costum național purtat în localitatea Sohatu în urmă cu 30 de ani, citim numele următorilor: Gheorghe C. Ursei, Manole Constantin, Alexandru Ciripială, Păun Dumitrică, Dumitru G. Ciripială, Marin R. Popescu și Constantin Rădica, Tudor Toma văduv, Florea N. Odorog și Florea Petrescu (dascălul bisericii)[243].

Într-un alt *Tablou de numele și pronumele bărbaților și femeilor (...) care vor participa în costum național la serbarea de 10 mai și Expoziția națională din a*(nul). *c*(urent).(1906, n.n.) găsim, pentru Comuna Sohatu, pe Alexandru Stan, Ion Tănase, Dragne Barbu, Toma Tatu, Dobre C. Toma, Marin F. Bălașa, Lazăr R. Albu, Ilie F. Piroșcă, Marin N. Mihăilă, C. V. Georgescu, Aneta Georgescu, (Preotul) Constantin Gr. Popescu, Teodora Popescu (preoteasa), Petre Petrescu, Alexandrina Petrescu, Gheorghe C. Ursei, Manole Constantin, Alexandru Ciripeală, Pan Dumitrică, Maria P. Dumitrică, Constantin Ra..., Florea Petrescu (dascălul bisericii), Gheorghe Lincu[244].

Sediul actual al Primăriei Sohatu s-a construit între anii 1902-1906.

La 1906, Comuna Sohatu nu avea medic veterinar și delega un membru din Consiliul comunal cu îndeplinirea serviciului acestuia, respectiv controlul vitelor atât înainte cât și după tăierea lor, în persoana lui Dobre C. Toma care *inspecta zilnic localurile unde se ta(i)e vitele pentru consumație publică*[245].

În anul 1907 serviciul poștal luase o mare dezvoltare prin introducerea serviciului poștal rural, prin introducerea serviciului de

---

[241] Ibidem, vol. V, București, 1902, p. 57.
[242] B.J.A.N. ILFOV, Fond Prefectura Județului Ilfov, *Dosar nr. 165/1910*, f. 70.
[243] B.J.A.N. ILFOV, Fond Prefectura Județului Ilfov, *Dosar nr. 144/1906*, fila 99.
[244] B.J.A.N. ILFOV, Fond Prefectura Județului Ilfov, *Dosar nr. 144/1906*, fila 270-271.
[245] B.J.A.N. ILFOV, Fond Prefectura Județului Ilfov, *Dosar nr. 67/1906*.

https://biblioteca-digitala.ro

distribuirea produselor regiei și prin dezvoltarea serviciului telefonic. De aceea s-a hotărât ca serviciul executiv să se împartă în șase circumscripții. Județul Ilfov, din care făcea parte și Sohatu, făcea parte din Circumscripția a II-a, cu reședința la București[246].

Răscoala de la 1907

s-a declanșat pe fondul unei crize și tensiuni generale provocate de sărăcie, lipsa pământului, a hranei, de povara impozitelor, de boli și analfabetism. Începutul a constat într-o mișcare petiționară a țăranilor din Flămânzi-Botoșani, în 8/21 februarie 1907, extinsă apoi în județele Iași și Dorohoi, împotriva învoielilor arendășești.

Răscoalele au cuprins apoi întreaga Moldovă și Muntenie. Represiunea a fost foarte violentă, cu mii de victime, zeci de mii de arestați, urmăriți, judecați pentru participare directă sau doar adeziune. Arestați au fost și muncitori, intelectuali, soldați care au susținut mișcările țărănești[247].

În primele zile ale lunii februarie 1907, au început să se răspândească în satele și comunele Județului Ilfov broșuri și manifeste adresate țăranilor, în special lucrările lui Vasile M. Kogălniceanu, *Către săteni* și *Istoricul chestiunii țărănești* precum și poezia lui George Coșbuc, *Noi vrem pământ*.

Primele știri cu privire la începutul frământărilor țărănești din Ilfov s-au primit la Prefectura Județului la 10 martie 1907. În zilele următoare, frământările și agitațiile au cuprins majoritatea comunelor din județul Ilfov. S-au intensificat însă și măsurile cu caracter preventiv: trimiterea unor patrule de recunoaștere și au unor forțe represive. Concomitent cu aceste acțiuni, s-au intensificat și operațiunile de arestare a agitatorilor și de confiscare a manifestelor ce conțineau îndemnuri la revoltă[248].

---

[246] MINESCU, *op. cit.*, p. 580.

[247] Academician Gheorghe PLATON, *Istoria Românilor*, vol. VII, Tom. II, de la Independență la Marea Unire (1878-1918), Editura Enciclopedică, București, 2003, p. 99-101.

[248] *Marea Răscoală a țăranilor din 1907*, Editura Academiei, București, 1967, p. 354; *Documente privind marea răscoală a țăranilor din 1907*, vol. III, Editura Academiei, București, 1984, Județul Ilfov, documentul 78, p. 348-349.

https://biblioteca-digitala.ro

Conform unui document din Arhiva parohială, întocmit de Părintele Pantelimon Postavanu, în 15 iunie 1965, ca un răspuns la o anume solicitare, *„pe raza Comunei Sohatu, în anul 1907 n-a avut loc nici o mișcare de răscoală”.*

Din documentele Arhivei parohiale reiese că, în primăvara anului 1907, Părintele Paroh Constantin Gr. POPESCU a stăruit pentru a fi liniște și armonie între arendaș și săteni. La această atitudine a fost îndemnat prin două Ordine al Protopopiatului Județului Ilfov din 9 și 17 martie 1907 și printr-un *Manifest,* primit la Parohia Sohatu la data de 17 martie 1907 și semnat de *Ministrul Cultelor și al Instrucției Spiru C. Haret* precum și de *Noi Chiriarhii Sfintei Noastre Biserici*, 1907.

Ordinul 526 din 9 martie 1907 îndemna: *Cucernice Părinte/ Față de neorânduelele grave ivite în câteva Județe, care turbură liniștea și siguranța publică, în baza ordinului Sfintei Mitropolii No 1197, vă invit, ca împăciuitori pentru buna rânduială, să stăruiți din toate puterile pe lângă sătenii acelei parohii a fi liniștiți și a nu da ascultare răuvoitorilor care caută a turbura liniștea statului./ Protoiereu (ss) Econom Chiriac Gh. Bidoianu*[249].

Ordinul 527 din 17 martie 1907 preciza: *Cucernice Părinte/ În baza ordinului Sfintei Mitropolii No 1354, vă invit să faceți rugăciuni și privegheri în biserică ca să înceteze urghia lui Dumnezeu și calamitățile din țară. Preoți(i) în genunchi să roage milostivirea dumnezeiască pentru siguranța țării și a sfătui pe locuitori la liniște. Orice mișcare veți observa o veți comunica telefonic D(omnu)lui Prefect și Protoieriei oficial./ Protoiereu (ss) Econom Chiriac Gh. Bidoianu*[250].

Manifestul era următorul: *Către toți cucernicii preoți și către toți învățătorii din comunele rurale/ Cucernice Părinte,/ Domnule Învățător,/ Mare și grea nenorocire a căzut peste noi. A voit Sfântul Dumnezeu să ne încerce ori să ne pedepsească pentru păcatele noastre și ne-a dat să vedem ceea ce părinții noștri nu văzuseră niciodată în țara noastră cea blândă.*

Să ne plecăm capetele și să primim cu supunere voia lui cea înaltă. Dar tot voia Lui este ca noi să ne facem datoria noastră de creștini. Și

---

[249] B.J.A.N. ILFOV, Fond Prefectura Județului Ilfov, *Dosar 34/1907*, fila 88.
250 B.J.A.N. ILFOV, Fond Prefectura Județului Ilfov, *Dosar 34/1907*, fila 201.

https://biblioteca-digitala.ro

această datorie este de a potoli pe cei turbați, de a împăca pe frați și de a aduce pacea și liniștea printre oameni.

Datoria aceasta o aveți cu deosebire voi, păstori ai turmei lui Hristos și voi învățători ai neamului: căci frații noștri săteni numai de la voi pot auzi cuvântul cel bun, numai de la voi pot primi lumina cea adevărată.

Faceți să înceteze lupta între frați. Faceți-i să înțeleagă că cu focul și cu arma nu se poate îndrepta țara, ci, din contră, i se pregătește peirea. Vrăjmașii țării sunt mulți și puternici, și ei atât așteaptă, să ne stăpânească și să ne pună pe grumazi un jug mult mai greu decât acela al suferințelor noastre de astăzi și pe cari nimeni nu-l va mai putea apoi ridica niciodată.

Vrăjmași ai țării sunt aceia cari au venit pe ascuns să sufle zizania între voi, ca să nu ne putem înțelege la nevoile noastre. Deschideți mintea sătenilor și faceți-i să înțeleagă că nu trebuie să asculte de șoaptele ticăloșilor cari îi îndeamnă la rău și după ce au adus jalea și ruina se fac nevăzuți, ca duhurile iadului.

Au sătenii nevoi mari, fără îndoială și nimeni din noi nu le tăgăduește. Dar iată că glasul lor s-a auzit și vine îndreptarea. Maiestatea Sa Regele, înțeleptul nostru stăpânitor, ne-a chemat ca să alinăm durerile poporului.

Și noi am luat măsuri ca de îndată să se ușureze dările pentru săteni; și să li se ușureze mult învoelile de muncă; și să se facă judecătorii cari să le judece păsurile și să le dea dreptate; și ca nimeni să nu mai poată ține în arendă mai mult de două moșii; și să se ajute băncile sătești, ca să se desființeze camăta; și să se ajute sătenii când vor găsi pământ de cumpărat sau de luat în arendă; iar moșiile Statului ale așezămintelor publice să nu se mai dea cu arendă la alții, ci să fie căutate numai de Statu sau de așezămintele acelea, muncindu-le cu sătenii ori să fie arendate chiar de săteni.

Și mai sunt și alte îmbunătățiri pe care le vom face și cari se spun mai pe larg în manifestul pe care l-am dat către săteni, în numele Maiestății Sale Regelui.

Trebue acum ca voi, preoți și învățători, să umblați din om în om și să le arătați acestea și să le lămuriți ce însemnează lucrurile pe cari le-am scris noi în manifestul nostru. Trebue să-i faceți să înțeleagă că îmbunătățirile ce li se fac sunt așa de mari, că poate mulți din ei nici nu îndrăzneau să le nădăjduiască a le vedea împlinite. Spuneți-le că cuvântul Maiestății Sale Regelui este sfânt și că și noi, sfetnicii lui, suntem oameni bătrâni, cari nu ne-am călcat niciodată cuvântul și dovadă este că până acum nu le-am

https://biblioteca-digitala.ro

făgăduit lucruri mari, pentru că știam că nu le puteam face; dar acum făgăduim, pentru că știm că putem să ne ținem de cuvânt.

Voi, preoții, trageți clopotele de la biserică, îmbrăcați-vă sfintele vestminte, luați în mână crucea și Evanghelia, ca să se adune poporul și vorbiți-i și voi, și învățătorii, și faceți să intre pacea și dragostea între oameni, și să piară duhul cel rău dintre ei. Aceasta este chemarea voastră și mare răspundere veți avea înaintea lui Dumnezeu și oamenilor dacă nu o veți împlini.

Veți ști, cucernici preoți, că pentru toate cele pe cari vi le scriu aci, am primit toată aprobarea și de la Î(nalt). Prea Sfinții Mitropoliți și Episcopi ai Sfintei noastre Biserici Autocefale Române, vă poftim cu tot dinadinsul, cucernici preoți, ca să citiți și să împliniți cu sfințenie sfaturile de mai sus.

†Iosif, Mitropolit Primat al României,/ †Partenie, Mitropolit al Moldovei și Sucevei,/ †Atanasie, Episcop al Râmnicului Noului Severin,/ † Gherasim, Episcop al Romanului,/ †Dionisie, Episcop al Buzăului,/ †Conon, Episcop al Hușilor, †Gherasim, Episcop al Argeșului,/ †Pimen, Episcop al Dunării de Jos.

Manifestul tipărit are un adaos scris de mână, cu cerneală: *C*(ucernice). *Părinte/ Vă învățăm în baza acestuia a menține liniștea în acea parohie.*

La 20 martie/2 aprilie 1907, generalului Crăiniceanu, comandantul diviziei a IV-a din București, i se cerea, printr-o telegramă, de către Prefectul Județului Ilfov, să trimită trupe care să patruleze prin Comunele Berceni, Dobreni, Vărăști-Obedeni, Valea Dragului, Herești precum și prin Tânganu, Cernica, Pantelimon, Plătărești, Budești, Vasilați, Gălbinași (foarte aproape de Sohatu) și altele[251].

În cursul anului 1907 rapoartele despre supușii străini aflați pe teritoriul românesc consemnau prezența lui Martin Velian, *supus turc* și a lui Andraș Giurea Kovacs, *supus austro-ungar*, care cereau reînnoirea biletelor lor de *liberă petrecere în țară*. Un cetățean ungur, Rudolf Dinger, abia plecase, în 1907, din comună[252]. De asemenea, *supusul elen*

---

[251] *Marea Răscoală a țăranilor din 1907*, Editura Academiei, București, 1967, p. 354; *Documente privind marea răscoală a țăranilor din 1907*, vol. III, Editura Academiei, București, 1984, Județul Ilfov, documentul 78, p. 353.

[252] B.J.A.N. ILFOV, Fond Prefectura Județului Ilfov, Dosar *nr. 19/1907*, filele 29, 80, 81, 268 și 269.

https://biblioteca-digitala.ro

Georges Anastase Panagopulos, care avea pașaport rus și bilet de *liberă petrecere*, părăsea Comuna Sohatu la 30 octombrie 1907[253].

Anii 1907 și 1908 au fost ani secetoși.

Supusul otoman Emrullah Salih 1908-1910[254]

Primăria Sohatu, odată cu alipirea, în 1908, a satelor Puțul Dimii și Progresul s-a confruntat cu problema reglementării situației *supusului otoman Emrullah Salih*.

În dosarul Prefecturii în care sunt adunate actele provocate de stabilirea sa în satul Progresu, nu este numit turc ci *supus otoman* iar numele lui este scris în mai multe variante: Emrulah Salih, Emrulah Salib, Emrulah Sali. Am preferat onomasticul din titlu, întrucât acesta apare în traducerea din turcă a livretului militar al respectivului. Își găsește locul în monografia de față, deoarece Primăria Comunei Sohatu s-a ocupat de stabilirea legalității șederii sale.

Conform Livretului său militar, se numea Emrullah și era fiul lui Salih, născut în satul Regean, Comuna Gostevav. Ca soldat a făcut parte din Compania 3, Batalion 37 al Corpului al 3-lea de armată Imperială. *(...) a împlinit termenul reglementar în reservă și a fost trecut în garnizoană unde a servit timp de șease ani, conform regulamentelor, după care termen a fost liberat pentru totdeauna din armată nemaiavând a face alt serviciu militar. Spre credință i s-a eliberat prezentul astăzi 16 Septembrie 1896. Numitul a fost liberat din armată în 24 Septembrie 1899*.

Dar nu despre situația lui militară a avut a delibera Primăria Sohatu ci despre cea a ședерii sale precum și a afacerilor sale.

În 1908 s-a dat *Legea pentru organizarea Comunelor rurale și administrația Plășilo*r. Articolul 5 al acestui act normativ prevedea pentru străini condiții pentru a fi acceptați în comune: dovada că exercită o meserie sau posesia unui capital de 1000 lei.

---

[253] B.J.A.N. ILFOV, Fond Prefectura Județului Ilfov, Dosar *nr. 18/1907*, fila 93.
[254] B.J.A.N. ILFOV, Fond Prefectura Județului Ilfov, *Dosar nr. 22/1908-1910*.

https://biblioteca-digitala.ro

Tot în același an s-a adoptat o lege privitoare la monopolul pe băuturile spirtoase, ceea ce a dus la falimentul multor cârciumi, printre care și cele din Progresu. Pe cale de consecință, cei mai mulți cârciumari s-a reprofilat pe *comerțul de manufactură*, domeniu în care activa turcul de ani buni, în Progresu.

Deși corespondența Prefecturii Ilfov cu Primăria Sohatu nu expune în mod expres acest raționament, se pare că motivul pentru care negustorul turc părea indezirabil era dorința noilor comersanți de a fi scos din afaceri un adversar redutabil și cu vechime.

Emrullah s-a născut în 1868 iar la vârsta de 6 ani, în 1874, a intrat pe teritoriul românesc împreună cu fratele său mai mic Mustafa. Au stat la început în Comuna Cucueți-Plătărești. Mustafa a rămas acolo iar el a plecat în Progresu, în 1879, unde mai târziu s-a ocupat cu negustoria. Numai Mustafa poseda autorizație de ședere.

Emrullah avea pașaport și bilet de liberă trecere în România. Nu știa carte. Semna cu degetul. Nimic nu părea să-i tulbure liniștea vieții și a afacerilor, până când autoritățile l-au trimis de la Ana la Caiafa pentru a-și găsi actele care să reglementeze șederea sa legală în țară și în Progresu, conform noilor legi.

La 1908 se constata că Ilie Barbu, comerciant din Progresu, a cerut permisiunea de a deschide o băcănie și manufactură, dânsul locuind, de fapt, în altă parte. În localul băcăniei vindea supusul otoman Emrullah Salih pe care Ilie Barbu îl prezenta ca servitor. De fapt adevăratul negustor era turcul și nu românul, ceea ce contravenea legii. Nu numai că vindea, dar și locuia acolo, neavând *îndeplinite formalitățile cerute pentru a se putea stabili într-o comună rurală*. Membrii Comisiunei/ Comisiei Interimare Sohatu/ Primăria Sohatu a dispus, la 31 august 1908, *isgonirea din Comună a supusului otoman Emrullah Salih*. I s-a cerut să adreseze autorității comunale Sohatu cerere de stabilire.

Comisia interimară a respins cererea sa de a se stabili în Progresu deoarece n-a dovedit că are o meserie sau capital de minim 1000 lei. Prefectura Ilfov a aprobat încheierea Consiliului Comunal Sohatu relativă la respingerea cererii făcută de străin. Acesta s-a adresat direct Ministerului de Interne, Direcția Administrației Generale a Personalului și Conteciosului, arătând că anterior despărțirii satului Progresu de Comuna Cucueți-Plătărești, el avea autorizație în regulă de la acea comună.

https://biblioteca-digitala.ro

La 29 decembrie 1908 semna dovada că a primit copie după decizia Prefecturii prin care i se respingea cererea de stabilire în Progresu.

La 19 ianuarie 1909 depunea 4 acte la Primărie, în vederea clarificării situației sale. I s-a permis să mai stea până la 1 aprilie 1909.

La 7 aprilie 1909 încă venea cu marfă în căruță de la București, de la Frații Iancu. Într-un proces-verbal alcătuit de Primăria Comunei Sohatu reieșea că a plecat din Progresu în 11 mai 1909.

În cererea sa din 12 mai 1909 arăta că locuise neîntrerupt în Progresu, ocupându-se cu comerțul până în noiembrie 1908 când i s-a cerut după noua lege să depună o serie de acte, pe care nu le avea complete pentru că nu avusese niciodată nevoie de ele și nu se gândise că va avea nevoie vreodată de ele. *În genunchi și prea plecat serv, cu lacrămi vă rog, Domnule Prefect a vă îndura de bătrânețea mea și de anii ce i-am pierdut aci, a da ordin ca să mi se facă închierea și să-mi văd de prăvălia și marfa ce mi-a rămas și pentru care am muncit toată viața, din copilăria mea și care deja de un an am avut daune mai mult de 5000 lei.*

Ceea ce nu se înțelege este de ce vorbește de bătrânețe, deși, din actele depuse, reieșea că avea în jur de 41 de ani. Într-o altă petiție din 26 mai 1909 arăta că posedă toate actele în regulă și exercita profesiunea de comersant.

Primăria constata că la 30 mai 1909, în loc să-și aranjeze afacerile, în sensul plecării definitive poate, el încă aproviziona magazinul.

La 15 iunie 1909 i se punea în vedere să întocmească o nouă cerere de ședere până când Ministerul se va fi pronunțat asupra Situației sale i se îngăduia să stea în comună.

În 27 decembrie 1909, Comuna Sohatu respingea din nou cererea de ședere a turcului în satul Progresu, Comuna Sohatu.

La 9 ianuarie 1910, Ministerul de Interne aproba hotărârea Primăriei Sohatu. Se incrimina faptul că străinul întocmise acte false: ar fi semnat în fals declarațiile unor locuitori din Progresu care declarau că are purtări bune și că satul are nevoie de el. Primăria îl considera speculant, profitor de pe urma oamenilor simpli și prezența lui era socotită motiv de discordie pentru noii comercianți cu același profil din Progresu. În final, se considera că străinii sunt un element de discordie în comunele rurale. (Funcționarii Primăriei Sohatu deveniseră filozofi.)

https://biblioteca-digitala.ro

Alexandru Stan, primarul Comunei Sohatu, dorind să-i înmâneze hotărârea/ decizia Prefecturii Ilfov, nu l-a mai găsit și l-a considerat plecat definitiv.

Turcul a făcut recurs și la 11 februarie 1910, și, pe baza acelorași acte, considerate incomplete de Primărie, Ministerul de Interne i-a aprobat șederea mai departe și exercitarea negustoriei sale.

Declarațiile țăranilor că le face servicii necesare n-au mai fost declarate falsuri. În plus, străinul aducea dovezi de bună purtare în cei 30 de ani de locuit în Progresu și de lipsă a vreunei condamnări pentru crime sau delicte. Satisfăcuse obligațiile legii de recrutare din țara sa de origine. În final se considera că recurentul satisface toate cerințele articolului 5 din *Legea pentru organizarea Comunelor rurale și administrația Plășilor*. În consecință, supusul otoman Emrullah Salih a obținut autorizarea legală de a se stabili în satul Progresu, Comuna Sohatu.

Clopot, cârciumi și moșii

La Comuna Sohatu s-au alipit, la 1 iulie 1908, satele Puțul Dimii și Progresul, care aveau aproximativ 290 de familii și care aparținuseră până atunci Comunei Cucueți-Plătărești.

La 19 august 1908 au avut loc alegeri de Consiliu comunal. Pe una din listele de candidați figura și dascălul Florea PETRESCU.

Odată cu mărirea Comunei prin adăugarea celor două sate, notarul cerea o mărire de salariu, întrucât avea de lucru mai mult, ceea ce i s-a aprobat[255].

La 1909, Parohia Sohatu era evidențiată astfel: *Comuna Sohatu, cu bis(erică). Parohială Schimbarea la față. Paroh Pr. Popescu Gr. Const(antin). Născut 4 Aug(ust). 1882. Sem(inar). superior. Numit a(i) ci la 1 Iulie 1904, adus de la Buda, căt(unul). Drăgănescu (Ilfov). Această parohie are familii 325, suflete 1463. Notă: Bis(erica) e de zid; s'a clădit la 1848; s'a reparat la 1901*[256].

---

[255] B.J.A.N. ILFOV, Fond Prefectura Județului Ilfov, *Dosar nr. 105/1908*.

[256] ADMINISTRAȚIUNEA CASSEI BISERICII, *Anuar 1909*, București, Tipografia Cărților Bisericești, 1909, p. 84.

https://biblioteca-digitala.ro

Nu se păstrează arhiva Consiliului Popular și a Școlii din cauza unor incendii din 1918 și 1990 iar reconstituirea acestora s-a făcut în parte.

În locul unui clopot luat de nemți, de la Biserica din Sohatu, în 1918, s-a cumpărat un alt clopot, în 1926, de către Dinu Georgescu, Gheorghe Ursei, Pr. Constantin Gr. Popescu și Vasile Popescu.

Preotul Constantin Gr. Popescu a luat parte la opera de alimentare a populației înfometate după retragerea nemților în 1918 după primul război.

La 14 mai 1919 s-a arendat o cârciumă cu băuturi spirtoase, pentru suma de 600 lei anual, pe 6 ani, lui Constantin St. Ioniță.

Cârciumile lui Dima Velicu – decedat, Niculae Gh. Cocoșilă și Vasile Stănescu s-au arendat lui Ion Dinu, Gheorghe Constantin și, respectiv, Florea D. Barbu. Aceștia, îndeplinindu-și obligațiile din contract, conform unei constatări din 28 mai 1919, li s-a permis a-și ridica garanțiile: 125 lei ridicată de Ana Velicu, soția lui Dima Velicu; 175 lei și 130 lei ale Administrației financiare de Ilfov lui Nicolae Gh. Cocoșilă se dau soției sale Maria N. Cocoșilă; 50 lei și 300 lei, ambele ale Casei de Depuneri, se dau domnului Vasile Stănescu[257].

În Planul Moșiei Sohat Moara Nouă, Proprietatea Statului, Județul Ilfov, Comuna Sohat, Scara 1:5000, anul 1919[258], Legenda este următoarea: Suprafața totală măsurată 1271 ha 5216 m², din care se scad: Suprafața drumurilor publice (1) 10 ha 3094 m², Loc în sat izolat (2) 5392 m², Suprafața în litigiu (3) 3553 m² (în total 11 ha 2039 m²), Suprafața expropriată 1261 ha 3177 m². Este un corp de Moșie înconjurat de Pădurea Măcelaru, proprietatea Statului, Moșia Manciu, a moștenitorilor lui Ștefan Constantinescu, Delimitarea locuitorilor din Cătunul Manciu, Moșia Pârlita-Sărulești, Moșia Dona, proprietatea domnului Teodor Hagi Velciu.

Alt corp de Moșie era înconjurat de Moșia Manciu a moștenitorilor lui Ștefan Constantinescu, Pădurea Măcelaru, proprietatea Statului, Moșia Rudăreasca, proprietatea lui G. Missir, Pădurea Zalinca, proprietatea Statului, Delimitarea locuitorilor din Comuna Sohatu,

---

[257] B.J.A.N. ILFOV, Fond Prefectura Județului Ilfov, *Dosar nr. 122/1919*.

[258] ARHIVELE NAȚIONALE, *Inventar 719*, Fond Ministerul Agriculturii și Domeniilor, Reforma agrară 1920-1945, nr. 122.

https://biblioteca-digitala.ro

Vatra satului Sohat, Islazul Comunei Sohat, Delimitarea locuitorilor din Cătunul Moara Nouă și Islazul locuitorilor din Moara Nouă.

Trupul Lacul Cocorului era înconjurat de Pădurea Măcelaru, proprietatea Statului, Moșia Dona, proprietatea domnului Teodor Hagi Velciu, Moșia Aprozeanca, proprietatea domnului Paul Anton, Pădurea Baba-Ana, proprietatea Statului.

În mai-iunie 1920, dascălul Florea PETRESCU se opunea, fără sorți de izbândă, deschiderii unui drum de utilitate publică, dorit de toți locuitorii, stradă ce trecea prin spatele unui teren aflat în proprietatea dânsului.[259].

În septembrie 1920, s-a ținut o licitație pentru arendarea unei *cârciumi cu tot felul de băuturi* din Sohatu. A câștigat Drăghici P. Popa, pentru suma de 1005 lei anual, pentru 6 ani, între 1920-1926. În periodul trecut se arendase pentru 630 lei anual[260].

În 1921, Oficiul Poștal (Poștă și Telegraf) se afla la 12 km, în comuna Budești, reședința Plasei Budești, din care făcea parte comuna Sohatu.

1921 - o nouă împroprietărire

La 2 iulie 1921, agronomul regional al Regiunii agricole Budești, D. Bădescu, constata că au fost expropriate, pentru necesitățile Comunei Sohatu, următoarele Moșii: Moșia Statului Sohatu Moara Nouă – 1248 ha, Moșia Dona, proprietatea Hagi Velciu – 219 ha, în total 1467 ha; Moșia Gologanu, proprietatea Eforiei Spitalelor civile - 432,39 ha. S-a mai atribuit și din Moșia Lămotești-Frumușani – 429,49 ha. 432,39 ha = 429, 49 ha = 861, 88 ha. Total (1467 ha + 861,88 ha=) 2328,88 ha.

În tabloul Comitetului de ocol erau înscriși cu drepturi la împroprietărire: categoria I – 423 săteni, II – 2, III – 64, IV – 91, V – 122 și VI – 8, în total 710 săteni.

Domnul agronom stabilea că s-ar putea împroprietări pe loc categoriile I-III, cu loturi de câte 5 ha, un număr de 490 săteni, în suprafață de 2234 ha și 50 ari.

---

[259] B.J.A.N. ILFOV, Fond Prefectura Județului Ilfov, *Dosar nr. 147/1920*.
[260] Ibidem.

https://biblioteca-digitala.ro

Au fost îndepărtați de la împroprietărire și redus drepturile următorii: din categoria I: Ilie Alex Stan – avea mai mult de 5 ha, Constantin Dumitrescu, Velciu Ion, Stancu I. Pităreanu și Ilie Pipai – nu domiciliau în comună, Stan Florea Ilie Rusa – dezertor, care s-a pus în serviciul inamicului în timpul invaziei inamice și pentru care sătenii au cerut excluderea lui de la împroprietărire, Constantin G. Tărtoiu – trecut de la categoria I la categoria IV, fiind trecut greșit la categoria I, întrucât nu a fost mobilizat nici în 1913, nici în 1916-1918.

Se reduceau drepturile la categoria I de la 4 ha și 50 ari la 3 ha și 50 ari lui Tase Tănase, Marin D. Stoica, de la 5 ha la 4 ha lui Gheorghe Iorgu, de la 5 ha la 4 ha și 50 ari.

Din categoria III se reduceau drepturile următorilor: Marița Dumitru Vasile, de la 4 ha la 3 ha 50 ari și Stoiana Stroe Gheorghe de la 5 ha la 4 ha 50 ari.

Din categoria IV și V se excludeau bătrâni care nu mai erau în stare a munci pământul și care nu mai aveau copii minori: Dina Mihai Tunguna, Stan Matache, Anica T. Fătu, Niculae Ciulei, Vasile Păun Nilă, Marin Zaharia, Necula M. Polite, Ion Păun Nilă, Gheorghe Fl. Târțău, Necula Ilie Rusa, Niculae Ene Matei, Marin Dumitran Bran, Ion Dobre Joița, Măinea Dumitrica, Niculae Licurici, Grigore Buciumeanu, Niculae Dunuță, Ilie Florea Ursei, Ion Voicu Urlă, Ion Petre Ciobanu, și Ilie Fl. Piroșcă.

Se ștergea de la nr. 98 Niculae Cismaru fiind trecut și la nr. 13, unde se menținea. Se trecea la categoria II Marin Zaharia, fiindcă fusese omis de Comitetul de ocol, cu rezerva aprobării Comitetului agrar. Se trecea la categoria I, cu rezerva aprobării Comitetului agrar, locuitori rămași neînscriși: Vasile Dumitru Găman, Necula Tudor, Fănică Niculae, Tudorache Viorica, Constantin Ștefan Mihăilă, Dumitru I. Cocoșilă, Panait R. Staicu, Lazăr Ilie Odorog, Andrei C. Urlă și Ion N. Scrisu, care fuseseră mobilizați în campania din 1916-1918.

Se trecea pe tabloul împroprietăriților săteanul Ilie N. Dinu, din Comuna Greaca, care domiciliase în Comuna Sohatu și care ceruse împroprietărirea fiind trecut în tabloul Comitetului de ocol din Greaca la nr. 105, categoria I.

Casei Parohiale i se rezerva o suprafață de 50 ari alături de rezerva făcută la nr. 2. Cimitirului satului Sohat i se rezerva suprafața de 50 ari alături de cimitirul existent.

https://biblioteca-digitala.ro

Casei Centrale a Cooperației și de Împroprietărire i se rezerva o suprafață de 31,88 ha din moșia Statului Moara Nouă de jur împrejurul vetrei satului Sohatu pentru 140 locuri pentru casă.

Pentru Cătunul Progresu se făceau următoarele rezerve pentru instituții:

1) Școlii Comunale – 1 ha în Moșia Lămotești-Frumușani, alături de vechiul loc al școlii;

2) Bisericii Parohiale din Cătunul Progresu – 5 ha, alături de rezerva făcută la nr. 1)/rezerva pentru Școala Comunală.

Se împroprietăreau cu precădere:

1) Vasile Ionescu, agronom, absolvent al Școlii de agricultură de la Herăstrău – 5 ha în Moșia Lamotești-Frumușani, în locul dintre drumul pedestru și Valea Rasei. Prin derogare se atribuia domnului Haralambie Ionescu, frate cu domnul Vasile Ionescu, și I. Păcuraru cumnatul acestora – 3 ha și respectiv – 5 ha, alături de lotul domnului Vasile Ionescu, pentru a se putea înființa o pepinieră de pomi fructiferi și viță;

2) Constantin Prahoveanu, învățător diriginte al școlii Progresu – 5 ha în continuare cu rezerva făcută pentru Biserică Parohială.

Restul împroprietăririlor se prevedea a fi făcute din Moșiile Frumușani-Lămotești, Gologanul, Moara Nouă.

La 1 decembrie 1921, Agronomul Regional al Plasei Budești, Județul Ilfov, anunța primarii să pună în vedere locuitorilor împroprietăriți că nu aveau voie să facă lucrări cu caracter permanent pe loturile atribuite, adică li se interzicea, până la noi dispoziții, plantarea de pomi, sădirile de vie, construirea de clădiri.

Răspunsul la adresa 778, din 9 noiembrie 1921, a Agronomului Regional al Plasei Budești, Județul Ilfov, se arată că moșia expropriată la 1921 avea proprietar din 1916 pe Teodor Hagi Velciu, Moșia se numea Dona, fusese cedată prin testament și era arendată lui Alexandru A..., din 1917. Suprafața totală a acesteia în anul 1916 a fost de 467 ha, din care s-au expropriat 219 ha pentru împroprietăriți, rămânând proprietarului 232 ha arabil și 16 ha ... .

Satul Sohatu avea 365 ha pentru islaz și mai erau necesari 135 ha pentru satul Sohatu și 400 ha pentru satele Progresul și Puțul Dimii. La împroprietăriri aveau dreptul 716 locuitori și se împroprietăriseră până atunci 495.

https://biblioteca-digitala.ro

La 19 august 1921, prin adresa 631, Agronomul Regional al Plasei Budești, Județul Ilfov, aducea la cunoștință cererea Sindicatului Fabricilor de uleiuri (cu sediul în București, Calea Victoriei, Nr. 52/ Pasajul Majestic) către Obștile sătești ca acestea să cultive rapiță, pentru care Sindicatul punea la dispoziție sămânță la preț redus iar cele care intenționau să cultive cânepă erau rugate să ia legătură cu Sindicatul.

La 26 august 1921, urmare adresei 674 a Agronomului Regional al Plasei Budești, Județul Ilfov, aflăm că prin legea din 1907, Sohatu avea 285 ha teren date pentru islaz, din Moșia Sohatu a Statului.

La 1 septembrie 1921, Agronomul Regional al Plasei Budești, Județul Ilfov, domnul Bădescu, informa că la 24-26 septembrie 1921, pe Moșia Ferma, Băneasa, Herăstrău va fi o expoziție de pluguri automate. Se acorda o reducere de 50% pentru biletele C.F.R. Și se cerea ca Obștile și Comitetele Comunale să trimită câte doi delegați dintre cei mai buni plugari.

La 7 octombrie 1921, prin adresa 727, Agronomul Regional al Plasei Budești, Județul Ilfov, atrăgea atenția ca islazurile comunale, atât cele dat prin Legea din 1907 cât și cele noi/ date prin Legea din 1921 să nu fie semănate cu cereale ci doar cu plante furajere, în caz contrar, sătenii ce nu se vor fi confirmat trebuiau excluși de la folosința terenului și supuși judecății.

Din răspunsul la adresa 742, din 14 octombrie 1921, a Agronomului Regional al Plasei Budești, Județul Ilfov, aflăm că în 1921, în Sohatu erau 1250 cai, 1120 iepe, 250 cârlani, 321 mânji, 220 boi, 450 vaci, 140 mânzale/mânze, 200 mânzați, 140 viței, 5 bivolițe, 9 malaci, 2200 oi, 58 berbeci, 670 miele, 30 capre și 750 porci.

La 31 octombrie 1921, prin adresa 771, Agronomul Regional al Plasei Budești, Județul Ilfov, atrăgea atenția primarilor că odată cu exproprierile către țărani se diminuaseră cantitățile de grâu, și se cerea sfătuirea sau chiar obligarea sătenilor să înțeleagă importanța acestei culturi. De asemenea, se cereau rapoarte săptămânale privind suprafețele însămânțate cu grâu[261].

[261] ARHIVE CĂLĂRAȘI, Fond Primăria Comunei Sohatu, Compartimentul Agricole, *Dosar nr. 11/1921*.

https://biblioteca-digitala.ro

Perioada interbelică

Conform unui document din Arhiva parohială, în 1921 Preotul Constantin Gr. POPESCU a sfătuit pe săteni să fie oameni de ordine și să se împotrivească ideilor dăunătoare statului, fapt pentru care în Sohatu n-au prins ideile bolșeviste și socialiste. Atitudinea celor din Sohatu față de curentele noi, sociale era foarte rezervată, neavând nici o încredere în ele.

În 1921 erau 432 familii, cu 2137 suflete, ortodocși, agricultori, de cultură extensivă și/sau cărăuși la alții; un cizmar, 4 fierari, 2 croitori și un rotar; 4 cârciumi și un magazin cu articole de băcănie și manufactură. Femeile torceau și țeseau lână pentru aba și plăpumi. Țeseau, de asemenea, pânză pentru albituri, mai ales din cauza prețurilor mari și a lipsei de bumbac. Creșteau gândaci de mătase. Țeseau șervete din borangic, cu care împodobeau odăile.

În ceea ce privesc Cooperația și Instituțiile de credit, în Sohatu erau în acea perioadă:

O Bancă populară, *Suhățianca*, cu un capital de 27.000 lei, sub conducerea Preotului Constantin Gr. Popescu, Președintele Consiliului Ad-hoc și Ion Constantin, casier contabil, ajutați de membrii Consiliului de Administrație în număr de 8. Avea 300 de membri. Era o Bancă mică dar înlesnise credit sătenilor pentru cumpărare de vite, unelte agricole și pământuri pentru cultură.

O Cooperativă de consum și producție înființată în 1920, numită *Isbânda*, cu un capital de 45.000 lei, sub conducerea lui Gheorghe Niculescu, Președinte al Consiliului, Vasile Stăncescu vânzător și membri în Consiliu: Vasile Nițescu, învățător, secretar contabil în Consiliul de administrație: Ioniță Dăncescu, Niculae Stan Ioniță, Florea V. Popescu, casierul Cooperativei, Ion Marin, Florea Ursei, Marin Popescu, Alexandru Stan Măinea și Ștefan Gh. Chirimeacă. Această cooperativă a adus articole necesare sătenilor cu un preț mai redus decât la concurență.

Mai era o Obște de împroprietărire cu moșia Statului: Sohatu, Moara Nouă, Măcelaru, Belciugul și Moșia Dona, în întindere de 1476 ha și sub conducerea domnilor Ion Rădulescu agronom, Barbu N. Consilier, Florescu T. Văduv, Ion I. Tudor mandatar și Florea Dragne

https://biblioteca-digitala.ro

casier. Obștea a avut aproape tot terenul cultivat și a curs regulat cu plata ratelor la stat.

Preotul Constantin Gr. Popescu a fost o perioadă Președintele Băncii și Cenzor al Cooperativei.

În 1921 funcționa un Cerc cultural al preoților și învățătorilor din Comunele Vasilați, Lămotești, Gălbinași și Sohatu cu următoarele Parohii: Poliatu, Progresu, Vasilați, Pârlita, Popescu/Popești și Lămotești-Gălbinași. Activitatea acestui cerc era ținerea de conferințe de către preoții și învățătorii respectivi către săteni.

Viciile erau alcoolismul și furtișagurile.

Judecățile între parohieni erau rare, doar mici neînțelegeri tranșate pe loc, prin intervenția autorităților locale la care se făcea apel. Acestea îndeplineau acest rol, deoarece în comună nu existau juri de împăciuire.

Serviciul sanitar era în supravegherea medicului Circumscripției sanitare Vasilați, care cuprindea 5 comune, ajutat de un agent sanitar și o moașă în întreaga Circumscripție. Nu existau spital, infirmieri. Bolnavii erau internați în Spitalul din Budești.

La sediul Primăriei era o Farmacie cu medicamente din cele mai obișnuite.

Parohia Sohatu nu avea infirmi sau cerșetori. Nu erau înființate așezăminte de ajutor și nici nu fiinţau secte religioase.

Pentru Monumentul eroilor de la 1916-1919 s-au strâns, în Sohatu, 19.000 lei. Inaugurarea și sfințirea acestuia s-a făcut la Înălțarea Domnului din anul 1922.

La 25 februarie 1923 s-a ținut o licitație pentru arendarea unei *cârciumi cu tot felul de băuturi* din Comuna Sohatu. Florea Stan Buțulan, veteran de război și cârciumar *înainte de campanie*/Războiul I Mondial, întârziase la licitația ținută la ora 9 la Administrația Plasei Budești și cârciuma se adjudecase săteanului Marin Toma Târțău pentru 4000 lei/an. Veteranul cerea Prefecturii Județului Ilfov să nu aprobe licitația pe motiv că cei ce o organizaseră se grăbiseră s-o țină mai repede deoarece se grăbeau la un Botez. Pentru a fi mai convingător se oferea să mai ofere 500 lei peste cei 4000 lei dați de Marin Toma Târțău.

În cele din urmă tot, conform deciziei din martie 1923, Marin Toma Târțău avea să fie câștigătorul dar pentru 5300 lei, pe o perioadă de 6 ani, începând de la data contractului. Diferența de 1300 lei de la

https://biblioteca-digitala.ro

prețul inițial la cel final era dată de donația benevolă a lui Marin Toma Târțău pentru că în sat se intenționa construirea unei școli.

La fel s-a întâmplat cu licitația pentru două cârciumi din satul Progresu, adjudecate lui Dumitru D. Velicu și Mihail St. Cercel. Au plătit fiecare, pentru contract pe 6 ani, 4000 lei plus 1300 lei donația lor pentru construirea unei școli, în Comuna Sohatu, probabil în Progresu.

Toate cârciumile respectau legea care prevedea să fie amplasate la peste 1000 m de școală și biserică.

Tot la 1923, Primăria Sohatu arenda 3,50 ha teren favorabil culturii cerealelor, proprietatea Comunei, teren – locuri de casă, situate în satul Progresu. La 3 martie 1923 s-a adjudecat locuitorului Costică Dinu, pentru suma de 910 lei anual/ha, la licitația la care au luat parte 4 concurenți. Prefectura Județului Ilfov a considerat prețul foarte mic și a respins încheierea/hotărârea Comisiei interimare/Primăriei Comunei Sohatu, dispunând ținerea unei noi licitații.

Într-un alt document, datat la 31 august 1923, se arată că locuitorul Costică Dinu câștigase licitația pentru arendarea a 2 ha pe care le tot cultiva de 20 de ani. Înainte de a primi răspunsul Prefecturii a semănat locul. După două luni a aflat de ținerea celei de-a doua licitații la 17 iunie, când campania agricolă se terminase și semănăturile sale erau aproape de recoltare. În petiția sa motiva că grindina îi distrusese celelalte semănături de pe alte terenuri deținute și cerea să-i fie permis să plătească tot dânsul arenda pe un an, pentru cele 2 ha, cu prețul de la cea de-a doua licitație aprobată de Prefectură și să fie lăsat a-și ridica recolta. I s-a răspuns pozitiv și a putut recolta[262].

În 1927 Paraschiva, soția lui Ion Tudor, se convertise la baptism.

În satul Sohatu, pe vremea primarului Cristea Toma Băcanu s-a plantat un stejar, în anul 1929, lângă Monumentul ridicat în cinstea eroilor din primul război mondial.

Sub conducerea domnului Director al Școlii din Sohatu, începând din anul 1931, s-au cântat în Biserică răspunsurile liturgice de corul elevilor școlii, ajutați de cântăreții Parohiei.

Din 1933 se predă Religie la Școală, regulat, de către preot la clasele 1-4 câte 2 ore pe săptămână.

---

[262] B.J.A.N. ILFOV, Fond Prefectura Județului Ilfov, *Dosar nr. 24/1923*.

https://biblioteca-digitala.ro

În 1933 s-au ivit 3 cazuri de familii stiliste sub influența Casei de rugăciune clădite în Parohia Tămădău, Protopopiatul Circ. III Ilfov și a călugărului dezbinat de Biserică ce locuia acolo. Erau militanți. Doi dintre stiliștii sohățeni fuseseră Consilieri parohiali.

Din 1934 a început să funcționeze Căminul cultural din Sohatu, în fiecare zi de joi și duminică, după-amiază, între orele 3-5, la școală.

În 1934, singura baptistă din Parohie revenise la matcă.

În 1936, la Sohatu era un subcentru premilitar compus din tinerii Comunelor Progres și Sohatu sub conducerea domnului Vasile R. Nițescu, sublocotenent în rezervă.

În 1936 a fost epidemie de dizenterie și mulți copii au decedat.

La 1937, la Sohatu, era centrul Cercului pastoral Sohatu, condus de Preotul Paroh de aici.

La 1939, în Comuna Sohatu erau 8 familii cu 8 sau mai mulți copii.

Locuitorii Comunei se îndeletniceau cu agricultura iar cei din Sohatu și cu oieritul.

Pe raza Comunei au fost boieri ca Dănăilescu, Velcea, Calc....., general Butoianu, Loca și alții, precum și familii de oameni înstăriți Tudorică Ștefan (Lulea), Emil Nainer, Stan Alexandru, din Sohatu, Nicolae Cercel, Nicolae Eremia, Barbu Ilie și alții din Progresu, care dețineau suprafețe de pământ, batoze cu vapor, mori de mălai și făină, tractoare, selectoare, fabrică de ulei, cârciumi și chiar păduri.

Coloniști la Durostor

În 1928 luna septembrie, patru locuitori, plugari români, din Sohatu, doreau să fie colonizați în Județul Durostor[263]. Li s-a emis de către Primăria Sohatu un certificat de bună purtare, în care se arăta că se bucurau de *bună condițiune,* nu au fost dați în judecată și nu au suferit nici un fel de pedeapsă pentru fapte incorecte. Același certificat adeverea dreptul fiecăruia la 5 ha de pământ agricol. În cererea lor declarau că se vor muta în comuna unde aveau să fie repartizați imediat ce li se va comunica aprobarea.

263 B.J.A.N. ILFOV, Fond Prefectura Județului Ilfov, *Dosar nr. 84/1928*.

https://biblioteca-digitala.ro

Erau înscriși pe tabloul de îndreptățiți la împroprietărire al Comunei Sohatu, Județul Ilfov, la Subcategoria VII. Fiecare dispunea de 20.000 lei.

Referitor la plecarea unor țărani din Sohatu în Durostor nu am mai găsit alte documente și, în lumina unor corespondențe confidențiale pe care le vom dezvălui, se poate pune la îndoială că familiile enumerate mai sus chiar au ajuns acolo unde și-au propus.

La 21 februarie 1928 se arăta că ultimul termen de prezentare la consilier, pentru coloniștii aleși pentru Cadrilater, era luna martie 1928. Transportul pe căile ferate privea pe colonișți, care trebuiau să se deplaseze în echipe ce formau convoaie. Acestea urmau să se prezinte la Consilieratele din Bazargic sau Silistra, până la 10 martie 1928.

Ordinul circular din 1 mai 1928 se impunea Consilierilor agricoli ai Județelor Durostor, Caliacra și Constanța, pentru definitivarea colonizărilor, să se prezinte o serie de acte până la 15 iunie 1928.

La 23 mai 1928 se aducea la cunoștință celor care nu se prezentaseră până la 1 mai 1928 la loturi, să nu se mai prezinte, deoarece terenul ce li se rezervase fusese arendat altora.

În 19 iulie 1928 se constata că locuitorii aleși și trimiși în colonizare n-aveau de fapt inventarul agricol cu care se obligau să se prezinte. Consilierul agricol al Județului Ilfov era îndemnat să nu elibereze

https://biblioteca-digitala.ro

adeverințe celor care nu posedau inventarul agricol complet compus din minimum două vite trăgătoare, un car, un plug și grapă.

Într-un act din 13 august 1928, se reamintea de ordinul 5419 din 9 iunie 1928 care prevedea ca locuitorii trimiși în Caliacra să fie aleși de autorități numai din cei de origine și naționalitate română precum și de religie ortodoxă.

La 3 noiembrie 1928, se atrăgea atenția că terenul disponibil pentru colonizare din interiorul Județului Caliacra se epuizase și că se impunea să nu mai fie trimiși coloniști, nici măcar cei pentru care se primiseră deja ordine de aprobare[264].

Concordatul

Comuna Sohatu a fost conectată la evenimentele religioase ale vremii.

Biserica Ortodoxă Română a primit o grea lovitură prin *Concordatul* încheiat de România *cu Vaticanul în 1927* și prin *Legea pentru regimul general al cultelor din 1928*. Amândouă puneau Biserica Ortodoxă într-o stare de inferioritate față de Biserica Romano-Catolică.

Concordatul s-a încheiat la stăruințele regelui catolic al țării, la 10 mai 1927, la Vatican. În țară s-a aflat târziu de semnarea lui. În ciuda protestelor din întreaga țară, a fost votat în Parlament în 1929 și apoi ratificat de Guvern[265].

Se așteptau mișcări de protest inclusiv la Sohatu, după cum dovedește *Nota Preturii plășei Budești, Jud*(ețul). *Ilfov, din 14 Iunie 1929*:

Extra-urgent/ Domnule primar, D(omnu)*l Prefect prin ordinul Telefonic de astăzi face cunoscut că unii preoți cu ocaziunea slujbelor religioase fac propagandă fățiș contra Guvernului, arătând că Guvernul s-ar fi unit cu Biserica Catolică iar la 14 Iunie ar urma să tragă clopotele în toate bisericile ca semn de protestare.*

Vă punem dar serioasă obligațiune a sfătui pe bunii credincioși a nu lua parte la slujbele anunțate de preoți, oprind orice încercare de

---

[264] B.J.A.N. ILFOV, Fond Prefectura Județului Ilfov, *Dosar 83/1928*.

[265] Preot Profesor Dr. Mircea PĂCURARIU, *Istoria Bisericii Ortodoxe Române*, pentru Seminariile Teologice E.I.B.M.B.O.R., București, 1987, p. 386.

https://biblioteca-digitala.ro

propagandă iar jandarmii să dreseze acte de dare în judecată agitatorilor. Pretor M. Danielescu.

Moșiile Dona și Sohatu

În Planul Moșiei Dona, proprietatea Domnului Hagi Velciu, Județul Ilfov, Comuna Sohat, Scara 1:5000, Anul 1930[266], Legenda este următoarea: Suprafața totală 468 ha 2869 m²/ inexpropriabil 22 ha 4266 m²/ domeniu public: șosea și drum *(1)* 2 ha 4336 m²/ rămas proprietar: Conac *(2)* 11 ha 8916 m² și Valea Corâta *(3)* 8 ha 4014 m²/ (în total) 20 ha 2930 m²/ Suprafața la care se calculează cota 445 ha 5603 m² (=468 ha 2869 m² - 22 ha 4266 m², n.n.)/ Teren cultivabil lăsat proprietarului conform I.D.L. *(4)* 232 ha 0000 m²/ Suprafața expropriată 213 ha 5609 m²(ar trebui să fie = 445 ha 5603 m² - 232 ha 0000 m², ceea ce înseamnă, corect 213 ha 5603 m², n.n.).

Moșia Dona se învecina la N-V cu Moșia Sohatu, proprietatea Statului; la V-SV cu Moșia Lacul Cocorului, fostă proprietatea Statului; la S cu Moșia Tejghea, proprietar Paul Anton și Moșia Lacul Cocorului, proprietar P. Sfetescu; la N cu Moșia Sărulești, proprietar Basarab Brâncoveanu; la E cu Moșia Belciug, proprietatea Așezămintelor Brâncovenești.

Se prezintă ca un trup într-o formă asemănătoare unui C mare și de la N la S are următoarea dispoziție: Moșia Sărulești, (4), (3), (4), (1), (4), (2) Conacul și Armanul, (4), Linia de defalcare conform I.D.L., teren, (1), teren, Moșiile Tejghea și Lacul Cocorului (a lui P. Sfetescu).

În Planul loturilor cedate locuitorilor din Comuna Sohat de pe Moșia Sohat Moara Nouă, fostă proprietate a Statului, Județul Ilfov Scara 1:5000, anul 1930[267], Situația parcelară era următoarea: 43 loturi în suprafață de 90 ha, lotul școlii 3 ha 5000 m², disponibil 2 ha 9960 m², drumuri 1729 m², în total 93 ha 1689 m².

În Planul loturilor cedate locuitorilor din Comuna Sohatul de pe Moșia Dona, fostă proprietate a lui Teodor Hagi Velciu, Județul Ilfov,

[266] ARHIVELE NAȚIONALE, *Inventar 719*, Fond Ministerul Agriculturii și Domeniilor, Reforma agrară 1920-1945, nr. 122.

[267] Ibidem.

https://biblioteca-digitala.ro

Comuna Sohatul, Scara 1:5000, Anul 1934[268], Situația parcelară este următoarea: 45 loturi în suprafață de 210 ha 3568 m², disponibil 1 ha 2885 m², disponibil 3 ha 2483 m², drumuri 1 ha 9150 m², în total 216 ha 8086 m². La vest era Moșia Măcelaru, proprietatea Statului și Moșia Lacul Cocorului, proprietatea Statului. La S - Moșia Tejghea, proprietar Paul Anton și Moșia Lacul Cocorului, proprietar P. Sfetescu. La E - Moșia Belciug, fostă proprietate a Așezămintelor Brâncovenești.

În planul terenurilor din Moșiile Lămotești-Popești și Lămotești-Ștefănească, oferite fraților Calciu în schimbul aceleiași suprafețe din Moșia Sohatu, Județul Ilfov, Scara 1:5000, anul 1934, suprafața 43 ha 4673 m²[269].

În Planul loturilor cedate locuitorilor din Comuna Gălbinași de pe Moșia Sohatu Moara Nouă, fostă proprietate a Statului, Județul Ilfov Scara 1:5000, anul 1934[270], Situația parcelară este următoarea 10 loturi în suprafață de 40 ha 5000 m², Valea Rasă 1 ha 4650 m², în total parcelat 41 ha 9650 m².

În Planul loturilor cedate locuitorilor din Comuna Progresu de pe Moșia Sohatu Moara Nouă, fostă proprietate a Statului, Județul Ilfov Scara 1:5000, anul 1934[271], Situația parcelară era de 13 loturi în suprafață de 51 ha 5000 m².

În Planul loturilor cedate locuitorilor din Comuna Sohatu de pe Moșia Sohatu Moara Nouă, fostă proprietate a Statului, Județul Ilfov Scara 1:5000, anul 1934[272], Situația parcelară este următoarea: 222 loturi în suprafață de 1018 ha 5000 m², vatră de sat 30 ha 6300 m², loturi școală 7 ha, lot serviciul tehnic 1 ha 4073 m², lot școală 1 ha, lot sport 1 ha, lot casă parohială 5000 m², lot cimitir uman 5000 m², lot cimitir vite 2500 m², Rez. arabilă (cu balta Corâta) 96 ha 3197 m², drumuri 10 ha 7457 m², total parcelat 1167 ha, 8527 m².

---

[268] Ibidem.
[269] Ibidem.
[270] Ibidem.
[271] Ibidem.
[272] Ibidem.

https://biblioteca-digitala.ro

Îndreptarea Calendarului

Stilul nou a fost adoptat oficial în viața civilă din toate statele ortodoxe: în Bulgaria și Rusia în 1918, în Serbia și România în 1919, în Grecia în 1923.

La Congresul interortodox/internațional ținut la Constantinopol în anul 1923, s-a hotărât îndreptarea calendarului/adoptarea calendarului îndreptat și în Bisericile ortodoxe, suprimându-se diferența de 13 zile, cu care calendarul iulian rămăsese în urma celui îndreptat și asigurându-se coincidenta anului civil cu cel astronomic, printr-un sistem de calculare (suprimare) a anilor bisecți, mult mai bun decât cel gregorian, deoarece el asigura coincidența anului calendaristic cu cel solar pe o perioadă de timp mult mai mare, circa 4.400 ani, în loc de 3.400 de ani, ca în calendarul gregorian.

Calendarul îndreptat, întrebuințat de aici înainte de către ortodocși, se va numi neo-iulian sau constantinopolitan.

La Consfătuirea interortodoxă de la Constantinopol din 1923 n-au participat, însă, toate Bisericile Ortodoxe autocefale sau naționale. De aceea, îndreptarea calendarului adoptată aici a rămas să fie introdusă de fiecare Biserica Ortodoxă la data pe care o va crede potrivita, pentru a nu da naștere la tulburări.

Convinse de necesitatea îndreptării calendarului, din 1924 cele mai multe Biserici Ortodoxe au adoptat acest calendar astfel: Patriarhia Ecumenică de Constantinopol (1924), Patriarhia Antiohiei (1924), Patriarhia Alexandriei (1928), Arhiepiscopia Ciprului (1924), Biserica Greciei (1924) și Biserica Ortodoxă Română (1924), socotind ziua de 1 octombrie drept 14 octombrie, sărind peste cele 13 zile cu care rămăsese în urma calendarul iulian, Biserica Gruziei, Biserica Ortodoxă din Polonia (1924), Biserica Ortodoxă din Cehoslovacia (1951), Biserica Ortodoxă din Finlanda (1917, cu aprobarea Bisericii Ruse), Biserica Ortodoxă Bulgară (1968)[273].

---

[273] Pr. Prof. Dr. Ene BRANIȘTE, Ecaterina BRANIȘTE, *Dicționar enciclopedic de cunoștințe religioase*, Editura Diecezană Caransebeș, 2001, p. 81.

https://biblioteca-digitala.ro

La Sohatu, progresele în ceea ce privea frecventarea bisericii erau stânjenite de îndreptarea calendarului. Unii săteni țineau încă sărbătorile pe stil vechi.

În 1939, Părintele Constantin Gr. Popescu a convins pe unii creștini asupra îndreptării calendarului. Nu mai apar pe listele cu stiliști Ion Ene Martin cu soția Vasilica, Vasile Niculescu cu soția sa Maria; văduvele Șerbana Tănase și Nasta Ene.

Mica *Monografie de la 1939*

Notarul Petre DUMITRESCU a alcătuit, din răspunsurile la anumite întrebări prestabilite, o mică *Monografie* a Comunei Sohatu[274], cerută de Pretura Plasei Budești, la 25 august *1939*. Autorul susținea că localitatea Sohatu se înființase *„Cam pe la anul 1650, pe la începutul secolului al 17-lea. Denumirea veche Sohatu și cea nouă asemenea Sohat"*.

În 1939 erau în Comuna Sohatu, conform acestei monografii, 3179 suflete și 776 capi de familie, dintre care 640 capi plugari, 12 meseriași, 117 muncitori cu brațele, toți români și 2 turci comercianți. *„Nu există coloniști în comună"*.

Mai erau 4 cârciumi, având proprietari pe Zlate Zaharia, Manci I. State, Constantin Gh. Lincu și Ștefan D. Barbu; o moară de făină și mălai; o bancă populară. Majoritatea locuitorilor erau plugari, cu stare materială bună, care se hrăneau cu pâine zarzavat, lapte, brânzeturi, ouă și puțină carne.

Suprafața totală a comunei era de 3400 ha din care: 120 ha – satul, 500 ha – pășunile, 2520 ha – teren arabil al locuitorilor și 260 ha – Moșia Dona, proprietatea domnului Th(eodor). H(agi). Velciu.

Suprafețele terenurilor însămânțate erau următoarele: 1750 ha grâu, 26 ha orz, 23 ha ovăz, 1675 ha porumb, 2 ha mături[275], 60 ha lucernă,

---

[274] ARHIVE CĂLĂRAȘI, Fond Primăria Comunei Sohatu, Compartimentul Administrație de Stat, *Dosar 109/1939*, filele 8-16.

[275] Numele a două plante erbacee întrebuințate la confecționarea măturilor; a) plantă bogat ramificată, cu flori verzi și violete; mei-tătăresc *(Sorghum vulgare)*; b) plantă înaltă până la 2 metri, cu frunza lată și cu tulpina bogată în materii zaharoase *(Sorghum saccaratum);* Lan de mături.

https://biblioteca-digitala.ro

170 ha dughie[276], 35 ha fasole, 20 ha pepeni, 1 ha floarea-soarelui, 20 ha diferite fânețe, în total 3782 ha. Sătenii avea proprietăți și pe moșiile vecine, dobândite prin cumpărare. Locuitorii posedau inventarul agricol necesar și își munceau în condiții bune pământurile.

Suprafața totală a islazului era de 263 ha și 50 ari, cultivat cu plante furajere - 120 ha și pășune – 143 ha. La capitolul persoane cu situație materială și morală mai însemnate era indicat domnul Th(eodor). H(agi). V. Velciu, proprietarul Moșiei Dona, *„om bun, umanitar, însă din cauza sarcinelor ce are asupra moșiei nu a avut posibilitate a ajuta comuna cu nimic”*.

În comună erau 1009 cai, 4 boi, 141 vaci, 4 tauri, 24 mânzate, 148 bivolițe, 2846 oi, 5 capre, 107 berbeci, 104 scroafe, 13 vieri, 45 porci. Comuna nu poseda nici un reproducător în afara a 2 tauri și un bivol cumpărați de săteni din comerț.

Erau 689 locuințe, dintre care 19 de zid iar restul din gard/paiantă și prea puține din scândură acoperite cu tablă, cu țiglă și prea puține cu trestie sau stuf. Case mai însemnate erau cele ale lui State N. Zaharia, H. D. Barbu, Nicolae B. Ciulei, Nicolae I. Zaharia și Preot Constantin Popescu.

Primăria funcționa în local propriu, încăpător, care corespundea nevoilor autorităților.

Comuna nu avea grajd comunal.

Nu era în comună dispensar ci doar agentul sanitar Grigoriță V. Anton și moașa Ileana Ciacoi. Nu erau boli contagioase iar locuitorii se îngrijeau de igiena lor și a locuințelor.

Comuna avea o școală cu 2 săli de clasă, frecventată de 120 de elevi din cei 371 înscriși. Învățătorii își făceau conștiincios datoria. Școala avea locuință pentru director dar avea nevoie de cel puțin o sală de clasă.

Era un Cămin cultural format chiar atunci pentru care se propusese ca Președinte primarul Comunei Ștefan Tudorică. Comuna era în așteptarea delegatului Județului Ilfov pentru constituirea definitivă a acestui Cămin. *„Credem că locuitorii vor frecventa șezătorile ce se vor da de Cămin”*. *„Locuitorii Comunei merg la biserică iar în comună nu sunt decât ... concubinaje și acestea numai țigani”*.

---

[276] Plantă erbacee din familia gramineelor, cu frunze alungite și ascuțite la vârf, cu flori dispuse în spice, cultivată ca plantă de nutreț; părâng (*Setaria italica).*

https://biblioteca-digitala.ro

„Sunt numai creștini ortodocși și nu există nici o casă de rugăciune, decât numai biserica ortodoxă".

„Cazuri dese de beție nu sunt, însă există cam 3-4% alcoolici".

„Autoritățile trăiesc în raporturi bune din punct de vedere al serviciului".

„În anii trecuți s-au comis crime și furturi, însă de un an nu s-au mai întâmplat crime sau furturi iar locuitorii sunt mai ... la ordine și mai respectuoși în fața autorităților".

„Nu sunt monumente istorice în comună. Există numai un monument al eroilor ridicat cu ofrande de la locuitori".

„Starea drumurilor este rea din cauză că nu sunt ..., comuna fiind lipsită de fonduri iar șoselele județene și națională sunt bine întreținute".

„(Comuna) *Ar avea nevo(i)e de reconstrucția unui local pentru post jandarmi, pentru o sală de clasă, pentru un grajd comunal, pentru o ba(i) e populară și pentru un cămin cultural, precum și pentru desfundatul și deviatul apei Valea Rasei, de pe izlazul comunal, care a secat".*

„Ștefan N. Tudorică primarul comunei. Preot C(onstan)tin Gr. Popescu Preot Paroch. Petre Dumitrescu Notarul Comunei. Vasile R. Nițescu directorul școalei și subinspector școlar și Bebe G... șeful post Sohatu".

Războiul

La 27 martie 1941, Protopopiatul ruga pe Părintele Paroh Constantin Gr. POPESCU să informeze despre toți preoții din Cercul Sohatu care au participat la rebeliunea din 21-25 ianuarie 1941 sau care erau preoții care absentaseră din Parohii în acea perioadă și cât timp.

În 1941 s-a făcut în biserică colectă pentru refugiați.

Comuna nu a avut de suferit material în urma celor două războaie mondiale sau a altor mișcări revoluționare, fiind relativ izolată, departe de calea ferată și de principalul drum național. Pentru același motiv, Comuna a constituit un bun loc de refugiu nu numai pentru locuitorii săi ci și pentru cei ai comunelor învecinate.

https://biblioteca-digitala.ro

Refugiați

La 4 decembrie 1945 s-a prezentat la Primărie domnișoara Xenia Orășanu, refugiată din Județul Cetatea Albă, prost îmbrăcată și fără nici un ban. A făcut cerere către Pretură să i se permită să se stabilească în Comună.

Până la 18 decembrie 1945 a locuit pe la diferiți locuitori după care s-a întors la Primărie unde a așteptat răspunsul Preturii până pe 20 decembrie 1945.

Notarul Cojocaru a rugat pe Șeful Postului de Jandarmi din Sohatu să ofere un sprijin acestei refugiate, căci se apropiau și sărbătorile Crăciunului, pentru a fi *cantonată la un locuitor pe timp de 2-3 zile până sosește Domnul Pretor și i se va decide situația*[277].

În 1945 mai era în Sohatu familia Crihan, evacuată din Sângerei-Bălți: soțul – Ion, agricultor, născut la 1 iulie 1882, soția – Parascheva, casnică, născută la 22 mai 1882, fiul – Alexandru, agricultor, născut la 13 martie 1917 și nora – Nadejda, casnică, născută la 16 ianuarie 1923[278].

În urma unui ordin al Preturii Plasei Budești-Ilfov, nr. 1902/1946, care ordona verificarea cetățenilor sovietici din raza comunelor s-au evidențiat, la 12 iulie 1946, două familii de basarabeni: 1) Preot Pantelimon POSTOVANU, care nu era cetățean sovietic și 2) Pavel Cojocaru, care era deținut la Închisoarea Militară București pentru port ilegal de uniformă militară, dezertare și fals în acte publice. În acel an primar era Cristea N. Malacu, șeful postului de jandarmi – Constantin Moșteanu iar notar – Vasile I. Anton[279].

Caritate

În Sohatu, în cadrul Comitetului parohial de ajutorare și în alte cazuri în cadrul activităților parohiale, s-a desfășurat o operă de ajutorare

---

[277] ARHIVE CĂLĂRAȘI, Fond Primăria Comunei Sohatu, Compartimentul Administrație de Stat, *Dosar 134/1945*, p. 4.

[278] Ibidem, p. 8-9.

[279] ARHIVE CĂLĂRAȘI, Fond Primăria Comunei Sohatu, Compartimentul Administrație de Stat, *Dosar 145/1946*, p. 1.

https://biblioteca-digitala.ro

a înfometaților din cauza secetei din anii 1946 și 1947, cu obolul în natură, cu mijloace de transport în vederea colectării și distribuirii bunurilor precum și de îmbrăcare și ajutorare a orfanilor, infirmilor și văduvelor.

Aducerea Sfintelor Moaște în 1947

Anul 1947, odată cu problemele de pe urma războiului, aducea și o secetă nemiloasă care înrăutățea și mai mult viața oamenilor.

După cum își amintesc trei bătrâni ai satului, Ursei Vasile Ciotea, Popescu Ștefan și Marin Mihăilă Chirazică, seceta care pârjolise totul, producția de grâu extrem de mică i-a făcut pe oamenii să-și vândă animalele pe un preț derizoriu, deoarece nu mai aveau cu ce să le hrănească ori să meargă în alte părți ale țării, pentru a-și procura cele necesare traiului.

Pentru ca mila lui Dumnezeu să se arate din nou peste poporul Său, s-a apelat la ajutorul și mijlocirea Sfântului Dimitrie Basarabov, unul din cei mai cinstiți și veneraţi sfinți din calendarul ortodox, ale cărui moaște se aflau, ca și azi, depuse în Catedrala Patriarhală din București.

La cererea insistentă a credincioșilor, în timpul secetei și foametei din 1947, moaștele Sfântului Dimitrie Basarabov, au străbătut în procesiune satele din jurul Bucureștiului, până la Fierbinți[280].

Cei trei bătrâni menționați, relatează că pe data de 18 mai 1947, moaștele Sfântului Dimitrie Basarabov au poposit și în Sohatu, venind din satul Aprozi aflat în apropiere, cu o căruță trasă de cai.

Oamenii, îmbrăcați frumos, purtând straie de sărbătoare, cu prapori[281] și flori, în frunte cu preoții lor de atunci, Preotul Paroh Costică/Constantin Popescu și Preotul Coslujitor Constantin Grigore Popescu Vărășteanu, au întâmpinat Sfintele Moaște la marginea

---

[280] Pr. Adrian Lucian SCĂRLĂTESCU, Pr. Gheorghe RADU, *Fierbinții de Jos–Ialomița. Primul hrisov*, Editura AMA Aediting, Bucureşti, 2013, p. 79.

[281] prapor, prapori; prapur, prapuri = steag militar care era purtat de ostași în vârful lăncii; steag bisericesc purtat la anumite la marile sărbători la ceremonii, solemnități sau procesiuni religioase.

https://biblioteca-digitala.ro

satului Sohatu, apoi s-au deplasat la biserică unde, în curte, s-a oficiat o impresionantă rugăciune pentru venirea ploii.

Încă de la intrarea procesiunii în sat, cerul a început să se întunece prevestind a ploaie. Nici nu se terminase bine slujba, că un potop de ploaie a înecat pământul, semn că rugăciunile credincioșilor au fost bineprimite de Bunul Dumnezeu.

A fost o adevărată minune, căci de mai multe luni de zile nici un strop de ploaie nu mai udase pământul satului iar efectele secetei erau dezastruoase.

Carul cu Sfintele Moaște s-a îndreptat apoi către satul Progresu. Spre uimirea enoriașilor, deodată caii s-au oprit și cu ei întreaga procesiune, la ieșirea din Sohatu, semn că Sfântul Dimitrie vrea să se întoarcă.

Ștefan Popescu, martor ocular, își amintește cu emoție în glas că: *„Înainte caii nu făceau un pas. Doar înapoi puteau să meargă."*

Însoțitorii Sfintelor Moaște au fost nevoiți să se întoarcă în București prin Gălbinași.

În amintirea acestui fapt, în curtea bisericii, s-a plantat un stejar lângă care s-a ridicat o cruce din marmură pe care scrie:

†/ Cântări de laudă/ SFÂNTULUI DUMITRU/ ale căruia moaște au poposit/ aici, în ziua de/ 18 mai 1947.

Colectarea cerealelor

La 24 august 1949, *Proto*(i)*eria Plășii Budești* trimite Parohiei Sohatu următoarea înștiințare, cu nr. 91:

Cucernice Părinte/ Ca urmare la raportul nostru Nr. 34/949 Sfânta Mitropolie vă trimite în Copie ordinul Comisiunii de Stat pentru colectarea cerealelor Nr. 610/949 spre întocmai conformare.

1) Pentru terenurile parohiale./ Din recolta obținută pe terenurile cultivate de personalul bisericesc pe seama parohiilor se declară blocată toată cantitatea necesară însămânțărilor, conform planului de cultură iar diferența se predă centrului de colectare.

În terenurile așa zisei sesii parohiale cultivate de personalul bisericesc (preoți, cântăreți și paracliseri) se procedează astfel:

https://biblioteca-digitala.ro

a) Dacă preotul sau cântărețul a primit cartela de alimente, predă întreaga recoltă obținută pe terenul parohiei, minus sămânța care se declară blocată.

b) Dacă preotul sau cântărețul în afară de terenul cultivat din sesia parohială mai cultivă în gospodăria sa peste 1 ha teren arabil la șes sau peste 2 ha teren în regiunile de deal sau munte, predă toată recolta de pe sesia parohială, minus sămânță, chiar dacă nu a primit cartela de alimente.

c) Dacă preotul sau cântărețul nu cultivă alte terenuri și nici nu a primit cartela de alimente, va fi impus pentru colectarea cerealelor de pe sesia parohială, ca orice altă gospodărie particulară.

Cu frățească dragoste./ Proto(i)*ereu .../ Cuc*(erniciei). *Sale/ Cuc*(ernicului). *Preot Paroh al Parohiei Sohat*.

Într-un alt document din 6 februarie 1950, se arată:

Parohia Sohatu, Com(una). *Sohatu, Jud*(ețul). *Ilfov/ către/ Președintele Comitetului Provizoriu al Comunei Sohatu/ Nr. 2/ 1950 Februarie 6*

Vă restitui Procesul-Verbal pentru colectarea porumbului de pe sesia parohială ce mi-a fost înmânat la 21-I-(1)*950 întrucât sesia parohială, conform dispozițiunilor legale a fost și este în folosința personalului bisericii parohiei. Pe acest teren au cultivat porumb pe partea atribuită lor, următorii pe următoarele suprafețe: Preotul Pantelimon Postovanu 1 ha 25 arii/ Toma Popescu, cântăreț 75 arii/ Ioniță Dănescu 50 arii/ (Cultivat cu porumb în total) 2 ha 50 arii și cari au recoltat porumbul rămânând în păstrarea fiecăruia din cei amintiți, producția fiind foarte slabă.*

În consecință, Vă rugăm a reface Procesul Verbal în raport cu producția, sesia fiind situată în pământurile vechi, de la 1864, unde a fost lipsită de ploaie și tot odată a Vă informa, fixa și pretinde cota de la cei arătați cari au cultivat și recoltat porumbul pe partea atribuită în folosință. Paroh Preot Const(antin). *Gr. Popescu*.

La 20 iulie 1950, Parohia Sohatu, ca și celelalte Parohii, primea din partea Uniunii Compozitorilor din R.P.R. o cerere prin care reprezentatul ei era rugat să întocmească un tabel cu cei care se cununaseră între 1 august 1949 și data solicitării și care la petrecere avuseseră muzică/lăutari. În tabel se cerea numele și prenumele ginerelui și data la care se celebrase căsătoria. Totodată să impunea preoților ca pe viitor să ceară celor care voiau să se cunune în biserică „*să prezinte chitanța de plată a „drepturilor*

https://biblioteca-digitala.ro

de autor" cuvenite Uniunii Compozitorilor din R.P.R., pentru executarea bucăților muzicale de către muzicanți/lăutari".

La 22 iulie 1950, Parohia Sohatu primea o înștiințare:

Protoieria Plășii Budești/ Județul Ilfov/ Nr. 276/ 22 iulie 1950

Cucernicie Părinte,/ Vi se comunica mai jos, copie, adresa Nr. 47508, din 29 iunie 1950, a comisiunii de Stat pentru colectarea produselor agricole, transmisă nouă, cu ordinul Nr. 8363/950, al Sf(intei). Mitropolii, rugându-vă a vă conforma întocmai:

Copie/ prin noua lege de colectare, unitățile agricole ale bisericilor și mânăstirilor li se vor aplica regimul gospodăriilor de Stat, adică, după ce-și vor opri necesarul de sămânță, hrana oamenilor și animalelor, vor preda întregul disponibil.

Director ss indescifrabil/ Șeful serviciului ss indescifrabil

Pentru conformitate/ Protoiereu, Pr. I. Pârâianu.

Cedarea terenurilor. C.A.P. - urile

În 27 august 1950 s-a constituit C.A.P. 7 Noiembrie, cu un număr de 39 de familii, în Progresu.

În 1962 s-a definitivat procesul de colectivizare al satului Progresu.

La 30 ianuarie 1952, Ministerul Agriculturii cerea Protopopiatelor să anunțe preoții de solicitarea adresată Bisericii de a i se ceda *terenurile agricole proprietatea bisericilor, mânăstirilor sau ale preoților care nu le pot lucra, pentru a fi puse la dispoziția diferitelor ministere și instituții, pentru nevoile de ordin economic ale acestora.* Era de fapt un îndemn către a participa la Colectivizare.

În urma presiunilor, Biserica din Sohatu a pierdut toate donațiile în terenuri primite în decursul anilor 1848, 1864, 1879, 1894 și 1921, rămânând doar cu terenurile aferente curții bisericii și cimitirului. Tot atunci și-a pierdut Părintele Constantin Gr. Popescu lotul de 5 ha teren arabil, cu care fusese împroprietărit în 1921, punându-l conform ordinelor, la dispoziția Ministerului Agriculturii.

În 17 august 1952 s-a constituit, în Sohatu, G(ospodăria). A(gricolă). C(olectivă). *Drumul Socialismului*, cu un număr de 28 de familii, 101 ha, din care 5 ha erau cultivate cu legume.

https://biblioteca-digitala.ro

Sediul a fost în casa lui Nae M. Bran (Brănică) iar după un an de zile a fost mutat în casa naționalizată a lui Emil Nainer.

În 1957 s-au înființat 6 întovărășiri agricole, care cuprindeau țăranii cu gospodării mici și mijlocii iar în 1960 s-a definitivat procesul de colectivizare/ înființare a C(ooperativei). A(gricole de). P(roducție). *Drumul Socialismului* al satului Sohatu.

În 1970 a luat ființă, la Sohatu, Asociația economică intercooperatistă pentru creșterea și îngrășarea porcilor

În 1986 s-a construit, la Sohatu, o fermă specializată de vaci cu lapte cu aproximativ 700 capete.

Vasile NIȚESCU

Prestigiul școlii a crescut odată cu venirea în Comună a învățătorului Vasile R. NIȚESCU și a soției sale, Lucreția Georgeta NIȚESCU, în preajma anului 1920.

Învățătorul NIȚESCU a stat în Comună timp de 40 de ani consacrându-și întreaga viață învățământului. A fost director al școlii între 1933-1953. În timpul său s-a construit, în 1933, cancelaria profesorilor, casa directorului, în fața școlii și o anexă în spate.

Sub conducerea domnului Vasile R. NIȚESCU, începând din anul 1931, s-au cântat în Biserică răspunsurile liturgice de corul elevilor școlii, ajutați de cântăreții Parohiei. În 1936, elevii încă dădeau răspunsurile liturgice sub conducerea domnului director al școlii. Erau aduși la biserică și premilitarii.

Avem cunoștință de existența unei *Monografii a Comunei Sohatu*, alcătuită de învățătorul Vasile R. NIȚESCU înainte de 1955, cel care avea să fie subinspector școlar. Dânsul avut o fată, Aurelia, căsătorită mai întâi cu Pavel COJOCARU, apoi cu P. DRĂGHICI.

Lucrarea domnului NIȚESCU nu s-a păstrat decât în citările Emiliei MILICESCU, bio-bibliografa scriitorului Barbu ȘTEFĂNESCU DELAVRANCEA, cea care o consultă la Primăria Sohatu, în anul 1955.

Învățătorului Vasile NIȚESCU îi aparține afirmația, din *Monografia* satului, că această așezare, Sohatu, *„a fost întemeiată de mocanii veniți din*

https://biblioteca-digitala.ro

Munții Vrancei pe valea Mostiștei și de cojenii veniți din zona Pădurii, care erau târlași, dar lucrau și pământul...".

Schimbarea banilor

La 22 octombrie 1952, Parohia Sohatu se adresa Băncii R.P.R. - filiala Gălbinași în problema recalculării disponibilului Parohiei din acea bancă, conform reformei bănești de la acea vreme.

Banca recalculase la un raport de 200 lei vechi pentru un leu nou, contrar legii care, pentru întreprinderi, instituții, organizații de Stat, cooperatiste și obștești, prevedea un raport de preschimbare de 20 lei vechi pentru un leu nou.

Nici la 26 ianuarie 1953 Banca nu răspunsese iar Parohia se vedea în imposibilitate de a încheia gestiunea pe anul 1952.

Tergiversând răspunsul, Banca cere la 2 martie 1953 o informare despre proveniența și destinația banilor vechi din contul deschis de Parohie.

La 10 ianuarie 1956, într-o adresă către aceeași Bancă se recapitula cronologia corespondenței anterioare, precizându-se că, la 16 martie 1953, Parohia comunicase Băncii proveniența și destinația sumelor pe care le deținea Biserica în cont, adresând și următoarea rugăminte:

Deși s-au scurs aproape doi ani, până în prezent parohia nu este în posesia unui răspuns la cererea sa de a i se recalcula disponibilul său în bancă (...). (...)

Vă rugăm, în consecință, a dispune să se convertească disponibilul parohiei în bancă la paritatea de 1/20, comunicându-ne de urgență rezultatul.

Altfel, dat fiind vechimea cererii noastre, vom fi obligați să sesizăm organele în drept pentru a se vedea cine sunt vinovați de această întârziere.

Luptăm pentru pace!

La 27 aprilie 1956, într-o adresă a Procuraturii R.P.R. către Parohia Sohatu, referitor la speța de mai sus, se precizează:

Vă facem cunoscut că în conf(ormitate)*. cu ordinul Nr. 15652/1095/956 al Procuraturii Generale R.P.R. Serviciul 7, că operațiunile legale de*

https://biblioteca-digitala.ro

reformă bănească sunt lichidate și în cazul că această Parohia stăruie în recuperarea sumelor vă puteți adresa Justiției.

Procurorul Raionului Brănești/ S. Ioniță/ Secretar ss indescifrabil.

Dezlegări

În perioada 1945-1965, cei din Sohatu care divorțau la tribunal solicitau o dezlegare de cununie și din partea Bisericii/ a Patriarhului.

La 5 mai 1956, într-o telegramă a Părintelui Protopop către Părintele Constantin Gr. POPESCU se arată următoarele:

Conf(orm). *Pastoralei Sfântului Sinod din 1954, se dă deslegare credincioșilor pentru însămânțările de primăvară în toate Sărbătorile din cursul săptămânii, după terminarea Sfintelor Slujbe*.

Hora[282]

În anul 1959, localitatea Sohatu nu era alimentată cu energie electrică iar localnicii luminau odăile cu lămpi cu petrol. În sat exista o singură bicicletă, un singur sătean avea radio cu galenă[283] iar altul un gramofon[284].

---

[282] Din amintirile domnului Valentin MALICIUC, în vârstă de 75 de ani, fost director al Căminului Cultural din Sohatu.

[283] galenă, galene = sulfură naturală de plumb, de culoare cenușie, cu luciu metalic până la mat, formată predominant de cale hidrotermală, în filoane și, parțial, metasomatic, în roci calcaroase; cel mai important minereu de plumb (86,8% Pb); detector de galenă = diodă semiconductoare, realizată dintr-un cristal de galenă pe a cărui suprafață apasă un vârf metalic fin, folosită pentru detecție în radioreceptoare moderne; au fost înlocuite cu detectoare moderne (tuburi electronice, detectoare cu cristal cu punct fix ș.a.).

[284] gramofon, gramofoane = aparat/fonograf pentru reproducerea sunetelor înregistrate pe discuri, având o diagramă, un ac și o pâlnie acustică/de rezonanță pentru amplificare.

https://biblioteca-digitala.ro

Țăranii încă purtau opinci[285] și obiele[286] meșterite de ei. Îndeletnicirea de bază a sohătenilor era munca câmpului și creșterea animalelor, în special oi și bivolițe. Câteva familii aveau boi și care. Cel mai bogat sătean avea un tractor cu roți cu pinteni de proveniență germană. Au apărut mai târziu și mașini de treierat.

Tinerii organizau hore pe cartiere: Pisica, Vaideei, Broscari și Deleni. Fetele și feciorii nu se duceau la alte hore în afara cartierului.

Căsătoriile se făceau numai cu acordul părinților care urmăreau unirea unor familii în raport de avere nu de aspectul fizic. Între fete și flăcăi nu existau prietenii și întâlniri. Părinții vegheau pe marginea horei alegând, pentru băieți, fata potrivită iar pentru fete, băiatul din neam bogat și sănătos.

Lăutarii care erau țigani din Țigănie erau angajați la horă pentru un an de un grup de flăcăi cu stare și capabili să apere liniștea în horă. Toamna, grupul de flăcăi și lăutari plecau pe la locuințele tuturor, fete și flăcăi, care jucaseră la horă și adunau plata în natură, grâu și porumb.

Codanele[287] sohătene care se prindeau la horă, cam la vârsta de 16-17 ani, îngrijeau flori (...), de obicei garoafe roșii, iar la horă apăreau cu floarea la ureche. Dacă un tânăr îi plăcea de ea, îi fura floarea de la ureche iar ea nu se opunea. Dacă la viitoarea horă, flăcăul avea la ureche floarea „furată", era semn că a vorbit cu părinții și există o speranță de căsătorie. Dacă nu o avea, era un refuz iar fata își punea la ureche altă floare.

La hore se jucau sârbe, hore țigănești, Hora la patru, Floricica, Alunelul, Refuzata, Barlabaul, Banu Mărăcine, Ghimpele, Giamparale, dar cel mai virtuos joc era Brâul local, un joc bărbătesc, dinamic, jucat în forță cu schimbări de sens prin strigături. Fetele nu erau primite la acest joc cu mâinile pe umeri iar dacă unele se prindeau cumva, se auzea strigătura: „Hii! Valu, valu ia!" care presupunea îndepărtarea fetelor care încurcau ritmul jocului.

---

[285] opincă, opinci = încălțăminte țărănească făcută dintr-o bucată dreptunghiulară de piele sau de cauciuc, strânsă pe laba piciorului cu ajutorul nojițelor.

[286] obială, obiele = bucată de pânză sau de postav cu care țăranii (uneori și militarii) își înfășoară laba piciorului, în loc de ciorap sau peste ciorap; zdreanță, cârpă.

[287] codană, codane = fată tânără (cu cozi); fetișcană; (rar; despre animale) care are coadă (lungă și stufoasă).

https://biblioteca-digitala.ro

Ritmul și pașii care se executau păstrau obiceiurile ciobănești moștenite din străbuni.

La horele ocazionate de marile sărbători religioase, Sfintele Paști sau Crăciun, se iscau conflicte spontane între flăcăii satului care proveneau din cartiere diferite, conflicte care se soldau chiar cu crime de o cruzime inimaginabilă, care au rămas până azi în conștiința locuitorilor.

În trecut unii bărbați, certați cu legea și animați de intenții rele, ca să nu fie identificați, nu răspundeau la salut, mergeau cu capul plecat, încruntați, purtau sumane lungi din blană de oaie, cu gulerul ridicat, cu pălăria trasă pe frunte, având în mână un ciomag sau o bâtă.

Electrificarea și asfaltarea

În anul 1960 se percepeau anumite sume, din partea fiecărei familii, pentru electrificarea satului[288]. Această lucrare s-a încheiat în 1961.

La sfârșitul lunii ianuarie 1966, pe raza Comunei Sohatu a fost declarată epizootia de febră aftoasă, fiind interzise în localitate orice manifestări publice, aglomerări de oameni, din cauza pericolului de transmisie a bolii.

În anul 1970, din 1981 de gospodării existente, un număr de 1500 aveau introdus curentul electric.

Producția industrială în Comuna Sohatu cuprindea, în anul 1970, două mori, precum și unități de croitorie, cismărie, sifonărie, prestări de servicii către populație. Rețeaua comercială de aprovizionare a populației dispunea de 7 unități[289].

Biserica din Sohatu a fost electrificată în anul 1972.

În anii 1982-1987 în perioada conducerii Consiliului popular de către președintele Nicolae Ion, în același timp și deputat județean, s-a asfaltat DJ 412, în lungime de 5,5 km, s-a extins clădirea Consiliului Popular, s-a construit și dat în folosință postului de Miliție, s-a înființat un oficiu PTTR și s-a construit un dispensar uman.

---

[288] B.J.A.N. ILFOV, Fond Prefectura Județului Ilfov, *Dosar nr. 2/1960*.

[289] *Localitățile Județului Ilfov,* 1972, p. 349.

https://biblioteca-digitala.ro

Căminul Cultural[290]

Căminul Cultural Nicolae Bălcescu din Sohatu, pus în legătură cu Școala, avea, în 1960, mai multe secțiuni de activitate: Agitație vizuală; Învățământ agricol de masă; Cercul de cultură generală; Propaganda din conferințe; Munca cu cartea; Munca cu formația de dansuri; Munca cu formația corală (unde nu era un dirijor bun); Munca cu formația teatrală. De aceasta din urmă se ocupa doamna Ludmila Popov.

La Cămin s-a adus un grup electrogen și s-au rulat filme cu jurnale de activitate[291].

La Căminul Cultural funcționa un aparat de filmat alimentat cu energie electrică de la un dinam antrenat de un motor de tractor care păcănea și uruia odată cu sonorul filmului, fiind poziționat lângă primul geam.

La filme veneau mai mult copii și puțini tineri. Operatorul Dudică Ion se chinuia mergând pe jos 7 km până la Gara CFR din Comuna Gălbinași iar de acolo – cu trenul la Oltenița de unde lua noul film și ducea pe cel rulat în fiecare săptămână.

Exista și o bibliotecă, dar nimeni nu împrumuta cărți. Era perioada de alfabetizare.

După ce lucrase la Primăria din Sohatu un an de zile ca tehnician, domnul Valentin MALICIUC, absolvent al Școlii Populare de Artă, secția Coregrafie, Regie teatru și Brigăzi artistice, a fost transferat, în 1959, de către primarul comunei, Vasile BĂDILĂ, în postul de director al Căminului Cultural.

După doi ani Căminul a participat la primul concurs de interpretare folclorică.

După trei ani s-a ieșit pe scena lumii cu o echipă de călușari la un concurs organizat la Pusnicul, unde a cântat formația muzicală dirijată de regretatul Ion ALBEȘTEANU.

Au urmat spectacole în fața ambasadei din Vietnam și Bulgaria, la Ziua Recoltei, în Piața Obor din București și alte zeci de spectacole la Călărași, Oltenița și alte locații.

---

[290] Amintirile domnului Valentin MALICIUC, în vârstă de 75 ani, fost director al Căminului Cultural din Sohatu.

[291] B.J.A.N. Ilfov, Fond Prefectura Județului Ilfov, *Dosar nr. 2/1960*.

https://biblioteca-digitala.ro

Paralel cu formațiile de jocuri populare, s-au pregătit și grupuri vocale, soliști vocali și instrumentiști, taraf lăutăresc, recitatori de poezii, montaje literare și mai cu seamă Brigăzi satirice cu care s-a participat la concursurile județene, interjudețene și naționale în orașele Ploiești, Alexandria, Zimnicea, Slobozia, Oltenița, Călărași.

Ansamblul „Sohăteanca" a prezentat spectacole cu trei generații, căci alături de copii și tineri, evolua și o formație de dansatori bătrâni, foști jucători la horă.

Brigada artistică a participat la Concursul de umor „Constantin Tănase", la Vaslui, unde au fost filmați de echipa Televiziunii Române.

Pentru călușari s-au primit 24 de costume complete lucrate de „Decorativa", ca premiu pentru interpretare artistică desăvârșită.

Formațiile instruite în sala Căminului Cultural din Sohatu au prezentat spectacole în Comarnic, Predeal, Sinaia, Brașov și Poiana Brașov.

Dansatorii sau membrii formațiilor artistice practicau în timpul liber volei, fotbal, tenis de masă, aruncarea discului.

În anul 2013, la vârsta de 75 de ani, domnul Valentin MALICIUC, după jumătate de secol de activitate artistică, instruiește două grupuri satirice în colaborare cu Grupul Vouă, ajutați de primarul Grigore DUMITRU. În activitatea sa de culturalizare a beneficiat din plin de ajutorul Bisericii, prin Preoții parohi care au convins enoriașii să-și trimită copiii la activitățile Căminului Cultural.

https://biblioteca-digitala.ro

VECHEA BISERICĂ/VECHILE BISERICI

1) 1716.

La 7 aprilie și 26 mai 1982, prin două acte emise de Protoieria Oltenița, Părintele Ștefan Botez a fost obligat să predea câteva cărți vechi, precum și o icoană de la 1716, socotite ca făcând parte din patrimoniul național. Aceasta nu putea aparține decât unei vechi biserici din Sohatu. Nu știm cum arăta sau ce hram purta.

2) 1746.

Prima mărturie scrisă despre o veche biserică, de lemn, a satului Sohatu, datează din 1746, când a văzut-o Mitropolitul Nifon Cretanul, deci lăcașul data dinainte de această dată. Înaltul Ierarh nu-i specifică hramul.

3) 1778.

O bisericuța veche din Sohatu era din bârne de lemn și învelită cu șiță[292] sau șindrilă[293]. Conform amintirilor era amplasată pe un teren unde a funcționat o moară.

Un Sinodicon mai vechi, dezvăluie că lăcașul vechi de cult era atât de mic încât în timpul slujbelor religioase și la sărbători, credincioșii nu aveau loc cu toții și astfel bărbații, având întâietate, stăteau în biserică iar femeile - afară. Ferestrele bisericii erau late ca de un lat de palmă,

[292] șiță, șițe = bucată subțire de lemn asemănătoare cu șindrila, dar mai scurtă decât aceasta, folosită pentru căptușirea și acoperirea caselor țărănești, a cabanelor etc.; șindrilă.

[293] șindrilă, șindrile = adesea cu sens colectiv, scândurică de brad, îngustă și subțire, care servește la acoperitul caselor; șiță, șindră.

https://biblioteca-digitala.ro

iar ca înălțime măsurau cam trei palme. În preajma ei se învăța carte de către copiii satului, îndrumați de dascălii bisericii.

Această veche biserică, după spusele bătrânilor, în anul 1848, anul zidirii actualei biserici, avea o vechime de cel puțin 70 de ani, deci data încă de pe la 1778. Din nou, nu ni se spune hramul acesteia, dar se arată că a durat până la 1848, anul construirii noii biserici, de zid.

4) 1810.

La 1810, în *Catagrafia Eparhiei Ungrovlahiei*, se arată că hramul unei biserici de lemn din Sohatu era Adormirea Maicii Domnului.

Din datele culese putem deduce că biserica de lemn despre care avem date din anii aproximativ 1778-1848 este una și aceeași cu cea de la 1810. Aceasta era de lemn și avea hramul Adormirea Maicii Domnului.

Nu putem stabili cu siguranță dacă această biserica de lemn construită este una și aceeași cu cea construită înainte de 1746 și cu cea presupusă a fi fost la 1716. Ar însemna că la Sohatu, înaintea bisericii de zid a durat, peste 100 de ani, un vechi lăcaș de cult din lemn, cu hramul Adormirea Maicii Domnului, în perioada: înainte 1716-aproximativ 1848 (anul construirii bisericii de zid). Dar ar putea fi vorba și de mai multe biserici de lemn, anterioare celei de zid, actuale: cel puțin două și anume una cu durata aproximativ 1716 - aproximativ 1778, căreia nu-i știm hramul și alta în perioada aproximativ 1778-1848, cu hramul Adormirea Maicii Domnului.

La 1810, în *Catagrafia Eparhiei Ungrovlahiei*, la poziția 119, Parohia Sohatu este reflectată astfel: avea 110 case, 227 locuitori de parte bărbătească, 204 de parte femeiască, în total 431, români. Biserica era de lemn, veche, cu hramul Adormirea Maicii Domnului, făcută de săteni pe moșia Mânăstirii Plătărești, cu un rând de veșminte de cit vechi, cu toate cărțile de slujbă.

La această biserică slujeau următorii:

1) Preotul Radul fiul lui Mincul, în vârstă de 60 ani, slab la citire, neglobit, român, fecior de mirean, hirotonit de Preasfințitul Părinte Mitropolit Gligorie, la 16 decembrie 1775, pe seama Parohiei Suhatul; avea carte de duhovnicie de la/ fusese hirotesit duhovnic la 26 februarie 1786, de la/de către Preasfințitul Părinte Mitropolit Gligorie.

https://biblioteca-digitala.ro

Preoteasa lui se numea Marica și împreună aveau două fete: Dobra și Călina.

2) Preotul Nicolae, fiul Preotului Stanciul, în vârstă de 50 ani, cu citire de mijloc, neglobit, român, hirotonit de Preasfințitul Părinte Mitropolit Cozma la 4 martie 1789, pe seama Parohiei Suhatul; avea carte de duhovnicie de la/ fusese hirotesit duhovnic la l2 martie 1804.

Preoteasa lui se numea Maria și împreună aveau mai mulți copii: Istrate - 10 ani, elev; Gheorghe - 8 ani, elev; Ene - 1 an și o fată - Ilinca.

Despre Preotul Nicolae, fiul Preotului Stanciul, găsim aceleași știri în Manuscrisul Academiei Române nr. 1551, fila 6, cu adaosul că a fost hirotonit de Preasfințitul Părinte Grigorie al Stavropolei la Biserica Vergul, din București.

3) Preotul Șărban fiul lui Dumitru Spănul, în vârstă de 26 ani, slab la citire, neglobit, român, hirotonit de Preasfințitul Părinte Mitropolit Dositeu la 23 martie 1808, pe seama Parohiei Suhatul. Preoteasa lui se numea Maria.

4) Preotul Fătul fiul lui Ene Ciapă Albă, în vârstă de 30 ani, cu citire de mijloc, neglobit, român, hirotonit de Preasfințitul Părinte Mitropolit Dositeu la 14 ianuarie 1804, pe seama Parohiei Căşcioare, Plasa Sabarului. În anul 1807, a fugit/ s-a mutat satul. De aceea a fugit și Părintele Fătul și s-a așezat în satul Suhatul, cu știrea Protopopului Plășii și cu voia sătenilor.

Preoteasa lui se numea Stana și aveau o fată - Ilinca.

5) Diaconul Radu fiul lui Dobre Sfimean, în vârstă de 26 ani, slab la citire, neglobit, român, hirotonit de Preasfințitul Părinte Mitropolit Dositeu la anul 1 iulie 1809, pe seama Parohiei Tămădăul de Jos. Era de fel din Tămădăul de Jos, unde să afla și la 1810.

Diaconeasa lui se numea Dragna. (Nu se înțelege de ce, dacă era numit pentru Tămădăul de Jos și se afla acolo, e trecut în lista Parohiei Sohatu.)

6) Dascălul/ cântărețul Mihai fiul Preotului Radu, în vârstă de 20 ani, cu citire de mijloc, neglobit, necăsătorit, român, numit la 18 iunie 1810, la Parohia Suhatul.

7) Țârcovnicul/ paracliserul Anghel fiul Preotului Radu, în vârstă de 24 ani, slab la citire, neglobit, necăsătorit, român, numit la 18 iunie 1810, pe seama Parohiei Sohatu[294].

---

[294] POPESCU, *op. cit.*, p. 78-79.

https://biblioteca-digitala.ro

După Părintele Pantelimon POSTOVANU, în jurul anului 1821, la Sohatu era o biserică de lemn, la care slujeau doi preoți, pentru un număr de 120 de capi de familie ai satului Sohatu plus *bordeiașii* din unele cătune mici, azi dispărute, din marginea pădurilor Măcelaru: Baba Ana, Belciugul și Tejgheaua, fugiți din satele mari, de frica clăcilor, greu de suportat.

La mânăstiri, regimul exploatării pământurilor date ca-ntr-un fel de arendă era mai blând față de relația economică ce se stabilea între moșier și clăcaș.

Despre Preotul Fătu, se crede că a păstorit la Sohatu până în 1835, când rămânând văduv s-a călugărit la Mânăstirea Cernica.

Au urmat Preotul Iordache și Preotul Dobre, cel hirotonit la 1837, care a construit actuala biserică.

Pentru anul 1837, la poziția 4, Condica hirotoniilor Mitropoliei Ungrovlahiei consemnează pe *Dobre sin Stoica ot satul Sohat sud Ilfov, hram Adormirea, hirotonisit preot de Părintele Palmiras chir Atanasie în Biserica Sfântul Spiridon Vechi de aici, ianuarie 4*[295].

În tinda Bisericii Schimbarea la Față din Sohatu, pe peretele de miazănoapte, se află o inscripție cu litere chirilice incizate în tencuială, care în traducere înseamnă: *Dobre lui Erdake,* ceea ce rearanjat este *Dobre Io(e)rdake*.

Dintre cântăreții bisericești din ultimii ani de existență ai unei biserici de lemn la Sohatu, izvoarele amintesc pe Matei Ioniță, urmat de Nicolae Grigore, ambii îndeplinind simultan funcțiile de cântăreți bisericești și de învățători la școală.

---

[295] Pr. Nițișor CAZACU, Matei CAZACU, *Hirotoniile săvârșite în Eparhia Mitropoliei Ungrovlahiei între anii 1834-1852*, în „Glasul Bisericii", nr. 9-10, 1971, p. 873.

https://biblioteca-digitala.ro

BISERICA SCHIMBAREA LA FAȚĂ

Biserica Schimbarea la Față din satul Sohatu este monument istoric din categoria arhitectură, Cod LMI (Lista Monumentelor Istorice): Nr. crt. 251 - Cod LMI 2004 – CL-II-m-B-14718.

În *Sinodiconul Sfintei biserici cu hramul Schimbarea la Față,* scris pe un formular tipărit în anul 1873, pe vremea Înalt Preasfințitului Mitropolit D.D. Nifon[296], se află această notificare: *Această Sfântă biserică, fiind din zid, s-a fondat din temelie în anul 1848 cu toate cele necesare. Înfrumusețarea ei s-a făcut cu cheltuiala Sfântului Mormânt, însă prin stăruința Sfinției Sale, Părintelui Calinic, fost egumen pe acea vreme la Mânăstirea Plătărești, în zilele răposatului Sf(inției). Sale Părintelui Arhidiacon Iov, exarhul Mânăstirilor închinate Sfântului Mormânt, fost și ca egumen pe acea vreme la Mânăstirea Văcărești*[297].

Biserica a fost ridicată în 1848, cu sprijinul/de către Ieromonahului Calinic, egumenul Mânăstirii Plătărești, viitorul Sfânt Calinic de la Cernica, din fondurile moșiilor acelei mânăstiri, cu încuviințarea Patriarhului Ierusalimului Chiril al II-lea al Ierusalimului și cu ajutor financiar din partea Patriarhiei Ierusalimului, deoarece în acea perioadă

[296] Nifon, fost arhiereu titular Sevastias, ales la 14/15 septembrie 1850, învestit la 17 septembrie și înscăunat la 8 octombrie 1850 – † 5 mai 1875, mormântul în cimitirul de la Cernica. La 11 ianuarie 1865 a primit titlul de Mitropolit primat. Preot Prof. Dr. Mircea PĂCURARIU, *Istoria Bisericii Ortodoxe Române*, vol. 3, Editura I.B.M.B.O.R., București, 1981, p. 517.

[297] Pr. Pantelimon POSTOVANU, *Istoricul Parohiei Sohatu, Județul Ilfov, 15 iulie 1971*, manuscris dactilografiat.

https://biblioteca-digitala.ro

Mânăstirea Plătărești era închinată acestei Patriarhii cu toate bunurile ei, inclusiv moșia Sohatu.

Biserica a fost construită cu materialul pus la dispoziție de către Mânăstirea Plătărești, prin munca voluntară și cu ajutorul credincioșilor satului Sohatu.

Meșterii, inginerii sau arhitecții care au contribuit la construirea bisericii, nu ne sunt cunoscuți.

Nici un preot slujitor nu a fost îngropat în curtea bisericii iar în cimitirul parohial doar Părintele Ștefan BOTEZ, fost paroh la Sohatu, își are locul de odihnă veșnică.

Terenul intravilan al curții bisericii este de 1643m², biserica are o suprafață construită de 206m² iar casa parohială – 124m².

În apropiere de lăcașul de cult se află o magazie în suprafață construită de 25m², o fântână – 5m², un grup sanitar – 6m², un monument – 1m², o clopotniță – 9m² și o troiță – 1m².

Vecinii curții bisericii sunt: la nord – Mihai Constantin, la sud – Buțulan Tănase, la vest – strada, Văduva Marin și Ioniță Alexandru iar la est – teren la dispoziția comunei.

https://biblioteca-digitala.ro

HRAMUL BISERICII

Hramul Bisericii din Sohatu este Schimbarea la față a Domnului nostru Iisus Hristos, cu zi de prăznuire la 6 august.

https://biblioteca-digitala.ro

PISANII[298]

Pisania originală, în limba greacă, este următoarea:
„Χριστού την μεταμόρφωσιν τιμων εν ευλάβεια τούτον εγείρει τον κομψόν ναόν προθυμία. δαπάνη κυριαρχική ως Αγιοταφίτης κ'έν επιγνώσει ζηλώτης ορμωμένος εκ Κρήτης

Καλλίνικος Ηγούμενος ο του Πλαταρεστίου εις ψυχικήν ωφέλειαν κατοίκων Σοχατίου.

1848 Σεπτεμβρίου 26".

După părerea Părintelui Conferențiar Doctor Ioan MOLDOVEANU, inscripția nu e scrisă întocmai de un grec, căci nu are o sintaxă clară, ci mai degrabă e scrisă de un român care știa ceva grecește. Cuvântul τιμών, subliniat mai sus, nu există, mai degrabă este τιμειν (= în cinstea). În esență, se spun următoarele:

„Această măreață biserică închinată cu evlavie (sau: *care cinstește cu evlavie*) *Schimbării la Față a lui Hristos s-a ridicat prin bunăvoință și cu cheltuială chiriarhală a Sfântului Mormânt și cu buna știință (conștiință) a zelotului (binecredinciosului) provenit din Creta.*

Kalinik egumen al Plătăreștilor, spre folosul sufletesc al credincioșilor din Sohatu.

1848 Septembrie 26."

[298] pisanie = inscripție în piatră sau pictată, așezată pe peretele dinspre apus, lângă ușa de intrare într-o biserică , cuprinzând date despre istoria bisericii respective și despre ctitorii și binefăcătorii ei; pisanii sunt și inscripțiile de pe lespezile mormintelor.

https://biblioteca-digitala.ro

După traducerea efectuată de Părintele Arhidiacon Prof. Dr. Răzvan ȘTEFAN, de la Seminarul Teologic Ortodox „Nifon Mitropolitul" din București, pisanie de mai sus s-ar transcrie așa:

„Întru cinstirea Praznicului Schimbării la Față a lui Hristos, s-a ridicat, cu evlavie această măreață biserică, cu râvnă și cheltuială chiriarhală de către Aghiotasitul[299]*, om zelos și de origine din Creta.*

Calinic, egumen al Plătăreștiului, spre duhovnicească folosință pentru locuitorii din Sohatu. 1848 Septembrie 26."

A doua pisanie, în limba română, cu litere pictate, din pridvorul bisericii, deasupra ușii de intrare în pronaos, are următorul text:

PISANIE/ ZIDITU-S-A ACEASTĂ BISERICĂ PRECUM SE VEDE, CU AJUTORUL SFINTEI TREIMI, ÎN ANUL 1848/ CU HRAMUL „SCHIMBAREA LA FAȚĂ", DE CĂTRE SFÂNTUL IERARH CALINIC DE LA CERNICA, AJUTAT DE/ PATRIARHUL CHIRIL AL II-LEA AL IERUSALIMULUI ȘI DE MILUITORII DIN SOHATU. ÎNTRE ANII 1994-1998, BISERICA A FOST ACOPE-/ RITĂ CU TABLĂ GALVANIZATĂ ȘI A SUFERIT AMPLE REPARAȚII PRIN OSTENEALA P(Ă) R(INTELUI). PAROH PALCĂU GHEORGHE ȘI A ENORI-/ AȘILOR. S-A RESFINȚIT DE CĂTRE P(REA).S(FINȚITUL). NIFON MIHĂIȚĂ PE 27 MAI 1998. PICTURA ÎN STIL NEOBIZANTIN, TEHNICA ULEI, S-A EXECU-/ TAT DE PICTORUL N(ICOLAE). COLONIȚIU, ÎN 1932 ȘI S-A RESTAURAT ÎN 2003 DE PICTORUL M(ARIAN). BONEA, PRIN STRĂDANIA PR(EOTULUI). PAROH ICONOM/ STAVROFOR PALCĂU GHEORGHE, A PR(EOTULUI). TRIFON FLORIN ȘI A CREDINCIOȘILOR. SLUJBA DE SFINȚIRE A FOST CELEBRATĂ PE 11 MAI/ 2003 DE P(REA).S(FINȚITUL). D(OCTO)R. DAMASCHIN, EPISCOPUL SLOBOZIEI ȘI CĂLĂRAȘILOR, (ȘI) P(REA).S(FINȚITUL). VARSANUFIE, EPISCOP VICAR AL ARHIEP(ISCOPIEI). BUCUREȘTI LOR.

Tot la intrare, în pridvor, pe peretele stâng sunt două inscripții.

[299] Aghiotasit = Patriarhul de la Sfântul Mormânt, adică al Ierusalimului.

https://biblioteca-digitala.ro

Prima, de la 1848, cu litere incizate în tencuială, conține cuvintele *Dobrelo Erdake*, ceea ce rearanjat sună *Dobre Io(e)rdake*, după aceeași opinie a Părintelui Conferențiar Doctor Ioan MOLDOVEANU.

A doua, cu litere incizate în tencuială, din 1962, când s-a restaurat pictura, este următoarea: *Pr*(eot). *PANTELIMON DASCĂL TOMA*.

Părintele Pantelimon POSTOVANU a alcătuit un text, ce se găsește în Arhiva parohială, text care sună ca o Pisanie, nescrisă pe nici un perete vreodată, dar foarte precisă și care mai aduce în discuție un nume, cel al Arhidiaconului Iov:

ACEASTĂ SF(ÂNTĂ). BISERICĂ DIN PAROHIA SOHATU, COMUNA SOHATU, RAIONUL OLTENIȚA, REGIUNEA BUCUREȘTI, A FOST FONDATĂ DIN TEMELII ÎN ANUL 1848, FIIND CONSTRUITĂ DIN ZID DE CĂRĂMIDĂ. S-A FĂCUT CU CHELTUIALA SF(ÂNTULUI). MORMÂNT PRIN STĂRUINȚA SF(INȚIEI). SALE PĂRINTELUI CALINIC, PE ACEA VREME EGUMEN AL MÂNĂSTIRII PLĂTĂREȘTI, IAR CA EXARH AL MÂNĂSTIRILOR ÎNCHINATE SFÂNTULUI MORMÂNT FIIND SF(INȚIA). SA PĂRINTELE ARHIDIACON IOV, EGUMENUL MÂNĂSTIRII VĂCĂREȘTI, PATRIARH AL IERUSALIMULUI FIIND Î(NALT). P(REA). S(FINȚIA). S(A). CHIRIL, CARE ESTE DECLARAT CTITORUL ACESTEI BISERICI./ BISERICA ESTE ÎN FORMĂ DE CRUCE ȘI A FOST REPARATĂ ÎN ANII 1908, 1926, 1940 ȘI 1964./ PICTURA ESTE FĂCUTĂ ÎN ULEI ÎN STIL NEO-BIZANTIN, EXECUTATĂ ÎN ANUL 1932 DE CĂTRE PICTORUL N(ICOLAE). COLONȚIU – BUCUREȘTI ȘI RESTAURATĂ ÎN 1962 DE PICTORUL ION TAFLAN – BUCUREȘTI./ ÎN 1967 S-A ÎNLOCUIT TURLA VECHE DIN LEMN, CU UNA DE CĂRĂMIDĂ/ 15 IUNIE 1967/ PREOT PANT(ELIMON). POSTOVANU.

Biserica din Sohatu are o particularitate legată de piciorul Sfintei Mese, unde, spre deosebire de majoritatea bisericilor, are o pisanie/ inscripție, cu litere săpate în piatră, tradusă de Părintele Arhidiacon Prof. Dr. Răzvan ȘTEFAN astfel:

CRISTACHI KIRIȚA/ STUIN IRINILA/ MANUIL ȘI/ SANDRA ANASTASI/ TOMA MANAKI/ HARILIS/ MARKIANA.

https://biblioteca-digitala.ro

ARHITECTURA BISERICII

Biserica este în formă de cruce, fără o mare anvergură a brațelor laterale și s-a construit direct pe pământ, fără nici o fundație.

Biserica are lungimea totală de 21,30m (la Pridvor – 3,70m, la Naos+Pronaos – 13,40 și la Sfântul Altar – 4,20m), lățimea de 5,50m – la Pridvor, de 7,70m – la Pronaos, 7,80m – la Naos, de 6,10m – la Sfântul Altar, înălțimea de 4,50m la Pridvor, 6,45m la Pronaos, 7,80m la Naos și 5,90m la Sfântul Altar. Are 2 intrări: una în față și alta la Sfântul Altar/diaconicon, pe partea dreaptă. Are 7 ferestre. Este încălzită cu lemne prin 2 godinuri montate în Naos.

Pavajul interior a fost din plăci de piatră iar azi este din gresie porțelanată italiană.

Biserica este construită din cărămidă cu mortar de var hidratat. Pereții au grosimea de 0,80 cm. Este acoperită cu tablă galvanizată.

Inițial turla a fost de lemn, în patru laturi, după cum citim într-un Proces-verbal din 12 aprilie 1964: *având în vedere că turla bisericii amenință să cadă deoarece este în bună parte putrezită, fiind construită din lemn și deci neavând sudură bună cu zidul bisericii care este din cărămidă* (...).

La 1967, Părintele Pantelimon Postovanu a ridicat noua turlă, octogonală, de zid, cărămizi de presă, beton și fier-beton, situată deasupra pridvorului, ca și cea inițială.

La început, turla a avut și funcția de clopotniță dar, la fel ca la multe biserici, pentru a o proteja de vibrațiile clopotului, s-a construit

https://biblioteca-digitala.ro

o clopotniță alături de biserică, în 1977 și s-a mutat clopotul acolo. Deasupra turlei este o cruce.

Turla octogonală are deschideri pentru ferestre pe 4 fețe, celelalte 4 rămânând pline și este tencuită cu praf de marmură. Șarpanta este în formă de piramidă și învelită cu tablă zincată. În golurile ferestrelor sunt obloane. Învelitoarea acoperișului turlei este în formă de solzi de pește, din tablă lucrată cu muchiile fațetelor îmbrăcate într-un profil. La ferestre sunt obloane de stejar cu clapete.

Inițial biserica nu a avut solee[300]. În indicația dintr-o Ședință a Consiliului Parohial, din 31 mai 1931, premergătoare lucrărilor de pictură finalizate în 1932, se arată:

„*Având în vedere că biserica trebuește pictată din nou, pictura cea veche fiind afumată și ștearsă, precum și a se face repararea tavanului prin locurile unde a căzut tencuiala, facerea de uși la altar, facerea a 3 tocuri din nou la ferestre din lemn de stejar, spoitul în afară, înălțarea tâmplei cu 12 cm și darea înapoi cu 70 cm în altar, astuparea crăpăturilor din zidul bisericii prin scobire și în afară și în interior și zidit cu cărămidă pentru a se face legătura să nu mai reapară crăpătura și tencuitul lor*." Înțelegem că la 1931 s-a făcut solee iar catapeteasma a fost dată cu 70 cm înspre Sfântul Altar.

În exterior, Biserica este înconjurată de un pavaj de beton.

---

300 solee = locul din fața absidei Sfântului Altar, mai înălțat decât restul pardoselii Naosului. În vechime, soleea era îngrădită cu un grilaj scund de metal. Astăzi soleea a rămas doar ca o prelungire de un metru sau doi a postamentului Sfântului Altar, cu o înălțime de două, trei trepte față de naos. Pe solee se citește Sfânta Evanghelie și se împărtășesc credincioșii. Se mai numește și chor, deoarece în vechime aici stăteau cântăreții care dădeau răspunsurile la sfintele slujbe.

https://biblioteca-digitala.ro

PICTURA BISERICII

Nu se cunoaște nici stilul, nici zugravul picturii originale a bisericii.

O restaurare a picturii s-a făcut în 1901.

Între anii 1908-1909, Administrația Casei Bisericii, Prefectura Județului Ilfov și enoriașii au reparat și zugrăvit biserica, Preot fiind Constantin Gr. Popescu.

Restaurarea picturii a constat în tencuitul tavanului cu var gros amestecat cu câlți, la fel în fața Sfântului Altar, pictatul în ulei a bolților, tavanelor și tablourilor mari cu figuri multiple, vopsitul stranelor cu vopsea de ulei, spălatul tâmplei cu săpun și reparații la poleială, refăcutul ușilor împărătești, tetrapoade mobile din nou cu picior sculptat și vopsite în ulei.

Până la 10 decembrie 1908, ctitorii erau reprezentați acolo unde sunt azi Sfintele Cuvioase Ecaterina și Paraschiva, adică pe peretele din stânga, cum se intră, în Pronaos. La această dată ctitorii au fost mutați deasupra ușii.

În anul 1932, pictura a fost restaurată de pictorul Nicolae Colonițiu din București, în ulei, respectând stilul bizantin neoclasic.

În anul 1962, catapeteasma, pictura interioară și exterioară (10 sfinți în medalion și icoana de hram) a fost spălată și renovată de un colectiv de pictori, în frunte cu Ion Taflan din București.

În 1972 a fost renovată pictura din firidele/medalioanele exterioare.

Pictura a mai fost curățată și restaurată între 1 octombrie 1981-20 aprilie 1983, de către pictorul Voicu Pascu, din Alexandria, în tehnica

https://biblioteca-digitala.ro

ulei, pictură din nou, exterior și interior, precum și catapeteasma, restaurare spălare și vernisare, în valoare de 52000 lei.

Pictura a mai fost curățată, spălată și restaurată și în anul 2003, de către pictorul Marian Bonea.

***

La exterior, deasupra intrării în pridvor, este înfățișată Schimbarea la față a Mântuitorului – hramul bisericii. Deasupra acestei icoane, pe un frontispiciu triunghiular al pridvorului, este pictat Ochiul lui Dumnezeu, în triunghi, cu literele grecești care amintesc de Sfânta Treime.

Pe peretele exterior al Pridvorului, în față, lângă icoana hramului, pe partea stângă, se află icoana Sfântului Apostol Petru, în medalion, iar pe partea dreaptă – icoana Sfântului Apostol Pavel, în medalion.

Pe peretele exterior al Pronaosului, în față, pe partea stângă, se află icoana Sfântului Apostol Andrei, în medalion, iar pe partea dreaptă – Sfântul Apostol Ioan.

Pe peretele drept exterior al Pronaosului, deasupra ferestrei, se află icoana Sfântului Mucenic Iulian, în medalion.

Pe peretele stâng exterior al Pronaosului, deasupra ferestrei, se află icoana Sfântului Apostol Marcu, în medalion.

Pe peretele drept exterior al Naosului, deasupra ferestrei, se află icoana Sfântului Apostol Luca, în medalion.

Pe peretele stâng exterior al Naosului, deasupra ferestrei, se află icoana Sfântului Apostol Iuda, în medalion.

Pe peretele drept exterior al Sfântului Altar, deasupra ușii, se află icoana Sfântului Apostol Bartolomeu, în medalion.

Pe peretele stâng exterior al sfântului Altar, deasupra ferestrei, se află icoana Sfântului Apostol Filip, în medalion.

***

În Pridvor:

-de-o parte și de alta a intrării ușii de intrare în Pronaos – Sfinții Apostoli Petru și Pavel, în picioare;

-deasupra ușii Pisaniile (una în limba română, cu litere pictate, alta în limba greacă, cu litere incizate);

https://biblioteca-digitala.ro

-deasupra pisaniilor – Dumnezeu Tatăl;

-în plafon/calotă sferică – Iisus Emanoil;

-pe peretele vertical din dreapta – Sfântul Ierarh Calinic de la Cernica, în picioare, deasupra ferestrei – Sfântul Cuvios Macarie, în medalion;

-pe peretele vertical din stânga – Sfântul Apostol Andrei, în picioare, Sfântul Mucenic Florentie, în medalion;

-pe peretele cu ușa de intrare: pe dreapta – Sfântul Cuvios Sava, în picioare; pe arcada stângă (perpendiculară cu ușile de la intrare în biserică și în Pronaos) – Sfântul Mucenic Vasilid, Sfântul Mucenic Vivian, Sfântul Mucenic Meletie, Sfântul Mucenic Zotic, Sfântul Mucenic Orest, în medalioane; pe arcada dreaptă (perpendiculară cu ușile de la intrare în biserică și în Pronaos) – Sfântul Mucenic Isidor, Sfântul Mucenic Iraclie, Sfântul Mucenic Crisc, Sfântul Mucenic Ioan cel Nou, de la Suceava, Sfântul Mucenic Evpor, în medalioane.

În Pronaos:

-deasupra intrării – Chiril Patriarhului Ierusalimului, Calinic Egumenul Plătăreștilor, Preafericirea Sa Dr. Iustin Moisescu, Înalt Preasfinția Sa Patriarhul Miron;

-deasupra/ pe partea de apus a bolții – Coborârea de pe Cruce a Domnului Iisus Hristos;

-în dreapta ușii de intrare în Pronaos – †Damaschin, Episcopul Sloboziei și Călărașilor, în picioare;

-în stânga ușii de intrare în Pronaos – Sfinții Cuvioși Antonie cel Mare și Stelian, în picioare; -în centrul bolții: Sfânta Treime; în cele patru colțuri ale bolții – câte un înger;

-pe peretele vertical din dreapta: în dreapta ferestrei – Sfintele Mucenice Filofteia și Marina, în picioare, în stânga ferestrei - Sfintele Mucenice Ecaterina și Varvara;

-pe peretele vertical din stânga: în stânga ferestrei – Sfintele Mucenice Teodora de la Sihla și Domnica, în picioare, în dreapta ferestrei - Sfintele Mucenice Parascheva și Ana, în picioare;

-în arcada dintre Pronaos și Naos – Sfinții Cuvioși Gherman, Teodosie, Sofronie, Ciprian, un chip de Sfânt Înger, Sfinții Cuvioși Neofit, Zosima, Eftimie, Ioan.

https://biblioteca-digitala.ro

În Naos:

-în centrul bolții – Iisus Hristos Pantocrator, înconjurat de cete îngerești;

-în cele patru colțuri al bolții – cei patru Sfinți Evangheliști cu simbolurile lor;

-pe peretele din dreapta/sud – sus, în semicerc – Nașterea Domnului, în stânga ferestrei – Iisus Hrisos – Dreptul Judecător, având de-a dreapta și de-a stânga pe Maica Domnului și Sfântul Prooroc Ioan Botezătorul, în dreapta ferestrei – Sfinții Mucenici Gheorghe și Teodor Tiron, în picioare;

-în arcada de pe peretele din dreapta/sud – sus,dintre Naos și Sfântul Altar: Sfinții Apostoli Filolog, Toma, Carp, Tadeu, Irodion, Matias, Agav, Gaie, în medalioane;

-pe peretele din stânga/nord – sus, în semicerc – Învierea Domnului, în stânga ferestrei – Sfinții Mucenici Trifon și Dimitrie, în picioare, în dreapta ferestrei – Sfinții Împărați Constantin și Elena;

-în arcada de pe peretele din stânga/nord: Sfinții Mucenici Marin, Victor, Procopie, Ioan, Haralambie, Ignatie, Leon, Pantelimon, în medalioane;

-pe arcada dintre Naos și Sfântul Altar: Sfinții Prooroci Isaia, Elisei, Ilie, David, Maica Domnului, Sfinții Prooroci Solomon, Moise, Zaharia, Daniil, în medalioane.

Catapeteasma:

-în primul registru nu sunt scene din Vechiul Testament;

-pe ușile împărătești icoana Bunei Vestiri: Sfânta Fecioară pe ușa dreaptă, Sfântul Arhanghel Mihail pe ușa stângă;

-în registrul II: pe spațiile dintre ușile împărătești și cele laterale – în dreapta/spre sud, icoana împărătească a Mântuitorului Hristos ca Prooroc și Învățător, cu Sfânta Evanghelie deschisă și binecuvântând; în stânga/spre nord, icoana împărătească a Maicii Domnului ca împărătească, cu Pruncul dumnezeiesc în brațe; pe ușile diaconești: în dreapta/sud – Sfântul Arhanghel Gavriil, în stânga/nord – Sfântul Arhanghel Mihail; în dreapta ușii laterale drepte/ dinspre sud – icoana

https://biblioteca-digitala.ro

hramului: Schimbarea la Față a Domnului nostru Iisus Hristos; în stânga ușii laterale stângi/ dinspre nord – Sfântul Ioan Botezătorul;

-în registrul III – icoanele celor 12 Praznice împărătești, având în centru, deasupra ușilor împărătești, icoana Cinei celei de Taină;

-în registrul IV – chipurile celor 12 Sfinți Apostoli, având în centru, deasupra ușilor împărătești, icoana cea nefăcută de mână a Mântuitorului, adică Mahrama Sfintei Veronica;

-în registrul V – ochiul în triunghi, încadrat de chipuri ale Sfinților Prooroci în medalioane, cinci într-o parte, cinci în cealaltă, având în punctul cel mai de sus pe Maica Domnului cu brațele larg deschise;

-în registrul VI – sus de tot, deasupra tâmplei, în mijloc, se înalță Crucea pe care este zugrăvit Mântuitorul răstignit iar la picioarele Crucii, la capetele registrului V (capete care sunt cam la jumătatea registrului IV), în două iconițe mici, cele două molenii, la nord – Maica Domnului, la sud Sfântul Ioan Botezătorul, amândoi în picioare, în atitudine de adorare, de rugăciune, de jelire.

La Catapeteasmă, icoana Bunei Vestiri și icoanele din registrul II sunt pictate în 1932 de către pictorul Nicolae Colonițiu din București. Icoanele din registrele III, IV și V sunt cele originale, pictate în 1848.

În 1962, cu ocazia restaurării picturii de către Ion Taflan din București, toate icoanele catapetesmei au fost spălate și vernisate și li s-a pus geam, pentru protecție.

S-a mai curățat catapeteasma și în 1981-1983, de către pictorul Voicu Pascu. Registrul Praznicelor împărătești are numirile icoanelor în chirilică iar cel al Sfinților Apostoli are fețele originale dar fondul este aurit cu șlagmetal iar numirile sfinților sunt cu litere latine.

Despre Catapeteasmă avem o indicație într-o Ședință a Consiliului Parohial, din 31 mai 1931, premergătoare lucrărilor de pictură finalizate în 1932: (...) *înălțarea tâmplei cu 12 cm și darea înapoi cu 70 cm în altar* (...). Înțelegem că la 1931 Catapeteasma a fost dată cu 70 cm înspre Sfântul Altar.

În Sfântul Altar:

-în zona inferioară a peretelui hemiciclului sunt înfățișați: în stânga ferestrei/spre nord: Sfântul Ierarh Vasile, cu Sfânta Evanghelie în mână, Sfântul Ierarh Grigore, cu Sfânta Evanghelie în mână, Sfântul Ierarh Ioan Gură de Aur, cu Sfânta Evanghelie în mână, Sfântul Arhidiacon

https://biblioteca-digitala.ro

Ștefan, în picioare; în dreapta ferestrei/spre sud: Sfântul Ierarh Atanasie, cu Sfânta Evanghelie în mâna stângă, Sfântul Ierarh Nicolae, cu Sfânta Evanghelie în mâna stângă, Sfântul Ierarh Spiridon, cu o cărămidă în mâna stângă, Sfântul Arhidiacon Laurențiu;

-deasupra Proscomidiarului, în capătul dinspre nord al Tâmplei – Cina cea de Taină; -deasupra Catapetesmei – Dumnezeu Tatăl;

-deasupra ușii de intrare în Sfântul Altar/în capătul dinspre sud al Iconostasului, sus – Domnul Iisus Hristos în Grădina Ghetsimani;

-pe boltă, deasupra Sfintei Mese – chipul Maicii Domnului, cea mai înaltă decât cerurile, reprezentată ca Împărăteasă a cerurilor, stând pe tron împărătesc, așezat pe nori, cu pruncul Iisus în brațe și având lateral de o parte și de alta pe Sfinții Arhangheli Mihail, la nord și Gavriil, la sud, în picioare.

https://biblioteca-digitala.ro

CLOPOTNIȚELE

1) Anul 1848.

Biserica a avut la început clopotnița în turla pătrată bisericii. Azi, în turla reconstruită, în anul 1967, de formă octogonală nu se mai află nici un clopot.

2) Anul 1890.

S-a construit o clopotniță de lemn, învelită cu tablă în anul 1890. Se afla la 10 m de biserică, la intrare. Se intra pe sub ea.

La 1932/1933 s-a construit lângă biserică o magazie de scânduri, învelită cu tablă, pentru lemne și păstrat năsăliile.

Clopotnița fiind foarte veche, în stare de ruină, în anul 1939 s-au întocmit planul și devizul pentru o nouă clopotniță, de zid.

După mai multe licitații, în 3 și 24 septembrie 1939 și 26 mai 1940, din cauza explodării prețurilor și a războiului nu s-a mai putut construi.

3) Anul 1951.

Clopotnița de lemn, ridicată în 1890, a durat până în 1951, când s-a ridicat alta, tot de lemn în locul ei.

Dacă nu s-a construit o nouă clopotniță mai trainică s-a dărâmat cea veche, de la 1890, și s-a construit, în 1951, una provizorie de lemn, așa cum reiese din dosarul: *ȘEDINȚE ȘI PROCESE-VERBALE. 1950-1958*:

Având în vedere ruinarea clopotniței unde se află clopotul cel mic și întunecând și fațada bisericei/ hotărâm/ Să se dărâme actuala clopotniță

https://biblioteca-digitala.ro

din fața bisericii și să se construească o clopotniță provizorie până când timpurile vor permite construirea uneia de zid. (...)

Clopotnița provizorie se va construi prin munca noastră voluntară și cu materialul ce se va afla bun din clopotnița veche și complectându-se cu material lemnos din salcâmi din curtea bisericei.

Clopotnița se va construi în partea de apus-miazănoapte a bisericii. (...) (Proces verbal din 6 aprilie 1951).

Această construcție provizorie, cu aria bazei de 9 m², a durat până aproape de începerea lucrărilor de ridicare a clopotniței metalice. În ea era clopotul mic iar clopotul mare era în turla bisericii. Clopotnița provizorie era mai mult o schelă.

4) Anul 1961.

Devizul și planul construcției clopotniței, pentru care s-au întocmit acte în 1959-1961, au avut la bază devizul și planul din 1939 alcătuit de Serviciul Tehnic al Arhitecturii Județului Ilfov și recalculat de domnul Neculae Drăgoescu la prețurile anului 1959, stabilindu-se suma de 55000 lei.

Procesul-verbal din 30 decembrie 1958 consemnează: *(...) având în vedere construcția unei clopotnițe de zid la această biserică, credincioșii acestei biserici, prin străduința Comitetului Parohial și președintelui Comitetului și stăruința Epitropului Al. D. Cojanu, în vara anului 1957 s-a confecționat în câmp bucăți de cărămidă 28000 cărate în curtea bisericii făcute cuptor și arse cu lemne donate de credincioși. (...)*

Acest material de cărămidă se înregistrează precum urmează: a) Cărămizi confecționate în câmp 28000 bucăți; b) Pierderi cu ocazia transportului de la câmp la facerea cuptorului, la cămășuirea cuptorului, la ardere și acoperiș 4000 bucăți; c) În evidență bucăți cărămida 24000 bucăți. Valoarea acestui cuptor cărămidă având în vedere pierderile se fixează la 20 bani bucata adică lei totul 4800 (patru mii opt sute).

Se procuraseră, în 1959: 24000 bucăți de cărămidă, 2000 kg var, 19m³ balast. Pentru realizarea ei, Adunarea parohială stabilise și o contribuție, în afara celei propriu-zise, de cel puțin 50 (cincizeci) lei de familie. Devizul din 1939, recalculat în anul 1959, a fost aprobat de Consiliul și Adunarea parohială în ședințele din 14 și 21 iunie 1959.

https://biblioteca-digitala.ro

Intenția de a construi o nouă clopotniță s-a lovit în anul 1961 de refuzul autorităților, conform unui document din Arhiva parohială, un răspuns către Parohia Sohatu:

Sfatul Popular al Raionului Oltenița/ Nr. 10980 din 29 iulie 1961/ Pr(imită la). 8 august 1961/ Intrat (cu) Nr. 30/ Către/ Parohia Bisericii Sohatu/ Comuna Sohatu/ Vă remitem alăturat dosarul cu documentația tehnică care a stat la baza cererii de construcție a clopotniței din Parohia d(umnea)*v*(oa)*s*(tră).

Deoarece în Comuna Sohatu sunt prevăzute în plan a se executa în cursul acestui an lucrări cu caracter socialist, nu se poate da aviz favorabil./ Vicepreședinte Șerban Cristea/ Șef serviciu ss indescifrabil.

Dacă s-ar fi aprobat, urma să se construiască o clopotniță din cărămidă, beton și beton armat, lemn, la cupolă și șarpantă, cu trei nivele: parter: casa scării, gang de trecere spre biserică și o cameră-depozit; etaj I: deasupra gangului, încăpere din care se acționează clopotele; zonele laterale se opreau la acel nivel, fiind acoperite cu șarpantă de lemn pe scaune; prin stânga s-ar fi făcut sosirea la etajul I iar partea dreaptă rămânea pod; etaj II: cota + 6,20m, planșeul care susține clopotul.

La 30 septembrie 1961, Consiliul parohial constata că Biserica are un sold de 7793 lei, ce reprezenta sumele strânse în 1959, 1960 și 1961 pentru construcția clopotniței. Având în vedere că Sfatul Popular Raional Oltenița n-a dat aviz favorabil, Consiliul a hotărât ca sumele strânse pentru construcția clopotniței să fie întrebuințate pentru spălarea picturii și reparațiile necesare în interiorul bisericii, având alcătuit devizul necesar pentru această lucrare și trimis spre aprobare forurilor superioare.

Efortul celor care s-au ostenit cu arderea cărămizilor pentru clopotniță n-a fost în zadar, după cum se deduce din Procesul-verbal din 15 iulie 1969:

Din cuptorul de cărămidă care a fost confecționată în anul 1957 a fost evaluată ca bună cantitatea de 24000 buc(ăți). În anul 1964, organele parohiale, văzând că nu se mai poate construi clopotnița, scop pentru care a fost făcută această cărămidă, au cerut și Sf(ânta). Arhiepiscopie a Bucureștilor (...) a aprobat vânzarea cărămizii. Vânzarea s-a desfășurat în modul următor:

https://biblioteca-digitala.ro

-în luna mai 1964 s-a vândut 7100 buc(ăți). cu lei 3550/ iunie – 3334 – 1665/ iulie – 590 – 295/ august - 5035 – 2517/ total 16059 (bucăți) – 8027 (lei), rămânând în depozit 7941 buc(ăți). Suma încasată a fost contabilizată.

În vara anului 1966 s-a întrebuințat la zidirea turlei bisericii cantitatea de 5000 buc(ăți). Iar restul de 2941 buc(ăți), fiind în mare măsură deteriorată a fost vândută în iunie 1969, enoriașului Vasile C. Cârțan pentru suma de lei 800, la fel contabilizată. Și în felul acesta constatăm lichidarea totală a stocului de cărămidă.

5) Anul 1977.

Actuala clopotniță a fost ridicată în curtea bisericii, în 1971-1977, de Preotul Pantelimon Postovanu cu ajutorul S(tației de). M(ecanizare a). A(griculturii). Sohatu, la intrare, pe stânga, din profile metalice, cu pridvor deschis, cu un singur clopot, de 160kg.

Pe clopotnița din curtea bisericii, pe latura de vest, scrie cu litere de metal: *CONSTRUITĂ ANUL 1972/ DE NAINAR EMIL ȘTEFAN/ NICULAE ȘI ATE(ELIERUL) MECANIC/ PREOT P(OSTOVANU) PANTILIMON*. Pe latura de est, tot cu litere din metal scrie: *NIMIC FĂRĂ/ DUMNEZEU*.

Se observă că inscripția a fost concepută/sudată în 1972, mai devreme, de a se fi terminat propriu-zis construcția clopotniței, în 1977.

6) Anul 1997.

Clopotnița din cimitir a fost construită în anul 1997 de Preot Paroh Gheorghe Palcău, din țeavă metalică, acoperită cu tablă. Acolo a fost așezat clopotul mic al bisericii, cel de 70kg.

Clopotele

Înainte de 1901 erau la Biserica din Sohatu două clopote: unul în turlă, altul în clopotnița de lemn, ridicată la 1890.

În anul 1901, epitropul bisericii Gheorghe Lincu a contribuit la returnarea celor două clopote.

https://biblioteca-digitala.ro

Unul dintre aceste două clopote turnate atunci este azi în clopotnița cimitirului, are 70 kg și următoarea inscripție: *ANUL 1901, OCTOMBRIE 14. TURNATU-S(-) ACEST CLOPOT PENTRU BISERICA DIN COMUNA SOHATU, FIIND PREOT NICOLAE PETRESCU ȘI EPITROP GHEORGHE LINCU, PETRE POPA ȘI FLOREA PETRESCU DIN OFRANDA PIOȘILOR CREȘTINI.*

Acesta este azi clopotul mic al Bisericii, care a fost mai întâi în turla bisericii, după care a fost coborât în 1926 în clopotnița de lemn ridicată la 1890. Apoi a fost mutat în clopotnița din 1951, apoi în cea de metal din 1977, după care s-a așezat în clopotnița metalică din cimitir, construită în anul 1995 de Preot Gheorghe Palcău.

În 1918 nemții au furat unul din cele două clopote ale bisericii. Motivul pentru care nu le-au luat pe amândouă este că unul, cel de azi, de 70kg, era în turlă și altul în clopotnița de lemn ridicată la 1890 iar ei n-au știu asta. L-au furat pe cel din clopotniță, care probabil, era cel mai mic dintre cele două.

La 1921 se scria: *Nu sunt clopote vechi. Biserica are un singur clopot făcut la 1892*[301]. Dacă informația este corectă, în lipsa altor detalii, nu mai putem urmări istoria acestui clopot. Posibil să se fi trecut anul când s-a turnat prima dată acest clopot și nu anul 1901, când au fost returnate de epitropul bisericii Gheorghe Lincu cele două clopote mai vechi ale bisericii. Astfel, acest clopot trecut ca fabricat la 1892 este cel de 70kg, returnat la 1901, rămas nefurat de germani, în 1918. Altfel nu se poate explica dispariția acestui clopot.

În anul 1926, credincioșii au îmbrăcat o Sfânta Evanghelie în catifea, au cumpărat o Sfântă Evanghelie, un clopot mare.

Clopotul de 160kg a fost cumpărat de către Părintele Constantin Gr. Popescu, Dinu Georgescu, Gheorghe Ursei și Vasile Popescu și a costat 15.000 lei. Preotul Constantin Gr. Popescu a reparat turla bisericii în 1926 pentru a așeza acolo acest clopot.

---

[301] MINISTERUL INSTRUCȚIUNII, AL CULTELOR ȘI ARTELOR, COMISIUNEA MONUMENTELOR ISTORICE, *CHESTIONAR PRIVITOR LA MONUMENTELE ISTORICE*, *Sohatu – Biserica Schimbarea la Față*, 1921.

https://biblioteca-digitala.ro

Are 5 îngeri pe marginea de sus și 9 îngeri pe marginea de jos. Pe el citim următoarea inscripție: *FABRICA NICOLAE IONESCU. DĂRUIT DE DINU GEORGESCU ȘI SOȚIA SA ELENA, EPITROP GH. GH. URSEI ȘI CU ALȚI DONATORI CREȘTINI.*

La 1977, acest clopot mare a fost mutat în clopotnița terminată de Părintele Pantelimon Postovanu în același an.

https://biblioteca-digitala.ro

REPARAȚII ÎNSEMNATE ALE BISERICII

În anul 1848, anul înălțării bisericii, aceasta a fost învelită cu tablă, vopsită în roșu. Bolta era din șipci tencuite iar pardoseala - cu lespezi de piatră pătrată (Pronaos și Naos) și plăci de mozaic (în Sfântul Altar). Turla era din lemn, îmbrăcată cu tablă.

În *Sinodiconul Sfintei biserici cu hramul Schimbarea la Față*, completat după anul 1873 sunt menționați în ordine cronologică, în partea a doua, „Binefăcătorii și ajutătorii sfintei biserici" ce au făcut diverse donații sau au contribuit la înfrumusețarea bisericii.

Astfel, în anul 1855/1856, Sfinția Sa, Părintele Calinic, egumenul Plătăreștilor/ Sfântul Ierarh Calinic de la Cernica, a învelit biserica cu fier alb, tablă albă, îngustă, lipită una de alta cu cositor.

La 1892 s-a făcut reparația soclului pe dinafară, deoarece se mâncase. S-a folosit ciment. Lucrarea s-a făcut de enoriașii bisericii, prin stăruința domnului epitrop Gheorghe Lincu.

Din registrele de inspecții rezultă că în 1895 era necesar un rând de procovețe.

În 1899 se arăta, de către Părintele Iconom Chiriac G. Bidoianu, Protopopul Județului Ilfov, că biserica avea nevoie de reparații iar Sfântul Potir trebuia poleit, pentru a nu cocli.

La 1900 biserica avea nevoie de repararea jgheaburilor, pictura era înnegrită și deteriorată, cazanul de botez trebuia spoit sau înlocuit, veșmintele sacerdotale erau foarte deteriorate.

Pe la anul 1900, dalele de piatră din pardoseala bisericii, puse la 1848, odată cu construcția bisericii, au fost întoarse pe partea cealaltă.

https://biblioteca-digitala.ro

În anul 1901, epitropul bisericii Gheorghe Lincu a reparat și a vopsit biserica, a dăruit un rând de veșminte și a contribuit la returnarea a două clopote mari.

La 1904, biserica avea nevoie de reparații radicale.

În anul 1904, enoriașii au învelit biserica cu tablă plumbuită de calitate, deoarece fusese dezvelită de o puternică furtună. A costat 1000 de lei din care 300 lei au fost dați de Casa Bisericii/Ministerul Cultelor iar 480 lei – de Prefectură.

Între anii 1908-1909, cu ajutor de la Administrația Casei Bisericii și de la Prefectura Județului Ilfov, enoriașii au reparat și zugrăvit biserica, Preot fiind Constantin Gr. Popescu.

În procesul-verbal de recepție a lucrărilor, în 1909, la reparații se enumerau: jgheaburi, burlane, tencuieli interioare și exterioare la soclu și la pereți, ferestre din nou cu tocuri din stejar, cu cercevele de fier, vopsitul pereților în exterior cu vopsea de apă dată de două ori, vopsitul soclului în interior în ulei, la 1,50m înălțime, întărit și fixat tabla de pe acoperiș, îndreptat turla-clopotniță și vopsitul turlei de trei ori, repararea ușii principale în două canate, ușă nouă cu toc din stejar între pridvor și naos, reparat și vopsit scara spre turla-clopotniță, reparat ferestrele de la clopotniță. Antreprenor a fost Dumitru Z. Călinescu.

La 1912, în devizul pentru împrejmuirea curții bisericii, se prevedeau stâlpi de lemn de stejar și uluci.

În 1925 biserica avea nevoie de reparații la interior și exterior; terenul bisericii era împrejmuit cu uluci vechi.

În anul 1926, credincioșii au îmbrăcat o Sfânta Evanghelie în catifea, au cumpărat o Sfântă Evanghelie, un clopot mare, sfinte vase, veșminte de fir galben și au reparat biserica: s-a învelit biserica din nou cu tablă galvanizată, s-a reparat turla bisericii, s-au efectuat reparații exterioare. O icoană în argint a Sfântului Nicolae a fost donată de Dimitrie Popescu din București.

În 1927 s-a împrejmuit curtea bisericii și cimitirul.

Dintr-o indicație într-o Ședința a Consiliului Parohial, din 31 mai 1931, premergătoare lucrărilor de pictură finalizate în 1932, înțelegem că la 1931 s-a făcut solee iar catapeteasma a fost dată cu 70 cm înspre Sfântul Altar.

https://biblioteca-digitala.ro

În 1931 s-au efectuat următoarele reparații: împrejmuirea curții bisericii și cimitirul cu sârmă ghimpată în locul gardului viu și a ulucii de scânduri de brad; s-a placat postamentul/soleea Sfântului Altar cu plăci de mozaic; s-au cumpărat obiecte de cult.

În 1932 s-au efectuat reparații interioare și exterioare la biserică.

În urma cutremurului din 10 noiembrie 1940, la biserică s-au crăpat pereții din stânga și dreapta Pantocratorului, peretele de la fereastra din răsărit a Sfântului Altar precum și alte crăpături mai mici; a fost stricată tencuiala de la tavane, deteriorând pictura. Cutremurul a afectat și turla bisericii.

Până în 1941 în curtea bisericii era doar gazon, după care s-au plantat și pomi fructiferi.

În anul 1943, s-au remediat și reparat urmările avariilor produse de cutremurul din 1940.

În 1948 s-a împrejmuit cu ulucă cimitirul.

În 1959 credincioșii au făcut colectă și au cumpărat un rând de veșminte. De asemenea, trei credincioase au donat un Sfânt Epitaf cu Adormirea Maicii Domnului, așezat în ramă cu geam.

În anul 1957, s-a împrejmuit curtea bisericii pe o distanță de 50ml cu ulucă.

În 1961, curtea bisericii care avea ca și azi 1700m^2 era ocupată cu clădirea bisericii – 272m^2 și 1428m^2 plantați cu duzi și salcâmi. În 1962 s-au făcut mici reparații interioare la zidurile bisericii.

Inițial turla bisericii a fost de lemn, după cum citim într-un Proces-verbal din 12 aprilie 1964: *având în vedere că turla bisericii amenință să cadă deoarece este în bună parte putrezită, fiind construită din lemn și deci neavând sudură bună cu zidul bisericii care este din cărămidă* (...).

Încă din 1964 s-a luat hotărârea reconstruirii turlei: *având în vedere că nu s-a putut obține aprobarea Sfatului popular raional pentru construcția unei clopotnițe separat de biserică, cum era pro(i)ectul,/ având în vedere că Parohia nu dispune de adăposturi bune pentru păstrarea cărămizii confecționată în acest sens încă din 1957 și deci materialul este supus stricăciunii/ hotărâm/ să punem în vânzare cărămida 24000 bucăți și cu suma rezultată să facem turla bisericii construind-o în întregime din zid și beton armat pentru a putea susține clopotul ce se află în turlă./*

https://biblioteca-digitala.ro

Diferența sumelor necesare va fi complectată din donația benevolă a credincioșilor (Proces-verbal din 12 aprilie 1964).

În 1964 s-au făcut reparații exterioare bisericii iar cimitirul a fost împrejmuit cu gard din sârmă ghimpată, în toate cele 4 laturi, însumând o lungime de 396m. Pentru aceasta s-au colectat de la enoriași 280 bulumaci, s-au cumpărat 486 kg sârmă ghimpată și 20 kg cuie. S-a făcut curățenie generală, s-au amenajat mormintele, s-au îndreptat crucile. S-a hotărât ca săparea gropilor pentru morminte să fie făcute în urma desemnării locului de către conducerea parohiei.

În anul 1965, Ion V. Bran și soția sa Paraschiva au donat un rând de veșminte preoțești, o cruce mare din lemn de brad, care se află și astăzi în spatele Sfintei Mese, precum și un epitaf al Domnului Iisus Hristos. În același an, s-a hotărât ca să se planteze în primăvară, în cimitir, anumiți arbuști ornamentali.

În anul 1965, Gheorghe V. Șerban și soția sa Ilinca, au donat o dveră ce are zugrăvită scena Învierii Domnului și un sfeșnic de bronz cu 7 brațe, de pus pe Sfânta Masă.

Între anii 1966-1967, cu recepția definitivă în 7 decembrie 1970, sub pastorația Preotului Paroh Pantelimon Postovanu, s-a înlocuit turla pătrată a bisericii, care era din lemn (putrezit), cu o altă turlă din zid și beton armat. S-a dărâmat vechea turlă, care prezenta oscilații când bătea vântul, s-a desfăcut zidăria bazei turlei pe o lungime de jumătate de metru, s-a refăcut această bază cu cărămidă de presă și mortar de ciment și s-a turnat o centură peste care s-au construit, cu var și ciment, pereții noii turle. Aceasta, de formă octogonală, la sugestia Sfintei Arhiepiscopii a Bucureștilor, a fost prevăzută cu patru goluri închise cu obloane de 0,80X250cm în două foi, pentru ca să poate fi deschise cu ușurință la bătutul clopotelor.

Până la 1977 acolo a fost un clopotul mare al bisericii. Pentru susținerea lui, turla a fost prevăzută cu o grindă de beton armat cu secțiunea de 25X30 cm, bine armată. Lucrările de reconstrucție a turlei au fost încredințate Cooperativei Întreținerea, care le-a abandonat în 1966, parohia fiind nevoită să apeleze, pentru terminarea lor, la particulari: Nicolae Ion, tinichigiu și Constantin Petrișor și Gheorghe Bădulescu, zidari, toți din București.

În 1968 biserica s-a reparat la exterior, s-au turnat din nou borduri de beton în jurul bisericii precum și în față, până la poartă.

https://biblioteca-digitala.ro

Între anii 1969-1970, tot Părintele Pantelimon s-a ocupat de schimbarea împrejmuirii bisericii din ulucă de brad în gard din plăci de beton armat. De asemenea, tot atunci, fațada cimitirului parohial a fost realizată din plăci de beton armat. Aceste lucrări au costat aproximativ 80.000 lei, proveniți din donațiile benevole ale credincioșilor.

În 1970 se constata că dalele din pardoseala bisericii, întoarse pe partea cealaltă la 1900, erau sparte și roase. Peste ele s-a dorit să se aștearnă un strat de beton egalizator în grosime de 7 cm și apoi un alt strat de mozaic sau plăci mozaicate în grosime de 3 cm.

În 1971 s-a luat hotărârea de a se electrifica biserica și s-a cerut IREB Oltenița trimiterea unui delegat pentru întocmirea dosarului. Execuția instalației electrice s-a încheiat în februarie 1972.

În 1972, biserica a fost văruită la exterior.

Biserica a fost afectată la cutremurul din 4 martie 1977: *1. în exterior – multe crăpături în tencuială, până la zid iar deasupra ferestrelor de la mijlocul (naos) bisericii, pe ambele părți, stânga și dreapta – crăpături serioase și în zid. 2. În interior – multe crăpături în tencuială, afectând pictura bisericii în proporție de 80%* (Proces-verbal din 6 martie 1977). Avariile interioare și exterioare au fost remediate ulterior.

În 1979 s-au defrișat 47 de salcâmi din cimitir pentru a fi folosiți la împrejmuirea cimitirului.

În 1981, biserica, în urma unui cutremur, a suferit avarii în interior și exterior, care au fost remediate ulterior.

În perioada 1994-1998 s-au efectuat lucrări de consolidare, reparații capitale exterioare și interioare.

La venirea Părintelui Gheorghe Palcău la Parohia Sohatu, biserica se afla într-o avansată stare de degradare. Cu ajutorul Consiliului și Comitetul parohial și cu sprijinul enoriașilor, noul paroh a inițiat și dus la îndeplinire ample lucrări de reabilitare, restaurare și consolidare a bisericii.

S-a reparat acoperișul bisericii și s-a pus tablă nouă galvanizată; au fost montate jgheaburi și burlane noi. S-au efectuat reparații capitale la exteriorul bisericii, aplicându-se tencuieli cu ciment și praf de marmură, s-a vopsit exteriorul bisericii cu vopsea lavabilă albă. Mobilierul interior (din lemn) al bisericii a fost și el revopsit.

S-a pavat interiorul bisericii cu gresie porțelanată, în 1996, s-a consolidat soclul bisericii, s-au refăcut, consolidat și asfaltat aleea și

https://biblioteca-digitala.ro

trotuarul din jurul bisericii, cu dale striate, s-au plantat pomi fructiferi și a reamenajat curtea bisericii, a împrejmuit cimitirul cu plasă de sârmă și stâlpi din beton, a construit un mic birou parohial, o magazie și un grup sanitar din prefabricate B.C.A.

S-a construit din o clopotniță în cimitir, în 1997, din profile metalice cu ajutorul familiei Costel și Marioara Nainer, unde a fost transferat unul din cele două clopote ale bisericii.

Suprafața din exteriorul bisericii respectiv de la tindă/intrarea în biserică și până la poarta mică a bisericii/poarta de intrare s-a pardosit cu dale sau plăci de ciment de culoare grena, în 1998.

S-a înlocuit vechea tâmplărie din lemn cu tâmplărie P.V.C. de culoare maro și geam termopan, s-a reparat pervazul ferestrelor și ușilor, s-a dotat biserica cu patru aparate de aer condiționat și stație de sonorizare performantă.

S-a obținut pe cale judecătorească dreptul de proprietate al Parohiei asupra terenului din curtea bisericii și asupra construcțiilor edificate pe acest teren, efectuându-se măsurători cadastrale și s-au intabulat în cartea funciară aceste drepturi de proprietate.

S-a ridicat în fața curții bisericii o troiță din lemn.

S-au cumpărat 7 policandre între care se distinge unul cu 50 de becuri amplasat în pronaos, candele, iconostase noi, sfinte vase aurite, sfeșnice,cruci de binecuvântare, suport pentru cădelnițe, cărți de slujbă, veșminte preoțești, covoare în Sfântul Altar și biserică.

Au mai fost construite două hote exterioare pentru arderea lumânărilor și un pangar pentru vânzarea materialelor de colportaj.

În cursul anului 2009 s-au efectuat reparații curente și a fost zugrăvit din nou exteriorul bisericii cu vopsea lavabilă albă.

În primăvara anului 2012, cu sprijinul material direct al domnului Dumitru Grigore, primarul Comunei Sohatu, s-a ridicat lângă clopotnița din curtea bisericii, un foișor din lemn acoperit cu tablă pentru organizarea meselor de hram și a unor slujbe religioase.

https://biblioteca-digitala.ro

VIZITE PASTORALE ȘI RESFINȚIRI

Anul 1848

Biserica fiind târnosită pentru prima dată la 28 septembrie 1848, așa cum aflăm din pisania în limba greacă.

Anul 1908

La 22 decembrie 1908, Părintele Protopop Iconom Chiriac G. Bidoianu, împreună cu preoți din alte localități din vecinătate și cu Părintele Diacon M. Ionescu, Subprotoiereul Județului Ilfov, au oficiat Sfânta Liturghie, *cu ocazia redeschiderii serviciului divin la biserica parohială din comuna Sohatu, care biserică s-a reparat*. Lăcașul de cult se reparase și se restaurase pictura. Au fost prezenți locuitorii, în număr mare. *Părintele Protopop a ținut un cuvânt îndemnând pe cei prezenți a cerceta cât mai des biserica și a asculta preceptele evanghelice*.

Anul 1932

În anul 1932, pictura a fost restaurată de pictorul Nicolae Colonițiu din București, în ulei, respectând stilul bizantin neoclasic.

Despre catapeteasmă avem o indicație într-o Ședință a Consiliului Parohial, din 31 mai 1931, premergătoare lucrărilor de pictură finalizate în 1932: *Având în vedere că biserica trebuește pictată din nou, pictura cea veche fiind afumată și ștearsă, precum și a se face repararea tavanului prin locurile unde a căzut tencuiala, facerea de uși la altar, facerea a 3 tocuri din nou la ferestre din lemn de stejar, spoitul în afară, înălțarea tâmplei cu*

https://biblioteca-digitala.ro

12 cm și darea înapoi cu 70 cm în altar, astuparea crăpăturilor din zidul bisericii prin scobire și în afară și în interior și zidit cu cărămidă pentru a se face legătura să nu mai reapară crăpătura și tencuitul lor.

În lumina celor relatate mai sus, înțelegem că la 1931 s-a făcut solee iar catapeteasma a fost mutată cu 70 cm înspre Sfântul Altar.

În lipsa Actelor parohiale complete ale anilor 1932 și 1933, putem presupune vizita Părintelui Protopop *cu ocazia redeschiderii serviciului divin* similar cu evenimentul din 1908.

Anul 1962

În anul 1962, catapeteasma, pictura interioară și exterioară (10 sfinți în medalion și icoana de hram) a fost spălată și renovată de un colectiv de pictori, în frunte cu Ion Taflan din București.

În lipsa Actelor parohiale complete ale anilor 1932 și 1963, putem presupune vizita Părintelui Protopop *cu ocazia redeschiderii serviciului divin* similar cu evenimentul din 1908.

Anul 1947

Trei dintre bătrânii satului, Ursei Vasile Ciotea, Popescu Ștefan și Marin Mihăilă Chirazică, își aduc aminte că după război, în 1947, seceta nemiloasă care pârjolise totul a dus la o producție de grâu extrem de mică. Oamenii au fost nevoiți să-și vândă animalele pe un preț derizoriu pentru că nu aveau cu ce să le hrănească ori să meargă în alte părți ale țării pentru a-și procura cele necesare traiului.

Pentru ca mila lui Dumnezeu să se arate din nou peste poporul Său, s-a apelat la ajutorul și mijlocirea Sfântului Dimitrie Basarabov, unul din cei mai cinstiți și veneraţi sfinți din calendarul ortodox, ale cărui moaște se aflau, ca și azi, depuse în Catedrala Patriarhală din București.

La dorința credincioșilor, în timpul secetei și foametei din 1947, moaștele Sfântului Dimitrie Basarabov, au străbătut în procesiune în foarte multe sate, inclusiv la Sohatu.

Parohia Sohatu, prin Consiliul ei parohial, s-a adresat printr-o cerere Preafericitului Patriarh: *Nr.7/ 4 Mai 1947/ Înalt Preasfințite Stăpâne*

Subsemnații, membri ai Consiliului parohial din Parohia Sohatu Circ. II Jud(ețul). *Ilfov.*

https://biblioteca-digitala.ro

Având în vedere marea dragoste a enoriașilor din această parohie de a aduce și în Parohia noastră Sf(intele) Moaște ale Sf(ântului). Dumitru.

Cu adâncă smerenie vă rugăm să binevoiți a da Înalta binecuvântare pentru a căpăta și noi această mângâiere sufletească, obligându-ne a suporta toate cheltuielile necesare.

Cu profundă smerenie,

Președinte Preot C(onstantin). Gr. Popescu/ membri/ Preot Pant(elimon). Postovanu/ Epitrop casier Dănescu/ Stan Târțău/ Vasile Gh. Fl. Târțău/ Marin D. Radu/ Fl. V. Popescu/ Iord Gh. Ursei/ Ștefan Mih. Ciripială/ Al. Stan

I.P.S./ Înalt Preasfințitului Nicodim Patriarh al României.

Răspunsul de la Arhiepiscopia Bucureștilor a fost următorul:

Referat/ Delegația cu Sfintele Moaște va binevoi a merge cu Sf(inte). Moaște pentru 4 Mai la Parohia Sohat-Ilfov, după înprejurări./ Mare Eclesiarh/ Arhim(andrit). *Ghervasie Crețu/ 2-V-1947.*

Deși totul a fost pregătit și aprobat pentru 4 mai 1947, totuși evenimentul s-a amânat la 18 mai 1947.

Cei trei bătrâni menționați, relatează că pe data de 18 mai 1947, moaștele Sfântului Dimitrie Basarabov au poposit și în Sohatu, venind din satul Aprozi aflat în apropiere, cu o căruță trasă de cai.

Oamenii, îmbrăcați frumos, purtând straie de sărbătoare, cu prapori și flori, în frunte cu preoții lor de atunci, Părintele Paroh Constantin Gr. Popescu și Părintele Coslujitor Constantin Gr. Popescu Vărășteanu, au întâmpinat Sfintele Moaște la marginea satului Sohatu, apoi în procesiune s-au deplasat la biserică unde, în curte, s-a oficiat o impresionantă rugăciune pentru venirea ploii.

Conform actului oficial întocmit atunci, slujba de atunci s-a desfășurat astfel:

Nr. 8/ 18-V-1947/ Procesiunea cu Sfintele Moaște ale Sfântului Dimitrie Basarabov ce a avut loc în Parohia Sohatu/ Proces-verbal/ Astăzi 18 Mai 1947

Cu ocaziunea sosirei Sfintelor Moaște ale Sf(ântului). *Dumitru, însoțite de Arhimandritul Bonifaciu Lițescu de la Sfânta Patriarhie, însoțit de Ierodiaconul Grigore Băbuș, s-a oficiat în fața Bisericei slujba Sfințirei apei și Molitfile de ploa*(i)*e de un sobor de 6 preoți în frunte cu delegația Sfintelor Moaște, la care au luat parte toți locuitorii Comunei Sohatu.*

https://biblioteca-digitala.ro

Din ofrandele benevole s-a strâns suma de lei 4597000 patru milioane cinci sute nouă zeci și șapte de mii.

Pentru care am alcătuit prezentul.

Delegați Arhim(andrit). *Bonifaciu/ Ierod*(iacon). *Gr. Băbuș/ Preoți oficianți/ Preot Const(antin). Gr. Popescu/ Pr. Const(antin). Gr. Popescu / Epitropi/ Stan T. Târțău/ I. G. G. Urseiu.*

Încă de la intrarea procesiunii în sat, cerul a început să se întunece prevestind a ploaie. Nici nu se terminase bine slujba, că un potop de ploaie a înecat pământul, semn că rugăciunile credincioșilor au fost bineprimite de Bunul Dumnezeu.

A fost o adevărată minune, căci de mai multe luni de zile nici un strop de ploaie nu mai udase pământul satului iar efectele secetei erau dezastruoase.

Carul cu moaștele Sfântului Dimitrie Basarabov, s-au îndreptat apoi către satul Progresu, dar spre uimirea credincioșilor, deodată caii s-au oprit și cu ei întreaga procesiune la ieșirea din Sohatu. Moaștele n-au mai vrut să înainteze, semn că Sfântul Dimitrie vrea să se Întoarcă.

Ștefan Popescu, martor ocular, își amintește cu emoție în glas că: *„Înainte caii nu făceau un pas. Doar înapoi puteau să meargă."* astfel că au fost nevoiți să se întoarcă și Sfintele Moaște au fost duse înapoi în București prin Gălbinași.

Însoțitorii Sfintelor Moaște au fost nevoiți să se întoarcă în București prin Gălbinași.

În amintirea acestui fapt, în curtea bisericii, s-a plantat un stejar lângă care s-a ridicat o cruce din marmură pe care scrie:

†/ Cântări de laudă/ SFÂNTULUI DUMITRU/ ale căruia moaște au poposit/ aici, în ziua de/ 18 mai 1947.

Anul 1983

Pe data de 21 mai 1983, cu binecuvântarea Preafericitului Părinte Patriarh Justin Moisescu, a avut loc slujba arhierească de resfințire a bisericii, săvârșită de Preasfințitul Părinte Episcop Dr. Vasile Târgovișteanul, Vicarul Sfintei Arhiepiscopii a Bucureștilor, fiind înconjurat de un numeros sobor de preoți și diaconi, în frunte cu Preacucernicul Preot Dinu Provian.

https://biblioteca-digitala.ro

Anul 1998

La 27 septembrie 1998, a avut loc slujba de resfințire a bisericii oficiată de Preasfințitul Părinte Nifon, Episcopul Sloboziei și Călărașilor, însoțit de Preacucernicul Preot Ștefan Florea – consilier cultural, Preacucernicul Preot Dumitru Drăghici – secretar eparhial, Preacucernicii Diaconi Alexandru Androne și Viorel Păun.

Au fost întâmpinați de Preacucernicul Preot Protopop Corneliu Irod. Un sobor de preoți din Parohiile vecine dar și din alte eparhii, un grup de măicuțe de la Mânăstirea Pasărea, primarul Comunei Sohatu, domnul Nicolae ION, un număr impresionant de credincioși și copii împreună cu cadrele didactice ale Școlii generale din localitate.

Răspunsurile liturgice au fost date de un grup de studenți de la Facultatea de Teologie Ortodoxă București, conduși de studentul Iulian Stoica, azi Preot misionar în Italia.

În timpul Sfintei Liturghii au fost hirotoniți întru Preot Alexandru Stan, pe seama Parohiei Înfrățirea, Protopopiatul Lehliu și întru diacon George Baciu pentru Parohia Vărăști.

Predica zilei a fost rostită de Preacucernicul Părinte Diacon Profesor Doctor Petru I. DAVID, de la Facultatea de Teologie Ortodoxă din București.

Au ținut câte un cuvânt de învățătură Preacucernicul Preot Marcel MANOLE, secretarul Arhiepiscopiei Bucureștilor și Părintele Paroh Gheorghe PALCĂU.

Preasfințitul Părinte Nifon, Episcopul Sloboziei și Călărașilor, a adresat celor prezenți un cuvânt de învățătură și a acordat rangul de sachelar Părintelui Gheorghe Palcău.

Cu acest prilej, pe o *Sfânta și dumnezeiasca Evanghelie,* București, 1964, Preasfințitul Părinte Nifon, Episcopul Sloboziei și Călărașilor a lăsat următoarea însemnare:

27.09. 1998/ Am săvârșit Sf(ânta). Liturghie cu prilejul resfințirii bisericii „Schimbarea la Față" din Parohia Sohatu, paroh fiind Pr(eotul). Gheorghe Palcău, căruia i-am acordat rangul de „sachelar" pentru vrednicia sa preoțească./ † Nifon.

Anul 2001

În februarie 2001, la inițiativa și după un proiect al Părintelui Gheorghe Palcău, în curtea bisericii a fost ridicat din plăci de granit

https://biblioteca-digitala.ro

și marmură un Monument în cinstea eroilor comunei Sohatu căzuți la datorie în timpul celui de-al doilea Război Mondial, din fonduri proprii și cu ajutorul enoriașilor.

Vrednicul de pomenire și amintire, Preasfințitul Damaschin Coravu a vizitat Parohia în data de 20 mai 2001, sfințind, în prezența autorităților locale și militare și a numeroșilor credincioși, acest Monument. Preotul Paroh Gheorghe Palcău a primit rangul de iconom.

Anul 2003

Pe 11 mai 2003, Preasfințitul Părinte Damaschin, Episcopul Sloboziei și Călărașilor, alături de Preasfințitul Părinte Varsanufie, Episcop vicar al Arhiepiscopiei Bucureștilor, oficiază Sfânta Liturghie arhierească prilejuită de resfințirea lucrărilor de pictură, realizată de pictorul Marian Bonea și sfințirea troiței din lemn amplasată la intrarea în localitate pe partea dreaptă a drumului, sculptată de Marian Mihălcioiu din localitatea Cislău, Județul Buzău, ridicată din donațiile benevole ale enoriașilor și cu sprijinul familiei Costel și Marioara Nainer (Neamțu).

Cu această ocazie, cei doi distinși ierarhi, au preferat să meargă pe jos de aici până la biserică, aproape 2 km, într-o impresionantă procesiune, însoțiți de diaconi, preoți și un număr mare de credincioși între care mulți tineri și copii, împreună cu o parte din cadrele didactice ale Școlii Generale Sohatu.

De față au fost autoritățile locale și foarte mulți credincioși din localitate dar și din împrejurimi. I s-a acordat Preotului Paroh Gheorghe Palcău rangul de iconom stavrofor iar Preotului Florin Trifon rangul de sachelar.

Despre acest eveniment avem o însemnare pe o *Sfânta și dumnezeiasca Evanghelie,* București, 1964:

11 mai 2003/ S-a săvârșit slujba de resfințire a bisericii Sohatu în urma restaurării picturii. Liturghia arhierească a fost oficiată de P(rea).S(fințitul). Părinte Dr. Damaschin Coravu, Episcopul Sloboziei și Călărașilor și P(rea).S(fințitul). Părinte Varsanufie Prahoveanul (Gogescu), Episcop vicar al Sfintei Arhiepiscopii a Bucureștilor, înconjurat de un ales sobor de preoți și diaconi. Cu această ocazie, pentru meritele lor pastorale și misionare, preoților slujitori li s-au acordat următoarele ranguri: Preot Paroh Gheorghe Palcău – iconom stavrofor, Preot Florin Trifon – sachelar.

https://biblioteca-digitala.ro

CTITORII

Ctitorii acestei sfinte biserici sunt socotiți vrednicii de pomenire Sfântul Calinic de la Cernica, pe atunci egumenul Mânăstirii Plătărești, Chiril al II-lea, Patriarhul Ierusalimului, Miron și Justin, Patriarhi ai României. Figurile lor se află pictate deasupra ușii de la intrarea în pronaosul bisericii.

Pomelnicul ctitorilor Bisericii Schimbarea la față, din Sohatu-Călărași este următorul: Sfântul Ierarh Calinic de la Cernica, Chiril – Patriarhul Ierusalimului, Miron și Iustin – Patriarhi ai României, Dobre preotul, Fătu preotul, Iordache preotul, Voicu preotul, Radu preotul, Nicolae preotul, Lazăr preotul, Constantin preotul, Pantelimon preotul, Grigore preotul, Ștefan preotul.

Patriarhul Chiril II al Ierusalimul (16 martie 1845-1872) a păstorit într-o perioadă destul de grea, marcată de lupta între clerul grec și cel arab, începută în secolul al XIX-lea și de dominația turcă asupra Ierusalimului și Palestinei, care a început la 1520 și durat până la 1917[302].

Chiril II, un iubitor al popoarelor ortodoxe, își leagă numele de încercarea episcopilor de națiune bulgară de a se restabili autocefalia Bisericii lor. Patriarhia Ecumenică a răspuns că aceasta era de competența unui Sinod Ecumenic. Biserica Rusă și Sârbă nu vedeau necesitatea unui asemenea Sinod.

---

[302] Pr. Prof. Ioan RĂMUREANU, Pr. Prof. Milan ȘESAN, Pr. Prof. Teodor BODOGAE, *Istoria bisericească universală, pentru Institutele Teologice*, vol. II (1054-1982), E.I.B.M.B.O.R., București, 1993, p. 447-448.

https://biblioteca-digitala.ro

La 12 martie 1870, Poarta Otomană, la intervenția contelui Ignatiev, reprezentantul Rusiei pe lângă Poartă, trecând peste atitudinea negativă a Patriarhiei de Constantinopol, a recunoscut printr-un Firman Autocefalia Bisericii Bulgare, într-o formă mai restrânsă, ca exarhat autonom al Patriarhiei Ecumenice, cu un vicariat autonom, cu o filială autonomă a ei și la 23 februarie 1872 a pus în frunte un exarh ales de ei înșiși.

După negocieri zadarnice, Patriarhia de Constantinopol l-a excomunicat pe acest exarh, convocând în septembrie-octombrie 1872 un Sinod, la Constantinopol, la care au luat parte și ceilalți Patriarhi (din Constantinopol, Alexandria și Antiohia), în afară de Chiril II, Patriarhul Ierusalimului și de Arhiepiscopul Ciprului.

Sinodul, condamnând etnofiletismul[303] în Biserică, a considerat separarea samavolnică a Bisericii Bulgare drept Schismă și a rostit o antemă asupra celor care voi voi să persiste în Schismă.

Singur, Patriarhul Chiril II nu a voit, nici după Sinod, a adera la această decizie și, de aceea, a fost scos din propriul său Sinod, exilându-l la Constantinopol, unde a murit la 82 de ani, într-o cruntă sărăcie[304].

Sfântul Ierarh Calinic de la Cernica[305] s-a născut la București, la 7 octombrie 1787, în familia bunilor credincioși Antonie și Floarea (călugărită, spre bătrânețe, la Mânăstirea Pasărea, sub numele Filoteia). A fost dat la învățătură la una din școlile care existau pe atunci în București, în preajma unei biserici, poate la Colțea sau la Sfântul Gheorghe.

Atmosfera de rugăciune și aleasă viață creștină din familie au influențat viața lăuntrică a tânărului Constantin, cum se numea din botez. De aceea, în martie 1807, deci înainte de a fi împlinit vârsta de 20 de ani, și-a îndreptat pașii spre Mânăstirea Cernica din apropierea

---

[303] etnofiletism = principiul împărțirii Bisericii de pe același teritoriu după naționalități; iubire exagerată de neam.

[304] Euseviu POPOVICI, *Istoria Bisericească universală și statistica bisericească*, traducere de Atanasie MIRONESCU, cartea a doua, vol. IV, ediția a II-a, Editura Tipografiei Cărților Bisericești, București, 1928, p. 531-532; RĂMUREANU, ȘESAN, BODOGAE, *op. cit.*, p. 440.

[305] Pr. Prof. Dr. Mircea PĂCURARIU, *Sfinți daco-romani și români*, Editura Mitropoliei Moldovei și Bucovinei, Iași, 1994, p. 89-94.

https://biblioteca-digitala.ro

Bucureștilor, unde va fi venit adeseori să ia parte la slujbe și să asculte cuvânt de învățătură de la starețul Gheorghe († 1806) sau de la alți părinți cu viață aleasă.

În anul următor, duhovnicul său, Pimen, a cerut starețului Timotei să-l îmbrace în „îngerescul chip al călugăriei". Astfel, la 12 noiembrie 1808, tânărul Constantin devine monahul Calinic. După o lună, în biserica Sfântul Nicolae de la Cernica, episcopul bulgar Sofronie de Vrața refugiat în București din cauza turcilor, l-a hirotonit ierodiacon.

Îndrumat de duhovnicul său, a început o viață de aspre nevoințe călugărești, cu post, rugăciune, muncă, citiri din Sfânta Scriptură sau din lucrările Sfinților Părinți și ale scriitorilor bisericești.

În 1812 a fost trimis la Mânăstirea Neamț împreună cu părintele său duhovnicesc, să strângă ajutoare pentru refacerea bisericii Sfântul Nicolae distrusă de un cutremur. Cu acest prilej a cunoscut străvechea ctitorie domnească cu aleasă viață duhovnicească, precum și alte mânăstiri moldovenești.

În 1813, în Biserica Batiște din București, a fost hirotonit ieromonah de către arhiereul Dionisie Lupu, viitor mitropolit al țării, iar după doi ani a fost hirotonit duhovnic și rânduit mare eclesiarh al mânăstirii.

În 1817 a plecat la Muntele Athos. A stat aproape un an, reușind să cunoască îndeaproape viața călugărească de acolo și să culeagă învățătură care îi va fi de folos în ostenelile de mai târziu.

După moartea starețului Dorotei, la 14 decembrie 1818, obștea de la Cernica a ales în locul său pe ieromonahul Calinic. La 31 de ani, pentru învățătura lui și mai cu seamă pentru smerenia, răbdarea, dragostea față de toți, viața lui de rugăciune, post și muncă neîncetată, a fost numit stareț. Doi ani mai târziu a fost hirotonit arhimandrit. Cei 32 de ani de stăreție la Cernica constituie o perioadă de neîncetate strădanii pentru ridicarea vieții călugărești de acolo, pentru buna îndrumare a viețuitorilor, pentru înzestrarea mânăstirii cu noi lăcașuri de închinare și chilii pentru școlarizarea tinerilor.

Starețul Calinic era un bun îndrumător al credincioșilor care veneau la mânăstire. Era cunoscut atât pentru rugăciunile sale tămăduitoare, cât și pentru faptele sale de milostenie. Timp de câteva luni, în 1821 a hrănit în mânăstire un mare număr de locuitori din București și din împrejurimi, refugiați la Cernica de frica turcilor. Numeroase milostenii

https://biblioteca-digitala.ro

a făcut în diferite părți ale țării și chiar peste hotare. Pentru copiii din satul Cernica a înființat o școală cu dascăl plătit de mânăstire. A fost preocupat în permanență de zidirea sau de refacerea unor lăcașuri de închinare. Încă din primii ani de stăreție s-a ocupat de zugrăvirea Bisericii Sfântul Nicolae din incinta mânăstirii.

Între anii 1832-1836 a zidit din temelie biserica cu hramul Sfântul Gheorghe din ostrovul mânăstirii, cu bani primiți din partea arhiereului Ioanichie Stratonichias. Fiind distrusă la scurt timp de un cutremur, starețul a început rezidirea ei, terminând-o în 1842. Tot atunci s-a ridicat o nouă stăreție, clopotnița, iar pentru îngrijirea călugărilor bolnavi s-a construit o bolniță.

În anul 1846 a început (cu banii săi și cu daniile unor credincioși) zidirea Bisericii cu hramul Sfânta Treime de la Pasărea, mânăstire aflată încă de la întemeiere sub oblăduirea directă a Cernicăi. Tot la Pasărea, cu câțiva ani în urmă ridicase biserica cimitirului.

Din darurile testamentare ale unei credincioase, starețul a zidit Biserica Adormirea din Câmpina, întemeind și o școală în jurul ei. *Din banii mânăstirii, precum și din propriile sale danii, s-au ridicat bisericile din satele* **Bueşti şi Sohatu**, au fost ajutate Mânăstirile Ghighiu și Poiana Mărului, schitul Icoana din București, precum și câteva biserici sătești.

În 1850, după 43 de ani de viață în mânăstire, dintre care 32 de ani de cârmuire a obștii monahale, starețul Calinic a fost chemat la înalta slujire arhierească. Încă din 1834, după moartea Mitropolitului Grigorie Dascălul, domnitorul Alexandru Ghica îl sfătuise să primească scaunul mitropolitan, dar a refuzat socotindu-se nevrednic de o asemenea înaltă cinstire.

În anul 1850, când erau vacante toate cele patru scaune vlădicești din Țara Românească, Barbu Știrbei domnitorul de atunci, având o mare admirație față de Calinic starețul mânăstirii ctitorite de strămoșul său, vornicul Cernica Știrbei, l-a convins să accepte cârmuirea unei eparhii. La 14-15 septembrie 1850 a fost ales în străvechiul scaun episcopal de la Râmnicu-Vâlcea. A fost hirotonit arhiereu în Catedrala mitropolitană din București, la 26 octombrie 1850 de praznicul Sfântului Dumitru.

În 1854, după mutarea reședinței la Râmnic, a început ridicarea unei noi Catedrale episcopale, după planurile întocmite de el însuși, cu pictura lui Gheorghe Tăttărescu, și a refăcut reședința și bolnița din incinta Episcopiei.

https://biblioteca-digitala.ro

Între anii 1859-1864 a ridicat, din banii săi, o biserică nouă la schitul Frăsinei. Aici a introdus regulile aspre de viețuire ale Muntelui Athos pe care el însuși le respecta de când intrase în mânăstire. Planul bisericii a fost conceput de el, iar zugrăvirea a încredințat-o pictorului brașovean Mișu Popp. Episcopul Calinic a intervenit pe lângă domnitorul Alexandru Ioan Cuza pentru a salva Mânăstirea Frăsinei de la secularizare. Domnitorul a răspuns favorabil cererii sale, schitul fiind singurul care a rămas cu toate bunurile pe care le avea.

În chip deosebit trebuie pusă în lumină sfințenia vieții lui. Toți cei care l-au cunoscut au rămas impresionați de numeroasele sale milostenii, de simplitatea sa în îmbrăcăminte, de bunătatea și blândețea sa, de rugăciunile sale tămăduitore, de posturile și privegherile sale. Anastasie Baldovin, biograful său, scria că episcopul avea liste de persoane cărora le împărțea permanent ajutoare și că atunci când hirotonea preoți le dăruia cărți și chiar bani de drum. „Era atât de milostiv – scria acesta – încât dacă nu avea ce să dea de milostenie, își da hainele de pe prea Sfinția Sa și plângând se ruga de mine nevrednicul ca să caut bani pe unde voi ști, ca să aibă ce să dea la frații lui în Hristos, pentru că așa numea pe săraci și neputincioși".

Martori contemporani povestesc mai multe cazuri de vindecări de boli în urma rugăciunilor episcopului Calinic, cum a fost tânăra din satul Muiereasca sau fiul meșterului care lucra la construirea catedralei episcopale de la Râmnic.

Viața plină de înfrânări pe care o ducea (nu mânca niciodată carne, se odihnea numai pe un scaun de lemn), ca și bătrânețea care se simțea tot mai apăsătoare, l-au îndemnat pe episcopul Calinic să-și scrie testamentul. Între altele, scria că nu lasă nici bani de îngropare și nici de pomenire, pentru că tot ce a avut a împărțit celor săraci sau i-a oferit pentru refacerea clădirilor de la episcopie. În felul acesta a înțeles să pună în practică votul călugăresc al sărăciei de bunăvoie.

Bătrân și bolnav, s-a retras la Mânăstirea Cernica în mai 1867, încredințând conducerea vremelnică a eparhiei arhimandritului Grigorie. Întrucât Guvernul de atunci i-a refuzat retragerea din scaun –în semn de înaltă prețuire – a rămas în vrednicia de episcop până la sfârșitul vieții, trimițând de la Cernica arhimandritului Grigorie felurite îndrumări pentru bunul mers al treburilor Episcopiei. La Cernica a mai trăit aproape un an ca un simplu monah, până în ziua de 11 aprilie 1868

https://biblioteca-digitala.ro

când Dumnezeu l-a chemat la Sine. A fost îngropat în tinda Bisericii Sfântul Gheorghe, ctitoria sa.

Călugăr smerit la Cernica, apoi conducător al obștii monahale de acolo timp de 32 de ani, episcop la Râmnic peste 18 ani, marele ierarh Calinic a devenit unul din cei mai desăvârșiți reprezentanți ai spiritualității românești. A fost apreciat și considerat ca un adevărat sfânt nu numai de cei care l-au cunoscut, ci și de urmași. Iată ce spunea despre el marele cărturar Nicolae Iorga (1871-1940):

„Trăind în sfințenia muncii și a înfrânării, era socotit ca sfânt de credincioșii din eparhie și părerile de rău ale tuturora se îndreptară mult timp către mormântul lui, pe care-l voise la Cernica, locul lui de învățătură și de pregătire duhovnicească, unde se retrăsese (†11 April 1868).

Trăind până departe, în timpuri noi, pe care el nu le mai înțelegea, nici pentru a le combate precum ar fi fost datoria sa, cruțat de dânsele, venerat pentru o vârstă ca a sa și pentru o astfel de viață chiar și de cei mai antireligioși din noul curent apusean care stăpânea statul cel nou, el încheie cu vrednicie șirul curaților călugări fără arginți, al ctitorilor de cărți și de clădiri de închinare, al sufletelor de arhierei cari o clipă nu și-au închipuit că fapta sau gândul lor scapă de sub ochiul privighetor al lui Dumnezeu”[306].

Faptele prezentate demonstrează cât de îndreptățită a fost hotărârea Sfântului Sinod al Bisericii noastre, din 28 februarie 1950, ca episcopul Calinic să fie trecut în rândul sfinților. Canonizarea lui solemnă s-a făcut la Cernica în ziua de 23 octombrie 1955 în prezența multor ierarhi români și străini, a numeroși călugări, preoți și credincioși. Sfintele moaște i-au fost așezate spre cinstire și închinare în biserica Sfântul Gheorghe, ctitoria sa.

Astfel, smeritul stareț și ierarh Calinic a devenit unul dintre cei mai de seamă sfinți ai calendarului ortodox român, pildă vrednică de urmat pentru orice fiu al Bisericii. Prăznuirea lui din neam în neam se face în ziua mutării sale la Domnul, adică la 11 aprilie. Este cinstit prin cântări de laudă, în Minei și prin slujba Acatistului; chipul său este zugrăvit în multe biserici mânăstirești și parohiale, iar numele său este purtat de mulți credincioși care îmbracă îngerescul chip al călugăriei.

---

[306] Nicolae IORGA, *Istoria Bisericii românești și a vieții religioase a românilor*, ediția a II-a, vol. II, Editura Ministerului Cultelor și Instrucțiunii Publice, București, 1932, p. 237-238.

https://biblioteca-digitala.ro

PREOȚII

Biserica veche / Bisericile vechi de lemn

După cum am văzut, la biserica/bisericile veche/vechi de lemn slujeau la 1810:

Preotul Radul fiul lui Mincul, în vârstă de 60 ani; **Preotul Nicolae**, fiul Preotului Stanciul, în vârstă de 50 ani; **Preotul Șărban** fiul lui Dumitru Spănul, în vârstă de 26 ani; **Preotul Fătul** fiul lui Ene Ciapă Albă, în vârstă de 30 ani și **Diaconul Radu** fiul lui Dobre Sfimean, în vârstă de 26 ani[307].

După Părintele Pantelimon POSTOVANU, în jurul anului 1821, la Sohatu era o biserică de lemn, la care slujeau doi preoți, pentru un număr de 120 de capi de familie ai satului Sohatu plus *bordeiașii* din unele cătune mici, azi dispărute, din marginea pădurilor Măcelaru: Baba Ana, Belciugul și Tejgheaua, fugiți din satele mari, de frica clăcilor, greu de suportat.

Despre **Preotul Fătu**, se crede că a păstorit la Sohatu până în 1835, când rămânând văduv s-a călugărit la Mânăstirea Cernica.

După acest preot, la biserica de lemn, anterioară celei actuale de zid, au slujit **Preotul Mihai** sin Popa Radu, fostul dascăl și **Preotul Anghel**, probabil Anghel sin Popa Radu, țârcovnicul de la 1810.

---

[307] POPESCU, *op. cit.*, p. 78-79.

https://biblioteca-digitala.ro

Au urmat **Preotul Iordache** și **Preotul Dobre (Popescu)**, fiul lui Stoica, părinte care apare în lista hirotoniilor Eparhiei Ungrovlahiei în anul 1837[308] și cel care a construit Biserica Schimbarea la Față din Sohatu, la 1848. Cu ei începe lista preoților acestei noi biserici de zid.

Biserica de zid Schimbarea de față

Preotul Iordache, (ani de slujire: după 1848), al cărui nume este incizat pe peretele din stânga pridvorului bisericii.

Preotul Dobre (Popescu), duhovnicul (ani de slujire 1848-1867), fiul lui Stoica, al cărui nume este de asemenea incizat pe peretele din stânga al pridvorului, a venit din satul Negoiești, din apropiere, și moare în anul 1867. Sub pastorația sa se construiește actuala biserică.

Numele lui apare în lista hirotoniilor Eparhiei Ungrovlahiei în anul 1837[309] și este menționat în *Liste de preoți din 1865*, alcătuite de V.A. Urechia (*Manuscrisul românesc 324*). În acest document, la capitolul închinat Plasei Negoesci, la filele 285 verso și 286 față, la poziția 199, aflăm despre slujitorii de la Sohatu, în anul 1865: *Sohatu,* (Hram) *Schimbarea la față,* (Preot duhovnic) *Dobre sin* (=fiul lui) *Stoica,* (Cântăreț 2) *Gheorghe sin Dumitru, cu actu,* (Paracliser) *Radu sin Preotu Dobre, idem* (=cu actu).

Preotul Gheorghe (ani de slujire: aproximativ 1864). Numele său apare într-o listă în creion, întocmită de Pr. Constantin Gr. Popescu la anul 1921, într-un chestionar din cele cerute periodic, la vremea aceea, fără vreun alt adaos referitor la viața sa.

Preotul Voicu (ani de slujire1867-1878), se transferă din Pantelimon, satul lui natal, în Sohatu. Ciorna Părintelui Constantin Gr. Popescu, de la 1921, îl creditează pe Părintele Voicu slujind doar până la 1874.

---

[308] Pr. Nițișor CAZACU, Matei CAZACU, *Hirotoniile săvârșite în Eparhia Mitropoliei Ungrovlahiei între anii 1834-1852*, în „Glasul Bisericii", nr. 9-10, 1971, p. 873.

[309] Ibidem.

https://biblioteca-digitala.ro

Preotul Radu Duhovnicul (ani de slujire 1876-1882), se transferă din satul Frunzănești la Sohatu, întrucât soția sa era din Sohatu; în anul 1878 moare Voicu preotul și el rămâne în postul de Paroh până în 1882, când moare și el, lăsând locul ginerelui său, Preotul Nicolae Petrescu.

Preotul Nicolae Petrescu (ani de slujire 1881-1904). Sub pastorația sa s-a întemeiat Parohia Sohatu prin legea din 1893.

Din registrele de inspecții rezultă că în 1895 era necesar un rând de procovețe.

În 1897 Părintele Iconom Chiriac G. Bidoianu, Protopopul Județului Ilfov, l-a găsit pe Părintele Nicolae săvârșind Te Deum pentru ziua Majestății Sale Elisabeta Regina. Biserica nu era ținută în bună stare. Sfintele vase trebuiau curățate căci puteau vătăma sănătatea preotului. I se recomanda Preotului Paroh să se poarte cu blândețe, ca să nu mai primească reclamații.

În 1899 se arăta, de către același Părinte Protopop, că biserica avea nevoie de reparații iar Sfântul Potir trebuia poleit, pentru a nu cocli.

La 1900 biserica avea nevoie de repararea jgheaburilor, pictura era înnegrită și deteriorată, cazanul de botez trebuia spoit sau înlocuit, veșmintele sacerdotale erau foarte deteriorate. Neînțelegerile dintre preot și enoriași au fost aplanate de Protopop și Ajutorul de Subprefect.

La 1904, biserica avea nevoie de reparații radicale.

A decedat în iunie 1904 și în locul lui a venit prin transfer, din cătunul Drăgănescu, Părintele Constantin Gr. Popescu.

A fost înmormântat în cimitirul parohial iar în 1963 familia l-a reînhumat la București.

Preotul T(eodor/Tudor Duhovnic) Vasile(scu) (ani de slujire 1883-1886), semnează în registrele de născuți și botezați precum și în cele de înmormântați între anii 1883 și 1886.

Preotul Constantin Popescu (ani de slujire 1886-1889). Numele său apare într-o listă în creion, întocmită de Pr. Constantin Gr. Popescu la anul 1921, într-un chestionar din cele cerute periodic, la vremea aceea.

În 1902, în Biserica satului Sohatu slujeau 2 preoți și 2 cântăreți[310].

[310] LAHOVARI, BRĂTIANU, TOCILESCU, *op. cit.*, vol. V, București, 1902, p. 447.

https://biblioteca-digitala.ro

Preotul Constantin Gr. Popescu, (ani de slujire la Sohatu 1 iulie 1904-1 septembrie 1964).

Numele părintelui este prezent într-un *Anuar* din 1909:

PAROHIA SOHATU, comuna Sohatu, cu bis(erică). Parohială Schimbarea la față. Paroh Pr. Popescu Gr. Const(antin). Născut 4 Aug(ust). 1882. Sem(inar). superior. Numit a(i)ci la 1 Iulie 1904, adus de la Buda, căt(unul). Drăgănescu (Ilfov). Această parohie are familii 325, suflete 1463. Notă: Bis(erica) e de zid; s'a clădit la 1848; s'a reparat la 1901[311].

Preotul Constantin Gr. Popescu s-a născut la 4 august 1882, în Comuna Pucheni Moșneni, Județul Prahova, din părinții: Grigore, cântăreț la biserică și plugar/agricultor, cu 3 ha pământ arabil și Păuna, casnică, într-o familie cu 5 copii: o fată și 4 băieți: Elena, Ioan, Vasile, Constantin și Alexandru.

Ioan a urmat cursurile Seminarului Nifon Mitropolitul-București și apoi și-a făcut studiile universitare la Facultatea de litere – București ajungând Profesor secundar.

Fratele mai mic, Alexandru, a urmat cursurile Școlii Normale din București, între 1898-1905.

Elena s-a măritat în satul Puchenii Moșneni iar fratele al treilea, Vasile, a rămas să ajute pe tatăl lor la gospodăria pe care frații i-au lăsat-o în deplină stăpânire a părților lor după decesul tatălui în 1909.

Constantin a urmat școala primară în Comuna Puchenii Mari, între 1890-1895, în satul natal nefiind școală primară pe vremea aceea. La fel toți frații săi.

Cu ajutorul fratelui său mai mare, Constantin Gr. Popescu, a urmat cursurile Seminarului de 8 clase, de Grad II Nifon Mitropolitul-București, pe care l-a terminat în 1903 cu media 7,52, al treilea între cei 9 absolvenți.

S-a căsătorit la 21 septembrie 1903, cu Teodora, fiica lui Răducan Popescu, agricultor din din Comuna Priasna Nouă, Județul Ilfov și al soției sale Agareta R. Popescu. Doamna Teodora Popescu a fost casnică și a decedat la 26 februarie 1963.

---

[311] ADMINISTRAȚIUNEA CASSEI BISERICII, *Anuar 1909*, București, Tipografia Cărților Bisericești, 1909, p. 84.

https://biblioteca-digitala.ro

La cinci luni de la terminarea școlii a fost hirotonit preot. Mai precis, hirotonia sa în diacon a avut loc 20 decembrie 1903, în preot – pe 21 decembrie 1903 pe seama Bisericii Sfântul Nicolae din cătunul Drăgănescu, Comuna Buda Prisiceni, Județul Ilfov, *pendinte*/susținută întreținerea ei de Biserica Sfântul Ilie – Calea Rahovei, din București.

S-a transferat la 1 iulie 1904 la Biserica din Sohatu, dorind să fie paroh, ceea ce la Drăgănescu nu se putea. Cartea de duhovnic i s-a acordat la 5 aprilie 1905. Avea patru gradații. Prin hirotonia în preot a fost scutit de armată. Arhiereul care l-a hirotonit și hirotesit în duhovnic a fost Preasfințitul Arhiereu Vicar al Sfintei Mitropolii Nifon Niculescu Ploieșteanul.

A avut patru copii: Ioan, născut la 22 noiembrie 1905, licențiat al Facultății de matematică a Universității din București, funcționar la Ministerul de Finanțe; Stelian, născut la 9 mai 1910, licențiat al Facultății de Teologie a Universității din București, preot, dat dispărut pe front în 1944; Paul, născut la 28 iunie 1912, licențiat al Facultății de Teologie a Universității din București, diacon și funcționar bisericesc la Patriarhie și la Institutul Teologic Universitar din București; Ovidiu, născut la 1 decembrie 1917, licențiat al Facultății de Drept a Universității din București, avocat.

Banii din zestrea soției i-a depus la 1903 la Casa de Economii iar cu ei, în 1911, a cumpărat 4,75 ha teren arabil pe Moșia Vasilați, aproape de satul Sohatu.

Cu economiile făcute timp de 9 ani, cu ajutorul părinților și socrilor, Părintele Constantin Gr. Popescu a cumpărat în anul 1913 un loc de casă în Sohatu, pe care a început construcția unei case în anul 1914. Din cauza războiului a terminat-o abia în 1919. Casa era compusă din 2 camere și o bucătărie, cu un spațiu locativ de 60m^2.

În anul 1921 a fost împroprietărit cu 5 ha teren arabil și 1800m^2 loc de casă. Terenul arabil, atât al preotului – 5 ha, cât și al doamnei preotese – 4,75 ha, a fost cedat Ministerului Agriculturii, în 1952, și preluat efectiv de către acest minister în 1953, în urma presiunilor vremii pentru înființarea Colectivului.

Într-un *Raport de activitate pe luna no(i)embrie anul 1952*, Părintele Constantin Gr. Popescu, la capitolul *Greutăți*, precizează: *Suspectat pentru că sunt proprietar a 5 ha și soția a 4,75 ha și trecut între chiaburi,*

https://biblioteca-digitala.ro

în 1952, deși de 2 ani ofer întregul teren Ministerului Agriculturii și Colectivului agricol local. La capitolul *Propuneri pentru viitor – Să mă scoată din chiaburime luându-mi terenul agricol ca să nu mai fiu suspectat că sunt o barieră spre socialism.*

Până în 1954, Părintele întocmise 5 cereri de deschiaburire.

În 1961, Preotul Constantin Gr. Popescu avea 2 locuri de casă în vatra satului, totalizând împreună 4500m²: unul în suprafață de 2700m², pe care și-a construit casa între 1914-1919 (1000m² ocupat de locuință și anexe iar restul - pomi, salcâmi și grădina de flori și zarzavat) și altul în suprafață de 1800m², primit la 1921, cultivat cu nutreț.

La 4 octombrie 1904 Părintele Protopop Iconom Chiriac G. Bidoianu l-a instalat pe Părintele Constantin Gr. Popescu.

A învelit biserica din nou, deoarece furtuna dezvelise biserica la 4 noiembrie 1904. Lucrarea s-a făcut între 25 noiembrie și 10 decembrie 1904.

Într-un *Tablou de numele și pronumele*[312] *bărbaților și femeilor (...) care vor participa în costum național la serbarea de 10 mai și Expoziția națională din a*(nul) *c*(urent).(1906, n.n.) găsim, pentru Comuna Sohatu, și numele Părintelui Constantin Gr. Popescu și al soției sale Teodora Popescu[313].

În primăvara anului 1907 a stăruit pentru a fi liniște și armonie între arendaș și săteni.

În cursul anului 1908 se deschisese o listă de subscripție pentru poleirea Sfântului Potir, cumpărarea unei cruci, a unui rând de veșminte și a două icoane împărătești.

La 22 decembrie 1908, Părintele Protopop Iconom Chiriac G. Bidoianu, împreună cu preoți din alte localități din vecinătate și cu Părintele Diacon M. Ionescu, Subprotoiereul Județului Ilfov, au oficiat Sfânta Liturghie, *cu ocazia redeschiderii serviciului divin la biserica parohială din comuna Sohatu, care biserică s-a reparat*.

Lăcașul de cult se reparase și se restaurase pictura. Locuitorii au fost prezenți în număr mare. *Părintele Protopop a ținut un cuvânt îndemnând*

---

[312] Corect: *prenumele*.

[313] B.J.A.N. ILFOV, Fond Prefectura Județului Ilfov, *Dosar nr. 144/1906*, fila 270-271.

https://biblioteca-digitala.ro

pe cei prezenți a cerceta cât mai des biserica și a asculta preceptele evanghelice. La 15 iunie 1909, Procesul-verbal de inspecție consemna: *Aducem laudă Preotului Paroh de modul cum administrează parohia*.

A avut o activitate fructuoasă în afara celei administrativ – gospodărești. Ținea predici morale.

A împrejmuit curtea bisericii și a cimitirului în 1909 și 1910 cu uluci.

A fost învățător suplinitor în perioada 1 aprilie 1916-1 septembrie 1924.

A luat parte la opera de alimentare a populației înfometate după retragerea nemților în 1918 după primul război.

Din 1920 s-a înființat Cutia milelor, fond din care se achitau înmormântările oamenilor fără rude, se ajutau cu haine copii orfani și săraci, precum și bolnavii.

La 1922 cărțile de ritual erau în două rânduri complete, litere chirilice și litere latine, în bună stare (la fel în 1925) și veșmintele, două rânduri, în bună stare iar biblioteca parohială aduna 115 volume (la fel și în 1924). În 1942, Biblioteca parohială număra 185 volume.

În 1922, se evidențiau în actele Bisericii Sfinte Vase de argint (la fel și în 1924; în 1925 Potir de argint.)

Tot la 1922, în 22 septembrie, Părintele Protopop sublinia că Părintele Constantin Gr. Popescu lua parte regulat la conferințele cercului pastoral-cultural Budești, atât cu prezența precum și în cuvânt. La viitoarea împărțire a cercului pastoral-cultural Budești în două cercuri pastorale, Părintele Paroh de la Sohatu era indicat a fi numit Președinte de cerc.

Dinu Georgescu, Gheorghe Ursei, Pr Constantin Gr. Popescu și Vasile Popescu au cumpărat un clopot în 1926 în locul celui luat de nemți în 1918 și s-a reparat turla bisericii pentru a se așeza acolo acel clopot.

Părintele Constantin Gr. Popescu a învelit din nou biserica cu tablă galvanizată prin contribuția sătenilor în 1926.

A împrejmuit curtea bisericii și cimitirul în 1927.

Părintele Constantin Gr. Popescu a fost Președintele Comitetului Școlar local și s-a abonat la mai multe reviste bisericești și culturale. A fost Președintele Băncii populare locale, numită Suhățianca din 1905-1928, Președintele Căminului cultural până la 1945 și Președintele al Cercului pastoral Sohatu între 1925-1945.

https://biblioteca-digitala.ro

În 1935 Preotul Constantin Gr. Popescu îndeplinea funcția de cenzor al Băncii Populare. Ulterior Părintele s-a retras de la orice conducere a Băncii și a Cooperativei, rămânând un simplu membru și îndrumător moral.

A predat Religie la Școală și la premilitari.

A reparat exterior și interior biserica, a pictat din nou biserica în 1931.

A construit o magazie de scânduri învelită cu tablă în 1932.

În 1933 biserica avea nevoie de un rând de veșminte și un Sfânt Antimis.

A plantat caiși în curtea bisericii, în 1933, care au degerat în mare parte în iarna 1946/1947.

La 1937, la Sohatu, era centrul Cercului pastoral Sohatu, condus de Preotul Paroh de aici.

În 1938, biserica deținea un potir de argint (pe care îl găsim și la 1940), 2 epitafe unul de mătase bun și unul pe pânză, rupt, Trei Sfinte Evanghelii: una îmbrăcată în argint și pluș, una îmbrăcată în piele și una – în pânză și piele, o candelă de argint, cu 3 brațe, 2 rânduri de cărți (litere chirilice și litere latine), 2 clopote.

În 1939, Părintele Constantin Gr. Popescu a convins pe unii creștini asupra îndreptării calendarului. Nu mai apar pe listele cu stiliști Ion Ene Martin cu soția Vasilica, Vasile Niculescu cu soția sa Maria, văduvele Șerbana Tănase și Nasta Ene.

A reparat biserica în exterior la 1943 din cauza stricăciunilor provocate de cutremurul din 1940.

În 1947 actele bisericii consemnează colectele timpului: Obolul Crucii – la 14 septembrie, colecta pentru Sfântul și Marele Mir – 26 octombrie, colecta pentru orfanii de război întreținuți de Sfânta Mitropolie, colecte pentru invalizi, orfani, văduve.

În 1948 a împrejmuit cu ulucă cimitirul.

A organizat ședători religioase săptămânale. A susținut conferințe la cercuri pastorale, fiind președintele Cercului timp de 20 de ani în perioada 1926-1 aprilie 1946. A rostit predici în biserică și conferințe la Căminul cultural. A susținut corul bisericesc alcătuit cu elevi ai școlii, între anii 1930-1938.

La 1951 a dus muncă de lămurire pentru înființarea G(ospodăriei). A(gricole). C(olective).

https://biblioteca-digitala.ro

La 1954 a fost trecut pe lista celor care trebuiau să urmeze cursurile de Îndrumări misionare, care începeau la 15 ianuarie. Părintele avea atunci vârsta de 71 de ani și în cele din urmă a fost șters de pe acea listă de Sfânta Arhiepiscopie.

În 1963 încă dădea sprijin efectiv socializării agriculturii.

În timpul pastorației sale nu s-au petrecut cazuri de misticism religios.

A fost membru al Societății Clerului. A primit de la Preafericitul Patriarh Miron, la 31 octombrie 1925, dreptul de a purta brâu și culion albastru și, de la Preafericitul Patriarh Nicodim, la 8 aprilie 1941, rangul de Sachelar. N-a avut pedepse. A fost preot cu *4 gradații*.

I s-a acordat *Răsplata muncii pentru Biserică, clasa a II-a*, prin Decret Regal, în 1928.

A fost paroh până în 15 iulie 1963, deoarece Părintele a făcut cerere de a fi desărcinat de parohiat fiind în vârstă și văduv.

A ieșit la pensie la 14/ 15 februarie/1 octombrie 1949 dar slujind în continuare la Parohia Sohatu a fost salarizat pentru această activitate. Abia la 1963 a ieșit efectiv la pensie.

Preotul Pantelimon Postovanu (ani de slujire la Sohatu: 1944-1978), născut la 27 iulie 1911, în Comuna Alexandrenii noi, Județul Bălți, din părinții Vasile și Ioana. S-a căsătorit cu Ioana, născută Ion Chihan. S-a refugiat din Basarabia din cauza războiului din anii 1941-1945.

A avut doi copii: Valeriu – născut la 16 iunie 1935, la Bocșa-Risipeni, Județul Bălți și Emil născut la 27 iulie 1940, la Vasilați, Județul Ilfov.

Absolvent în septembrie 1931, al treilea din 21 de candidați, al Seminarului complet de 8 clase de la Edineț, Județul Bălți/Mitropolit Gavriil Bănulescu, Chișinău, cu media generală la studiu 8,29 și la purtare 9,37.

Hirotonit la 1 octombrie 1933, în Catedrala din Bălți, pe seama Parohiei Bocșa-Risipeni, Județul Bălți.

De la 1 noiembrie 1933 până la 17 iulie 1940 a slujit la Parohia Bocșa-Risipeni, Județul Bălți.

De la 17 iulie 1940 până la 13 iulie 1941 slujit la Parohia Vasilați, Raionul Brănești, Regiunea București.

De la 13 iulie 1941 până la 15 martie 1944 a slujit la Parohia Bocșa-Risipeni, Județul Bălți.

https://biblioteca-digitala.ro

De la 15 martie 1944 până la 18 iulie 1944 slujit la Parohia Vasilați, Raionul Brănești, Regiunea București.

De la 1 iulie 1944 până la pensionare, în 1978, a slujit la Parohia Sohatu, Raionul Brănești, Regiunea București.

Din 15 iulie 1963 a fost Paroh la Sohatu, odată cu renunțarea la parohiat a Părintelui Constantin Gr. Popescu.

În Basarabia a fost trecut în rândurile confesorilor militari, unde a funcționat până la retragere, în 1944.

În perioada 15 ianuarie-15 martie 1951, Părintele Pantelimon Postovanu a fost programat pentru cursurile de îndrumare misionară/ de definitivare și promovare, seria IX. Le-a absolvit cu media 8,14.

Într-o dare de seamă către Protopopiatul Raionului Brănești, din 17 iunie 1951, se precizează, în spiritul propagandei vremii: *Pr. Pantelimon Postovanu face parte din Comitetul de luptă pentru pace, colectând personal semnături iar preotul paroh* (Constantin Gr. Popescu, n.n.) *a dat concursul efectiv în cadrul acestei activități*. În 1963, încă făcea parte din acest comitet.

În 1954 la Căminul cultural din Sohatu activa, ca membru în Consiliu, și Părintele Pantelimon Postovanu. De asemenea, participa la ședințele Comitetului de luptă pentru pace.

În anul 1955 Părintele Postovanu avea 44 de ani și a participat la lucrările de recensământ alături de Sterea D. Găman, de 33 ani, dascăl la biserică; Floarea Ene, 19 ani, Maria Andrei, 19 ani, Teodora S. State și Toma I. Barbu, 19 ani, care lucrau la Școală; Vasile Munteanu, 33 ani, care lucra ca agent sanitar la Dispensar; Niculae M. Costache, 35 ani, referent și Vasile I. Anton, 45 ani, contabil, amândoi la Sfatul popular Sohatu. La recensământul din 1955-1956, Părintele Postovanu era trecut cu o gospodărie având 4 persoane[314]. Terenul pe care și-a construit casa avea 1000m^2.

În anul 1955, Părintele Pantelimon Postovanu a participat la Slujba de canonizare a ctitorului bisericii din Sohatu – Sfântul Calinic de la Cernica, după cum reiese dintr-un ordin al Protopopiatului raionului Brănești, primit la 15 octombrie 1955:

[314] B.J.A.N. Ilfov, Fond Prefectura Județului Ilfov, *Dosar nr. 2/1955-1956*.

https://biblioteca-digitala.ro

În conformitate cu ordinele Sfintei Arhiepiscopii a Bucureștilor, Duminică, 23 Oct(ombrie). c(urent). va avea loc, la Sfânta Mânăstire Cernica, solemnitatea canonizării Sf(ântului). Ierarh Calinic de la Cernica. C(ucernicul). Preot Pantelimon Postovanu este programat să fie prezent Duminică 23 Oct(ombrie)., orele 8 dimineața, la Sf(ânta). Mânăstire Cernica, în costum regulamentar și cu epitrahil./ De asemenea, veți lămuri enoriașii, dornici de a vedea o slujbă unică, să meargă împreună cu preotul respectiv la Sf(ânta). Mânăstire./ Spre strictă conformare/ ss indescifrabil/ Nr. 937/ 13 Oct(ombrie). 1955.

În 1963 încă dădea sprijin efectiv socializării agriculturii. În 1969, era membru în Căminul cultural unde participase la 3 ședințe, luând cuvântul la 2 dintre ele.

La 1 august 1973 oferea spre vânzare casa sa Consiliului parohial, urmând ca aceasta să devină casă parohială. În oferta pe care o făcea Parohiei, Părintele susținea că locul de casă avea suprafața de 800 m², împrejmuit cu gard de uluci de brad și fag; casa era din chirpici și cărămidă arsă, îmbrăcată cu plasă din sârmă galvanizată, tencuită cu var și ciment, acoperită cu țiglă și avea suprafața construită de 77 m², trei camere mari, pardosite cu dușumea de brad și patru mici, cu dușumea din beton; casa avea două sobe de teracotă, era electrificată și avea în curte un puț din 16 tuburi și 25 pomi fructiferi, 50 fire viță nobilă și 50 fire hibrizi.

Până la urmă Consiliul parohial a renunțat la ideea achiziționării unei case parohiale, considerând că nu mai e de actualitate din mai multe motive: revenirea la post a Părintelui Grigore Marinescu; necesitatea întocmirii unui deviz de acoperire a bisericii în care ploua; datoriile către C.A.P. Drumul Socialismului - Sohatu, care lucrase clopotnița. Și Părintele Constantin Gr. Popescu Vărășteanu oferise casa sa spre vânzare.

În anul 1978, Preotul Paroh Pantelimon Postovanu, se retrage la pensie deoarece sănătatea i-a fost zdruncinată de moartea prematură prin electrocutare a fiului său. În locul lui vine Preotul Ștefan Botez.

În legătură cu acest eveniment tragic din viața sa, avem o însemnare pe o *Sfânta și dumnezeiasca Evanghelie*, București, 1911:

Tristă amintire/ Tânărul Emil Pantelimon Postovanu,/ fiul Preotului Pantelimon Postovanu/ și Maria, în etate de 29 de ani a decedat în seara

https://biblioteca-digitala.ro

zilei de/ 31 august 1969, fiind electrocutat. A întristat profund familia și pe noi pe toți câți l-am cunoscut, fiind un om cu fire blîndă, corect/ și demn. Lasă soție și fiică în etate de 6 (șase) ani/ Preot C(onstantin). *Gr. Popescu/ dela Vărăști-Ilfov/ slujitor la biserica/ din Sohatu-Ilfov*.

Este înmormântat în cimitirul Bisericii Mărcuța – București.

Enoriașii din Sohatu îi păstrează amintirea unui preot foarte gospodar, care creștea multe animale și nu se dădea la o parte de la muncile câmpului.

Preotul Constantin Gr(igore). Popescu Vărășteanu (ani de slujire la Sohatu: 14 septembrie 1964 - 1971).

Pentru a se deosebi de celălalt Preot Constantin Gr(igore). Popescu (ani de slujire la Sohatu 1 iulie 1904-1 septembrie 1964) i s-a acordat supranumele de **Vărășteanu**, deoarece era din Vărăști și a slujit la Parohia Vărăști

S-a născut la 30 iulie 1899 în Vărăști-Obedeni, Plasa Vidra, Județul Ilfov, din părinții Grigore și Ștefana, țărani chiaburi, după categorisirile comuniste ale vremii, adică proprietari de pământ.

Absolvent al Seminarului Nifon Mitropolitul din Bucureștilor cu media generală 7,55, conform diplomei emise la 2 septembrie 1922. Serviciul militar nesatisfăcut.

Căsătorit cu Maria, cu care a avut 3 băieți și o fată.

De la 15 decembrie 1921 până la 1 octombrie 1925 a slujit la Parohia Câmpurelul, Raionul Oltenița.

De la 1 octombrie 1925 până la 1 iulie 1938 a slujit la Parohia Dobreni, Raionul Oltenița.

De la 1 iulie 1938 până la 16 august 1952 și de la 26 ianuarie 1954 la 6 septembrie 1958 a slujit la Parohia Vărăști, Raionul Oltenița.

A fost închis în perioada 16 august 1952-24 ianuarie 1954.

La data arestării era socotit mic burghez și avea 4 ha. Averea din trecut – 16 ha și o casă. Apartenența politică la data arestării ca și motivul arestării era P.N.L. și P.N.Ț., unde ocupa postul de vicepreședinte. A fost condamnat la 36 luni închisoare.

Închis la Galați, deși pedeapsa ar fi fost ispășită abia la 16 august 1955, în urma ordinului Nr. 61360 din 23 ianuarie 1954, al Direcției Închisorilor și Penitenciarelor, a fost eliberat la 24 ianuarie 1954.

https://biblioteca-digitala.ro

Arestat din nou în 5 septembrie 1958, cu mandatul de arestare nr. 290, a fost condamnat de Tribunalul Militar București, prin sentința 1200/28 noiembrie 1958 la opt ani de închisoare pentru „*uneltire împotriva ordinii sociale*", pentru perioada 5 septembrie 1958 – 2 septembrie 1966.

Actele întocmite cu acest prilej îl creditează pe părinte cu doar 3 ha și o casă, la momentul celei de-a doua arestări, și cu doar 12 ha – averea din trecut. Cu această ocazie i s-au dat și semnalmentele: talia 1,72m, fruntea lată, nasul drept, gura mare, bărbia lată, fața plină, ochii căprui, părul cărunt, sprâncenele drepte, barba rasă, urechile potrivite, poartă mustață.

A fost în detenție, la Galați, în perioada *5 septembrie 1958 până la 19 septembrie 1963*. A fost *grațiat de restul pedepsei conform D(ecret). L(ege). nr. 551/963.* La ieșirea din închisoare în 1963 și-a pierdut și casa din Vărăști[315].

Vine în 1964 prin transfer de la Parohia Vărăști, Județul Ilfov, pe postul de preot II, la Parohia Sohatu în locul Preotului Constantin Gr. Popescu, care ieșea la pensie. În această calitate, slujește până la data de 1 aprilie 1971, când se retrage la pensie pentru limită de vârstă.

Pentru venirea în anul 1964 a Preotului Constantin Gr. Popescu Vărășteanu, avem un document din Arhiva parohială:

Protoieria Raionului Oltenița/ nr. 1117/ 1964 septembrie 24/ Parohiei Sohatu/ Potrivit ordinului Sfintei Arhiepiscopii a Bucureștilor nr. 15956, 15364/964, vi se aduce la cunoștință că în ședința din 14 septembrie c(u)r(en)t. Consiliul Eparhial a propus și P(rea). F(ericitului). Părinte Patriarh Justinian a aprobat încadrarea Preotului Popescu Gr. Constantin în postul de preot vacant de la acea parohie, vacant prin pensionarea Pr(eotului). Popescu Gr. Constantin./ Până la definitivarea încadrării cu recunoașterea Departamentului Cultelor, susnumitul va suplini postul respectiv./ Protopop ss indescifrabil/ Secretar ss indescifrabil.

Despre motivul pentru care a fost în detenție și cum s-a reflectat asta în plan profesional avem un act din Arhiva parohială:

---

[315] INSTITUTUL DE INVESTIGARE A CRIMELOR COMUNISMULUI ȘI MEMORIA EXILULUI ROMÂNESC, Fișe matricole penale, Popescu Constantin Gr.; Vasile MANEA, *Preoți ortodocși în închisorile comuniste*, Editura Patmos, Cluj-Napoca, 2010, p. 256-257.

https://biblioteca-digitala.ro

Protoieria Raionului Oltenița/ nr. 1183/ 1964 oct(ombrie). 12/ Parohiei Sohatu/ Potrivit ordinului Sfintei Arhiepiscopii a Bucureștilor Nr. 16913/964, pentru cunoștință și conformare, vă facem cunoscut că la propunerile permanenței Consiliului Eparhial din 14 septembrie 1964, Prea Fericitul Părinte Patriarh Justinian a aprobat încadrarea Preotului Popescu Gr. Constantin, fost la Parohia Vărăști, Raionul Oltenița, în postul de preot de la Parohia Sohat din acelaș(i) Raion, vacant prin pensionarea Preotului Popescu Gr. Constantin.

În urma acestei încadrări, Departamentul Cultelor, Direcțiunea Secretariat, prin adresa nr. 14471/964, a redat, pe data de 1 septembrie 1964, recunoașterea de funcționare a Preotului Popescu Gr. Constantin (fost la Parohia Vărăști), în postul de Preot bugetar la Parohia Sohatu.

Protoieria, în conformitate cu sentința nr. 13/1963 a Consistoriului Eparhial București, va reține acestui preot încadrat 100 lei taxe de judecată, care sumă o va depune la cassieria Sf(intei). Arhiepiscopii, comunicând numărul chitanței.

Pedeapsa aplicată prin sentința Consistoriului i se înscrie la cazier: „Oprirea totală de la săvârșirea lucrărilor sfinte pe timpul de la 5 septembrie 1958 până la 19 septembrie 1963" cât a fost în detenție, întrucât a fost condamnat de Tribunalul Militar București la 8 ani închisoare corecțională și 5 ani interdicție corecțională, pentru delictul de uneltire contra ordinei sociale și grațiat de restul pedepsei conform D(ecret). L(ege). nr. 551/963./ Protoiereu ss indescifrabil/ Secretar ss indescifrabil.

Preotul Grigore Marinescu (ani de slujire la Sohatu: 1972-1977) a fost transferat, pe data de 1 octombrie 1972, de la Parohia Grindași, Protopopiatul Urziceni, pe postul II vacant la Parohia Sohatu.

La Grindași a slujit în perioada aproximativ 1970- octombrie 1972.

La îndemnul Părintelui Protopop al Protopopiatului Oltenița, Preotul Paroh Pantelimon Postovanu i-a făcut instalarea la prima sărbătoare la care s-a prezentat la post Părintele Grigore Marinescu, și anume la 14 octombrie/Cuvioasa Paraschiva 1972.

La 5 ianuarie 1973, Protopopiatul Oltenița aducea la cunoștință Preoților Parohiei Sohatu, Paroh Pantelimon Postovanu și Preot II Grigore Marinescu, că:

„*Prin prezenta vi se pune în vedere că pe timpul cât Parohia Progresu este lipsită de aportul preotului titular, Preotul Vlădescu Alexandru,*

https://biblioteca-digitala.ro

veți suplini prin rotație, având a vă bucura de drepturile cuvenite după îndeplinirea sarcicinilor./ Pe tot timpul acesta, cu conducerea oficiului parohial este însărcinat C(ucernicul). Pr(eot). Postovanu Pantelimon./ Rămâneți răspunzători de executare".

Într-o dare de seamă către Protopopiatul Oltenița, Preotul Grigore Marinescu arăta că, în urma pensionării Părintelui Alexandru Vlădescu și a suplinirii de către ei la Parohia Progresu, în majoritatea timpului fusese mai mult Preacucernicia sa și mai puțin Părintele Pantelimon Postovanu. Părintele Protopop le sugerase să ocupe și casa parohială de acolo pentru a nu intra altcineva în lipsa lor. Părintele Marinescu s-a conformat și, împreună cu soția sa, au făcut curățenie în acea locuință.

Tot la Biserica din Progresu, Părintele Marinescu s-a îngrijit de vopsirea stranelor credincioșilor și de spălarea preșurilor. A instruit cântărețul neșcolarizat cu muzica bisericească și a alcătuit un grup de 25 de persoane care executau cântarea omofonă. A lăsat la acea Parohie un sold satisfăcător pentru construirea, cu deviz, a unei clopotnițe. A suplinit la Progresu până prin decembrie 1973.

Din 1 februarie 1974 a devenit Paroh la Sohatu. În această calitate a reînceput construirea clopotniței metalice, începută de Părintele Pantelimon Postovanu, în 1971, după cum arăta într-un raport de activitate din 29 mai 1974.

La 13 decembrie 1974, Părintele Grigore Marinescu a fost citat a se prezenta la Biserica Parohiei Sohatu în calitate de pârât, aducându-i-se mai multe acuzații: În Săptămâna Mare din Postul Paștelui ținuse biserica închisă; la fel în ziua de 9 martie; se certase adeseori cu Părintele Pantelimon Postovanu și dascălul Toma Popescu; se certase în noaptea Sfintei Învieri cu dascălul Toma Popescu; jignise pe Consilierii parohiali și își neglija bunul mers al Parohiei.

Preotul Ștefan Botez (ani de slujire la Sohatu: 1977-1994).

S-a născut la 19 octombrie 1929 în Vaslui și s-a căsătorit la 25/26 septembrie 1960 cu Ruxandra.

Licențiat în teologie pastorală, hirotonit diacon la 13 septembrie 1972 și preot la 1 noiembrie 1972 pe seama Bisericii din Puțu Greci, Comuna Greaca, Județul Giurgiu. Hirotesit duhovnic la 6 martie 1973.

Vine la Sohatu prin transfer de la Parohia Puțu Greci, Județul Giurgiu, la 1 martie 1977.

https://biblioteca-digitala.ro

I s-a dat parohiatul la data de 1 mai 1978.

Sub pastorația sa, la data de 31 august 1982, s-au început lucrările de spălare a picturii bisericii, lucrări care au fost finalizate în aprilie 1983, pictura fiind refăcută de pictorul Voicu Pascu. A acționat și pentru înfrumusețarea satului și formarea unei echipe artistice la Căminul cultural.

La 7 aprilie și 26 mai 1982, prin două acte emise de Protoieria Oltenița, Părintele Ștefan Botez a fost obligat să predea câteva cărți vechi, precum și o icoană de la 1716, socotite ca făcând parte din patrimoniul național.

În *Procesul-verbal de inspecție a activității preotului Botez Ștefan de la Parohia Sohatu, în vederea notării administrative pe anul 1979, din 22 august 1979*, se spune despre părinte că:

Are tact pastoral și se bucură de autoritate.

În *Procesul-verbal de inspecție din 21 iunie 1982*, Părintele Stefan Botez este caracterizat astfel:

C(ucernicul). Preot este un bun bisericaș cu o voce deosebită și se bucură de stima și respectul enoriașilor.

Consilierii parohiali au fost de acord, conform unui Proces-verbal din 24 februarie 1980, să se instaleze, pentru Parohie, un telefon în casa Preotului Ștefan Botez, pentru trebuințele Bisericii, ale preotului și ale consilierilor, numiți în act *slujitorii Bisericii*.

Un Proces-verbal al Consiliului parohial, din 12 februarie 1984, găsim un fapt mai puțin întâlnit în ceea ce privește un slujitor al Domnului:

Noi membrii Consiliului Parohial al Parohiei Sohatu, Jud(ețul). Călărași, constatăm că Pr(eotul). Ștefan Botez a fost pus de organele locale ale comunei și Miliție să facă pază în comună în noaptea de sâmbătă 11 februarie 1984 orele 18,30 spre duminică 12 februarie 1984, până la ora 7 dimineața. Menționăm mai departe că Preotul Ștefan Botez, fiind obosit de la paza de noapte n-a mai putut săvârși Sf(ânta). Liturghie și în acest fel credincioșii Parohiei au rămas fără slujbă, așa după cum am arătat mai sus.

Înaintăm acest proces-verbal, încheiat astăzi cu data de mai sus de Consiliul Parohial și Pr(eotul). Ștefan Botez pentru a se lua la cunoștință

https://biblioteca-digitala.ro

de organele noastre bisericești. Drept p(en)t(ru) care și semnăm./ Pr. Paroh Ștefan Botez/ Membrii Consilieri ... .

De asemenea, într-un Proces-verbal din 13 martie 1989 găsim o informație despre casa părintelui:

1. Să fie îngăduit Preotului Botez Ștefan să treacă cu mașina proprietate personală prin curtea Bisericii pentru ca să poată ieși la șoseaua asfaltată.

2. Pr(eotul). Botez locu(i)ește în casa sa proprie cumpărată de la copiii defunctului Pr(eot). Popescu Const(antin)., situată lângă Biserică; doar gardul desparte locuința de Biserică printr-o poartă de 1 m lățime prin care trece de vine la slujbă la Biserică.

A avut doi copii: Luminița și Cristian.

Începând cu data de 16 august 1994, Preotul Paroh Ștefan Botez iese la pensie la cerere.

Părintele Stefan Botez, a decedat pe 11 noiembrie 2003, în urma unei îndelungate suferințe cauzată de arterită. I-au fost amputate ambele picioare. A fost înmormântat în cimitirul parohial.

Preotul Cătălin Popescu (ani de slujire la Sohatu: 26 octombrie 1987 – 16 august 1994).

Absolvent al Seminarului Teologic din Caransebeș, originar din Comuna Curcani. A fost numit pe postul de preot II la data de 26 octombrie 1987,

Din cauza unor conflicte intervenite între cei doi preoți slujitori, Ștefan Botez și Cătălin Popescu, începând cu data de 16 august 1994, Preotul Paroh Ștefan Botez, la cererea sa trece la pensie și cu aceeași dată, Preotul II Cătălin Popescu este transferat la Parohia Popești, Protoieria Oltenița.

Preotul Gheorghe Palcău, (ani de slujire la Sohatu: 21 august 1994-prezent).

Preotul Paroh Gheorghe PALCĂU, fiul lui Alexandru și Victoria, s-a născut la 22 septembrie 1965, în Comuna Pârscov, Județul Buzău. A primit Taina Sfântului Botez pe data 15 noiembrie 1965 în Biserica Nașterea Maicii Domnului din satul Robești, Comuna Pârscov.

https://biblioteca-digitala.ro

A fost elev al Școlilor generale din satul Robești și Comuna Măgura, din apropiere de Comuna natală, apoi al Liceului industrial nr. 4 din Municipiul Buzău.

Este licențiat, în 1994, al Facultății de Teologie Ortodoxă București, secția Teologie pastorală.

Lucrarea de licență a fost susținută sub îndrumarea Părintelui Profesor Doctor Petre DAVID, la disciplina Îndrumări misionare, cu tema *Rolul misionar al ierurgiilor*.

În paralel cu studiile universitare, între anii 1990-1994, funcționează ca Profesor de Religie la Școala Generală Dimitrie Sturdza din București.

Obține masteratul în „Drept canonic și instituții comunitare" la Universitatea Ovidius din Constanța.

În anul 2000, susține la Universitatea București examenul pentru acordarea titlului de Profesor cu definitivat în învățământ la catedra de Religie a Școlii generale din localitatea Sohatu.

Susține examenul de capacitate preoțească în 1994 cu media 9,14.

Hirotonit diacon pe 11 august 1994 și preot pe 13 august 1994, în aceeași zi cu hirotonia întru diacon a colegului său: Preotul Adrian Lucian Scărlătescu, la aceeași biserică și de către același Ierarh, Preasfințitul Părinte Nifon Mihăiță, pe atunci Episcop al Sloboziei și Călărașilor, la Mânăstirea Sfinții Voievozi Mihail și Gavriil din Slobozia. Este hirotesit duhovnic în aceeași zi de Preasfințitul Părinte Nifon Mihăiță.

Este numit pe postul de Preot Paroh la Biserica Schimbarea la Față, ctitorie a Sfântului Ierarh Calinic de la Cernica, din Comuna Sohatu, Protopopiatul Oltenița începând cu data de 21 august 1994, funcție pe care o îndeplinește și în prezent.

Este instalat preot paroh, la data de 21 august 1994, de către Părintele Protopop Corneliu IROD, participând la slujbă și Părintele Silviu ȘERBĂNESCU, de la Biserica Sfinții Arhangheli/ Parcul Ghencea – București.

Cursurile de definitivare în preoție le-a absolvit în anul 1999 cu media 9,66, cele de promovare în preoție - în anul 2000 cu media 8,66, la Facultatea de Teologie Ortodoxă București

Pentru activitatea sa misionar-pastorală, social-filantropică și administrativ-gospodărească, este recompensat de autoritățile bisericești

https://biblioteca-digitala.ro

superioare cu rangul de sachelar în 1998, iconom - în 2001 și în 2003 - iconom stavrofor.

Pe 29 iulie 2011, în Catedrala Episcopală din Slobozia, Preasfințitul Părinte Vincențiu, Episcopul Sloboziei și Călărașilor îi acordă distincția Crucea Sloboziei pentru clerici.

Căsătorit în anul 1992 cu Florentina Magdalena (ZIDARU), născută în orașul Câmpina, la 7 ianuarie 1969, absolventă a Facultății de Psihopedagogie și Științele Educației din cadrul Universității București, cu master în Management educațional, profesor învățământ primar și expert evaluator în cadrul Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Primar (A.R.A.C.I.P.).

Împreună au doi băieți, elevi: Alexandru, născut la 29 martie 1994 și Vladimir Ioan născut la 7 februarie 2001.

Părintele Paroh Gheorghe PALCĂU are o soră - Cristina, căsătorită Zoe, născută pe 24 martie 1970, stabilită în București.

A organizat și primit trei vizite arhierești, dintre care două alături de colegul său slujitor Părintele Florin TRIFON, ocazii cu care s-au oficiat Sfinte Liturghii arhierești în biserica parohială.

Preasfințitul Părinte Nifon Mihăiță, pe 27 septembrie 1998, a oficiat Sfânta Liturghie arhierească ocazionată de resfințirea bisericii în urma lucrărilor de reparații capitale la exteriorul și acoperișul bisericii și a acordat Preotului Paroh Gheorghe PALCĂU rangul de sachelar.

În februarie 2001, la inițiativa și după un proiect al Părintelui Gheorghe Palcău, în curtea bisericii a fost ridicat din plăci de granit și marmură un Monument în cinstea eroilor comunei Sohatu căzuți la datorie în timpul celui de-al doilea Război Mondial, din fonduri proprii și cu ajutorul enoriașilor.

Vrednicul de pomenire și amintire, Preasfințitul Damaschin Coravu a vizitat Parohia în data de 20 mai 2001, sfințind, în prezența autorităților locale și militare și a numeroșilor credincioși, acest Monument. Preotul Paroh Gheorghe PALCĂU a primit rangul de iconom.

În anii 2002-2003, pictura bisericii a fost restaurată de pictorul Marian BONEA din Comuna Dărăști, Județul Giurgiu, din fondurile bisericii și cu sprijinul material exclusiv al credincioșilor Parohiei. La Catapeteasmă s-a păstrat pictura originală.

https://biblioteca-digitala.ro

Resfințirea bisericii s-a făcut pe 11 mai 2003, fiind săvârșită de episcopul locului, Preasfințitul Damaschin al Sloboziei și Călărașilor, și de Preasfințitul Varsanufie Prahoveanul, episcop-vicar al Arhiepiscopiei Bucureștilor. Tot atunci a a fost sfințită și troița din lemn amplasată la intrarea în localitate (sculptată de Marian MIHĂLCOIU din localitatea Cislău, Județul Buzău), ridicată din donațiile benevole ale enoriașilor și cu sprijinul familiei Costel și Marioara NAINER (NEAMȚU).

Cu această ocazie, cei doi distinși ierarhi, au preferat să meargă pe jos de aici până la biserică, aproape 2 km într-o impresionantă procesiune, însoțiți de diaconi, preoți și un număr mare de credincioși între care mulți tineri și copii, împreună cu o parte din cadrele didactice ale Școlii Sohatu.

Pe 11 mai 2003, Preasfințitul Părinte Damaschin, Episcopul Sloboziei și Călărașilor, alături de Preasfințitul Părinte Varsanufie, Episcop vicar al Arhiepiscopiei Bucureștilor, oficiază Sfânta Liturghie arhierească prilejuită de resfințirea lucrărilor de pictură și a troiței din lemn amplasată la intrarea în localitate pe partea dreaptă a drumului, de față fiind autoritățile locale și foarte mulți credincioși din localitate dar și din împrejurimi. I s-a acordat Preotului Paroh Gheorghe PALCĂU rangul de iconom stavrofor.

La venirea Părintelui Gheorghe PALCĂU la Parohia Sohatu, biserica se afla într-o avansată stare de degradare. Cu ajutorul Consiliului și Comitetul parohial și cu sprijinul enoriașilor, în special Vasile Ursei Ciotea, Petre Țăpoi, Voicu Ogică, Ion Chirazică, Ștefan Popescu Țirică, Titi Borobeică, Fănica Popologu, Niculina Piroșcă, noul paroh a inițiat și dus la îndeplinire ample lucrări de reabilitare, restaurare și consolidare a bisericii.

S-a reparat acoperișul bisericii și s-a pus tablă nouă galvanizată; au fost montate jgheaburi și burlane noi. S-au efectuat reparații capitale la exteriorul bisericii, aplicându-se tencuieli cu ciment și praf de marmură, s-a vopsit exteriorul bisericii cu vopsea lavabilă albă. Mobilierul interior (din lemn) al bisericii a fost și el revopsit.

S-a pavat interiorul bisericii cu gresie porțelanată, în 1996, s-a consolidat soclul bisericii, s-au refăcut, consolidat și asfaltat aleea și trotuarul din jurul bisericii, cu dale striate, s-au plantat pomi fructiferi și a reamenajat curtea bisericii, a împrejmuit cimitirul cu plasă de sârmă

https://biblioteca-digitala.ro

și stâlpi din beton, a construit un mic birou parohial, o magazie și un grup sanitar din prefabricate B.C.A.

S-a construit o clopotniță în cimitir, în 1997, din profile metalice cu ajutorul familiei Costel și Marioara NAINER, unde a fost transferat unul din cele două clopote ale bisericii.

S-a înlocuit vechea tâmplărie din lemn precum și ușile cu tâmplărie și uși tip P.V.C. de culoare maro și geam termopan, s-a reparat pervazul ferestrelor și ușilor, s-a dotat biserica cu patru aparate de aer condiționat și stație de sonorizare performantă, s-a restaurat și repictat biserica.

S-a obținut pe cale judecătorească dreptul de proprietate al Parohiei asupra terenului din curtea bisericii și asupra construcțiilor edificate pe acest teren, efectuându-se măsurători cadastrale și s-au intabulat în cartea funciară aceste drepturi de proprietate.

S-a ridicat în fața curții bisericii o troiță din lemn.

S-au cumpărat 7 policandre între care se distinge unul cu 50 de becuri amplasat în naos, candele, iconostase noi, sfinte vase aurite, sfeșnice, cruci de binecuvântare, suport pentru cădelnițe, cărți de slujbă, veșminte preoțești, covoare în Sfântul Altar și biserică.

Împrejurul bisericii au fost montate plăci striate din beton grena iar în curtea bisericii au mai fost construite două hote pentru arderea lumânărilor.

În pridvor s-a montat un pangar din lemn pentru vânzarea materialelor de colportaj.

În cursul anului 2009 s-au efectuat reparații curente și a fost zugrăvit din nou exteriorul bisericii cu vopsea lavabilă albă.

Amintim aici o parte din enoriașii care s-au implicat direct prin donații benevole și muncă voluntară la îndeplinirea acestor proiecte: Petre Țăpoi, Voicu Ogică, Ion Chirazică, Titi Borobeică, Florea Polite, cântăreț bisericesc, Nicolae Polite, Tudora și Marioara Stoian, Vangheluța Beșcăeru, Alexandru și Mihaela Toma, Mitu și Maria Sticlaru, Ion și Rița Buțulan Moșu, Oprea și Anastasia Văduva, Marin și Maria Nica, Tudor și Vangheluța Dragne, Vasile Ursei Ciotea, Niculina Piroșcă, Ursei Nicoleta Bolocan, Maria Popescu Barosanu, Niculina Chirimeacă, Fane Ghencea, Tudor Văduva, Ion și Floarea Dunuță, Elena și Alexandru Sandu, Floarea și Mitu Fieraru, Paraschiva Șerban, Ștefana Mihăiță, Paraschiva și Costică Buțulan, Filofteia Chiș, Maria și Iordan

https://biblioteca-digitala.ro

Călae, Costică și Cristina Brăneață, Ștefan și Floarea Chiatu, Marin și Leana Lulea, Dan și Rădița Lulea, Măriuța Sichi, Rada Chirimeacă Lincu, Didina Voinea, Gheorghe și Floarea Dunuță, Nelu Albu, Ilie și Stănica Ursei, Floarea Burlacu, Nicu și Mariana Nani, Polixița Mățărea, Rada și Alecu Albu, Mariana și George Manea, Dănescu Marina și Mihaela, Lixăndrina Deșcă, Costică și Mara Leluda, Leana Puștiu, Maria Bolocan, Mihail și Ana Odorog, Dorin și Georgeta Grandori, Petre și Ioana Neculcea, Marin și Rada Minu, Ștefana și Floarea Popologu, Culina Chinezu, Vasile și Stanca Ciolacu, Nicolae Terteliu Pacepa, Paraschiva Crăciunică, Marin și Dobrița Tănase, Gicu și Fănica Mulică, Domnica Nainer, Florea Zaharia Maciolea, Elena Cosma, Maniță Dumitrică, Nicu Vasalache, Paraschiva Lilă, Nicolae și Lixăndrina Eftimie, Floarea Malacu, Ștefan și Rada Terteliu, Ștefan și Ecaterina Parpalac, Ioana Brâncoveanu, Aurel Trâncă, Gabriel și Crisina Zoe, Ioan și Elena Iorgulescu, Cătălin și Alexandra Iorgulescu, George și Iuliana Scutaru, Marioara și Nicolae Pescaru, Viorica și Costică Stoica, Georgeta și Lidia Martac, Maria Grecu, Nastasia Tănase și Ioana Tănase.

Organizează anual pelerinaje, desfășoară o bogată activitate social-filantropică, asigură în Parohie derularea proiectului „Hristos împărtășit copiilor" a susținut referate în calitate de referent principal la conferințele misionar-pastorale în anii 1999, 2004 și 2010 în cadrul Protopopiatului Oltenița, a participat de două ori la emisiunea „Cuvânt pentru suflet" la Televiziunea Trinitas.

Din 2011, Părintele Paroh Gheorghe PALCĂU este responsabilul Cercului Pastoral Nr. 5, care include Parohiile Sohatu, Progresul, Prozanic, Vasilați, Nuci și Popești.

În primăvara anului 2012, cu sprijinul material direct al domnului Grigore DUMITRU, primarul Comunei Sohatu, a ridicat lângă clopotnița din curtea bisericii, un foișor din lemn acoperit cu tablă pentru organizarea meselor de hram și a unor slujbe religioase.

În luna iunie 2013, din fondurile proprii ale Parohiei, a fost montată o instalație de antiefracție și alarmă, în biserică și a fost recondiționată tabla acoperișului clopotniței din curtea bisericii.

În toamna anului 2008, Părintele Paroh Gheorghe PALCĂU a întocmit și înaintat spre avizare la Centrul Eparhial Episcopiei Sloboziei și Călărașilor documentația pentru construirea în curtea bisericii a unui

https://biblioteca-digitala.ro

imobil multifuncțional cu etaj, acesta urmând să servească drept casă parohială pentru preoții slujitori, birou parohial, bibliotecă creștină, sală de protocol pentru activități diverse (cateheze, activități culturale, mese de parastas), Centru socio-educațional de zi pentru copiii defavorizați ai Parohiei Sohatu.

Cu binecuvântarea Preasfințitului Damaschin, Episcopul Sloboziei și Călărașilor, pe temei nr.2177/2008, au început lucrările, care au avansat destul de greu, din lipsa fondurilor și din cauza faptului că mai întâi a trebuit a se clarifca pe cale judecătorească, situația din punct de vedere juridic a terenului și construcțiilor edificate pe terenul din curtea bisericii.

În prezent, din fonduri proprii, cu ajutorul donațiilor benevole ale binecredincioșilor creștini din parohie și de pretutindeni, s-a reușit să fie ridicată construcția la roșu, a fost acoperită cu țiglă din tablă și au fost montate ușile și ferestrele cu geam termopan, au fost aplicate tencuieli exterioare și interioare, a fost montată instalația electrică, precum și instalația sanitară și s-a efectuat racordarea la rețeaua de apă a comunei.

Tot din fonduri proprii s-a cumpărat și montat o fosă septică ecologică cu sistem de drenaj al apei menajere. În prezent o echipă de tineri constructori din parohie, formată din Cristian Urlă , Ion Ursei Bolocan, Ștefan Drăgulin și Laurențiu Mircea lucrează la finisajele interioare.

După finalizarea lucrărilor, casa parohială va fi sfințită și va intra definitiv în patrimoniul Parohiei Sohatu și al Episcopiei Sloboziei și Călărașilor.

Preotul Gheorghe Boierescu (ani de slujire la Sohatu: 1 mai 1995-1 februarie 1997).

A fost numit pe 1 mai 1995, pe postul de preot II, la Parohia Sohatu, la cererea sa, prin transfer de la Parohia Valea Stânii, Protoieria Oltenița.

S-a născut în satul Aprozi, nu departe de Sohatu. Este absolvent al Facultății de Teologie Ortodoxă București și a fost hirotonit preot de Preasfințitul Roman Ialomițeanul, Episcop Vicar al Arhiepiscopiei Bucureștilor.

În conformitate de ordinul Episcopiei Sloboziei și Călărașilor nr. 93/28.01.1997, se transferă la cerere în satul lui natal în Parohia Aprozi

https://biblioteca-digitala.ro

începând cu data de 1 februarie 1997, unde slujește în calitate de paroh și în prezent.

Preotul Olimpiu Drăgoicea (timp de slujire la Sohatu: 1 februarie – 15 iunie 1997).

La 1 februarie 1997, este transferat disciplinar din Parohia Aprozi în Parohia Sohatu, pe postul de preot II. Din păcate, el continuă și aici seria abaterilor neconforme cu misiunea de preot, drept pentru care, membrii Consiliului Parohial sesizează autoritățile bisericești superioare, fiind acuzat de alcoolism și comportament necorespunzător calității de slujitor al Bisericii.

În conformitate cu rezoluția Preasfințitului Părinte Nifon Mihăiță, de pe temeiul nr.1200/1997, se face cunoscut Parohiei Sohatu, că Preotul Olimpiu Drăgoicea, a fost suspendat din oficiu și beneficiu, începând cu data de 15 iunie 1997. Ulterior a fost depus din treapta de preot, conform hotărârii Consistoriului Eparhial.

Preotul Florin Trifon (ani de slujire la Sohatu: 2000-prezent).

Este numit în această parohie pe postul de preot II, în aprilie 2000, funcție pe care o deține și în prezent.

S-a născut la data de 27 septembrie 1972 în orașul Oltenița, din părinții Tudor și Victoria. Mai are doi frați.

A urmat cursurile primare la Școala Generală cu clasele I-VIII nr. 2 din Oltenița, între anii 1979-1987.

A absolvit, în 1991, cursurile Liceului Industrial Oltenița.

Este absolvent al Facultății de Teologie Ortodoxă Craiova, promoția 1999, cu lucrarea de licență la disciplina Drept bisericesc.

Hirotonit la 2 aprilie 2000 - diacon și la 8 aprilie 2000 - preot pe seama Parohiei Sohatu, Protopopiatul Oltenița. Pe data de 23 aprilie 2000 este instalat preot în Parohia Sohatu, de către Părintele Protopop Corneliu IROD.

A absolvit cursurile profesionale de definitivat în preoție, în anul 2007, și de promovare în anul 2012, la Facultatea de Teologie Ortodoxă București.

Din anul 2000 până în prezent este profesor suplinitor la catedra de Religie la Școala Sohatu.

La 11 mai 2003, a primit rangul de sachelar.

https://biblioteca-digitala.ro

DASCĂLI

Dascălii de la Biserica veche/ Bisericile vechi de lemn

Dascălul/ cântărețul **Mihai** fiul Preotului Radul, născut în 1790, cu citire de mijloc, neglobit, necăsătorit, român, numit la 18 iunie 1810.

Țârcovnicul/ paracliserul **Anghel** fiul Preotului Radul, născut în 1786, slab la citire, neglobit, necăsătorit, român, numit la 18 iunie 1810[316].

Dintre cântăreții bisericești din ultimii ani de existență ai unei biserici de lemn la Sohatu, izvoarele amintesc pe **Matei Ioniță**, urmat de **Nicolae Grigore**, ambii îndeplinind simultan funcțiile de cântăreți bisericești și de învățători la școală.

Dascălii actualei Biserici de zid, cu hramul Schimbarea la față

Lazăr Ștefănesu (după 1848-înainte de 1854)

Cunoscut și sub numele **de Lazăr sin Stan, țârcovnicul din Suhat**, care în cele din urmă a fost hirotonit și numit preot în 8 noiembrie 1854 fiind primul slujitor la Biserica Oborul Nou din București, Strada Avrig, Nr. 21.

[316] POPESCU, *op. cit.*, p. 78-79.

https://biblioteca-digitala.ro

În data de 12 iunie 1850, locuitorii cartierului Oborul Nou, în frunte cu evlaviosul ctitor Costache Deftulescu și soția lui, Anastasia, se hotărăsc să construiască o biserică, pe un loc donat de Grigorie Ghica Vodă. Binecuvântarea de a înființa o nouă biserica vine în data de 30 mai 1853, iar sfințirea locașului are loc în data de 18 septembrie 1854.

Primul preot slujitor în aceasta biserică a fost Lazăr, dascălul bisericii din satul ilfovean Suhatu. Acesta a fost hirotonit pe seama noii biserici în data de 8 noiembrie 1854. De la acest prim preot al bisericii și-a luat numele și strada din apropierea bisericii: Strada Popa Lazăr.

Lângă biserică, în dreapta pronaosului, se află o piatră funerară, așezată în anul 1854, sub care odihnesc osemintele ctitorilor.

De la zidirea ei și până astăzi, Biserica Oborul Nou a avut mai multe hramuri, după cum urmează: Sfântul Vasile cel Mare, Sfinții Împărați Constantin și Elena, Izvorul Tămăduirii și Adormirea Maicii Domnului. Astăzi, principalul hram se serbează în ziua de 21 mai, când Biserica îi prăznuiește pe Sfinții Impărați Constantin si Elena.

Biserica aceasta și astăzi este cunoscută sub numele de biserica Popa Lazăr de la numele primului ei preot, fost dascăl la Sohatu[317].

Urmează apoi cântărețul **Cristea/Hristea Iordache/Rădulescu** (ani de slujire la Sohatu: aproximativ 1848-aproximativ 1850).

Acesta primește darul preoției și slujește mulți ani la Parohia Tânganu, Județul Ilfov.

În istoria acestei Parohii, apare un Preot cu numele apropiat de cel al cântărețului: **Hristea** Radu/Rădulescu, din Tânganu. Acesta este menționat încă din 1850 ca slujitor la Tânganu, probabil mai întâi la mânăstirea care se desființează pe la 1853 și apoi în biserica din sat, cu hramul Adormirea Maicii Domnului, construită la 15 august 1853. Trece la Domnul în 1894 iar mormântul se afla în spatele Sfântului Altar în partea N-E[318].

Chiar dacă pare o diferență de nume, trebuie să știm că, pe vremea aceea, nu era un regim foarte bine reglementat în ceea ce privește numele de botez și numele de familie, așa cum este și azi, astfel încât, în ciuda

---

[317] http://www.crestinortodox.ro/biserici-manastiri/biserica-sfintii-constantin-elena-oborul-nou-67906.html.

[318] http://www.protoieriailfovsud.ro/church/biserica-parohiei-tanganu/.

https://biblioteca-digitala.ro

acestei aparente deosebiri de nume, este vorba despre una și aceeași persoană, după cum se va vedea și din alte izvoare.

În *Amintirile unui octogenar* despre Tânganu găsim consemnat:

Preoții satului erau doi: popa Neagu, pe care eu nu l-am apucat, şi popa Şerban. Aveau casele față în față, la capul satului dinspre biserică. Acest popă Şerban era oltean de felul lui, cum arăta după vorbă. Se spunea că oameni mai bătrâni din sat l-au cunoscut ca băiat tânăr vânzând bragă prin Oborul Bucureştilor. Ce școală să fi avut ca să ajungă preot în acest sat? Poate că urmase o școală așa-numită de grămătici, unde se învățau cântări bisericeşti şi rostul preoției. Deşi destul de bătrân atunci, el a mai trăit până după anul 1870.

După puțin timp în locul lui popa Neagu a venit în sat un al doilea preot tânăr, Cristea Rădulescu, din satul Suhatu, care şi el trebuie să fi urmat aceeaşi şcoală de grămătici. Acest preot avea o înfățişare plăcută; avea glas frumos, cânta frumos, citea frumos şi slujia frumos în biserică[319].

Într-un Condică-manuscris avem mai multe informații, de la Preotul Ioan Gr. Popescu, despre fostul dascăl de la Sohatu:

Preotul Hristea Radu Rădulescu, feciorul lui Radu Nicoară din satul Tânganu, rămas orfan de tată, împreună cu mama sa, Ilinca, recăsătorită cu Arvatu Nae, se mută în satul Sohatu unde a trăit pâna la căsătoria sa cu Ioana a lui Brighilă din satul Ulmeni, apoi împreună cu soția se mută la ruda lor, Preotul Nistor sau Lazăr[320]*, de la Biserica Sf(ântul). Elefterie, şi urmează cursuri de pregătire pentru preoție, după care vine, ca preot, pe seama satului Tânganu, satul său natal, şi locu*(i)*eşte în casa dăruită lui de Zuzea în preajma anului 1850.*

---

[319] C. SĂVESCU, *Biserica de la Tânganu, Amintirile unui octogenar*, în „Buletinul Comisiunii Monumentelor Istorice", Vălenii de Munte, fascicula 61, iulie-septembrie 1929, p. 111.

[320] Între preoții slujitori ai Bisericii Sfântul Elefterie găsim pe: Lazăr Nestor (ani de slujire:) 1890-1905 – 15 ani, după unii a fost hirotonit la 29.01.1874 (Preot Prof. Univ. Dr. Nicu MOLDOVEANU, Cartierul „Sf. Elefterie" - Cotroceni, Editura Basilica, București, 2012, p. 264). Deducem că este posibil ca dascălul Cristea/Hristea Iordache/Rădulescu ar fi putut sta la un anume Lazăr Nestor, pe vremea când acesta încă nu devenise preot, întrucât Hristea a fost hirotonit pe la 1850 iar Lazăr Nestor – la 1874.

https://biblioteca-digitala.ro

Dotat cu prestanță, voinic și renumit cântăreț, decedat în luna decembrie 1894, înmormântat lângă altar în dreptul Sf(intei). *Proscomidii.*

Unicul său fiu Paraschiv Popescu, începe cursurile la Seminarul Central din București în toamna anului 1870, se transferă la Seminarul Nifon Mitropolitul unde absolvește 3 clase numai, urmează apoi școala normală de sub direcția lui Barbu Constantinescu și, după povața tatălui său, funcționează ca învățător mai întâi la satul Fundeni-Gherassy și, de la 1880, la școala din Tânganu, de unde este pensionat la 1 aprilie 1915 pentru limită de vârstă. Fiica acestuia, cel mai mare dintre copiii săi, este preoteasa Alexandrina, soția mea (a Preotului Ioan Gr. Popescu, autorul rândurilor, n.n.) *decedată la 11 ianuarie 1953*[321].

În același document se arată grija Preotului Hristea față de Biserica din Tânganu:

Reparații: Între 1870-1873, biserica, (prin) *stăruința Pr*(eotului). *Hristea Rădulescu a fost învelită din nou cu tablă albă în locul șindrilei de către meșterul Manolache Nicoară, care a donat cea mai mare parte din ajutoare de la satul Sohatu, unde copilărise*[322].

Un alt preot-istoric, Părintele Dr. Gheorghe Badie, a subliniat că odată cu sfințirea noii biserici din Tânganu a fost hirotonit și primul ei preot, Cristea:

Primul preot hirotonit pe seama noii biserici parohiale a satului Tânganu, cu hramul Adormirea Maicii Domnului a fost popa Cristea din satul Sohat[323].

Aceasta sună foarte frumos (târnosirea făcută odată cu hirotonia primului slujitor) dar vine în contradicție cu rândurile de mai sus, unde se specifică anul 1850, ca an al venirii Părintelui Cristea ca preot în Tânganu, an consemnat și de izvoarele din Sohatu.

În continuare, același preot-istoric mai spune:

---

[321] *Condica Bisericii parohiale cu hramul „Adormirea Maicii Domnului" din Parohia Tânganu, Comuna Cernica-Tânganu, Județul Ilfov,* formular tipărit în anul 1936, partea scrisă de Preotul Ioan Gr. POPESCU în 17 martie 1953, 10 file, față și verso, fila 7, față și verso.

[322] Ibidem, fila 8, față.

[323] Preot Dr. Gheorghe BADIE, *Contribuții la Monografia Mânăstirii Tânganu*, manuscris dactilografiat, legat în coperți, aflat în posesia Bisericii Adormirea Maicii Domnului din Tânganu, fără an, 37 pagini, p. 25-26.

https://biblioteca-digitala.ro

Popa Cristea era fiul lui Radu Nicoară și al Ilinchei, care venise din Ardeal, probabil din vremea Răscoalei lui Horia, Cloșca și Crișan, (la) 1784. Noi credem că venise(ră) aici după 1800. Ilinca, soția lui Nicoară, a rămas văduvă cu 3 copii și s-a recăsătorit la Sohat(u). Aici a crescut Cristea, viitorul preot. A fost hirotonit la 15 aug(ust). 1853 și a păstorit până la 1894, când a murit[324].

Nu este singura mărturie despre Părintele Cristea, după cum citim:

Localnicii (din Tânganu, n.n.) *nu știu nimic despre mormântul lui Radu cel Frumos. Cât despre cele două pietre, de la puțul din spatele școlii, nu au nici o cunoștință că ar fi pietre funerare. Acum vreo 12 ani în urmă am putut să aflu, din gura mai multor bătrâni octogenari în frunte cu bătrânul Preda Bălae din Tânganu, că ei din copilărie își amintesc că aceste pietre s-au adus aici din tinda bisericii vechi a mânăstirii, de către popa Cristea (sau din porunca lui)*[325].

Preoteasa Ioana Rădulescu a decedat la 7 octombrie 1895, în vârstă de 59 de ani, lăsând în urmă un singur fiu, după cum scrie pe crucea sa aflată lângă cea a Preotului Cristea/Hristea Rădulescu, lângă Biserica din Tânganu.

Radu Popescu (ani de slujire la Sohatu: 1864-1895)

Este fiul lui Dobre (Popescu), Preotul și constructorul bisericii de zid.

Numele lui este menționat în *Liste de preoți din 1865*, alcătuite de V.A. Urechia (*Manuscrisul românesc 324*), la filele 285 verso și 286 față, poziția 199: (Paracliser) *Radu sin Preotu Dobre, idem* (=cu actu).

Dumitru Popescu (ani de slujire la Sohatu: 1891 și 1895)

Este fiul Preotului Radu Duhovnicul (ani de slujire 1876-1882). A fost paracliser (care era echivalent cu cântărețul II) angajat din 1891 și a întrerupt activitatea pentru satisfacerea serviciului militar iar apoi s-a reangajat pe postul de cântăreț II la 15 mai 1895, punându-se în indisponibilitate Florea Petrescu, din același post, din cauza unor comportări necuviincioase.

În 1895 avea un copil și mama văduvă.

Gheorghe Dumitrescu/Dumitru (ani de slujire la Sohatu: aproximativ 1865-1897)

---

[324] Ibidem, p. 26, nota 57.

[325] Ibidem, p.33.

https://biblioteca-digitala.ro

Numele lui apare în lista în *Liste de preoți din 1865*, alcătuite de V.A. Urechia (*Manuscrisul românesc 324*), la filele 285 verso și 286 față, poziția 199: (Cântăreț 2) *Gheorghe sin Dumitru, cu actu.*

La 1897 Părintele Protopop Iconom Chiriac Bidoianu atrăgea atenția Părintelui Nicolae Petrescu că se plânsese deseori verbal și oficial de dascălul Gheorghe Dumitrescu, că e neglijent și că nu-și îndeplinea datoriile, deși cu alte ocazii se arătase mulțumit de dânsul. Părintele Paroh trimisese un proces-verbal cu demiterea lui Gheorghe Dumitrescu și înlocuirea lui cu fiul cucerniciei sale, care era minor.

La 24 septembrie 1897, Părintele Paroh și epitropul constatau neglijența în serviciu a cântărețului Gheorghe Dumitrescu și lipsa acestuia la post în perioada 6 iulie-6 august 1897, cerând înlocuirea lui din postul de cântăreț I cu cântărețul II Florea Petrescu și recomandau ca paracliser sau cântăreț II pe Ion V. Popescu Nicolescu.

În 1902, în Biserica satului Sohatu slujeau 2 preoți și 2 cântăreți[326].

Drăghici Petre Popa (ani de slujire la Sohatu: în 1908)

S-a născut la 8 septembrie 1886 din părinți plugari, țărani români, din Comuna Sohatu. Școala primară în comuna natală, absolvită la 5 iulie 1901, cu media 7,37. Era cântăreț fără școală, cu practică tradițională, numit provizoriu la 1 ianuarie 1908.

La 1909 epitrop ales era Nica N. Ursei iar epitrop numit era Ioan D. Polite.

Florea Petrescu (ani de slujire la Sohatu: 1894-1940)

S-a născut la 24 iunie 1876 din părinți plugari, țărani români, din Comuna Sohatu. Școala primară în comuna natală, absolvită la 18 august 1891, cu media 8,50. A fost numit la 1894. Era cântăreț fără școală, cu practică tradițională, întărit la 12 octombrie 1900. Era asimilat cu școala de cântăreți. A cumpărat unele obiecte bisericești.

La 27 martie 1900, un document din Arhiva parohială preciza că Florea Petrescu arăta nesupunere, neglijență și lipsise în perioada 19-25 martie 1900. Era tatăl epitropului Florea.

La 19 august 1908 au avut loc alegeri de Consiliu comunal. Pe una din listele de candidați figura și dascălul Florea Petrescu[327].

---

[326] LAHOVARI, BRĂTIANU, TOCILESCU, *op. cit.*, vol. V, București, 1902, p. 447.
[327] B.J.A.N. ILFOV, Fond Prefectura Județului Ilfov, *Dosar nr. 105/1908*.

https://biblioteca-digitala.ro

La sfârșitul lunii iunie a anului 1920, cântărețul Florea Petrescu adresa o reclamație privitoare la deschiderea unui drum/ unei străzi în Comuna Sohatu. Pentru a se opune acestei acțiuni de utilitate publică, locuitorul Florea Petrescu cotropise locul comunei și-l îngrădise.

La 1 mai 1920, Florea Petrescu a refuzat să participe la cercetarea provocată de sesizarea sa, plecând încă de dimineață din Comună, deși i se pusese în vedere să fie de față.

Mulțimea s-a deplasat la fața locului. Cântărețul atașase la cererea sa o pretinsă petiție a unor locuitori care s-ar fi opus deschiderii acelei străzi. Cei nominalizați acolo nu recunoșteau că ar fi semnat vreodată așa ceva iar semnăturile/*tragerea cu degetul* prezentau/prezenta *o identică asemănare*.

Partea de loc unde este proiectat să se facă această stradă este situată pe urma unui vechi șanț comunal, despărțitor de proprietăți între vecini. D-l Petrescu are grijă ca în fiecare an să sape acest șanț de unde aruncând pământul pe locul său, se întinde mereu câte 7-8 palme pe linie dreaptă în proprietățile vecinilor.

Se expunea să fie sfâșiat de oameni.

(...) este un jelbar ordinar, om necugetat și se poartă foarte rău cu populația.

(...) această stradă era de mult în proiect. Autoritatea comunală m-a informat că în (1)916, fostul primar Nicolae Tănase Zaharia, care a murit în război, a făcut într-adevăr o încheiere comunală în această privință, dar întrucât acest act nu se găsește în arhiva Primăriei, nici în arhiva Administrației Județene de la Prefectură, afirmațiunea este lipsită de orice temei și deci nu se poate lua în seamă.

Florea Petrescu provoca anchete zadarnice. *Căci dacă în ipoteza, pentru a se dovedi că această convingere este dreaptă, i s-ar cere actele de proprietate pe baza cărora stăpânește astăzi terenul pe care se află armanul său, care este situat în afară de zona satului și pe la spatele căruia toată populația cere să se deschidă această stradă, pentru interesul public, dânsul nu ar mai avea nici un cuvânt să se plângă că este păgubit, deoarece nu poate produce nici un act, ș-atunci rămâne a fi tras el la răspundere, fiind un om cu reputație dubioasă*[328].

La 23 iulie 1923 adresa Prefecturii Județului Ilfov o petiție prin care cerea cercetarea cazului său în ceea ce privea unele datorii față de

[328] B.J.A.N. ILFOV, Fond Prefectura Județului Ilfov, *Dosar nr. 147/1920*.

https://biblioteca-digitala.ro

Percepția Circumscripției II Sohatu, datorii pe care dânsul susținea că le achitase. Confirma că era cântăreț al bisericii locale de 30 de ani, pozând în bugetar, deci de neimpozat.

Răspunsul Primăriei a fost promt: *Cele reclamate de domnia sa nu sunt juste*. Dascălul bisericii avea *locuri cu chirii și moară*. Nu prezentase chitanța de plată a islazului. Atenționarea pentru Prefectură era că Florea Petrescu erau un rău contribuabil care folosea trucuri pentru a nu plăti. Ca atare, reclamația sa a fost catalogată ca neîntemeiată[329].

A avut trei copii: Dumitru, Florea și Constantin.

A fost pensionat la 1 aprilie 1940.

După pensionarea lui strana a fost servită de practicanții **Ioniță Dănescu** și **Toma Fl. Popescu**.

Marin I. Polite Dobre (ani de slujire la Sohatu: 1921-1959)

În actele bisericii apare cu numele Marin Ion Dobre. S-a născut la 19 septembrie 1895, în Sohatu, din părinții Ion și Constantina Polite Dobre și 5 clase primare.

Aparținea Cercului militar teritorial Ilfov, cu gradul de caporal, la Cavalerie contingentul 1917/1918. A fost pe front între 1916-1919. Nu a fost rănit dar a fost decorat cu Crucea Comemorativă 1918/1919 și Victoria României. Între 1940-1941 și 1943-12 iulie 1944 a fost mobilizat în interior la partea sedentară.

A fost numit, la 1 noiembrie 1921, practicant asimilat/echivalat prin examenul din 1931 cu absolvenții Școlii de cântăreți, cu patru gradații. Între decembrie 1921-1940 a fost cântăreț II, apoi, după 1940, pe postul I de cântăreț, ajutat de practicanții **Ioniță Dănescu** și **Toma Fl. Popescu**.

Iese la pensie în 1959.

A avut cinci copii: Ștefan, născut la 10/12 februarie 1923, muncitor agricol; Margareta, născută la 15 octombrie/2 noiembrie 1924, casnică; Aurica, născută la 28 septembrie/ 25 octombrie 1926, casnică; Niculae, născut la 8/20 octombrie 1928 și Florea, născut la 9/16 mai 1935; toți absolvenți al cursului primar cu 4 clase. Soția sa a fost Ioana, născută Vasile R. Popescu, casnică.

A avut casă de locuit, 10/12 ha teren arabil și inventar agricol.

---

[329] B.J.A.N. ILFOV, Fond Prefectura Județului Ilfov, *Dosar nr. 24/1923*.

https://biblioteca-digitala.ro

A luat parte la opera de ajutorare a înfometaților din cauza secetei din anii 1946 și 1947, contribuind cu obolul în natură, cu mijloace de transport în vederea colectării și cu asistența personală la distribuire. A contribuit la îmbrăcarea și ajutorarea orfanilor, infirmilor și văduvelor în cadrul Comitetului parohial de ajutorare în 1946, 1947 și în alte cazuri în cadrul activităților parohiale. Poseda o mică bibliotecă religioasă.

Ion D. Polite a fost epitrop numit de Guvern din 1919. Era un om cu știință de carte.

Ion D. Radovenianu a fost epitrop ales de enoriași, pe periodul 1919-1924. Era un om cu știință de carte.

Ioniță Dănescu (practicant din 1932-după 1946)

A fost înscris la examenul de practicanți pentru asimilarea cu cântăreții bisericești, dar nu s-a prezentat pentru a face loc lui Toma Fl. Popescu pentru ocuparea postului vacant de cântăreț. Locuia în apropierea bisericii.

În anul 1955 Părintele Postovanu a participat la lucrările de recensământ alături de **Sterea D. Găman**, de 33 ani, care era trecut în acte drept dascăl la biserică[330].

Toma Fl(orea). Popescu (ani de slujire la Sohatu: 1945-1981, apoi onorific până în 2008)

S-a născut la 6 aprilie 1913, în Comuna Sohatu, din părinții Florea V. și Marina. Avea 4 clase primare. S-a căsătorit la 2 februarie 1935, în Sohatu, cu Maria, născută Cristea N. Malacu, având părinții: tatăl – agricultor și mama – casnică. Dânsa absolvise 5 clase primare și avea 2 ha teren arabil. Împreună au avut o fată: Margareta, născută la 20 iulie 1939.

Din punct de vedere militar aparținea de Cercul teritorial militar Ilfov, Unitatea de Cavalerie a Regimentului 4 Călărași cu schimbul, cu gradul de soldat. A fost mobilizat între 1 aprilie 1941- 11 februarie 1943 și pe front între 25 martie 1944-9 martie 1945. A fost rănit și decorat cu decorația *Sovieticii și Românii*.

La 1952, cu puțin înainte de Colectivizare avea 1,5 ha teren arabil. Locuia în *partea cea depărtată* (de biserică) *a Parohiei*.

---

[330] B.J.A.N. ILFOV, Fond Prefectura Județului Ilfov, *Dosar nr. 2/1955-1956*.

https://biblioteca-digitala.ro

S-a prezentat la examen de asimilare în 1 octombrie 1945, obținând următoarele note: la Practica Liturgică 6, la Cântare practică 5, la Catehism 7, la Istoria țării 6, la Geografia țării 6, media generală 6.

A luat parte la opera de ajutorare a înfometaților din cauza secetei din anii 1946 și 1947, contribuind cu obolul în natură și cu mijloace de transport.

A fost numit în 15 martie 1946 pe postul II de cântăreț bisericesc, iar în anul 1959, după pensionarea lui Marin I. Polite Dobre, trece pe postul I de cântăreț. A activat până în anul 1981, când este pensionat, apoi onorific până în anul 2008, când, la venerabila vârstă de 95 de ani, trece la cele veșnice la 18 martie.

Florea M.I. Polite (ani de slujire la Sohatu:1981-2004)

S-a născut la 16 mai 1935. Era fiul lui Marin I. Polite Dobre.

Din 1 septembrie 1974 a fost angajat ca îngrijitor vacant.

Este numit în anul 1981 pe postul de cântăreț bisericesc calificat, în locul lui Toma Popescu, care este pensionat. A activat la strana bisericii până în anul 1997 când se pensionează. A decedat pe 21 decembrie 2004. A fost ajutat la strană de fratele său Niculae Polite.

Niculae M.I. Polite (ani de slujire la Sohatu: 1971-2008)

S-a născut la 19 octombrie 1928. La 10 mai 1971 cere un certificat de Botez pentru a servi la examenul de asimilare ce avea să se țină în iunie 1971. La 20 decembrie 1973, cerea eliberarea unei adeverințe prin care să se constate că a făcut practică și e în drept a se prezenta la examenul de asimilare pentru cântăreți practicanți. A decedat la 3 martie 2008.

Titel Teșcoi (necalificat, activează cu anumite intermitențe din 1995, până în aprilie 2012)

În prezent continuitatea stranei și cântarea omofonă este asigurată de **Marin Mihăilă (Chirazică)**, epitrop casier, și **Sandu Alexandru**, consilier bisericesc, ajutați de un grup de enoriași dintre care amintim pe Ștefan Popescu, Constantin Măinea, Gheorghe Cojanu, Gheorghe Marin, Iordan Călae, Constantin Stoica, Viorica Stoica, Mihaela Toma, Stănica Ursei, Dumitra Popa, Vangheluța Dragne, Anastasia Văduva, Maria Bolocan, Niculina Piroșcă, Ioana Mihăilescu, Didina Voinea, Georgeta Martac și Mara Leluda.

https://biblioteca-digitala.ro

PĂMÂNTURILE

De-a lungul timpului, Biserica parohială de la Sohatu a primit mai multe donații constând în terenuri:

1) 20 ari reprezentând curtea bisericii; loc dat în 1848.

2) Biserica a fost împroprietărită în anul 1864 cu 17 pogoane/ 8,50 ha, teren în câmp, în folosința personalului. S-au cotropit de obștea satului 4 pogoane/2ha.

Din terenurile cu care au fost împroprietăriți locuitorii în 1864, se lăsase împrejurul satului pentru islaz câte un pogon de la fiecare locuitor iar din lotul bisericii - 3 pogoane (câte un pogon de la preotul paroh și cei doi cântăreți).

La 1894, sătenii au împărțit islazul între ei și nu au ținut socoteala de partea de islaz ce era scăzută din sesia parohială și nici preotul paroh de atunci nu a militat pentru recuperarea acelui lot. Un alt pogon s-a cotropit prin împingerea hotarului. De la vecini nu se putea revendica căci și ei aveau lipsă.

Astfel, au rămas doar 13 pogoane/6,50 ha în câmp. La 1925, 9 pogoane le folosea preotul, 4 – cântărețul.

3) Între locurile de casă ale locuitorilor împroprietăriți la 1879, s-a dat pentru slujitorii bisericii 3 pogoane/ 1,5ha, în vatra satului, în 3 trupuri a câte 50 ari.

2 pogoane/1ha au/a fost cotropit/e în 1885 de 2 locuitori: Florea Nica Bran și Dumitru Gh. Ciripială, care și-au construit case pe acele

https://biblioteca-digitala.ro

loturi, la îndemnul primarului de atunci și care, ulterior, au aparținut moștenitorilor acestora.

Deci au rămas din 1879, 50 ari în vatra satului în folosința parohului. Din acest loc s-au cotropit de către vecini 195 m². Astfel de la 1879 s-au mai păstrat doar 4805 m².

4) Biserica mai avea în câmp un teren de 50 ari pentru cimitir, dat prin Legea din 1879, nefolosit ca cimitir, ci arendat în folosul Casei Bisericii/Ministerul Cultelor sau al bisericii.

5) Din islaz, s-a lăsat în 1894 de către locuitori un pogon și jumătate/ 75 ari loc pentru cimitir. Acest teren s-a folosit pentru scopul destinat. Măsurat în 1925 cimitirul mai avea 62 ari, împrejmuiți cu uluci de scândură, aproape învechită.

6), 7) Biserica a fost împroprietărită în anul 1921 cu 2 pogoane/1ha: un teren de 50 ari în apropierea satului Sohatu, pentru cimitir, și un teren de 50 de ari în vatra nouă de sat, pentru casă parohială. Primul teren nu s-a utilizat ca cimitir. Ambele loturi s-au arendat în folosul bisericii.

***

Terenurile Parohiei Sohatu, după măsurătoarea cadastrală și planul cadastrului la comisiunea cadastrală care a lucrat la Sohatu în 1940, erau următoarele:

1) 1709 m², curtea bisericii.

2) Din terenul dat în câmp la 1864, s-au măsurat două loturi: 3ha, 6453 m² și 3ha, 2413 m², rezultând un total de 6ha, 8866 m². Aceste pământuri se aflau în partea de răsărit, la o depărtare de 2 km de sat, cu următoarele vecinătăți, în 1921: Ciripială la est, Stoica Ghilibac la vest, moșia Statului la nord (expropriată la 1921) iar la sud cu laturile după moșia Rasa Prosanichi(u).

3) Teren dat la 1879: 4805 m², loc în vatra satului, pentru casa parohială, cu următoarele vecinătăți în 1921: la nord: drumul, la est: Florea Nicu Bran, la sud: Radu Stoica, Neculae Stoica și Constantin Gh. Târțău, la vest: terenul lăsat școlii.

4) Teren dat în 1879, loc în câmp pentru cimitir, la Rasa: 5128 m², trecut în plan din eroare 1ha, 128 m².

5) Din islaz, terenul lăsat în 1894 de către locuitori pentru cimitir unde se îngropau morții: 6858 m².

https://biblioteca-digitala.ro

6), 7) Din terenurile cu care a fost împroprietărită biserica la 1921: 4795 m², loc cimitir lângă cimitirul de atunci și 5009 m², loc de casă parohială în locurile satului nou.

La 1948, 1949, 1950, 1951, 1952 parohia avea aceleași terenuri trecute în acte cu foarte mici diferențe față de 1940: 1) 1709 m² – curtea bisericii, 2) 6,90 ha teren arabil – sesie parohială, 3) 4805 m² – loc de casă parohială, în folosința parohului, 4) 5100 m² loc dat în 1879 pentru cimitir, în 1948 se arenda în regie, 5) 6853 m² – cimitirul, 6) 4800 m² loc de cimitir, în 1948 se arenda în regie și 7) 5000 m² loc de casă parohială, în 1948 se arenda în regie.

***

La 4 iulie 1949, Gheorghe Mihai Țungună, zis Dincă, din Comuna Sohatu, a întocmit un Testament prin care lăsa bisericii suprafața 4,9400 ha teren arabil, situat pe teritoriul Comunei Sohat.

Această donație urma să intre în stăpânirea Bisericii după moartea soției defunctului, Maria Gh. M. Țungună, care rămânea uzufructuara terenului pe timpul vieții sale.

La 2 octombrie 1949, Consiliului Parohial al Bisericii Parohiei Sohatu a luat act de acest Testament, primind legatul lăsat de Gheorghe Mihai Țungună și obligându-se să ceară Autorității tutelare, Sfânta Arhiepiscopie a Bucureștilor, înaltă aprobare.

În realitate, date fiind evenimentele istorice ulterioare, legate de înființarea C.A.P.-urilor, Biserica din Sohatu n-a intrat niciodată în posesia acestei donații.

***

La 6 august 1950, într-o adresă către Comitetul Provizoriu al Comunei Sohatu, Plasa Budești, Județul Ilfov, Părintele Constantin Gr. Popescu dona pentru înființarea Colectivului din Sohatu sesia parohială:

Luând cunoștință de înființarea Colectivului agricol din această comună și în vederea realizării lui, în urma convorbirilor cu dumneavoastră, am luat personal hotărârea ca Parohia să procedeze la cedarea sesiei parohiale către M(inisterul). Agriculturii în scopul de a fi afectate Colectivului.

Pentru aceasta am luat măsura de a fi convocat Consiliul parohial, singurul organ competent după Statutul Bisericii Ortodoxe Române de a

https://biblioteca-digitala.ro

dispune de averea Bisericii, pentru Duminică, 13 august 1950, orele 14 p.m., în vederea încheierii cuvenitului proces-verbal de cedare.

Sesia parohială are o cuprindere de aproximativ 7 (șapte) ha și este situată în partea de răsărit a satului, compusă din 2 trupuri separate prin drum, provenind din împroprietărirea din 1864.

Celelalte terenuri ale Parohiei: unul pentru biserică, altul pentru casă parohială și două pentru cimitir, urmează a rămâne Parohiei pentru cazurile pentru care au fost afectate.

Paroh/ Pr(eot). *C*(onstantin). *Gr. Popescu*

Odată cu cedarea sesiei parohiale către Colectiv, apar în actele bisericii, din 1951, știri despre *Contribuțiuni pentru salarizarea personalului* iar mai târziu *Contribuția benevolă* pentru ajutorarea bisericii. De asemenea apar chitanțiere speciale pentru aceste fonduri, formulare din ce în ce mai multe, odată cu trecerea anilor.

Biserica parohială Sohatu, asemenea tuturor bisericilor parohiale ortodoxe românești din acea perioadă, avea nevoie de aceste venituri pentru a le înlocui pe cele vechi, rezultate din exploatarea pământului, fie direct de slujitorii ei, preoți și diaconi, ca un fel de salarizare precum și indirect, prin arendarea celorlalte terenuri, pentru nevoile administrative ale Parohiei.

Procesul de cedare „benevolă" a pământurilor bisericii către Colectiv a durat între anii 1950-1953, după cum reiese din dosarul *ȘEDINȚE ȘI PROCESE-VERBALE. 1950-1958,* din care spicuim:

(...) *Luând act de propunerea Preotului Paroh Constantin Popescu, prin care C(ucernicia). Sa ne declară că întrucât C(ucernicia). Sa având pământ arabil în proprietate și urmând să predea întreaga cantitate de cereale ce recoltează de pe sesia parohială ce-i revine, și înțelegând să vină în ajutorul personalului bisericesc, din care o parte sunt nesalariați, înțelege să cedeze anul acesta folosința părții de sesie ce-i revine, urmând ca această parte să se împartă între Preotul P(antelimon). Postovanu și cântăreți în modul următor:*

Din sesia de 7 ha: a) Pr(eotul). P(antelimon). Postovanu își va completa partea de sesie până la 3,50 ha. b) Cei doi cântăreți, Marin I. Dobre și Toma Popescu, restul de 3,50 ha.

https://biblioteca-digitala.ro

Astfel, partea de sesie a C(ucernicului). Pr(eot). C(onstantin). Popescu se împarte egal între Pr(eotul). P(antelimon). Postovanu și cei doi cântăreți.

În cazul când C(ucernicia). Sa Pr(eotul). Postovanu și cei doi cântăreți nu vor fi de acord cu această cedare în modul arătat mai sus, această parte de sesie se va munci de Consiliul parohial în folosul bisericii, cu respectarea obligațiunilor de predare a cotei conf(orm). dispozițiunilor legale./ Paroh Pr(eot). C(onstantin). Gr. Popescu. (Proces-verbal din 12 martie 1950)

(...) Având în vedere hotărârea Consiliului din 12 martie (anul) curent. Având în vedere că Preotul Pantelimon Postovanu renunță a lua 3,50 ha din sesia parohială, ca să nu fie încadrat la cota de colectare cu cei ce trec peste 3 ha – 5 ha./ Consiliul hotărăște

Preotului Pantelimon Postovanu să i se dea 3 (trei) ha din sesia parohială spre folosință pe 1950 din care are semănat cu grâu 1 ha.

Cântăreților să li se dea 2 ha și 50 arii pentru cultura de primăvară întrucât pot să-l munciască propriu având inventar agricol iar 1 ha și 50 arii care este semănat cu grâu de Preotul Paroh C(onstantin). Gr. Popescu să rămână a-l recolta C(ucernicia) Sa pentru Biserica Parohiei cu respectarea predării cotei integrale la colectură conform dispozițiunilor legale pentru ... . (Proces-verbal din 16 aprilie 1950)

(...) Consiliul/ Având în vedere adresa Nr 14 din 6 august 1950 a Parohiei Sohat către Comitetul Provizoriu al Comunei Sohat./ Având în vedere ordinul Sf(intei). Patriarhii cu Nr. 334, din 18 Martie 1949, prin care ni se face cunoscut că Sfântul Sinod al B(isericii). O(ortodoxe). R(omâne). a dat consimțământul de a pune la dispoziția Statului terenurile agricole aparținând organizațiilor bisericești pentru a fi puse în folosul întregii obști./ Având în vedere sfaturile date de (Prea) Sf(inției). Chiriarhi prin Prea Cucer(nicul). Protoiereu către C(ucernicii). Preoți ai Plășii Budești. Având în vedere convorbirile directe avute de C(ucernicul). Preot Paroh cu organele Comitetului Provizoriu local și cu al Organizației P.M.R.

Considerând că Biserica și Preoții ei trebuie a se situa în fruntea inițiativelor de interes social/ Că, deci, este de datoria Bisericii și a preoților de a încuraja opera de socializare a agriculturii și a contribui la formarea Colectivului Agricol local, nu numai cu sfatul ci și cu fapta, spre a fi un bun exemplu pentru toată țărănimea muncitoare./ Având în vedere că celelalte terenuri ale Parohiei și anume: un loc pentru biserică,

https://biblioteca-digitala.ro

un loc pentru casa parohială și două locuri pentru cimitir, în suprafață de câte 50 arii fiecare, au o afectație specială/ Hotărăște/ Parohia Sohat să cedeze terenul loc arabil de sesie parohială în suprafață de aproximativ 7 ha compus din două trupuri separate între ele prin drum, provenind din împroprietărirea de la 1864, Ministerului Agriculturii, pentru a fi afectate înzestrării Colectivului Agricol.

Celelalte terenuri, așa cum s-a specificat mai sus, rămân Parohiei pentru scopurile pentru care au fost afectate./ Însărcinează pe Pr(eotul). Paroh a înainta prezentul Proces-Verbal către organele bisericești superioare./ Paroh Const(antin). Gr. Popescu./ membrii Consiliului Parohial/ S-a refuzat semnarea de către membrii prezenți sub motiv că nu sunt în majoritate/ Paroh C(onstantin). Gr. Popescu (Proces-verbal din 13 august 1950)

(...) *Asupra terenurilor bisericești s-a hotărât ca plusurile de sesie, în suprafață de 2 ha, să fie date spre cultivare după cum urmează: a) Pr(eotului) C(onstan)tin. Gr. Popescu – 0,50 ha, b) Pr(eotului). Pant(elimon). Postovanu – 0,50 ha, c) Toma Popescu – 0,50 ha, d) Tudor St. N. Radu – 0,50 ha, urmând ca fiecare să dea Cassei Bisericei suma de 1000 (una mie) lei*. (Proces-verbal din 1 aprilie 1951)

(...) Având la ordinea de zi situația sesiei parohiale și cedarea ei către Stat.(...) Întrucât sesia parohială a rămas în folosința Preot(ului) Pantelimon Postovanu și a cântăreților Marin I. Dobre și Toma Popescu, conform Proceselor Verbale ale Consiliului Parohial din 12 Martie și 16 Aprilie 1950, și care au înțeles a continua folosința sesiei până în prezent, Consiliul Parohial nu a putut lua nici o hotărâre care să le constrângă dreptul de folosință.

În urma petiției Preotului Pantelimon Postovanu și (a) cântăreților Marin I. Dobre și Toma Popescu, prin care declară că înțeleg să renunțe la folosirea sesiei parohiale în vederea înlesnirii formelor de cedare, petiție ce este înregistrată la Nr. 8 din 15 Septembrie 1952, parohia a făcut cunoscut Ministerului Agriculturii că ține la dispoziția Statului, întregul pământ al parohiei cu adresa Nr. 8 din 15 Septembrie 1952 înregistrată de Minister sub Nr. 4106 din 20 Septembrie 1952.

Totodată face cunoscut celor trei deținători ai sesiei că Parohia neposedând nici inventar agricol, nici sămânța necesară și nici nu are fonduri în acest scop, bugetul Parohiei nu permite asemenia cheltuieli și

https://biblioteca-digitala.ro

nici prevedere bugetară nu are pentru a putea trece la preluarea pe seama Instituției a culturii terenurilor.

Consiliul, având în vedere cele de mai sus,/ Hotărăște/ 1) Ia act de petiția Preot(ului). Pantelimon Postovanu, Marin Ion Dobre și Toma F. Popescu./ 2) Dispune ca terenurile să rămână mai departe în folosința celor trei deținători de până în prezent, până la preluarea definitivă de către Stat.

Preotul Paroh va face intervenție la Sfatul Popular aducându-i la cunoștință hotărârea Consiliului. (...) Marin I. Dobre și Pr(eotul). P(antelimon). Postovanu prezenți, au refuzat semnarea prezentului Proces-Verbal/ Paroh Pr(eot). C(onstantin). Gr. Popescu. (Proces-verbal din 28 septembrie 1952)

(...) Se deschide ședința având ordinea de zi renunțarea la terenurile agricole ale Parohiei, în folosul Ministerului Agriculturii pentru Sectorul Socialist./ Preotul paroh ne citește comunicarea cu Nr. 555327 a Ministerului Agriculturii – Serviciul Inventarierei și Evidenței Bunurilor – ca răspuns la adresa parohiei cu nr. 8 din 15 Sept(embrie). 1952 ca renunțarea la teren să fie însoțită de încheierea Consiliului Parohial prin care să hotărască renunțarea la teren.

Având în vedere că Ministerului Agriculturii s-a trimis cu adresa parohiei Nr. 12 din 14 octombrie 1952 o copie a încheerii Consiliului Parohial din 28 Sept(embrie). 1952 prin care se arată că Parohia renunță la întregul teren agricol ce posedă spre a fi pus la dispoziția Statului și care adresă a fost înreg(istrată). la Ministerul Agriculturii sub Nr. 245045/952.

Având în vedere cele de mai sus, Consiliul Parohial/ decide:/ Renunțarea la întreaga avere agricolă ce posedă parohia punând-o la dispoziția Statului – Ministerul Agriculturii – pentru a fi afectată diferitelor trebuințe agricole ale Sectorului Socialist.

Această avere agricolă se compune din 7 ha teren dat la 1864; 0,50 ha teren în câmp dat la 1879 și din 1,50 ha teren intravilan în trei trupuri dat pentru casă parohială, biserică și cimitir în 1979 și 1921. Asupra acestor din urmă terenuri va decide Ministerul Agriculturii ce se va face cu ele. (...) Preot P(antelimon). Postovanu refuză semnarea. (Proces-verbal din 11 februarie 1953)

(...) Preotul paroh aduce la cunoștința adunării generale că în repetate rânduri Patriarhia a sfătuit pe preoți să pună la dispoziția Statului

https://biblioteca-digitala.ro

pământurile parohiilor./ Sfatul Popular Comunal a solicitat parohiei atât în 1950, cât și în 1951 să-i pună la dispoziție sesia parohială.

În urma renunțării la folosință de către Pr(eotul). P(antelimon). Postovanu și cântăreții Marin I. Dobre și Toma Popescu care foloseau sesia parohială conf(orm). proc(eselor) verbale ale Consiliului Parohial din 12 martie și 16 Aprilie 1950, și în urma apariției H(otărârii). C(onsiliului de). M(iniștri). 308/953, Consiliul Parohial a luat măsura să se cedeze întreaga avere arabilă a parohiei Statului, făcându-se și formele necesare conf(orm). H.C.M. menționată.

Sfatul Popular a comunicat și s-a aprobat trecerea în proprietatea Statului a terenurilor oferite de parohie. (...) Adunarea Parohială cu unanimitate de voturi, văzând raportul Preotului paroh, procesele verbale din 28 Sept(embrie). 1952 și 11 feb(ruarie). 1953 ale Consiliului Parohial, oferta parohiei către Ministerul Agriculturii Nr. 5 din 15.II.953 înreg(istrată). La Sfatul popular al Com(unei). Sohatu și confirmarea ... de către Sfatul Popular a cesiunii făcute de către parohie către Stat pentru a fi afectate sectorului socialist, după cum urmează:

A. Terenuri agricole situate în câmp

1) Un trup de c(ir)ca 3,5- ha sesie parohială , situat pe teritoriul Com(unei). Sohatu, în tarlaua locuri vechi din 1864 din partea de răsărit a Statului cu următoarele vecinătăți: la R(ăsărit): cu moșt(enitorii lui). Toma Ciripială, la A(pus). cu Ion R. Stoian, la M(iază).N(oapte). cu împropr(ietăriții). din 1921 și la M(iază).Zi cu drumul.

2) Un trup de c(ir)ca 3,50 ha teren arabil sesie parohială în aceeași tarla, cu următoarele vecinătăți: la R(ăsărit) cu moșt(enitorii lui). Fl. Petrescu, la A cu Ion Gh. D(umi)tru Ilie (Ghilăcioară), la M(iază).N(oapte). și M(iază).Zi cu drumul.

3) Un trup de 0,50 ha teren arabil dat prin împrop(rietărirea din). 1879 situat în câmp în tarlaua de la ... de sat cu următoarele vecinătăți: la R(ăsărit). cu drumul, la A(pus) și M(iază).N(oapte). Cu islazul comunal și la M(iază).Zi cu terenul școlii.

B. Terenuri agricole situate în vatra satului

4) Un trup de 0,50 ha de casă parohială dat prin împrop(rietărirea). din 1879 cu următoarele vecinătăți: R(ăsărit). moșt(enitorii lui) Ion Fl,

https://biblioteca-digitala.ro

Bran, A(pus) terenul școlii, M(iază).N(0apte). cu drumul, M(iază).Zi cu C(onstan)tin Târțan și Stan C(onstan)tin Șerbănică.

5) Un trup de 0,50 ha – p(en)t(ru). cimitir – dat la 1921 cu următoarele vecinătăți: la R(ăsărit) propr(ietatea lui). Gh. Țungună, la A(pus) cu drumul, la M(iază).N(oapte). cu Marin Voicu Cartan, la M(iază).Zi cu cimitirul de animale.

6) Un trup de 0,50 ha p(en)t(ru). casa parohială și biserică, dat la 1921 situat în cătunul Pisica, cu următoarele vecinătăți: la R(ăsărit). cu drumul, la A(pus) cu sat Progres, la M(iază).N(oapte). cu terenul de sport și la M(iază).Zi cu proprietățile: Tudora Florea și Ion Stan N. Radu.

Aceste terenuri vor fi scoase din inventarul, parohiei.(...) (Proces-verbal din 2 august 1953)

Se observă cu nu s-a donat Colectivului terenul aparținând curții bisericii precum și cel al cimitirului în care se îngropau morții. Acesta din urmă este terenul numerotat în ambele liste la poziția 5) și care în 1940 era: *Din islaz, terenul lăsat în 1894 de către locuitori pentru cimitir unde se îngropau morții: 6858 m²*. S-au cedat doar locurile pentru cimitir care nu erau folosite ca cimitir ci erau exploatate agricol.

Într-o cerere înregistrată la Sfatul popular Sohatu la data de 14 mai 1956, Părintele Paroh Constantin Gr. Popescu preciza: *Întrucât actualul cimitir este complectat cu morminte, vă rugăm să puneți la dispoziție terenul de cimitir în suprafață de 4800 metri pătrați*[331] *(cu) vecini: nord cu Maria Cartan, sud cu cimitirul de animale, est cu G(ospodăria). A(gricolă). C(olectivă). și vest cu drumul, pentru a se putea face din timp amenajările necesare.*

Parohia Sohatu s-a adresat, în problema de mai sus, Sfatului Popular al Comunei Sohatu, la 6 iunie 1956, Sfatului Popular Raional, la 10 iunie 1956 și Sfatului Popular al Regiunii, la 11 iunie 1956, cu următoarele cereri:

(...) Sfatul Popular comunal nu a înțeles să le dea (pământurile cedate în 1953, n.n.) spre cultivare (...) ci le-a repartizat unor locuitori cu titlu de împroprietărire.

---

[331] Este vorba de lotul specificat mai sus: *3) Teren dat la 1879: 4805 m², loc în vatra satului, pentru casa parohială, cu următoarele vecinătăți în 1921: la nord: drumul, la est: Florea Nicu Bran, la sud: Radu Stoica, Neculae Stoica și Constantin Gh. Târțău, la vest: terenul lăsat școlii.*

https://biblioteca-digitala.ro

Întrucât Sfatul Popular comunal în mod greșit a trecut la împroprietărirea unor particulari pe aceste terenuri, care, ceva mai mult, în loc de a le cultiva intenționează să clădească pe ele locuințe, Parohia solicită să i se redea aceste terenuri care au destinație de folos obștesc pentru o organizațiune cu caracter obștesc, pentru a le păstra destinația firească și a le da utilizarea respectivă./ cererea noastră este cu atât mai firească, cu cât cimitirul actual este neîncăpător și terenul de cimitir cedat în 1953 a devenit necesar azi.

Și în curând, Parohia noastră mărindu-se, va trebui să păsim la construirea unei noui biserici și a unei case parohiale, lucru care nu ar mai fi cu putință dacă terenurile specificate ar fi cotropite de cetățeni care și-ar construi case și și-ar instala gospodăriile pe aceste terenuri. Luptăm pentru pace.

Paroh Pr(eot). C(onstantin). Gr. Popescu/ Pr(eot). P(antelimon). Postovanu.

Toate aceste eforturi de recuperare măcar a terenului pentru cimitir s-au lovit de un refuz total exprimat de sfatul Popular al Raionului Brănești, într-o adresă din 5 iulie 1956:

Vă facem cunoscut că, în urma dispozițiunilor generale, nu vi se poate restitui nici o suprafață de teren din acelea predate statului, ca urmare a H.C.M 308/953.

În aceeași notă, Sfatul popular al Comunei Sohatu răspundea în 27 august 1956:

(...) nici o porțiune de teren preluată de către Stat, bazat pe H.C.M 308/953, nu se mai poate restitui.

Într-o *Fișă de imobil* din 1964, aflată în Arhiva parohială, cimitirul este trecut ca înființat în 1892, nu 1894, ca în alte documente/liste, cu o suprafață de 6800 m² și se precizează evoluția lui în timp:

Cimitirul este situat în partea de răsărit a satului, învecinat cu Vasile D. Cartan, Marin Dumitru Văduva, Alexandru Gh. Ioniță, Niculae I. Iordache și terenul Gosp(odăriei). Agric(ole) Colective Sohatu. Până în prezent a avut o suprafață de 6800 m². A fost înființat în anul 1892 prin donarea terenului de către enoriași, din islazurile lor.

În luna iunie 1964, cu ocazia împrejmuirii din nou a întregului cimitir, cu consimțământul Sfatului Popular local și al Gosp(odăriei). Agric(ole) Colective Sohatu, s-a desființat drumul din miazănoapte

https://biblioteca-digitala.ro

și răsărit ce învecina cimitirul, terenul respectiv alipindu-se la corpul cimitirului și făcând o suprafață de 8960 m², după cum se vede din noul plan al cimitirului (...).

În 1972, într-un răspuns către Protopopiat, Părintele Postovanu susține că suprafața curții bisericii este de 1324 m² (nu 1709 m², ca mai înainte) și a cimitirului - de 7200 m² (nu 8960 m², ca mai înainte).

În alte procese-verbale de inspecție, curtea bisericii este trecută cu 1428 m².

În 1978, curtea bisericii era trecută cu 900 m².

În 2013, terenul intravilan al curții bisericii este de 1643m², biserica are o suprafață construită de 206m² iar casa parohială – 124m².

În apropiere de lăcașul de cult se află o magazie din lemn, o magazie de zid, în suprafață construită de 25m², o fântână – 5m², un grup sanitar – 6m², un monument – 1m², o clopotniță – 9m² și o troiță – 1m².

Vecinii curții bisericii sunt: la nord – Mihai Constantin, la sud – Buțulan Tănase, la vest – strada, Văduva Marin și Ioniță Alexandru iar la est – teren la dispoziția comunei.

Azi, Parohia Sohatu are 5ha teren arabil, retrocedat în 1997.

https://biblioteca-digitala.ro

CENTRUL SOCIO-CULTURAL DE ZI SFÂNTUL GHEORGHE ȘI CASA PAROHIALĂ

În toamna anului 2008, Părintele Paroh Gheorghe PALCĂU a întocmit și înaintat spre avizare la Centrul Eparhial Episcopiei Sloboziei și Călărașilor documentația pentru construirea în curtea bisericii a unui imobil multifuncțional cu etaj, acesta urmând să servească drept casă parohială pentru preoții slujitori, birou parohial, bibliotecă creștină, sală de protocol pentru activități diverse (cateheze, activități culturale, mese de parastas), Centru socio-educațional de zi pentru copiii defavorizați ai Parohiei Sohatu.

Cu binecuvântarea Preasfințitului Damaschin, Episcopul Sloboziei și Călărașilor, pe temei nr.2177/2008, au început lucrările, care au avansat destul de greu, din lipsa fondurilor și din cauza faptului că mai întâi a trebuit a se clarifica pe cale judecătorească, situația din punct de vedere juridic a terenului și construcțiilor edificate pe terenul din curtea bisericii.

În prezent, din fonduri proprii, cu ajutorul donațiilor benevole ale binecredincioșilor creștini din parohie și de pretutindeni, s-a reușit să fie ridicată construcția la roșu: a fost acoperită cu țiglă din tablă și au fost montate ușile și ferestrele cu geam termopan, au fost aplicate tencuieli exterioare și interioare, a fost montată instalația electrică, precum și instalația sanitară și s-a efectuat racordarea la rețeaua de apă a comunei.

Tot din fonduri proprii s-a cumpărat și montat o fosă septică ecologică cu sistem de drenaj al apei menajere. În prezent o echipă de tineri

https://biblioteca-digitala.ro

constructori din parohie, formată din Cristian Urlă, Ion Ursei Bolocan, Ștefan Drăgulin și Laurențiu Mircea lucrează la finisajele interioare.

După finalizarea lucrărilor, casa parohială va fi sfințită și va intra definitiv în patrimoniul Parohiei Sohatu și al Episcopiei Sloboziei și Călărașilor. Acest centru, cu o suprafață construită de 124m², este menit să asigure educația și asistența socială a copiilor defavorizați din clasele I-VIII din localitate, aflați în dificultate.

La 6 august 2012, de hramul bisericii, Sfânta Liturghie a fost oficiată de Părintele Protopop Marian NECULA, fiind prezent și domnul primar Grigore DUMITRU.

La fel, pentru prima dată, de hramul bisericii în 2012, agapa frățească pentru cei opt preoți slujitori, precum și pentru alți invitați s-a desfășurat în sala de protocol/festivități din casa parohială.

https://biblioteca-digitala.ro

COMITETUL PAROHIAL SOHATU
în 2013

1. Mihaela Toma - președinte, 2. Vangheluța Dragne, 3. Didina Voinea, 4. Anastasia Văduva, 5. Vangheluța Lincu, 6. Tudora Stoian, 7. Paraschiva Crăciunică, 8. Elena Sandu, 9. Viorica Stoica, 10. Maria Bolocan Ursei, 11. Rada Lincu Chirimeacă, 12. Maria Nica, 13. Dumitra Popa, 14. Măriuța Dumitrache Sichi, 15. Niculina Piroșcă, 16. Butulan Paraschiva Moșu, 17. Mara Leluda, 18. Niculina Hera Chițoi, 19. Ioana Tănase Zaricu, 20. Anica Țițu Manolica, 21. Maria Constantin Toboșaru, 22. Niculina Chinezu, 23. Anastasia Mihăilă, 24. Ioana Mihăilescu, 25. Gica Târțău, 27. Nastasia Tănase, 28. Maria Lixandru Fane, 29. Săndica Polite, 30. Georgeta Martac și 31. Leana Sticlaru.

https://biblioteca-digitala.ro

CONSILIUL PAROHIAL SOHATU
în 2013

1. Marin Mihăilă Chirazică – epitrop casier, 2. Alexandru Teșcoi Titel, 3. Sandu Alexandru, 4. Ștefan Popescu Tirică, 5. Iordan Iordache Călae, 6. Stoian Penciu Rusa, 7. Constantin Măinea Toboșaru, 8. Marin Văduva Codin, 9. Gheorghe Cojanu, 10. Aurica Dinu Pălărie, 11. Gheorghe Marin.

https://biblioteca-digitala.ro

OSTAȘII

Eroii satului Sohatu-Călărași din 1916-1919 sunt următorii: Dragne Florea, Urla Marin, Constantin Mitrea, Apostol Filimon, Paul Ignat, Niculescu Marin, Cristea Nicolae, Dumitran Iordache, Stan Grigore, Dragomir Marin, Constantin Toma, Dumitran Dobre, Ion Constantin, Marin Vasile, Marin Tănase, Rădulescu Ștefan, Constantin Nicolae, Dobre Anghel, Oprea Tănase, Pipoi Dumitru, Zaharia Niculae, Dumitru Florea, Neagu M. Gheorghe, Ilie Gheorghe, Marin Ilie, Păun Florea, Neagu Lazăr, Dobre Barbu, Paraschiv Niculae, Dragne Paraschiv, Ioniță Radu, Neagu Ion, Marin Dumitru, Gheorghe Vasile, Popescu Ștefan, Neagu Ștefan, Manea Niculae, Zaharia Dumitru, Tudorică Marin, Dumitran Ilie, Stoica Ion, Dinu Marin, Mocanu Vasile, Popa Ion, Târțău T. Radu, Tudor Florea, Mihai Lazăr, Tudor Florea, Ursei Florea, Tudor Gheorghe, Târțău C. Ștefan, Neculce Constantin, Mocanu Ștefan, Polite Niculae, Bran Constantin, Ștefan Marin, Țepeș Ion, Mocanu Dumitru, Dobrea Oprea, Licurici Gheorghe, Ștefan Niculae, Ion Gheorghe, Dinu Nicolae, Constantin Gheorghe, Marin Radu, Gheorghe Ion, Văduva Marin, Fătu Florea, Radoveneanu Dumitru.

Eroii satului Sohatu-Călărași din 1941-1945 sunt următorii, așa cum sunt ei trecuți pe monumentul închinat lor, în curtea bisericii: BARBU NICULAE/ BĂLAȘA FLOREA/ BRAN NICULAE/ CIULEI ENACHE/ CIULEI GHEORGHE/ CIOCOI CRISTEA/ CIOCOI NICULAE/ CRISTEA FLOREA/ CARTAN ION/ CHIRIMEACĂ ION/ DRAGOMIR GHEORGHE/ DOBRE GHEORGHE/ DINU DUMITRU/ DUMITRICĂ NICULAE/

https://biblioteca-digitala.ro

FĂTU NICULAE/ GHILĂCIOAIA DUMITRU/ MATAI PANAIT// MATEI STAN/ MIHĂILĂ ION/ MÂINECI FLOREA/ NEGOI GHEORGHE/ NICOLAE DUMITRU/ ODOROG MARIN/ ODOROG MÂINEA/ ODOROG DUMITRU/ ODOROG ANGHEL/ PÂRVAN ENACHE/ PIROȘCĂ ȘTEFAN/ PĂUN NICULAE/ PĂUN OPREA/ RUSA EFTENE/ RADU MARIN/ RADOVENEANU D(UMI)-TRU/ SCRISU RADU/ SCRISU FLOREA// STAN MARIN/ STANCIU STATE/ TĂNASE ȘTEFAN/ TĂNASE M. TĂNASE/ TOMA SAVU/ TERTELIU ȘTEFAN/ TERTELIU ILIE/ TÂRȚĂU STAN/ TÂRȚĂU PARASCHIV/ URLĂ GHEORGHE/ URSEI VASILE/ URSEI MARIN/ URSEI RADU/ VĂDUVA ALEXANDRU/ VLAD ALEXANDRU/ VOICU ION/ ZAHARIA CONSTANTIN/ ZAMFIR PARASCHIV.

https://biblioteca-digitala.ro

NEAMURI

Bran, Buțulan, Cartan, Chirimeacă, Ciripeală, Dragne, Gaman, Lincu, Malacu, Marchene, Mâineci, Nainer, Neculcea, Niculescu, Odorog, Pârvan, Piroșcă, Scrisu, Stănoaia, Șerban, Terteliu, Teșcoi, Tudorică, Ursei, Vasalache, Văduva, Zaharia.

https://biblioteca-digitala.ro

PORECLE

Tendon, Șopârlă, Zero, Garoiu, Zgârcea, Chiali, Sticlaru, Mulică, Teleormăneanu, Neamțu, Turan, Cicoare, Brânzaru, Burtea, Chițoi, Bășinică, Goambă, Coarneprăjite, Brănică, Tălpoi, Iconaru, Baboi, Puvel, Cantoneru, Parpalac, Jucătoru, Viteză, Forță, Brăneață, Trică, Sihali, Balabeș, Ceaușescu, Țirică, Păduraru, Pescaru, Papucea, Strachină, Plăcintă, Pălămidă, Icraru, Basamac, Lulea, Ciocănel, Gârdan, Șaoarcă, Șoarece, Sichi, Maioru, Buriu, Găinaru, Cadelea, Vilă, Păpușă, Mărfaru, Mățărea, Poștaru, Găzaru, Maciolea, Deocheatu, Puțuran, Coiace, Pășoaica, Telefonistu, Meserie, Năbârgeag, Biliuță, Beșcăeru, Moșu, Aprozeanu, Mârâiac, Colgiu, Codae, Fieraru, Pușcaș, Boldeiu, Pacepa, Năbădae, Broscoi, Orez, Ondanda.

Este obiceiul străvechi la sohăteni a-și dubla numele cu porecla/supranumele care are aceeași putere ca și un nume de familie. Poreclele parcă n-ar fi propriu-zis porecle. Sunt prea puțin ilare și referitoare la vreun atribut menit să individualizeze într-un fel comic persoana. Este o practică întâlnită și în alte comunități străvechi, cum ar fi de exemplu Fierbinți-Ialomița.

Cele mai multe din porecle/supranume le găsim în multe acte vechi din Arhiva parohială.

https://biblioteca-digitala.ro

PRIMARII

Primăria Sohatu și-a desfășurat activitatea în cadrul actualului sediu construit în anii 1902-1906.

Din unele documente am alcătuit o listă cu primari și funcționari ai Primăriei Sohatu: D. Popescu primar 1898-1899, E. Naumescu notar 1898-1899[332]; Gheorghe C. Urseiu primar 1901[333]; M. Iliescu – primar, înainte de 1906; Alexandru Stan –primar, 1906, ajutor de primar – Ion Tănase – 1906, C.V. Georgescu – secretar – 1906, Maria Vlădescu - învățătoare – 1906, Tudor D. Pârvan – șeful garnizoanei, Dan Spiridon – servitor la Primărie – 1906 [334]; Alexandru Stan primar 1907 și 1908[335]; Nicolae Tănase Zaharia, primar care a murit în război din 1916-1918[336]; Dumitru Gh. Mihăilă, primar 1919[337]; Marin Popescu primar, administrator I Nicolaescu -1920[338]; Marin Kivu Dragne primar 1920[339]; Stan T. Târțău primar 1927[340]; Gh. M. Popescu primar 1928[341];

[332] B.J.A.N. ILFOV, Fond Prefectura Județului Ilfov, *Dosar nr. 30/1901*.
[333] Ibidem.
[334] B.J.A.N. ILFOV, Fond Prefectura Județului Ilfov, *Dosar. nr. 67/1906*.
[335] B.J.A.N. ILFOV, Fond Prefectura Județului Ilfov, *Dosar. nr. 90/1907*.
[336] B.J.A.N. ILFOV, Fond Prefectura Județului Ilfov, *Dosar nr. 147/1920*.
[337] B.J.A.N. ILFOV, Fond Prefectura Județului Ilfov, *Dosar nr. 122/1919*.
[338] B.J.A.N. ILFOV, Fond Prefectura Județului Ilfov, *Dosar nr. 102/1920*.
[339] Ibidem.
[340] B.J.A.N. ILFOV, Fond Prefectura Județului Ilfov, *Dosar nr. 84/1928*.
[341] Ibidem.

https://biblioteca-digitala.ro

Ștefan N. Tudorică primar, Petre Dumitrescu notar și Bebe G... șef de post în 1939[342]; Cristea N. Malacu primar, Constantin Moșteanu șeful postului de jandarmi și Vasile I. Anton notar în 1945[343].

După o altă listă, conducerea Comunei a fost asigurată de următorii primari, începând cu anul 1906: Gheorghe D. Buțulan, Stelian Buțulan, Cristea Malacu, Cristea Barbu, Cristea Toma (zis Băcanu), Dumitru Mușat, Dumitru Ionescu, Grigoriu Bălașa, Marin Bunea. Ultimii trei au fost muncitori din București iar ceilalți au fost localnici. După aceștia au urmat Vasile Bădilă, Gheorghe State, Nicolae Popișteanu, Alexandru Tudor, Marin Mihăiță, iar în perioada 1982-1989 Nicolae St. Ion.

După 1990, conducerea Primăriei Sohatu a fost asigurată de următorii primari: Nicolae SCRISU (1990-1994), Ion NICOLAE (1994-2000), Costel BUȚULAN (2000-2008), Iulian DUMITRICĂ (2008-2012), Grigore DUMITRU (2012-prezent).

[342] ARHIVE CĂLĂRAȘI, Fond Primăria Comunei Sohatu, Compartimentul Administrație de Stat, *Dosar 109/1939*, filele 8-16.

[343] ARHIVE CĂLĂRAȘI, Fond Primăria Comunei Sohatu, Compartimentul Administrație de Stat, *Dosar 145/1946*, p. 1.

https://biblioteca-digitala.ro

PERSONALITĂȚI

General Dr. Floarea Șerban

Prima femeie din Armata Română care a obținut gradul de general, doctor în științe juridice, în domeniul drept.

Fost locțiitor al șefului Reprezentanței militare a României la NATO și UE, Bruxelles, Belgia.

Este decorată în anul 2012 cu Ordinul Național „Serviciul credincios" în grad de comandor.

Canotoarea Constanța Pipotă-Burcică

Are în palmares trei titluri de campioană olimpică: Atlanta 1996, Sydney 2000, și Atena 2004, toate la proba de 2 vâsle, categorie ușoară.

Medaliată cu argint la Olimpiada de la Barcelona 1992, la 4 vâsle.

La Campionatele Mondiale are 4 medalii de aur, la care se adaugă 2 medalii de bronz.

Este decorată cu Ordinul „Meritul Sportiv" clasa a III-a, cu două barete în 2008.

În prezent, ocupă funcția de ofițer de poliție în cadrul Inspectoratului de Stat pentru Emigranți București.

Canotoarea Georgeta Odorog-Grandori

Locul 5 la Campionatul Mondial de canotaj – juniori, Praga 1986.

În prezent este ofițer de poliție, consilier juridic în cadrul Clubului Sportiv Dinamo București.

Doctor Vasile Voicu: Medic veterinar; Deputat în Parlamentul României în legislatura 1992-1996

https://biblioteca-digitala.ro

Economist Elena Dragne-Stoia: Director în cadrul Casei Naționale de Asigurări de Sănătate București.

Economist Elena Ursei-Cosma: Director la Direcția Urmărire Credite în cadrul Groupe BRD- Société Générale București.

Nicolae Terteliu: Președintele Asociației Agricole Sohatu.

Doctor Maria Mihăiță: Medic veterinar, consilier superior, Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor.

https://biblioteca-digitala.ro

OBICEIURI

La înmormântare

Viața religioasă a localității Sohatu cuprinde o serie de fenomene, de practici și trăiri la baza cărora se află credința noastră strămoșească, ortodoxă.

Există o serie de acte religioase care privesc viața omului de la naștere până la moarte și cele care apar în legătură cu casa, gospodăria și ocupațiile zilnice.

La înmormântare participă, într-un fel sau altul, întreaga colectivitate. Este îndătinat ca, în caz de moarte, nu numai familia, ci și vecinii să sară în ajutorul celor îndoliați, să participe la pregătirea înmormântării.

Moartea unui semen este anunțată nu numai neamurilor și vecinilor, ci întregii comunități, prin moduri tradiționale: se trage clopotul la biserică, se aduce de la biserică la casa decedatului un sfeșnic pentru lumânări, un steag sau prapor care este fixat la poartă sau la unul din stâlpii casei, o iconiță care se așează pe trupul mortului și care la groapă este dată de pomană, un pachet de lumânări.

Îndată după moarte, mortul este scăldat și îmbrăcat cu haine curate. Mortul trebuie păzit. Se acoperă oglinzile cu o pânză pentru ca nu cumva să treacă prin fața mortului sau pe sub el vreun animal, câine, pisică sau găină, deoarece, ulterior, se pot preface în strigoi. Mortul este așezat pe masă, în sicriu deschis, pentru ca lumea să poată veni să-și ia rămas bun de la el. Cel care din neglijență personală sau a familiei pleacă dincolo nepregătit, este considerat mort fără lumânare și neîmpărtășit și așa este pomenit de familie.

https://biblioteca-digitala.ro

Legat de înmormântare, întâlnim și o serie de acte rituale de o străveche origine locală. De exemplu, la înmormântările tinerilor necăsătoriți, avem ritualul bradului împodobit purtat cu vârful în jos, precum și îmbrăcatul tânărului sau tinerei după caz, în straie de ginere, respectiv mireasă. La cimitir, înainte de a se lăsa sicriul în groapă, lăutari angajați special, pentru acest moment nefericit, interpretează cântece specifice de jale.

Priveghiul este ultima petrecere a celor vii împreună cu cel mort și durează de regulă o singură seară, din considerente economice. Sunt excepții când priveghiul se prelungește și a doua seară. La priveghi, se adună rudele, cunoscuții, prietenii care în general păstrează o atmosferă de respect și pietate. Cu această ocazie, familia celui dispărut oferă celor prezenți, o masă destul de bogată, comparabilă chiar cu cea după înmormântare.

Citirea stâlpilor de către preot, are loc în ziua stabilită pentru înmormântare, înainte de a pleca spre biserică. După ce mortul este scos din casă de gropari, se sparge o cană de lut, se dă de pomană o găină sau o oaie, un ghiveci cu o floare, de preferință mușcată.

Răposatul, așezat în sicriu deschis, este transportat cu o remorcă de tractor, dar sunt și cazuri când cei mai înstăriți apelează și la alte mijloace de transport, închiriate de la firmele de pompe funebre din București. De acasă până la biserică, cortegiul funerar se oprește de câteva ori, la răspântii, unde preotul rostește o ectenie apoi un membru al familiei aruncă bani mărunți. Aceste opriri, semnifică cele 12 popasuri făcute de Domnul Iisus Hristos pe drumul către Golgota.

La biserică, se împart lumânări, batiste, pachețele cu alimente. Preotul oficiază slujba înmormântării într-o atmosferă de liniște și rugăciune, la sfârșit rostește un cuvânt de învățătură, apoi cei prezenți își iau adio de la defunct, sărutând icoana de pe piept iar unii credincioși pun în mâna mortului bani care, conform credinței populare, îl vor ajuta să treacă mai ușor vămile văzduhului. O parte din cei care au fost la înmormântare revin la casa mortului, unde preotul binecuvântează masa pregătită și cele douăzeci și patru de vase care se vor împărți.

Un loc important în obiceiurile de înmormântare îl ocupă pomenirile. Acestea sunt de mai multe feluri, de la simpla colivă sau colac, până la

https://biblioteca-digitala.ro

dăruirea hainelor celui mort sau a anumitor lucruri din casă. Altădată se dădeau chiar vite din turmele celui mort.

Pomenile, parastasele reprezintă un moment ai solidarității sociale a întregii colectivități și sensul lor este unirea celor vii în fața durerii resimțite prin moartea unui membru al comunității și semnul continuării vieții individuale și colective. Acest lucru pare evident când observăm desfășurarea mesei de parastas care începe într-o atmosferă de tristețe solemnă, după slujba oficiată de preot și cântărețul bisericesc.

Pomenirea mortului nu se termină odată cu înmormântarea ci continuă prin pomenile ulterioare organizate de familie la anumite perioade de la deces, în strânsă legătură cu calendarul bisericesc: la nouă zile, la trei săptămâni, la patruzeci de zile, la trei luni, la șase luni. Până la împlinirea anului se săvârșesc zece parastase, ultimul fiind ocazionat de sfințirea crucii sau a stâlpului.

Săptămâna Mare

Joia Mare este ultima zi din Postul Mare în care se pomenesc morții. Femeile merg la biserică cu coliva și împart colaci din aluat de post. Tot în această zi, trebuie să se vopsească ouăle, să se coacă pasca și cozonacii.

În Joia Mare, când au avut loc cele mai importante ritualuri: spălarea picioarelor ucenicilor de către Domnul Iisus, Cina cea de Taină, rugăciunea din Grădina Ghetsimani și vinderea lui Iisus de către Iuda, are loc Denia celor 12 Evanghelii.

Odată cu scoaterea Sfintei Cruci în mijlocul bisericii, femeile atârnă de cruce, prosoape și ștergare în amintirea faptului că Mântuitorul Iisus Hristos, în această zi, în semn de smerenie, a spălat și a șters picioarele ucenicilor săi. Acestea se ridică de pe Crucea din Sfântul Altar abia la Joia Înălțării Domnului.

Există tradiția care spune că tinerele fete, atunci când se citesc cele 12 Evanghelii, trebuie să-și pună 12 dorințe pe ață, făcând câte un nod după fiecare Evanghelie, dezlegate după Înviere, ca să se împlinească. Ața se pune sub pernă, ca să-și viseze ursitul.

În Vinerea Mare, Vinerea Patimilor sau Vinerea Seacă, mulți credincioși țin post negru, vin la biserică pentru a se spovedi și împărtăși, pentru a participa la slujba scoaterii Sfântului Epitaf apoi a Tainei Sfântului Maslu, ocazie cu care aduc ca prinoase făină și ulei. Făina

https://biblioteca-digitala.ro

colectată de consilierii parohiali este dusă la casa unei femei văduve care are cuptor de pâine în curte. Aceasta, ajutată de alte 5-6 femei pricepute, pregătește pâinea din care se face, prin stropirea cu vin, apă sfințită și rugăciune, pâinea numită în popor Paști.

Seara, se merge la biserică pentru trecerea pe sub Sfântul Epitaf, procesiunea simbolizând suferința prin care a trecut Domnul Iisus pe drumul Crucii. La slujba Prohodului participă mulți enoriași, în special tineri, și spre bucuria noastră și tineri din comunitatea rromă care de altfel vin mai rar la biserică. Tot în Vinerea Mare, nu se consumă oțet și urzici pentru că, pe cruce, Iisus a fost bătut cu urzici, iar buzele i-au fost udate cu oțet.

https://biblioteca-digitala.ro

MONUMENTE ISTORICE

I) REZERVAȚII ARHEOLOGICE

La nivelul Comunei Sohatu s-au făcut descoperiri arheologice, care atestă existența unor așezări străvechi.

Localitatea Sohatu se regăsește pe o listă a Ministerul Culturii și Patrimoniului Național, care atestă faptul că aici zona a fost locuită încă din cele mai vechi timpuri.

În urma cercetărilor și săpăturilor arheologice, s-a descoperit situl ansamblu din apropierea bălții Sohatu, pe malul stâng, la 1,5-2km nord de podul pe care trece șoseaua Gălbinași–Sohatu, în luncă.

Mai precis, s-au găsit urme de locuire din epoca bronzului, circa 3500-1100 î.Hr., o așezare din epoca migrațiilor, din secolul IV, iar din epoca medievală, secolele XVII-XVIII - fragmente ceramice și de metal.

II) ANSAMBLURI DE ARHITECTURĂ

1) Biserica cu hramul Schimbarea la Față, ctitorită de Sfântul Ierarh Calinic de la Cernica la 1848 este monument istoric din categoria arhitectură, Cod LMI (Lista Monumentelor Istorice): Nr. crt. 251 - Cod LMI 2004 – CL-II-m-B-14718.

2) Clopotnița de metal din curtea bisericii, construită în 1977.

3) Clopotnița de metal din cimitir, construită în 1997.

4) Casa parohială, începută în anul 2008.

5) Primăria Sohatu, construită între 1902-1906.

https://biblioteca-digitala.ro

III) MONUMENTE DE ARTĂ PLASTICĂ ȘI CU VALOARE MEMORIALĂ

1)-3) Trei ghizduri[344] înalte de 80cm, groase de aproximativ 10-15cm, identice, aflate unul în fața bisericii, pe Strada Barbu Ștefănescu Delavrancea, altul la intersecția Străzilor Ștefan cel Mare cu Despot Vodă/ Puțul lui Moș Mitea (1888) și ultimul pe Strada Petre Ispirescu, nr. 13/ Puțul lui Polite (1881).

Au fost aduse de la munte în anii 1881-1888, după cum declară Alexandru MÂINECI, în vârstă de 86 de ani. Cifra *1888* se află înscrisă pe ghizdul din fața casei lui Costel FLOȘU/ Puțul lui Moș Mitea, la intersecția Străzilor Ștefan cel Mare cu Despot Vodă. Acesta mai are lângă el și un jgheab – adăpătoare pentru vite.

Cel de pe Strada Petre Ispirescu/ Puțul lui Polite, avea o apă foarte bună. Din tot satul veneau oamenii să ia apă, chiar dacă locuiau mai departe. Și azi mai sunt familii Polite împrejurul său.

A mai existat unul într-o curte Puțul lui Dragne/ Ciochindel, dar s-a distrus. A rămas în fotografiile de la Muzeul Agriculturii din România. Avea în jurul său câteva cruci de la un vechi cimitir din zonă.

Au rămas ca obiecte de decor. Fântânile vechi nu mai sunt funcționale.

4) Monumentul eroilor din Primul Război mondial, ridicat în anul 1922, în fața Primăriei Sohatu.

Pe vremea primarului Cristea Toma Băcanu s-a plantat un stejar, în anul 1929, lângă acest Monument.

5) Crucea de marmură, de la 1947, din curtea bisericii, ridicată cu prilejul aducerii Sfintelor Moaște ale Sfântului Dimitrie Basarabov, la data de 18 mai 1947.

Lângă această cruce s-a plantat un stejar.

6) Crucea/troița de lemn, din curtea bisericii, ridicată în 1982, de Dumitru DOBRE-BICĂ și refăcută de Ion DUMITRU cu familia. Pe inscripție mai sunt numele Preoților Ștefan BOTEZ și Cătălin

[344] ghizd, ghizduri = perete făcut din bârne, piatră, tuburi etc., cu care se căptușește o fântână pe dinăuntru; împrejmuire de piatră, de bârne etc. în jurul unei fântâni de la sol în sus; colac.

https://biblioteca-digitala.ro

POPESCU, precum și al dascălului Florea POLITE. A fost pictată de Valentin MALICIUC.

7) Monumentul eroilor din 1941-1945, aflat în curtea bisericii, ridicat în anul 2001.

8) Crucea/troița de lemn aflată la intrarea în sat, ridicată la inițiativa și cu osteneala Preotului Paroh Gheorghe Palcău, a fost sfințită de Preasfințitul Părinte Damaschin, Episcopul Sloboziei și Călărașilor în ziua de duminică 11 mai 2003.

A fost sculptată de Marian Mihălcioiu din localitatea Cislău, Județul Buzău și ridicată din donațiile benevole ale enoriașilor precum și cu sprijinul familiei Costel și Marioara NAINER (NEAMȚU).

9) Crucea/troița de lemn din fața bisericii, ridicată în 2010, prin contribuția Părintelui Paroh Gheorghe PALCĂU și a familiei Gicu și Gherghina BLEBEA.

IV) OBIECTE CU VALOARE DE PATRIMONIU

Icoane, obiecte, veșminte și cărți bisericești, sfinte antimise, candelabre, acte bisericești.

Acestea sunt monumentele istorice pe care cei din Sohatu le consideră ca atare.

https://biblioteca-digitala.ro

MITROPOLITUL UNGROVLAHIEI NEOFIT I

Protosinghel Ghenadie ENĂCEANU
în „Biserica Ortodoxă Română", 1875-1876, 2, p. 317-322;
Ariadna CAMARIANO-CIORAN
în *Călători străini despre Țările Române*, vol. IX,
Editura Academiei Române, București, 1997, p. 336-338;
Mihail CARATAȘU, Paul CERNOVODEANU,
Nicolae STOICESCU
în „Biserica Ortodoxă Română", nr. 1-2, 1980, p. 257-262.)

(...) 1746 iunie 2. Cartea I, Capitolul I
Notele călătoriei ce am făcut prin eparhia noastră, în zilele prea înălțatului și de Dumnezeu iubitorul Domn, Ioan Constantin Nicolae Voievod

Luni la 2 iunie am plecat/pornit din București de la Mitropolia noastră, pe la ora 6 din zi[345] și am ajuns la puțul ce se numește românește Fântâna Babei[346], urmați și precedați/petrecuți de preoții din București.

[345] nota 1, p. 317: Circumstanțele descrise aici, ne dau a înțelege că, pe timpul Mitropolitului Neofit, zilele se împărțeau după orele cunoscute cu numirea de orientale, adică cu ora 1 se începea ziua. Așa că Mitropolitul Neofit a plecat din București pe la orele 11 și 12 ale noastre de astăzi.; nota 2, p. 336: După sistemul turcesc, adică pe la amiază.

[346] nota 3, p. 336: topic dispărut lângă fostul sat Obilești, înglobat în orașul București.

https://biblioteca-digitala.ro

Și aici, pogorându-ne pe jos/ne-am oprit, ca să eliberăm/dăm slobozire pe preoții(lor) care ne însoțeau, spre a se întoarce acasă. Îndată, cerul care fusese senin s-a înnorat și a plouat o ploaie bună, cam o jumătate de oră/ceas.

De aici sculându-ne, am ajuns seara în aceeași zi la casa boierească a marelui vornic Chiriță Constantin Dudescu[347] la Frăsinești[348] și am dormit aici în această noapte. Este casa aceasta zidită de numitul Dudescu și foarte spațioasă cu curte, îngrădită cu zid de cărămidă. Are și biserică de piatră, zidită/clădită tot de acesta pe numele/cu hramul Sfântului Andrei cel dintâi chemat și care biserică este afară de curtea caselor. De asemenea are și biserica curte și mai spațioasă decât a caselor, toată împrejmuită cu zid de cărămidă. Aici se află și o grădină foarte frumoasă cu pomi atât locali, cât și străini: naramzi[349], lămâi, chiparișși[350] și alții.

Aceste descrise până aici cu case cu tot, se află pe malul drept al râului numit Pasărea, care curge în jos spre miazăzi. Am auzit de la vornicul Dudescu că s-au cheltuit pentru acestea aproape cinzeci pungi de bani. Acestea despre Frăsinești.

Dimineața sculându-ne am ascultat Sfânta Liturghie în biserica Sfântului Andrei și, după Liturghie, făcând litanie cu aghiasmă pentru neplouare, ne-am ospătat aici.

De aici, marți, la 3 iunie, am mers la moara Sfintei Mitropolii, ce se află pe moșia Cucueți[351]. Această moară este situată pe malul drept al râului Dâmbovița, ce curge spre miazăzi, și moara are trei roți, fiind făcută de mine din temelie la 1746. Aici evreii au povarnă[352] și Mitropolia ia chirie.

De aici sculându-ne am ajuns seara la moșia Mitropoliei, numită Tobolia, pe care am cumpărat-o noi de la Popescu[353], pe la 1744, pe timpul

---

[347] nota 4, p. 336: Constantin Dudescu, mare vornic (august 1746-aprilie 1747).

[348] nota 5, p. 336: Frunzănești, sat, comuna Fundeni, Județul Călărași.

[349] naramz, naramzi = varietate de portocal, având fructe cu gust amar.

[350] chiparis, chiparișși și greșit, chiparos, chiparoși =conifere perpetuu verzi cu lemn tare, roșiatic și mirositor și care se plantează prin cimitire.

[351] Cucuieți = sat, Comuna Plătărești, Județul Călărași.

[352] povarnă, povarne =instalație rudimentară pentru fabricat rachiu sau spirt; velniță.

[353] nota 7, p. 337: Unul dintre cei trei frați Constantin, Nica sau Mihai, fiii lui Matei Popescu (în călugărie Macarie).

https://biblioteca-digitala.ro

domniei a doua a lui Mihail Voievod Racoviță[354]. Pe această moșie se află gropăria Mitropoliei, moara și casele, unde se îngrijesc boii și vacile Mitropoliei; aici se află și grânele Mitropoliei ce s-au semănat cu plugurile noastre, care din mila lui Dumnezeu sunt bune, în sumă de 42 kile de boabe.

Dimineața la 4 iunie, miercuri, adunându-se acolo toți locuitorii creștini de prin satele vecine cu femei și cu copii, am făcut aghiasmă cu preoții locului și am dat ordine preoților ca fiecare să mărturisească și să împărtășească cu prea curatele taine pe enoriașii săi în acest post al Sfinților Apostoli. Și ospătându-ne acolo am plecat și am venit la un sat mic, numit Suhat, ce se află pe o moșie a Mânăstirii numită Plătărești, unde se află și biserică de lemn.

Nu mi se pare a fi bine ca să treacă cineva cu vederea minunile și judecățile cele neuitate ale lui Dumnezeu, ci, din contră, să le istorisească pentru urmași și să le spună și celor din viață, spre mărirea lui Dumnezeu cel Drept Judecător și spre înțelepțirea celor nesupuși și căzuți sub jurământ. De aceea și noi voim să istorisim pe scurt o dreaptă judecată a lui Dumnezeu, ce s-a petrecut în satul numit Suhat, pe care judecată am adeverit-o și am auzit-o de la cei care au văzut-o cu ochii lor. Este aceasta.

Un preot oarecare, cu numele Ghica din satul Rasa[355], care sat se află departe de al nostru jumătate de oră în jos spre miazăzi, pe moșia megieșească[356]. Acest preot a măritat pe unica lui fiică după un om oarecare, numit Nicolae, care mai pe urmă s-a făcut diacon și a născut și copii cu femeia sa.

Diaconul a căzut în datorie de 80 lei și, după aceasta, ca omu', a murit iar creditorii au apucat pe femeia mortului, cerând datoria și ea, neavând, a rugat pe tatăl ei, popa Ghica, ca să găsească cei 80 de lei și să-i dea creditorilor, pentru ca să scape pe fiica sa. Au rămas însă de la diacon și fostul lui ginere 100 de stânjeni moșie, tot în moșia Rasa, pe care parte de moșie a ținut-o pentru sine popa Ghica, fiindcă a plătit 83 de lei, datoria fostului său ginere, precum și pentru o parte din zestrea fiicei sale, pe care ginerele său a cheltuit-o, încă în viață fiind.

---

[354] 1741-1744.

[355] Rasa, sat, Comuna Grădiștea, Județul Ialomița.

[356] Megiașii formau boierimea fără dregătorii și au dispărut în rândurile clăcașilor și țăranilor fără pământ.

https://biblioteca-digitala.ro

După acestea, diaconul având rude, popa Ghica s-a dus și a cerut de la dânșii cei 83 de lei și zestrea cheltuită a fiicei sale (fiindcă s-a întâmplat să moară copiii făcuți cu diaconul) iar el să le întoarcă moșia cea de 100 de stânjeni. Nevoind rudele, nici datoria mortului să plătească, nici moșia să o lase în stăpânirea lui popa Ghica, au mers ambele părți la Divan, pentru a-și căpăta dreptatea, pe timpul prea Înălțatului nostru Domn Ioan Constantin Nicolae voievod Mavrocordat, în a doua domnie a lui[357].

Și stând ambele părți înaintea prea Înălțatului domnitor, fiindcă de o parte era popa Ghica, a poruncit Înălțimea sa să meargă la Mitropolie. Pe atunci era Mitropolit predecesorul nostru, Prea Fericitul Kir/Domn Ștefan[358]. Și după porunca domnească, precum și după legi a judecat Mitropolitul, ca popa Ghica cu fiica sa să stăpânească cei 100 stânjeni de moșie, pentru datoria ce a plătit popa Ghica, precum și pentru lipsa zestrei fiicei sale.

Fiindcă rudele mortului n-au voit să plătească datoria rudei lor și lipsa zestrei și să țină pentru dânșii moșia, popa Ghica a primit carte de judecată din partea Prea Fericitului Domn Ștefan și în urmarea cărții Mitropolitului au primit și carte domnească și, pe baza acestei judecăți, popa Ghica cu fiica sa a stăpânit moșia trei ani întregi.

După trei ani însă s-au sculat mama diaconului mort, cu numele Sântioana, cu ginerele ei Neagu, și au cerut judecată în contra lui popa Ghica, pe timpul iarăși al Prea Înălțatului Domnului nostru Ioan Constantin Nicolae Mavrocordat în a treia lui domnie[359], adică după ce s-a strămutat prima oară din Moldova aici în Ungrovlahia.

Și prezentându-se ambele părți înaintea Domnitorului, căci după cum se vede Divanul n-a putut să afle adevărul în alt mod, s-au cerut martori. Pentru care mama diaconului mort a și adus ca martori pe doi gineri ai săi cu numele de Neagu și Voicu, și pe alți trei străini numiți tustrei Teodor, care au mărturisit înaintea Divanului că după moartea diaconului au rămas femeii lui, fata lui popa Ghica, o mulțime de lucruri, adică mișcătoare, de o valoare mult mai mare decât 83 de lei, precum și lipsa zestrei care era de ajuns ca să plătească și datoria de 83 de lei

[357] 1731-1733.

[358] Ștefan, Mitropolit al Ungrovlahiei (1732-1738).

[359] 1735 noiembrie-1741 septembrie.

https://biblioteca-digitala.ro

precum și lipsa zestrei. Și la acestea a declarat popa Ghica că primește epitimie[360], că alt nimic n-a rămas de la fostul ginere decât numai cei 100 stânjeni moșie.

Fiindcă martorii părții opuse erau cinci la număr și el unul singur, a decis judecata ca după legi să țină aici la Mitropolie jurământul pentru mărturia ce au mărturisit și să rămână moșia mortului în stăpânirea mumei, căci mergând în Mitropolie (fiind atunci noi Mitropolit), au făcut jurământ toți în biserică că mărturia lor este adevărată.

Și cu modul acesta popa Ghica a pierdut moșia, plătind sărmanul cei 83 de lei datoria, pierzând și zestrea fiicei sale, și pe lângă acestea, chemat fiind și în Mitropolie a plătit peste acestea 60 de lei, care și până astăzi trăiește și din această cauză este lipsit până și de pâinea cea de toate zilele.

Dar o minune a Dreptului Judecător Dumnezeu! Îndată după o lună s-a aprins casa unuia dintre martorii cei mincinoși, Neagu, zisu ginerele menționatei Sântioanei și după ce a ars tot ce era în casă și chiar casa, era acolo și o femeie în casă, care era mama unuia din martorii cei mincinoși, cu numele de Tudora și ea s-a consumat de foc. Iar după o jumătate de an, Neagu, căruia i-a ars casa, s-a dus la Focșani în Moldova și acolo l-au omorât turcii.

Și după doi ani adică de la ținerea jurământului, s-a întâmplat ca femeia unuia dintre martorii mincinoși, Voicu, să nască, iar după naștere a murit și femeia și copilul.

La doi ani și jumătate de la ținerea jurământului, Tudor, fiind călare și mergând la București, a căzut de pe cal și a murit, pe care l-au îngropat la biserica din satul Suhat, care și până astăzi este întreg și neputrezit[361], pentru care ne-a rugat maică-sa de am citit rugăciune de iertăciune la mormântul lui.

---

[360] nota 1, p. 321: Epitimia sau penalitatea la care era supus clerul pe la finele jumătății întâi a secolului XVIII, în caz de mărturii mincinoase, era de 60 de lei. Aceasta se vede din cele cuprinse mai jos. De altă parte, tot aici se mai vede că clerul nu era obligat a ține jurământul, ca laicii, ci numai mărturisea sau, cum am zice astăzi, făcea o declarație care, la caz de falsitate, era penalizată cu o amendă bănească, după cum s-a întâmplat și cu popa Ghica.

[361] nota 14, p. 338: Socotit ca semn că murise neiertat și trebuie dezlegat de păcat.

https://biblioteca-digitala.ro

După moartea cea rea a numitului Tudor, mama lui, Dobra, a făcut un puț pentru sufletul lui, în care puț un om disperat s-a dus și s-a spânzurat cu o frânghie de cumpăna puțului, iar oamenii au astupat puțul. Cu modul acesta, din cei cinci martori mincinoși doi au murit cu moarte rea, celui de-al treilea i-a murit femeia, celui de-al patrulea i-a ars mama, după cum s-a vorbit mai sus, iar al cincilea trăiește și până astăzi o viață rea.

Și acestea le-am scris spre mărirea lui Dumnezeu, Dreptul Judecător și spre înțelepțirea celor ce jură strâmb.

Deci, după ce am citit rugăciunea de iertăciune la mormântul celui mort în satul Suhat, am plecat de aici, mergând în jos spre miazăzi și am ajuns la un sat numit Aprozi, care se află pe moșia fostului mare vistier Cherescul.

Între satele Aprozii și Suhat sunt moșiile Mitropoliei, una Frăsineni, în care se face heleșteu foarte bun și tot aici se mai află grâul și orzul Mitropoliei, iar altă moșie este Măzărească.

De aici, mergând în jos, spre miazăzi, am ajuns miercuri seara la 4 ale curentei, la Mânăstirea ce se cheamă Negoiești. (...)

https://biblioteca-digitala.ro

CĂLĂTORIILE MITROPOLITULUI NEOFIT ÎN ȚARA ROMÂNEASCĂ
în a doua jumătate a secolului XVIII

Cornelia PILLAT,
în „Studii și cercetări de Istoria Artei", III,
nr. 3-4, 1956, p. 277-285.

Din lungul șir de călugări greci, alungați din patria lor de greutățile stăpânirii otomane, mulți au ajuns prin părțile noastre, căutând azil și milostenii.

Când înaintarea turcească s-a oprit în dreptul țărilor noastre la Dunăre (Principatele Române păstrându-și, dacă nu libertatea politică, cel puțin libertatea culturii), acești refugiați, împrăștiați de prigoana otomană, s-au aciuat pe lângă mânăstiri sau curțile noastre domnești cu îngăduința binevoitoare a domnilor care, după prăbușirea Bizanțului și a statelor slav-dunărene, aveau rolul de protectori ai creștinătății ortodoxe.

Dintre acești călugări, mulți au fost buni cărturari, câțiva chiar străluciți reprezentanți ai tradiției ortodoxe bizantine. Dar, chiar atunci când au rămas ani îndelungați prin părțile acestea și au fost urcați până la cele mai înalte trepte ale ierarhiei bisericești, prea puțini dintre ei au reușit să-și găsească la noi, cu adevărat, o nouă patrie.

Din rândul celor care s-au integrat cu totul în viața țării noastre, se desprinde o figură deosebit de interesantă pentru cercetătorul vechilor noastre monumente de artă. În timpul domniei lui Constantin Mavrocordat, întâlnim ca profesor al beizadelelor, pe călugărul Neofit Cretanul. Născut în acea insulă a arhipelagului, unde se îmbinau

https://biblioteca-digitala.ro

amintirile trecutului grecesc cu influențele umanismului italian, se stabilise la noi, atras de prețuirea de care se bucurau aici erudiți ca el. Mavrocordații, primii domni fanarioți, veneau impuși de Poartă, după Șerban Cantacuzino și Constantin Brâncoveanu, domni ce e drept confirmați de Poartă, dar aleși de Sfatul Țării.

Atât domnia impulsivului Șerban Cantacuzino cât și aceea a ponderatului Constantin Brâncoveanu, fuseseră dominate, din punct de vedere cultural, de activitatea și inițiativele învățatului stolnic Constantin Cantacuzino. Format în atmosfera umanistă a Universității din Padova, acesta a avut cuvântul hotărâtor în întemeierea „Școlii grecești din București", iar opera lui istorică a deschis alte orizonturi și a dat alte temeiuri studiului trecutului românesc.

După acești domni atât Nicolae Mavrocordat cât și fiul său au făcut tot ce le-a stat în putință pentru a continua opera culturală a acestor înaintași și pentru a se integra în viața țărilor pe care ajunseseră să le conducă. Nu vroiau să apară ca reprezentanți ai Porții, de care fuseseră numiți, ci ca descendenți ai vechilor dinastii românești, chiar ai lui Alexandru cel Bun, așa cum ținea s-o arate cronicarul lor oficial, Radu Popescu.

În vremea în care a fost perceptor al fiilor domnului, Neofit a putut cunoaște renumita bibliotecă adăpostită între zidurile mult împodobitei Mânăstiri Văcărești, ctitoria lui Nicolae Mavrocordat, replică a echilibratei și prețioasei ctitorii brâncovenești de la Hurez. În sala boltită care o ascundea, Neofit s-a putut bucura de toate acele comori strânse cu pasiune și păstrate cu gelozie de Mavrocordați.

Se aflau acolo adunate, alături de monede vechi, neprețuite manuscrise și rare ediții, unele moștenite din bibliotecile Brâncovenilor și Cantacuzinilor dispăruți, altele cumpărate cu bani grei din centrele de cultură din întreaga lume.

Emisarii papei și ai monarhiilor din Apus pândeau vreun moment de slăbiciune din partea Mavrocordaților, ca să achiziționeze aceste cărți pentru stăpânii lor.

Din prețuirea pentru cultura lui și ca răsplată pentru învățătura dată beizadelelor, Constantin Mavrocordat îl înalță pe Neofit, în anul 1738, la rangul de Mitropolit al Ungrovlahiei, aducându-l la Curte, unde forfoteau atâți prelați ai Orientului, care-și motivau prezența fie ca învățători sau sfătuitori ai domnului, fie ca îndrumători ai vieții culturale.

https://biblioteca-digitala.ro

Mai târziu, când biblioteca de la Văcărești se irosea în datoriile grele pe care Constantin Mavrocordat trebuia să le achite Porții, Neofit simte nevoia să înființeze o bibliotecă la Mitropolia din București, pentru care ridică un local anume. În schimbul banilor împrumutați domnului, el păstrează o parte din cărțile de la Mânăstirea Văcărești, pe care împreună cu propria sa bibliotecă le lasă prin testament Mitropoliei din București.

Dar nu numai în viața culturală a țării, Mitropolitul Neofit lua parte activă. El trăia ritmul evenimentelor politico-sociale ale vremii sale, integrându-se pe deplin intereselor românești. Mavrocordații, oameni practici, căutaseră să repartizeze mai just impozitele pe clase sociale, pentru a pune ordine în administrație și totodată pentru a-și asigura vistieria. Din acest motiv, dar și încălzit de ideile generoase ale filozofilor francezi, care începuseră să trezească secolul al XVIII-lea, Constantin Mavrocordat a îndeplinit dorința schițată de tatăl său de a dezrobi pe țărani și a stăvili oarecum grelele lor obligațiuni.

Nu este desigur întâmplător faptul că cele două hrisoave din anul 1746, privitoare la dezrobirea țăranilor sunt contrasemnate de Neofit. Împins de același îndemn, de a nu se izola de frământările zilei și câștigat cu totul de mediul românesc, Neofit iese în anul 1753 pe străzile Bucureștiului, în fruntea unei populații revoltate de uneltirile pe care o clică de fanarioți afaceriști le urzeau în jurul domniei.

Dar, ceea ce face acest personaj să fie deosebit de interesant din punctul de vedere al istoriei vechilor noastre monumente de artă, sunt călătoriile lui prin Țara Românească, în anii 1746 și 1747, pentru a inspecta buna stare a locașurilor bisericești. Cu această ocazie el însemnează în grecește, într-un jurnal de călătorie, tot ceea ce îi atrage luarea aminte.

Aceste însemnări nu sunt numai acele ale unui conștiincios administrator, care inventariază cu grijă starea averilor Mitropoliei și a mânăstirilor pe unde trece, dat fiind că, după ce își îndeplinește îndatoririle sale administrative și arhierești, Neofit se grăbește, cu plăcere și interes de cercetător al trecutului, să descopere istoria monumentului vizitat și să noteze legendele țesute în jurul lui.

Desigur, descrierile sale nu au savoarea și pitorescul acelora ale lui Paul de Alep, însoțitorul Patriarhului Macarie al Antiohiei, care venise prin părțile noastre cu o sută de ani mai înainte, și era uimit de generozitatea gazdelor și frumusețea țării. Nici urmă la el din lirismul

https://biblioteca-digitala.ro

zgomotos al romanticilor, care mai târziu au trecut prin aceleași locuri. În fața unui monument de artă veche românească aceștia nu vedeau frumusețea plastică, ci urmele unui trecut vitejesc, care să le dea forțe noi de luptă pentru mișcarea de independență și democratizare a țării.

Cunoscând limba slavonă, Neofit traduce și însemnează pisaniile și inscripțiile pietrelor de mormânt. El privește cu ochiul unui om de știință, știind să aleagă ce este semnificativ pentru trecutul monumentului. De aceea, din punct de vedere istoric, câteva din observațiile lui sunt prețioase și astăzi, cu atât mai mult cu cât timpul a fărâmițat unele din urmele trecutului, ce se mai păstrau pe vremea lui.

Dar să începem să analizăm „*Notele călătoriei ce am făcut prin eparhia noastră, în zilele prea înălțatului și de Dumnezeu iubitorul Domn, Ioan Constantin Nicolae Voievod*" (nota 6, p. 278: Ghenadie ENĂCEANU publică traducerea călătoriilor Mitropolitului Neofit în B.O.R., 1875-1876, 2, p. 315-327, 632-640 și 737-744; 1876-1877, 3, p. 7-22 și 175-183; an XIV, p. 718-724.).

„*Luni 2 iunie am plecat din București de la Mitropolia noastră ... și am ajuns la fântâna Babei urmați de preoții din București. Și aici pogorându-ne, am eliberat pe preoți spre a se întoarce acasă ... Seara am ajuns la casa Marelui Vornic Constantin Dudescu din Frăsinești, și am dormit aici în această noapte*". Să-l lăsăm pe Neofit să „ospăteze", să-și rezolve chestiunile administrative și bisericești la moșia Mitropoliei Tobolia și în satul Suhat, „*unde se află și biserica de lemn*" și să-l întâlnim la Negoiești (...).

În sfârșit, la 1 septembrie, după ce a rămas „*destule zile la Târgoviște*", Neofit se întoarce la București.

În anul 1747, la sfârșitul lunii iunie, Mitropolitul Neofit face a doua călătorie prin Țara Românească. (...)

Dacă în prima călătorie, Neofit pare a fi voit să se familiarizeze cu trecutul țării pe care o păstorea, cea de a doua călătorie pare a oglindi dorința lui de a întări relațiile cu familiile vechi boierești la curțile cărora oprește. Faptul pare cu atât mai convingător cu cât îl punem în legătură cu cele amintite mai sus despre participarea lui la răzmerița din anul 1755.

În lumina celor spuse până aici, Neofit ne apare ca un precursor. El este mai puțin un iubitor de frumos decât un pasionat pentru trecut.

https://biblioteca-digitala.ro

Grija lui de exactitate, atunci când este vorba fie de așezarea fie de data unui monument, interesul pe care-l arată pentru vechile documente din mânăstiri dar și pentru pisanii și inscripții, nu corespunde numai unor înclinări personale ci și spiritului epocii sale. Căci în acest început de secol al XVIII-lea, „secol al luminilor", nu numai pentru occident ci și pentru sud-estul european, aceleași tendințe de erudiție umanistă apar în „Istoria Țării Românești" a stolnicului Constantin Cantacuzino sau în „Cronologia tabelară".

Deși este lipsit de pitoresc în descriere și de putință de a armoniza izvoarele contradictorii pe care le cunoaște, totuși el ne dă știri prețioase prin exactitatea lor. Ceea ce ne atrage însă la el este pasiunea grăbită cu care-și ia notele pentru plăcerea lui personală, permițându-și să se orienteze într-un trecut istoric, la capătul unei zile pline de îndatoriri administrative și bisericești. Recunoaștem astfel în el nu numai pe învățatul umanist, dar și pe cretanul venit dintr-o insulă, unde se suprapuneau vechi urme de civilizații strălucite și obișnuit ca fiecare ruină istorică să-i vorbească despre vremi trecute.

La Mânăstirea Valea îl găsim pe Neofit pictat alături de ctitorii Radu-Vodă Paisie și Constantin Mavrocordat. Oricât i-am privi imaginea, nu deosebim decât statura lui impunătoare, înveșmântată în ample și somptuoase haine episcopale. Figura plină, satisfăcută, cu nas acvilin, susține o tiară prețioasă. Mâna stângă ține cârja, iar cea dreaptă te oprește la distanță cu un gest de binecuvântare.

https://biblioteca-digitala.ro

MITROPOLITUL NEOFIT DIN CRETA (?-1753)

în *Călători străini despre Țările Române*, vol. IX,
Editura Academiei Române, București, 1997, p. 335-336.

Originar din insula Creta, Mitropolitul Neofit al Mirelor a venit în Țara Românească unde a ajuns duhovnicul domnului Constantin Mavrocordat și „dascăl de elinească" al fratelui acestuia, beizadea Alexandru, și a sorei lor, domnița Sultana.

La 27 ianuarie 1737 Neofit a fost hirotonit ca Mitropolit al Mirelor, iar după moartea vlădicii Ștefan al Ungrovlahiei, beneficiind de sprijinul domnului, a fost ales Mitropolit al țării (26 noiembrie 1738) cu încuviințarea Patriarhului de Constantinopol Neofit al VI-lea. Noul prelat a avut o colaborare fructuoasă cu Constantin vodă Mavrocordat atât pe tărâm cultural, dar mai ales pentru promovarea reformelor din „Constituție" și desființarea rumâniei (1746).

Neofit a imprimat un suflu nou de probitate și primenire morală în cârmuirea Bisericii încercând să pună ordine în administrarea bunurilor Mitropoliei, să răspândească tipăriturile religioase în limba română, să îmbunătățească situația materială și instruirea clerului.

Bogata sa activitate în multe domenii, contactul cu înalții ierarhi ai Bisericii Răsăritului consultați adeseori în probleme de ordin juridic sau dogmatic, propriile sale opere în materie teologică dedicate lui Constantin Mavrocordat, sprijinul acordat școlilor și răspândirii învățăturii ca și strădaniile depuse spre a dota Mitropolia din București cu o bibliotecă

https://biblioteca-digitala.ro

alcătuită, la început din propriile cărți, îl rânduiesc pe Neofit printre mitropoliții cei mai destoinici ai Bisericii noastre.

După mutarea lui Constantin Mavrocordat în Moldova (1748), Mitropolitul Neofit nu s-a mai înțeles cu domnii care i-au urmat, Grigore al II-lea Ghica (1748-1752) și Matei Ghica (1752-1753) cât și cu boierii țării.

În 1753, Mitropolitul a pus la cale o mișcare a târgoveților împotriva lui Matei Ghica, punându-se în fruntea norodului nemulțumit. După trei zile Neofit s-a îmbolnăvit și banul Mihai Cantacuzino relatează că medicul care-l îngrijea i-ar fi dat, din îndemnul boierilor, unele doctorii care l-ar fi făcut să-și iasă din minți (M. Cantacuzino, *Genealogia Cantacuzinilor*, ed. N. Iorga, București, 1902, p. 122-123).

Neofit a murit chiar în ziua plecării din București a lui Matei Ghica, mutat în Moldova în urma evenimentelor petrecute (Ibidem), adică la 16 iunie 1753.

De la el a rămas – printre alte scrieri – și relația călătoriei sale prin Țara Românească și Oltenia unde a cercetat mânăstirile și moșiile Mitropoliei (1746).

Această relație, scrisă în limba greacă, cuprinde informații de un deosebit interes asupra bisericilor și mânăstirilor vizitate, cât și a moșiilor Mitropoliei și a administrației lor. Autorul traduce și transcrie inscripțiile și pisaniile întâlnite, dintre care unele nu se mai păstrează decât în relația sa, ceea ce sporește valoarea acestui izvor istoric.

El a mai lăsat o a doua relație de călătorie prin eparhia sa (1747) continuată apoi pe românește de un cleric ce-l însoțea și care era poate chiar arhidiaconul său.

Relația călătoriilor lui Neofit se păstrează în manuscris la Biblioteca Academiei Române (Manuscrisul Românesc nr. 2106, f. 1-27). Ghenadie Enăceanu a tradus-o – cu unele omisiuni și greșeli – în revista „Biserica Ortodoxă Română" în 1875, 1876 și 1890-1892.

De curând, traducerea substanțial revizuită și ameliorată a fost reeditată, cu toată aparatura științifică și identificările necesare și precedată de un studiu introductiv de către Mihai Caratașu, Paul Cernovodeanu și Nicolae Stoicescu, *Jurnalul călătoriilor canonice ale Mitropolitului Ungrovlahiei Neofit I Cretanul* în același periodic ecleziastic „Biserica Ortodoxă Română", anul XCVIII (1980), nr. 1-2, p. 243-256 (introducerea) și p. 257-315 (text). (...)

https://biblioteca-digitala.ro

ISTORICUL PAROHIEI SOHATU, JUDEȚUL ILFOV

Pr. Pantelimon POSTOVANU - Sohatu, 15 iulie 1971

Satul Sohatu este așezat în Câmpia Dunării de Jos, porțiunea de teren cuprinsă între râul Dâmbovița și Valea Mostiștei, mai precis în spațiul dintre grupul de păduri Măcelaru, Baba Ana și Zalinca, pe de o parte și Lunca Dâmboviței, pe de altă parte. Ca formă, este o așezare de tip compact, cu casele despărțite doar de curți, relativ mici, cu o structură neregulată și cu conturul influențat de topografia locală, făcând parte din categoria satelor mari, distanțate unele de altele și care formează tipul satelor de câmp.

Data probabilă a întemeierii satului Sohatu este în jumătatea veacului XVII-lea, în perioada de timp când ciobanii din munții și colinele țării, atrași de locurile bune de pășunat, veneau și, mai târziu, se stabileau aici.

Satul Sohatu a fost întemeiat de către mocanii veniți din Munții Vrancei și care probabil că au venit pe Valea Mostiștei, precum și de cojenii veniți din zona pădurii, care erau târlași, dar care, în jurul târlelor, mai practicau și agricultura; ei veneau primăvara cu oile la pășune iar toamna se retrăgeau la locul lor de plecare, pentru a reveni în primăvara următoare la „SUHAT", adică la locul cu iarbă bună de pășunat. Cu timpul, parte din acești târlași nu s-au mai întors toamna în munți, ci s-au statornicit definitiv la SOHAT, unde și-au înjghebat gospodării, întemeind, în acest chip, așezarea omenească cu numele Sohatu.

https://biblioteca-digitala.ro

O dovadă că locuitorii din satul Sohatu își au originea în Munții Vrancei este și faptul că marele scriitor Barbu Ștefănescu s-a născut în această localitate, unde și-a petrecut și o mică parte din copilărie și care, la majorat, și-a adăugat numelui său pseudonimul de „DELAVRANCEA", pecetluind prin aceasta presupunerile de mai sus.

În privința locului de naștere al scriitorului, sunt și afirmațiuni în sensul că s-ar fi născut în București, cartierul Delea Nouă, după ce părinții săi și-au strămutat domiciliul de la Sohatu la București. Aceste contradicții se întâlnesc adeseori și în manualele didactice. Cert este însă faptul că tatăl său s-a născut la Sohatu și că se ocupa cu negoțul de grâu, pe care-l cumpăra din aceste părți și pe care apoi îl transporta cu căruța la București, unde îl măcina și vindea făina la brutari.

Tot așa de sigur este și faptul că Barbu Ștefănescu Delavrancea și-a petrecut o parte din copilărie în Comuna Sohatu, fapt confirmat de către vărul său Dobre Radu zis „Cal Bălan", astăzi decedat, fost plugar cu domiciliul de totdeauna în satul Sohatu. Acesta a istorisit o serie de întâmplări din timpul copilăriei petrecută de scriitor în localitate, unde își avea rudele cele mai apropiate. Sunt încă și astăzi câteva familii de cetățeni în comună descendenți din acest neam.

Atât mocanii veniți din munți cât și cojanii din vechiul regat s-au statornicit aici pe moșia închinată Mânăstirii Plătărești în situația de clăcași, determinați de faptul că regimul de clacă pe aici era mai dulce decât cel de pe moșiile boierești.

În jurul anului 1821, se afla în localitate o biserică mică de lemn, cu doi preoți, care deserveau un număr de 120 capi de familie ai satului Sohatu, plus așa-zișii bordeiași din Măcelaru, Baba Ana, Belciugul și Tejgheaua, fugiți din satele mari, de frica clăcilor, care erau prea greu de suportat și care formau cătune mici dar care astăzi sunt cu totul dispărute.

Această bisericuță era făcută din bârne de stejar și învelită cu șiță sau șindrilă. După un Sinodicon mai vechi se spune că era așa de mică încât în timpul serviciilor religioase, la sărbători, bărbații stăteau în biserică iar femeile afară; ferestrele în lățime erau de un lat de mână iar în înălțime – de trei palme.

Această biserică, după spusele bătrânilor, în anul 1848 – anul zidirii actualului sf(ânt). lăcaș – avea o vechime de cel puțin 70 de ani, deci zidită în a doua jumătate a secolului al XVII-lea.

https://biblioteca-digitala.ro

Nu există nici o urmă de preoții slujitorii la vechea biserică din lemn. Din spusele bătrânilor auzite și de ei de la bătrânii lor, cel dintâi preot ar fi fost Preotul Fătu în perioada 1820-1833, care rămânând văduv, s-a călugărit la Mânăstirea Cernica, apoi Preotul Iordache și Preotul Dobre, sub acest din urmă construindu-se actuala biserică. De altfel în tinda bisericii, pe peretele din partea de miazănoapte se află o inscripție în litere chirilice care zice: „*Dobre, lui Iordache*" probabil numele preotului sub a cărui păstorire s-a zidit actuala biserică și s-a sfințit la 28 octombrie 1848, după cum se vede din pisania din tinda bisericii, deasupra ușii de la intrarea în biserică, scrisă în limba și litere grecești.

Biserica a fost construită de către Ieromonahul Calinic, egumenul Mânăstirii Plătărești, din însărcinarea Patriarhului Chiril (II) al Ierusalimului din acea vreme, Mânăstirea Plătărești fiind închinată acelei Patriarhii iar satul Sohatu fiind așezat pe moșia Mânăstirii. Hramul Bisericii este „Schimbarea la Față" a Domnului, după cum se vede din pisania mai sus arătată.

Biserica s-a construit cu materialul pus la dispoziție de către Mânăstirea Plătărești, prin munca voluntară a credincioșilor din Comuna Sohatu, care au contribuit și ei cu diferite produse agricole, cu bani și mai ales cu transportul tuturor materialelor.

În *Sinodicul Sf(intei). Biserici cu hramul „Schimbarea la Față" a Domnului, din comuna Sohatu*, tipărit în anul 1873, pe vremea Î(nalt). P(rea). S(fințitului). Mitropolit D.D. Nifon, se află această notificare: „*Această Sf(ântă). Biserică, fiind din zid, s-a fondat din temelie la anul 1848 cu toate cele necesare la înfrumusețare, cu cheltuiala Sf(ântului). Mormânt, însă prin stăruința Sf(inției). Sale Părintelui Calinic, fost egumen pe acea vreme la Mânăstirea Plătărești în zilele răposatului Sf(inției). Sale Părintelui Arhidiacon Iov, exarhul Mânăstirilor închinate Sfântului Mormânt, fost și ca egumen pe acea vreme la Mânăstirea Văcărești*" iar ctitori ai acestui Sf(ânt). Lăcaș au fost și sunt pomeniți: Chiril (II) Patriarhul Ierusalimului și Calinic egumenul Plătăreștilor: Figurile lor se află pictate deasupra ușii de la intrarea în pronaosul bisericii.

Meșteri(i), ingineri(i) și arhitecți(i) sunt necunoscuți. Biserică este construită din cărămidă, cu mortar de var hidraulic, pereții au grosimea de 0,80m și este construcție foarte durabilă. Este acoperită cu

https://biblioteca-digitala.ro

tablă galvanizată și, spre deosebire de alte biserici, are o singură turlă mare, care se află în față deasupra pridvorului iar deasupra naosului și altarului are câte o cruce.

Biserica este zidită în formă de cruce și având o înălțime de c(ir)ca. 10m, are aspect foarte frumos și impunător. În interior este pictată în ulei, în stil bizantin, de către pictorul Nicolae Colonițiu din București, în anul 1932.

În anul 1962 pictura a fost spălată și renovată de un colectiv de pictori în frunte cu I(oan) Taflan din București și astăzi prezintă un aspect destul de frumos. Înainte de această pictură a fost o altă pictură, dar nu se știe nici stilul, nici pictorul.

În *Sinodiconul* amintit mai sus, în partea a doua: „*Binefăcătorii și ajutătorii Sf(intei). Biserici*" sunt trecuți în mod cronologic cei ce au făcut anumite îmbunătățiri sau donații Sfântului locaș. Vom aminti pe cele de mai mare importanță:

În anul 1855, Sf(ința). Sa Părintele Calinic a învelit biserica cu fier alb.

În 1901, epitropul bisericii Gh(eorghe). Lincu a reparat și vopsit peste tot Sf(ânta). Biserică, a dăruit un rând de veșminte și a contribuit la returnarea a două clopote mari.

În 1904, enoriașii au învelit biserica cu tablă plumbuită, fiind dezvelită de furtună.

În 1908-1909, Administrația Casei Bisericii, Prefectura Județului Ilfov și enoriașii au reparat radical și zugrăvit biserica.

În anul 1926, enoriașii au cumpărat una Sf(ântă). Evanghelie, un clopot mare, au acoperit, reparat și zugrăvit biserica.

În anul 1932, s-a făcut restaurarea bisericii cu pictură nouă, făcută de Nicolae Colonițiu din București.

În anul 1943 s-au reparat avariile făcute de cutremurul din 1940.

În anul 1964-1965, Ion V.N. Bran și soția sa Paraschiva au donat un rând de veșminte preoțești, o cruce mare din lemn de brad în fața Sf(intei). Mese, precum și un epitaf al Domnului nostru Iisus Hristos.

În anul 1964-1965, Gheorghe V. Șerban și soția sa Ilinca au donat o dveră cu pictura „Învierea Domnului" și un sfeșnic de bronz cu 7 ciubuce, pus pe Sf(ânta). Masă.

https://biblioteca-digitala.ro

În anul 1966-1968, sub pastorația Preotului Pantelimon Postovanu s-a înlocuit turla bisericii, care era din lemn și lemnul putrezit, cu o altă turlă din zid și beton armat.

În anul 1969-1970, tot sub conducerea acestui preot, s-a făcut împrejmuirea bisericii cu gard din plăci de beton armat, la fel și fațada cimitirului. Aceste lucrări au costat cca. 80.000 lei proveniți numai din daniile benevole ale credincioșilor.

Despre membrii clerului care au slujit în acest sfânt locaș sunt amintiți și se pomenesc următorii:

1) Dobre Duhovnicul, venit din Negoiești, slujește 31 ani și moare în anul 1867.

2) Voicu Preotul, în același an se transferă de la Pantelimonu la Sohatu în locul decedatului Dobre Preotul și slujește de la 1867-1878.

3) Radu Preotul, în anul 1876 se transferă de la Frunzănești la Sohatu, soția era din Sohatu. În anul 1878 moare Voicu Preotul și rămâne în locul lui Radu Preotul care slujește până în anul 1882, când moare și acesta lăsând în locul lui pe ginerele său,

4) Nicolae Preotul, care slujește și el de la 1881 până în anul 1904, când moare și în locul lui este transferat, de la Cătunul Drăgănescu,

5) Constantin Gr. Popescu, care slujește ca Preot Paroh de la anul 1904 până la 1963, când este scos la pensie și înlocuit cu

6) Pantelimon Postovanu, Preot refugiat din Basarabia din cauza războiului din 1941-1945 și care activează ca Preot Paroh până în prezent.

7) Constantin Gr. Popescu, Preot de origine din Parohia Vărăști, Județul Ilfov este transferat aici la 14 septembrie 1944 și activează ca Preot Paroh până în postul 2 până la 1 aprilie 1971 când se retrage și iese la pensie la limită de vârstă.

Cântăreți: la prima biserică sunt amintiți Matei Ioniță zis cantidatul și după el vine Nicolae Grigore cantidatul. Aceștia, pe lângă faptul că erau cântăreți de biserică, mai erau și învățători. Cursurile le făceau într-o căsuță lângă biserică și chiar și în biserică.

Cântăreții care erau și învățători purtau numele de „catindat”[362].

[362] Nu este o greșeală de tipar: „cantidat” și „catindat” au fost transcrise în ordinea și așa cum le-a lăsat autorul. Ambele cuvinte nu sunt în dicționar.

https://biblioteca-digitala.ro

Dintre cântăreții care au slujit strana actualei biserici se amintesc următorii:

Lazăr Ștefănescu, care mai pe urmă s-a făcut Preot la Biserica din Obor București.

Cristea Iordache care la fel s-a făcut Preot la Parohia Tânganu, Județul Ilfov.

Radu Popescu, fiul preotului Dobre a servit între anii 1864-1895.

Florea Petrescu ajutat de practicanții Gheorghe Dumitru și Marin I. Polite.

Apoi Marin I. Polite – Dobre între anii 1921-1959 ajutat de practicanții Toma Florea Popescu și Ioniță Dănescu.

În anul 1946 a fost numit cântăreț Toma Florea Popescu în postul II iar în 1959 a fost transferat în postul I, vacant prin pensionarea lui Marin Ion Dobre (Marin I. Polite – Dobre, n.n.) , în care post activează și în prezent.

Biserica se află singură în curte, nemaifiind încadrată de alte clădiri.

S-a întocmit acest *Istoric al Bisericii din Parohia Sohatu* în anul mântuirii 1971, de către mine, smeritul Preot Paroh Pantelimon Postovanu, mai mult după o *Monografie* a satului întocmită pe timpuri de un colectiv de învățători[363], apoi după spusele bătrânilor, după unele însemnări găsite prin cărțile bisericești și puțin, foarte puțin după arhiva parohiei, care nu cuprinde decât datele din jurul anului 1900 încoace[364].

[363] Vasile NIȚESCU, *Monografia Comunei Sohatu*, manuscris aflat în 1955, la Primăria Sohatu; document pierdut.

[364] Foarte curioasă această afirmație, de vreme ce noi am găsit în Arhiva parohială acte din 1879 până în ziua de astăzi.

https://biblioteca-digitala.ro

STUDIU INTRODUCTIV

Emilia Șt. MILICESCU,
în Barbu DELAVRANCEA, *Opere*, I,
Editura pentru literatură, București, 1965, p. VII-XVI.

(...) Delavrancea face parte din rândul scriitorilor noștri înaintați, provenit din popor. Fiu de clăcași neștiutori de carte, el ajunge profesor universitar, deputat, avocat, gazetar, scriitor și ministru.

Despre originea sa umilă scriitorul a pomenit adesea, pătruns de un sentiment de adâncă și înduioșată iubire față de „*stratul popular revărsat de la țară, peste marginile capitalei*", în mijlocul căruia s-a născut și a copilărit, și față de străbunii săi, „*țărani și ei, pe care nu-i vei găsi în cronici, nici ctitori zugrăviți în biserici. Ei se pierd în haosul neștiutorilor de carte. Săracii...*". Și „*Țăranul de la Dunăre*" - cum se prezenta în Parlament în 1894 deputatul de Prahova, Delavrancea – declara plin de mândrie:

„*Am dreptul și onoarea de a vă spune: <<da, sunt țăran!>> Părintele meu n-a fost nici boier, nici negustor, ci țăran, clăcaș împroprietărit la '64... Sunt și suntem prima generațiune a neamului care a învățat carte.*

În satul Sohat veți găsi pe unchii mei, pe verii mei primari, pe verii de al doilea și pe toate rudele și nemeniile noastre, toți țărani, foști clăcași și însurăței împroprietăriți".

Altă dată, ironizat de reprezentanții claselor posedante din Parlament pentru originea sa țărănească, Delavrancea sublinia malițios: „*Acesta este titlul meu de noblețe, aș vrea să-l văz p-al d(umnea)v(oa) s(tră)*".

https://biblioteca-digitala.ro

Într-adevăr, locuitorii din mahalaua natală, ca și părinții scriitorului, se trăgeau din oieri băjenari din Vrancea și lucrau pământul – porumbiști și vii – dinspre Fundeni.

La începutul veacului al XIX-lea, ținutul Vrancei - „gură de rai", prin frumusețea lui naturală – despădurit și secătuit de exploatarea boierească, decade economicește, ducând la „mișălirea" rapidă a răzășimii și la exodul ei. Urmând calea prin munții Buzăului, o parte din oieri se lasă pe firul apelor până în Câmpia Dunării, unde întemeiază sate noi ca Radovanu, Nana, Sohatu, locuri bogate în pășuni, între Dâmbovița și Mostiștea.

Obârșia vrânceană a familiei este, desigur, explicația cea mai plauzibilă a numelui pe care și l-a ales scriitorul dintre cele patruzeci de semnături și pseudonime identificate până acum de noi; originea țărănească explică, de asemenea, și dragostea nedezmințită față de popor și de creația lui artistică și, poate, chiar construirea drumului din Vrancea, între Tichiriș și Valea-Sării, în 1910, când Delavrancea a condus Ministerul Lucrărilor publice și al Comunicațiilor.

În diferitele materiale biografice, în referirile contemporanilor și în documente, tatăl lui Delavrancea apare sub mai multe nume: Gheorghe Ștefănescu, Ștefan – ca nume de familie, Gheorghe Ștefan, Gh. Șt. Sohățianu, Ștefan Sohățeanu, G. Ștefan, George Ștefănescu, Ștefan Plugaru, Ștefanu Tudoru, Ștefanu George și George Ștefan.

În realitate, bătrânii din Sohatu, din Postovari și din Bariera-Vergului au cunoscut pe părintele lui Delavrancea sub numele de Ștefan Tudorică Albu, Bălan sau „Calalb", iar cărăușii de grâne îl porecliseră „Încurcă-muscă" și „Ștefan, căruță-goală", fiindcă, stărostind convoaiele de care către schelele dunărene și trebuind să meargă repede, umbla fără încărcătură. Cel puțin la începuturile cărăușiei lui Ștefan Tudorică, porecla de „căruță-goală" nu însemna „chirigiu fără mușterii", așa cum s-a interpretat uneori.

În stabilirea numelui său – Ștefan – ne-am sprijinit pe mărturiile unor vârstnici dintre descendenții lui Ștefan Tudorică – fiii lui Nicu Ștefănescu și ai lui Constantin Ștefănescu-Suhățianu – pe ale lui Radu Dobre din Sohatu și ale lui Nicuță Papiniu din București – ultimii doi, nepoți colaterali ai lui Ștefan Tudorică Albu – și pe afirmația lui Delavrancea însuși: „*pe tata l-a chemat din botez Ștefan, cum pe*

https://biblioteca-digitala.ro

mine Barbu". George, Gheorghe, G. sau Gh. din unele documente sunt, fără îndoială, transcrieri variate ale prenumelui străbunicului lui Delavrancea, Gheorghe, căci pe bunicul scriitorului l-a chemat Tudor Albu sau Tudorică Albu, poreclit Bălan sau Calalb.

Mama lui Delavrancea se numea Ioana Ana, Eana sau Iana, iar nu Maria, cum s-a crezut fără nici un temei, și era fiica văduvei Stana din Postăvari, sat de clăcași aflat pe moșia familiei Filipescu.

În 1838, atât Ștefan sân[365] Tudor, cât și Ioana, erau în vârstă de 20 de ani, clăcași, abia căsătoriți, așa cum se arată în foaia de recensământ.

În Bariera-Vergului s-au statornicit o dată cu mulți alți sohățeni, cel mai târziu în 1845, căci fiul lor mijlociu, Constandin, s-a născut în 1846 „în București", așa cum însuși specifică pe coperta interioară a tezei de licență din 1876.

Deși la 9 decembrie 1894 Delavrancea afirmă în Parlament că e singurul dintre frații săi care s-a născut în București, consemnarea din 1876 a lui Constandin, care era mai mare cu 12 ani, mi se pare mai demnă de reținut decât a lui Delavrancea, din 1894, mult prea îndepărtată în timp de data stabilirii părinților săi în Bariera-Vergului. În orice caz, Revoluția din 1848 l-a găsit pe tatăl lui Delavrancea în mahalaua Orzarilor.

Până în 1858 i s-au născut nouă copii, dintre care au supraviețuit cinci: Nicolae, Maria, Constandin, Uța și Barbu, ultimul născut la 2 aprilie 1858, în Strada Vergului nr. 166, așa cum se află consemnat în matricola clasei a II-a a Școlii sucursale din Coloarea neagră, din anul școlar 1866-1867.

Am socotit neverosimile alte date acceptate de materialele biografice anterioare, deoarece data de 5 aprilie 1858 nu este atestată de nici un document; data de 11 aprilie 1858, consemnată la 20 aprilie 1858, când se oficiază botezul, provine desigur din declarațiile unei moașe empirice, cu mulți „nepoți" într-o lună, ale căror date de naștere le-a putut încurca și care, fiind analfabetă, s-a aflat în imposibilitatea de a controla exactitatea datei consemnate în scriptele bisericii; după datină, mama nu putea asista la botez, iar tatăl „veșnic pe drumuri", nici atât; 17 noiembrie 1857 nu se poate datora decât unei greșeli în catalogul

[365] sân = sin, fiul lui.

https://biblioteca-digitala.ro

Liceului Sf(ântul). Sava, unde s-au trecut probabil, la numele lui Ștefănescu Barbu, datele unui coleg al său; anii 1859 și 1860, ca ani de naștere a lui Delavrancea, aflați în dosarul întocmit cu prilejul căsătoriei sale, prin caracterul lor contradictoriu, denotă că nu se bazează pe documente sau mărturii de necontestat.

Informațiile lacunare și contradictorii din toate celelalte documente ne-au făcut să credem că data nașterii din matricola școlară citată, în care se indică exact numele, îndeletnicirea și adresa părintelui lui Delavrancea, verificate ca adevărate prin toți informatorii, este data de naștere reală a scriitorului: 2 aprilie 1858.

Până la 1870, cărăușii de grâne din Delea-Nouă – iar nu Delea-Veche – au cunoscut o epocă de relativă înflorire, adăugând roadelor plugăriei câștigul de pe urma transporturilor de grâne în porturile dunărene apropiate: Giurgiu și Oltenița.

Ca și alți orzari din Barieră, Ștefan Tudorică Albu, „de la vârsta de 25 de ani până la 59-60 ani a umblat zi și noapte pe drumuri, pe ploi și pe viscole", iar băieții cei mai mari – Nicolae și Constandin – l-au întovărășit în anii adolescenței, pregătindu-se astfel să urmeze în viață drumul tatălui lor.

Îndemnul la învățătură în familia lui Ștefan Tudorică Albu a venit târziu, când Nicolae Nicolae și Nicolae Constandin, fratele și, respectiv, cumnatul Ianei – amândoi preoți la biserica Sfântul Io(a)n Nou din Piață, din București, au luat pe lângă ei pe cel mai mare dintre frații lui Delavrancea, pe Nicolae. Văzându-l isteț și muncitor, l-au dat la învățătură. Constandin i-a urmat.

În 1866, când Barbu era înscris la școală, Nicu, mai mare cu 20 de ani decât el, era probabil în ultimele clase de liceu, iar Constandin, în vârstă de 20 de ani, urma clasa a III-a la Sf(ântul). Sava.

Primul dascăl al lui Barbu a fost Ion Pestreanu - „nea Nicuță" - de la Biserica Sf(ântul). Gheorghe Nou, de la care a prins buchile chirilice și alfabetul de tranziție „pe felurime". Cu ajutorul fratelui mijlociu a învățat „ca pe apă" manualul Lupul și mielul, operațiile aritmetice cu numere întregi, zecimale și fracționare și istoria românilor „cu șase domni vestiți".

În toamna anului 1866 se prezintă „institutorelui superior" Spirache Danielescu de la Școala sucursală din Coloarea neagră, pregătit

https://biblioteca-digitala.ro

să intre în clasa a II-a, clasă pe care acesta o conducea, și într-adevăr, după ce-l examinează, îl primește în clasa a II-a.

Cel ce a înscris pe Delavrancea în catalog, dându-i pentru prima oară numele de Stephanesku Barbu, este Spiridon Danielescu. Primul său învățător oficial adăuga la prenumele tatălui său sufixul foarte răspândit „-escu". Scriitorul Delavrancea n-a acceptat acest nume: „*Și dacă mi s-a zis Ștefănescu în școală, nici nu am voit, nici părintele meu n-a cerut ca copiii săi să poarte numele de Ștefănescu*" spunea deputatul Delavrancea în Cameră la 9 decembrie 1894. Scriitorul a folosit rareori, chiar în perioada de început, acest nume fabricat, de care s-a lepădat categoric nu o dată: „*Cum dracu să iscălesc? Ștefănescu? Dar este un pseudonume. Pe tata și pe tata al tatei și nici pe neam de neamul meu nu a chemat <<Ștefănescu>>*", scria el lui Alceu Urechilă (iodoform) în 1892.

Lipsa unui patronimic în familia sa o explica la 19 ianuarie 1895, cu prilejul dezbaterilor din cameră privind legea numelui:

„*D(umnea)v(oastră). nu știți că în toate orașele cel mari, ba chiar în capitala țărei, avem zone mărginașe de orășeni care duc o viață cvasi-rurală prin ocupațiunile, prin moravurile și prin datinele lor... Și acești orășeni nu au nume patronimic... Și ei se numesc până astăzi Gheorghe, Petre...*".

Încă din 1884, scriitorul își ia ca nume literar pe acela de Delavrancea, înlocuind prin el numele Ștefănescu dat de Spirache Danielescu. Despre transformarea acestui pseudonim în nume oficial, atât în viața privată, cât și în cea publică, scriitorul relata la 9 decembrie 1894 în Cameră:

„*Delavrancea este pur și simplu un pseudonume cu care am scris mai bine de 12 ani. În acest timp îndelungat, prietenii, cunoștințele, ba și cei care nu mă cunoșteau personal, au sfârșit prin a mă numi astfel în vorbă și în scris. Astfel că pseudonumele mai mult mi s-a impus decât mi l-aș fi luat eu...*"

Noul nume adoptat în toate împrejurările a stârnit, însă, atacurile jignitoare ale unor adversari politici ca generalul Gh(eorghe). Manu, Al. Marghiloman, C(onstantin C). Arion și alții, care contestau pe deputatul „Delavrancea" și i se adresau sub numele de Ștefănescu. Cu o ironie disprețuitoare, C(onstantin). C. Arion, de pildă, insinua că scriitorul ar fi intenționat să-și ascundă originea sa modesta sub un nume cu rezonanță nobiliară prin particula „de" pe care o conținea :

https://biblioteca-digitala.ro

„... Radu de la Afumați, domn al Țării Românești! Barbu de la Vrancea, domn al literaturii moderne al României ..., Radu de la Popești, cronicar vechi, Barbu de la Vrancea, cronicar modern al Camerei actuale și liberal mare".

Delavrancea, trecând peste ofensele aduse, ripostează, explicând sincer și convingător:

„*Am luat acest nume pentru a face o serie de observațiuni și studii în domeniul moravurilor și al moralității publice pe care credeam că sunt în drept și dator ale face. Cu un pseudonim mă simțeam mai liber. Dar nu m-am lepădat de nimic, căci nu aveam ce lepăda. Numele de Ștefănescu n-a fost al meu și nu l-au purtat nici părinții, nici bunii mei*", îi răspunde el lui C(onstantin). C. Arion, iar generalului Manu, care îl întreabă cu falsă amabilitate cum ar vrea să i se adreseze în viitor, Delavrancea îi răspunde :

„*Să mă numiți așa cum vă plătesc birul, așa cum mă insultați prin jurnale, așa cum mă indicați la urgia bandiților ...*".

Ținând seama de atâtea documente în care Delavrancea a repudiat numele de Ștefănescu, a continua să-i publicam operele sub numele de Barbu Ștefănescu Delavrancea înseamnă a-i nesocoti voința și a crea confuzii în mintea cititorilor de mâine. Indiferent de locul pe care un artist îl ocupă în scara valorilor, numele cu care a înțeles să-și semneze opera nu poate fi înlocuit sau completat.

„Promovatul cu billetu", Barbu trece în 1867 în clasa a-III-a la Școala domnească, unde are învățător pe „institutorele superior" Eracliu Becarian. Pe Ion Vugitescu – socotit de biografii lui Delavrancea ca primul său dascăl, cum de altfel scriitorul însuși a afirmat cu prilejul retipăririi nuvelei Domnul Vucea în 1891 – nu l-a avut învățător decât în clasa a-IV-a, în 1868 –1869.

În lipsa unui certificat de absolvire, presupunem că Barbu, care în primul an obținuse note bune într-o clasă cu șase repetenți și treizeci și doi de retrași, a terminat școala primară în mod normal în 1869, având dreptul să se recomande în glumă de pe atunci „*Barbu S... , doctor în cele patru clase primare din Culoarea de negru*" , așa cum o va face mai târziu. Din cauza vreunei boli, și mai probabil a greutăților materiale, abia la 31 august 1870 se înscrie în clasa întâi a Gimnaziului „Gheorghe Lazăr", unde frecventează un trimestru.

https://biblioteca-digitala.ro

Drumul lung din Delea – Nouă până la „Lazăr" și posibilitățile tot mai reduse ale familiei îl determină ca la 1 decembrie 1870 să ceară ministerului un loc de bursier supranumerar într-un internat, urmând să dea ulterior examenul de bursă. Invoca „*lipsa celor necesare existenței, după cum justifică anexatele acte*" de paupertate.

Ca urmare a aprobării ministeriale, la 14 decembrie 1870 este înscris în clasa întâi a liceului „Sfântul Sabba". Peste câteva luni, pentru cele douăsprezece burse se prezintă treizeci și șase de concurenți. Barbu reușește al treilea. Pe lista provizorului Bucholzer, care raporta ministerului că achiziționarea uniformei pentru șaptesprezece bursieri foarte săraci incubă o mare urgență, Barbu era al zecelea. I se dă „o manta de postav sur, o tunică și un pantalon de postav civit, două perechi de botine de vacsu cu două rânduri de tălpi și un chipiu cu cozoroc lucios".

De viața petrecută în internat și-a adus aminte totdeauna cu oroare.

Fiul mezin al cărăușului Ștefan Tudorică Albu se născuse cu o sensibilitate neobișnuită, cu o nepotolită sete de lumină, cu simțul armoniei sunetelor și formelor și cu putința de a le converti într-o poezie umană a bucuriei sau a întristării, cu toate nuanțele lor. La el, vibrația produsă de mediul înconjurător atingea când paroxismul entuziasmului, când al dezgustului, al revoltei sau al deznădăjduirii. De altfel, Delavrancea însuși își descoperă de tânăr acel „temperament exagerat", acele „porniri nesăbuite" care fac din firea lui „un vălmășag de încăpățânare, de vehemență, de recunoaștere, de egoism și iubire, de nebunie, de imaginați, de simțire și de răzbunare; rău și bun; nervos și slab; hotărât și fără țel; energic și dezgustat. O paradoxă ...".

Acuitatea unei asemenea sensibilități i-a prilejuit, încă de copil, numeroase suferințe. Tributul plătit „împrejurărilor nefericite" în care s-a aflat adesea a constat din „hălci întregi de bine și de frumos" smulse firii sale.

Justificându-și asperitățile și contradicțiile caracterului, Delavrancea spunea mai târziu că „împrejurările" i-au pustiit sufletul de la vârsta celor dintâi elanuri ale tinereții:

„... *Așa s-a rupt din mine rând pe rând câte un vis, câte o plăcere, câte o iluzie; așa m-am întristat, m-am ofilit, m-am dezgustat așa la 22 de ani, pe ogorul simțurilor și avântului, m-am trezit cu buruieni uscate,*

https://biblioteca-digitala.ro

cu mărăcini și cu cotoare seci ..., bloc ieratic, produs al întâmplărilor, al albilor cu gloduri ...".

Una din acele „împrejurări", prin care a trecut Delavrancea între doisprezece și nouăsprezece ani, îmbogățindu-i - fără îndoială - cunoștințele, dar sărăcindu-l de iluziile cu care venise din Bariera – Vergului și mohorându-i viziunea despre lume, a fost internatul „Sf(ântul). Sava".

Viața din internatul cu pereți coșcoviți de pe cheiul Dâmboviței pusese capăt părții celei mai luminoase din existența scriitorului – copilăriei – după care veșnic a jinduit. În primii doisprezece ani, de la bătrânii din Barieră – printre care tatăl, mama și nașul său, Nică Pescaru *sân* Barbu – meșteri povestitori ai întâmplărilor de demult și izvoditori de basme noi, Barbu învățase „să zică", pe melopei tărăgănate, balade cu păstori și haiduci.

De la țăranii clăcași, amestecați cu găitănari și abagii, de la cărăușii neodihniți printre care copilărise, viitorul scriitor învățase limba „cu duium de frumuseți". În internat, vorbă răstită și disprețuitoare, dar mai ales despărțirea de mediul său natal au constituit pentru Barbu suferințe greu de îndurat:

„*Din maidanele, vara împodobite cu flori și iarna cu zăpadă, de la umbra castanilor verzi și stufoși unde se adunau bătrânii cu snoavele lor ..., din atâtea cântece, și basme, și povești, când ai avut ochi, închipuire și inimă, să te pomenești închis în niște ziduri înalte, să te izbești de chipuri străine și reci, de inimi domoale și nepăsătoare, de mai-mari care nu vor să știe de cântece și basme... iacă cea mai mare nefericire din viața mea!*", mărturisește personajul principal din *Bursierul* .

În internatul liceului, „țăranul sălbatec, maniac după adevăr, aspru, revoltat", coborâtor din oameni liberi ai Vrancei, nebănuind că „a părea" e de multe ori mai mult decât „a fi", se simțise „înjosit și rob". Stătea tăcut, ghemuit lângă un dulap negru - „colțul lui Barbu", cum l-au numit promoțiile următoare – observând pe cei din jur ori depănându-și amintirile – străin de majoritatea colegilor sclivisiți, obraznici și leneși.

https://biblioteca-digitala.ro

PE URMELE LUI DELAVRANCEA

Emilia Șt. MILICESCU,
Editura Sport-Turism, București, 1986, p. 10-23.

I. Obârșia neamului – Țara Vrancei

Se împlineau trei veacuri de când Moldova se învăluise în zăbranic de doliu, de când oșteni și răzeși, tineri și bătrâni puseseră în cripta de la Putna pe cel ce fusese sabia creștinătății, pe Ștefan cel Mare, soarele Moldovei.

Din cei șapte munți ai Vrancei, legendele își făcuseră drum către toate hotarele neamului românesc și gloria trecutului pâlpâia ca o candelă de nădejde și îndemn în bezna unui prezent rareori străbătut – ca sub Mihai Viteazul, unificatorul celor trei țări surori – de raza unei înnoiri fericite. Dar „Republica Vrancei", cum o numește prea învățatul Domn Dimitrie Cantemir în Descrierea Moldovei, se bucurase sute de ani de o relativă liniște și independență economică, pe temeiul libertăților acordate de Ștefan cel Mare locuitorilor ei, ca răsplată a vitejiei în necurmatele lupte cu dușmanii.

În ianuarie 1801, însă, peste Vrancea se abătu blestemul robiei boierești: Constantin Alexandru Ipsilanti dăruiește ținutul liber al Vrancei, ca pe o moșie personală, marelui vistiernic Iordache Roset Roznovanu, de la care luase împrumut câteva pungi de galbeni. Vrâncenii își pierd vechile drepturi asupra munților cu păduri seculare

https://biblioteca-digitala.ro

și imașuri cu iarbă ca mătasea pentru turmele de oi și cirezile lor de cornute, devenind clăcași, datori să dea dijmă grea din bucate, vite, brânzeturi, lână, miere și ceară.

Prin satele adăpostite de văile apelor, sub poale de codri merei, din Năruja - „cheia și inima țării de piatră", cum o numește un localnic care pomenește și de originea vrânceană a lui Delavrancea – năvălesc dăbilarii împlinitori de biruri. Sarea munților liberi începe a fi drămuită de străini și turmele cu năzdrăvane miorițe de baladă, încap pe mâna lacomă a slugilor boierești.

Atunci, de pe valea prăpăstioasă a Zăbalei și de pe coastele mai dulci ale Nărujei, vrâncenii bejenesc cu sutele, umplând plaiul Râmnicului și al Buzăului cu behăitul turmelor lor, ducând în sufletele arse de dorul Vrancei amintirea vie a întâmplărilor năprasnice din vechi timpuri, ferecate în balade și „ziceri", călăuză și mângâiere în ceasuri de grea restriște.

Pe mulți dintre fugari, puterea boierului cotropitor îi aduce înapoi la corvezile și umilința de la care plecaseră, căci în 1803, un nou hrisov domnesc, al lui Alexandru Moruzi, întărește stăpânirea Roznovanului asupra Vrancei. Pe valea Zăbalei și a Nărujei, la asuprirea boierească se adăuga lăcomia egumenilor greci de la Mânăstirea Mera, ctitorie a lui Antioh Cantemir.

Cei mai vajnici vrânceni rămân, totuși, pe vetrele lor din veac, își adună hrisoavele în care pecetea șnuruită a lui Ștefan cel Mare întărea „pe veci" stăpânirea răzeșilor lui în Vrancea și, pe temeiul lor, la 26 aprilie 1813, pornesc proces împotriva boierului Iordache Roset Roznovanu, conduși de Preotul Șerban Bălan din Năruja, Toader Țârdea și Constantin Taftă din Negrilești.

Boierul pârât la domnie își îndreaptă prigoana spre căpeteniile răzeșilor răzvrătiți împotriva samavolniciei. Legendele locale vorbesc despre o ceată de arnăuți care a năvălit în biserica din Năruja să cetluiască[366] și să ridice din altar pe Preotul Șerban Bălan. Îndemnat de țărani, el a scăpat îmbrăcat în sarică și îmbrobodit peste gură cu ștergarul, ca femeile.

---

[366] a cetlui, cetluiesc = a lega strâns; popular: a bate tare (cu ceatlăul); a zdrobi în bătăi; a ciomăgi; a îmblăti; a melestui.

https://biblioteca-digitala.ro

Patru ani și jumătate, vrâncenii jălbari au bătut drumurile judecății, dăruind spătarului, logofătului și altor boieri cupizi[367] salbele de la gâtul fetelor mari, cergi vrâncenești de oaie țigaie și sute de ocale de brânză, pentru grăbirea judecății. Suma cheltuielilor făcute cu procesul, suportată de paisprezece sate, s-a ridicat la 78.550 lei vechi.

Documentele menționează delegații formate din câte patruzeci și doi până la opt sute de vrânceni care au așteptat hotărârea Marelui Divan din Iași timp de patru până la douăzeci și cinci săptămâni. Alte delegații au ținut calea lui Alexandru Moruzi la Focșani, apoi a lui Scarlat Calimachi la Bârlad, cerându-le să scoată Vrancea de sub „boieresc".

Procesul s-a terminat abia în 1817, cu biruința vrâncenilor. Anaforaua Marelui Divan din Iași recunoștea că „...nu lasă nici cea mai mică îndoială asupra dreptății vrâncenilor pe ocinile și baștinile lor asupra cărora au avut îndelungată stăpânire ...".

Trecuse însă mai bine de un deceniu de la cotropirea boierească a Vrancei. Unii dintre băjenarii care altădată coborau doar primăvara cu turmele în câmpia Dunării, copleșiți de lipsurile și greutățile dezrădăcinării, pieriseră. Alții, în căutare de iarbă pentru turme, ispitiți de întinsele sohaturi dintre Dâmbovița și Mostiștea, întemeiaseră o salbă de sate noi – Nana, Sudiți, Radovanu, Sohatu și altele, legate între ele de cursul leneș al râurilor.

Ca și locuitorii din Sohatu, învățătorul Vasile NIȚESCU afirmă, în *Monografia* satului, că această așezare *„a fost întemeiată de mocanii veniți din Munții Vrancei pe valea Mostiștei și de cojenii veniți din zona Pădurii, care erau târlași, dar lucrau și pământul...*".

Păstoritul, străveche îndeletnicire a locuitorilor întemeietori, dă locurilor nume specifice, păstrate până în zilele noastre: La pastramă, La stână, Măcelaru, Baba Ana.

În căsuțele de paiantă, cu prispă de lut susținând streașina lată de stâlpi ciopliți din bardă și neteziți din cuțitoaie, locuitorii satelor noi își continuă viața după ritmul neschimbat al anotimpurilor și după vechile tradiții moștenite din Vrancea. Cresc turme de oi umblând vara după pășune grasă și iarna adăpostindu-le cu perdele de stuf și trestie.

---

[367] cupid, cupidă; cupizi, cupide = apucător, avid de câștig, hrăpăreț, lacom, neîndestulat, nesătul, care caută să ia cât mai mult.

https://biblioteca-digitala.ro

Cei rămași în sat lucrează pământul luat în dijmă de la stăpânitorii locurilor. Femeile lucrează lâna și cânepa, înfloresc veșmintele cu arnici și lâniță colorată, țes bete și abale, traiste și peșchire. Petrec în șezători la claca ce-și schimbă gazda odată cu terminarea dărăcitului, a dezghiocatului de știuleți, coc boabe de ciocantin și semințe de bostan, fierb grâu cu miere de mai și dovleac galben ca aurul și transmit generației tinere comoara creației populare din munții Vrancei, în care variantele Mioriței străluceau vii și apropiate de sufletele lor de păstori din tată în fiu.

Toți se vor fi luptat cu dificultățile începuturilor, amestecându-se greu cu populația satelor din câmpia Munteniei, mai puțin reflexivă, mai impulsivă și la bine și la rău. Noi veniți moșteniseră din bătrâni gândul slobod să străbată într-o clipeală nemărginirea, din munții cu crestele înzăpezite până în văile râurilor învolburate, pe unde sclipeau de curățenie căsuțele lor cu cerdacuri largi de lemn.

Printre gospodarii întemeietori ai Sohatului, în recensământul general din 1838, la nr. 8 apare Tudor Albu cu soția sa Mușa – nume caracteristic pentru originea ei moldoveană -, iar la nr. 7 Ștefan Tudor, fiul precedentului, cu soția sa Iana (Ioana), amândoi în vârstă de douăzeci de ani, de curând căsătoriți. Primii doi sunt bunicii lui Delavrancea, iar ultimii doi propriii săi părinți, el fiind așadar, a doua generație de vrânceni născuți în câmpia dunăreană, ceea ce-i dădea dreptul la numele pe care și l-a luat, ca și posibilitatea de a cunoaște ca nimeni altul graiul din părțile Moldovei și pe cel din Muntenia.

II. Bariera Vergului și oamenii ei

Abia se înnegriseră hogeacurile vetrelor din Sohatu, că zvonurile de câștig cu cărăușia de grâne la schelele din Giurgiu și Oltenița îndeamnă perechile de însurăței să părăsească satul și să se aciuieze dincolo de Bariera Vergului, între oraș și ogoarele țărănești, alcătuind cătunul

https://biblioteca-digitala.ro

Deluța sau Delea Nouă, lângă Delea Veche – mahala mai de multă vreme constituită, în vecinătatea abagiilor[368] și găitănarilor[369] nevoiași.

Ștefan Tudorică Albu și Mihalache Șoușeanu – care-și ia numele de la satul abia părăsit – vor fi vecini pe prelungirea Căii Vergului, azi Calea Călărașilor. Noii veniți desțelenesc pământurile rămase pârlog din jurul capitalei, cară sacii cu grâu la morile de pe Dâmbovița, își ridică locuințe și grajduri pentru caii de schimb, plantează vii pe araci și pomi fructiferi cu „rogodele" râvnite de copii.

Femeile cresc gândaci de mătase cu frunzele dudăriilor dinspre Fundeni. Au o liotă de copii veseli și sănătoși. Neacșu sacagiul își strigă marfa: „Apăăă! Ap' de Dâmbovița, bună de spălat!" Pe uliță intră zvonul căruțelor ferecate ce se întorc de la schelele Dunării, aducând vești și povești nemaiauzite.

Nea Mitran, Moș Doroftei și Tămăduianu, Părintele Stelian și nea Nică Pescaru sân Barbu sunt prototipurile personajelor din opera lui Delavrancea, păstrate ca într-un sipet de taină, scump inimii lui.

Locul pe care s-a construit în 1911 drumul dintre Tichiriș și Valea Sării, cu ajutorul banilor acordați cu prioritate de Delavrancea, ministrul Lucrărilor Publice, avea pentru nepotul băjenarului Gheorghe Tudor Albu o deosebită semnificație, căci pe acest loc, la 15 iulie 1817, se ținuse sfatul cel mare vrâncenesc, ca să hotărască, în urma procesului câștigat contra lui Iordache Roset Roznovanu, „... partea de munte și de frunză ce se cuvine fiecărui sat ..." din cele paisprezece, potrivit contribuției fiecăruia la cheltuielile procesului.

*

În documentele și materialele bibliografice consultate, tatăl lui Delavrancea apare sub unsprezece nume diferite: Gheorghe Ștefănescu îl numește Ionescu-Dobrogeanu în amintirile sale, ca unul care pretinde că a cunoscut pe părinții scriitorului; George Călinescu consideră că Ștefan era numele de familie; în Arhiva Stării Civile pentru căsătoriți

[368] abagiu, abagii = persoană care se ocupă cu fabricarea, confecționarea și vânzarea abalei precum și a hainelor din aba.

[369] găitănar, găitănar = fabricant ori vânzător de găitane, ceaprazar. găitan, găitane = fir de metal sau șiret (împletit ori răsucit) de lână, mătase etc., cusut ca ornament la unele obiecte de îmbrăcăminte; împletitură făcută din găitane.

https://biblioteca-digitala.ro

din București, pe anul 1887, îl găsim sub trei nume diferite – Gh. Șt. Sohățianu, Ștefan Sohățeanu și G. Ștefan; în necrologul din „Voința națională", la care Delavrancea era redactor principal, apare la 9 iunie 1890 ca George Ștefănescu; în mitrica Bisericii Delea Nouă din 1858, părintele lui Barbu se numește Ștefan Plugaru, patronimic pe care l-a folosit și Delavrancea în corespondența sa cu Elena Miller-Verghi; în matricola clasei a II-a a Școlii sucursale din Coloarea Neagră, pe anul 1866-1867, părintele elevului Stephanescu Barbu este Stephanu Tudoru, iar la numele nepotului său Marin Rădulescu, care locuia la aceeași adresă, apare ca Stephanu George; în catalogul clasei I a Gimnaziului „Gheorghe Lazăr" pe anul școlar 1870-1871, tatăl său este numit George Ștefan, iar din semnăturile fiilor săi pe tezele de licență reiese că s-a numit Gheorghe Ștefan.

De o importanță deosebită sunt și relatările orale ale descendenților săi direcți și colaterali: Radu Dobre, văr primar al lui Delavrancea, fiu al sorei tatălui său; Nicuță Papiniu, văr după mamă – cu care scriitorul și-a petrecut, în copilărie verile, scăldând caii în lacul Rasa ori călărind pe deșelate de la Sohatul bunicului patern Gheorghe Tudor Albu până la Postăvarii bunicilor materni – și fiul acestuia, Ionel Papiniu; Preotul Marin Rădulescu, fiul lui Radu Dobre și coleg cu Barbu în clasa a II-a primară, găzduit chiar de părinții lui Delavrancea; Tudorică Radu-Geru, nepot de văr din Sohatu, Marin Radu Dobre-Bucu, alt nepot de văr din Sohatu; Eugen (Tutka) și Luciliu Ștefănescu, fiii fratelui celui mare al scriitorului – primul inginer, al doilea magistrat la Curtea de Casație din București; doctorul epidemiolog Constantin Suhățianu și inginerul silvic Mihai (Caracatuș) Suhățianu, ambii fii ai lui Constantin Ștefănescu-Suhățianu, al doilea frate mai mare al lui Delavrancea; Marioara Panaidor, fostă funcționară la Ministerul Lucrărilor Publice, fiica sorei lui, Uța.

Din aceste relatări reiese că pe tatăl scriitorului l-a chemat Ștefan (nume de botez) Tudorică Albu, fiu al lui Gheorghe Tudor sau Tudorică, poreclit Calalb, Albu sau Bălan, după preferința neamului lor de a crește cai albi. Toți acești informatori l-au apucat pe „moșu-bătrân", adică pe tatăl lui Delavrancea, în căsuța din Bariera Vergului nr 166, apoi în strada Dreptului nr. 26 (azi strada Cuza-Vodă din cartierul Gării de Nord), unde pe atunci avea vie de dotă și o căsuță fiul său mai mare, Nicolae Ștefănescu.

https://biblioteca-digitala.ro

La această ultimă adresă locuiau părinții scriitorului în februarie 1887, cum se menționează în dosarul de căsătorie al lui Delavrancea.

Tatăl era un om vânjos, cu privire ageră și pătrunzătoare, în care, la răstimpuri, trecea o lumină de bunătate ca a *Bunicului* din opera scriitorului. Delavrancea l-a înfățișat „zicând" balade bătrânești – desigur, aduse de oierii din Vrancea – și lăcrămând de înduioșare pentru soarta eroilor populari Corbea ori Miul Cobiul, în vreme ce ascultătorii săi plângeau de-a binelea.

Purta, cu un aer de mândrie firească, moștenită de la răzeșii lui Ștefan cel Mare, zeghea[370] vrâncenească de dimie[371] cu chepeneag[372] și împodobită cu găitan de lână, așa cum îl arată singura fotografie ce ni s-a păstrat, făcută cu puțină vreme înainte de a muri. În munții Vrancei, bătrânii o purtau încă în 1955, când am cercetat ținutul de origine al neamului lui Delavrancea. Cu toate înnoirile vremii noastre, poate că pe fundul lăzilor din Năruja, Soveja și Câmpurile se vor mai fi găsind asemenea veșminte.

Mama scriitorului se numea Iana, după mărturiile fiicelor lui Delavrancea și ale celorlalți nepoți; Eana, cum apare în mitrica Bisericii Delea Nouă, cu prilejul botezului fiului ei mezin; Ana, mai curând diminutiv din numele Ioana; în nici un caz Maria, cum au afirmat unii memorialiști și biografi ai scriitorului.

Era fiica văduvei Stana din Postăvari, sat locuit de clăcașii de pe moșia Filipescu. Dintr-o fotografie de octogenară, „Mama Iana", cum i-a zis toată Bariera Vergului (nume folosit întocmai de Delavrancea în nuvela sa *Văduvele*), sau „Mama Baba", cum îi spuneau fiicele scriitorului, era înaltă și uscățivă, ca *Bunica*. În Bariera Vergului purta veșmintele târgoveților din marginea capitalei și darul ei de povestitoare era admirat fără rezerve, nu numai de copiii din mahalaua Orzarilor, dar chiar de autorul *Palatului de cleștar*, care, într-o scrisoare către soția sa, mărturisea

---

[370] zeghe, zeghi = haină țărănească lungă, împodobită uneori cu găitane negre, care se poartă în ținuturile muntoase; haină făcută din piele de oaie, cu care se îmbracă ciobanii; șubă; postav gros din care se fac unele haine țărănești; dimie.

[371] dimie, dimii = țesătură groasă de casă (de obicei din lână albă) folosită pentru haine; aba; pănură; la plural*: v*arietăți ale unei astfel de țesături

[372] chepeneag = odinioară, haină boierească de paradă, strânsă pe trup: *chepeneag de catifea roșie cu ceaprazuri și cu bumbi de aur*; azi, manta de pânză groasă cu glugă: după ploaie *chepeneag*.

https://biblioteca-digitala.ro

că „Mama Baba" a început să spună fetelor un basm mai frumos decât toate cele pe care le-a auzit el vreodată.

Stana, bunica maternă a lui Delavrancea, a avut patru copii. Unul dintre frații Ianei, Ștefan, a rămas plugar în Postăvari. O soră, Maria, s-a căsătorit cu Preotul Nicolae sân Nicolae, poreclit Popa Fărâmiță, născut în București, suburbia Foișor, și s-a stabilit după căsătorie în mahalaua bucureșteană Dobroteasa, unde era frecvent vizitat de soacra lui, Stana; aceasta venea pe jos din Postăvari și tot pe jos se întorcea în satul ei. Preotul Fărâmiță slujea la biserica Sf(ântul). Io(a)n Nou din fața Pieței de Flori, colț cu Calea Călărașilor. Fiul Mariei și al preotului Nicolae sân Nicolae a căpătat la școală numele de Popescu Ion, după îndeletnicirea părintelui său, dar în liceu, pe vremea ministeriatului lui Spiru Haret, și l-a schimbat în Papiniu Ion (Nicuță). Acesta este vărul primar după mamă al lui Delavrancea. În 1939, pe când avea optzeci și doi de ani, el mi-a dat numeroase informații privitoare la familia scriitorului.

Al doilea frate al Ianei se numea Nicolae, ca și cumnatul său, și a fost tot preot. Când s-a ivit prilejul, Popa Fărâmiță l-a adus și pe el la biserica Sf(ântul). Io(a)n Nou.

Preotul Nicolae – să-i zicem, al Stanei din Postăvari – a avut patru copii: Ecaterina, Elisabeta, Aurel și Eliza. Aurel a transformat numele tatălui său în patronimic, numindu-se Aurel Niculescu-Bratzu. A fost coleg de liceu cu Delavrancea și oaspetele obișnuit în casa acestuia, în anii maturității lor. Despre el scria Tudor Arghezi în 1931 că „... nu i-a lipsit nimic să fie un mare bărbat de stat, orator, diplomat, mai inteligent decât 50 de bucureșteni, domn, extraselect...". Fiica Elizei – Jana Gheorghiu – a fost profesoară de limba franceză la Liceul „I.L. Caragiale" și apoi lector la Universitatea din București.

Cu toate că însuși Delavrancea declara în Parlament, în 1894, că este singurul dintre frații săi care s-a născut în București, trebuie să-l contrazicem, întrucât băiatul mijlociu al lui Ștefan Tudorică Albu, Constandin, s-a născut în 1846 „în București", așa cum chiar el ține să specifice pe coperta interioară a tezei sale de licență din 1870. În această ipoteză plauzibilă, atestată de Const. Ștefănescu-Suhățianu, revoluția de la 1848 l-a apucat pe tatăl lui Delavrancea în Bariera Vergului, în vârstă de 30 de ani, poate participant, în vălmășagul căuzașilor, ca unul care-și zicea „Plugaru", ara cu caii lui albi pământ boieresc și de la 25

https://biblioteca-digitala.ro

ani până la 59-60 avea să fie tot pe drumuri, pe ploi, pe vânt și pe viscol, cărând grâne străine la schelele din Oltenița și Giurgiu, cum va afirma mai târziu fiul său.

Este probabil că s-a impus ca staroste al cărăușilor din barieră, al orzarilor care-l porecliseră „Ștefan-căruță-goală" și „Ștefan-încarcă-muscă", nu pentru că era „chirigiu fără mușterii", cum crede un prefațator al operei lui Delavrancea, ci pentru că – în numele cărăușilor pe care-i stărostea, având de făcut legătura dintre vânzătorii de grâne și armatorii de șlepuri – trebuia să se deplaseze repede, fără încărcătură.

Fiicele lui, Maria și Uța, au fost căsătorite una cu un plăpumar, alta cu cârciumarul de la „Leul și cârnatul" din Dealul Filaretului. Fotografiile le înfățișează în veșminte frumoase și costisitoare. Nici unul dintre băieții lui Ștefan n-a fost n-a fost nevoit să muncească alături de tatăl său pentru îndestularea unei familii numeroase. Ei au fost purtați prin școli și facultăți (desigur, cu incontestabile greutăți și lipsuri).

Toate aceste fapte atestă că, cel puțin până în 1865, tatăl scriitorului câștiga bine din cărăușie și din negoțul cu grâne. Această ipoteză este susținută de mărturiile verilor și nepoților lui Delavrancea, care-și amintesc despre o mare sumă de bani pe care Ștefan Tudorică Albu a pierdut-o la moara fraților Assan, cărora le-a procurat grâne în mare cantitate. De altfel, în matricola Școlii sucursale din Coloarea Neagră pe anul 1866-1867 a clasei a II-a, ca și cataloagele claselor a II-a și a IV-a ale Liceului „Sf(ântul). Sava" pe anul 1871-1872 și respectiv 1873-1874 se menționează, la rubrica „profesiunea părintelui", că tatăl elevului Ștefănescu Barbu este „grânariu", ceea ce nu înseamnă cărăuș de grâne, ci persoană care achiziționează și păstrează în hambare grânele menite exportului.

Se prea poate ca, în 1871-1874, tatăl scriitorului să mai fi fost „grânariu" doar cu numele, în baza îndeletnicirii sale trecute, altfel fiul său nu s-ar fi putut prevala de acte de paupertate, așa cum vom vedea mai departe.

În tabelul concurenților la bursă pentru internatul Liceului „Sf(ântul). Sava", în 1871-1872, la rubrica „observațiuni", se spune despre tatăl elevului Ștefănescu Barbu că este „comerciant", cu un „venit de 50 de lei noi", fără a se preciza felul comerțului său și durata pe care i s-a calculat venitul. Nu-i vorbă că, pe an sau pe lună, 50 de lei noi era o

https://biblioteca-digitala.ro

sumă mai puțin decât modică într-o casă cu șapte guri și tocmai de aceea fiul lui Ștefan Tudorică Albu cere și obține prin examen întreținere în internat și uniformă școlară gratuite.

Eticheta de „comerciant" ca și cea de „grânariu" aminteau, desigur, un trecut de prosperitate pe care și Delavrancea îl înfățișează, pentru toată mahalaua Orzarilor, în scrierile sale autobiografice: „...La marginea capitalei, departe de zgomot și de fățurile pizmașe, între oraș și ogoarele țărănești, să întindea înflorind mahalaua grânarilor (...) Era o ferbere de muncă, o dragoste de propășire ș-o frăție de trai că nu se mai pomenea o mahala așa tihnită și harnică...".

Părinții scriitorului își înjghebaseră în barieră, cam peste drum de vechea bisericuță Delea Nouă, pe locul unde azi se află clădirea din Calea Călărașilor nr. 236, o căsuță modestă de gard umplut cu pământ amestecat cu paie, împărțită în patru odăițe scunde, cu tavanul de scânduri și bârne de susținere, cu prispă de humă[373], pomostită[374], cu streașina lată, proptită pe stâlpi de stejar lucrați din cuțitoaie[375] de însuși gospodarul părinte al scriitorului, acoperită cu șindrilă.

Casa a rămas neidentificată până în 1955. Nepoții cei mai vârstnici ai lui Ștefan Tudorică Albu și ai Mamei Iana își aminteau vag de casa bunicilor din mahalaua Orzarilor, în care intraseră o dată, de două ori în prima lor copilărie, până ce „Moșu-Bătrân" și „Mama-Baba" se mutaseră la via lui Nicolae Ștefănescu.

Marioara Panaidor, fiind mai mică, și fiicele lui Delavrancea, crescute destul de izolat de rudele dinspre tată, au avut contact doar cu verii lor primari și cu „Mama-Baba" care venea duminica la masă și la orele de povestiri, așa că nici măcar n-au bănuit că mai există casa natală a tatălui lor, deși ea a supraviețuit scriitorului cu aproape patru decenii.

În 1955 – ajutată de dr. Constantin Suhățianu, care știa că în 1916 pe casa bunicilor lui a căzut o bombă nemțească, distrugând camera

---

[373] humă, hume = numele popular al argilei întrebuințate la spoitul caselor.

[374] pomostit, pomostită = regionalism, (despre pardoseala de lut a unei încăperi) care este umplut cu pământ până la nivelul pragurilor.

[375] cuțitoaie, cuțitoaie = instrument format dintr-o lamă ascuțită de oțel (cu două mânere la capete), folosit în tâmplărie, dogărie, tăbăcărie etc. pentru cioplit, curățat, îndreptat, răzuit; unealtă tăietoare de oțel având o lamă plană sau curbă, prevăzută cu un mâner, folosită de potcovar pentru îndreptarea și curățirea copite

https://biblioteca-digitala.ro

dinspre stradă, și care avea clară în minte imaginea casei bătrânești – am cercetat din om în om pe toți cei ce locuiau în barieră dinainte de primul război mondial și am găsit-o. După plecarea bătrânilor, aici locuise „țața Marița Georgeasca", rubedenie cu familia scriitorului, a cărei fiică, Netuța, speriată de explozie, și-a pierdut mințile. În bucătăria unei familii nevoiașe care locuia aici în 1955 se mai afla încă fotografia Netuței.

Semnalând faptul Comisiei Monumentelor Istorice, am prilejuit declararea casei natale a lui Delavrancea ca monument istoric, demn de păstrat în zestrea pe care o lăsăm generațiilor viitoare. În 1958, când se împlineau o sută de ani de la nașterea scriitorului, doi dintre stâlpii de stejar ai prispei lipseau. În știrbitura lor, streașina și acoperișul se prăbușiseră. Zidul, rămas stingher, privea printr-o fereastră de două palme, în vreme ce stâlpii gârbovi păreau că se opintesc într-un efort suprem să sprijine rămășițele căminului părintesc al lui Delavrancea.

Fiica cea mai mică a scriitorului, arhitecta de prestigiu Henrieta Delavrancea-Gibory, s-a oferit să reconstituie casa bunicilor ei. Cu toate acestea, curtea a fost transformată în depozit de lemne și var, apoi a fost dărâmată și casa, considerată fără valoare arhitectonică. De pe pragul ei, însă, a pornit, acum o sută douăzeci și opt de ani, tulburătoarea personalitate a lui Delavrancea. De stâlpii prispei s-a sprijinit la primii săi pași, aici a ascultat ciripitul rândunelelor venite în fiecare primăvară la cuiburile lor de sub streașină, iar în podul cu hamuri vechi l-a așteptat pe viitorul scriitor, ca pe Făt-Frumosul basmelor, Pegasul fanteziei.

Pe lângă căsuța aceasta cu aspect rural, cu acoperișul în creastă, pe care două limbi de tinichea, așezate pe două goange cât gâgâlicea, scârțâiau la fiecare adiere de vânt, Mama Iana chenăruia[376] când cu bobidragi[377] și micșunele stropite cu aur și chinovar[378], când cu tufănică ruginie de toamnă și busuioc îmbălsămat.

În curtea adâncă îl ispiteau pe mezinul starostelui de cărăuși umbra deasă a duzilor – decor din viitorul Trubadur – și perdeaua de coacăze și agrișe dinspre vecinul Mihalache Șoușeanu. De pe banca de salcâm

---

[376] chenărui, chenăruiesc = a încadra într-un chenar.

[377] lobidrag, lobidragi = plantă, Tropeolum maius, călțunaș, condurul-doamnei.

[378] chinovar = sulfură roșie de mercur, folosită ca medicament și colorant; aici e folosit pentru a desemna culoarea roșie.

https://biblioteca-digitala.ro

de la poartă putea privi zilnica defilare a chipurilor pitorești din mahala, cu care își va popula scrierile.

Aici, între stâlpii cu șanțuri și muchii, ca niște primitive coloane de templu, ori sub pomii cu florile zumzăind de albine, Barbu a stat pe genunchii bunicului Gheorghe Tudorică Albu din Sohatu, cu plete rotunjite ca ale plăieșilor lui Ștefan cel Mare și ca ale însuși marelui Domn; a gustat mierea poveștilor aduse din Vrancea sau adunate de părintele său în necontenitele lui drumuri, de la oameni de munte și de câmpie, de la delureni și transilvăneni veniți în fiecare an cu turmele la pășunat.

De aici a pornit în primele sale drumuri la descoperirea lumii scăldată în mireasma dulceagă a florilor de salcâm, în adierile cu miros de cimbrișor sălbatic și scânteioară cu vârful roșu ca focul, de drăgaică pripită de soare, de lumânărele și rochița rândunicii, dincolo de viile în paragină dinspre Fundenii Dudeștilor și de Fântâna Susanei. Imaginea desfătată a acestei lumi va stărui totdeauna în mintea și în sufletul lui Delavrancea, ca om și ca pictor în cuvinte al personajelor sale și al lumii înconjurătoare.

Ștefan Tudorică Albu a avut nouă copii, dintre care patru au murit curând după naștere. Nicolae, care va purta numele de Ștefănescu, dat în școală, și porecla de Budala, s-a născut probabil în Sohatu, la sfârșitul anului 1838, după marele recensământ general din acel an. S-a apucat târziu de învățătură, la îndemnul unchilor săi dinspre mamă, cei doi Preoți Nicolae de la biserica Sf(ântul). Io(a)n Nou, a făcut Facultatea de Drept și a ajuns avocat al Creditului Urban. S-a căsătorit cu Zoe (Zina) Iliescu, fiica unui bogat negustor bucureștean, ale cărui pretenții de noblețe copilul Barbu le-a suportat greu, fiind obligat de fratele său la vizite duminicale.

Locuia în str(ada). Artei nr. 10, unde a stat câtva timp și tânărul student Delavrancea. Veniturile sale de avocat al statului și de juristconsult al câtorva familii de negustori cu multe afaceri, pe lângă averea dotală a soției, îi dăduseră lui Nicu Ștefănescu oarecare morgă cu care nici Delavrancea, nici tatăl său (care-i zicea „boieru") nu s-au putut împăca, deși a fost în mare măsură sprijinitorul părinților și al frații săi mai mici. A murit în ianuarie 1895, lăsând în urmă patru copii, dintre care am cunoscut pe Eugeniu (Tutka), inginer la C.F.R., și pe Luciliu, magistrat superior.

https://biblioteca-digitala.ro

Al doilea copil al Mamei Iana (dintre cei care au supraviețuit) a fost Maria, căsătorită cu plăpumarul Petre Marinescu, fără descendență. Rămasă văduvă pe la patruzeci de ani, a fost nașa copiilor surorii sale mai mici, în casa căreia a și murit.

Constandin, Const. sau Costică, poreclit de prieteni Hefaistos-Vulcan, din cauza tenului său smead și a părului negru, sârmos, a fost procuror de Dâmbovița și mai târziu avocat la Regia Monopolurilor Statutului. Avea o cultură vastă (a fost unul dintre puținii români cunoscători ai limbii sanscrite). Era neîntrecut la biliard și table și ducea o viață de boem, cu lungi popasuri în cafenelele bucureștene, prieten cu scriitorii și gazetarii vremii sale. Const. i-a fost lui Delavrancea cel mai apropiat dintre frați.

În 1882, în singura scrisoare păstrată până azi dintr-o bogată corespondență, Delavrancea, aflat la Paris, îi zice lui „fratelo" - cu care vorbea italienește – un foarte sugestiv portret: „...Mă gândesc foarte adesea la acea inimă mare, largă, umană, pe care ți-am înțeles-o demult și pe care ți-o admir necontenit. Ultima scrisoare mi-a răcorit firea: m-a mulțumit adânc. Îmi vorbea cu indignare de comedia umană și de unul din actorii împietriți la minte și la simț (...) Pentru un moment, eu care urăsc, eram răzbunat contra uneia din lichelele timpului ce reprezintă pe deplin lingușirea. Uite, fratello, e o știință întreagă, cu doctrină și paradigme, minciuna; are și mijloace și scop; mijloacele se rezumă în nerușinare și scopul în procopseală...".

Hotărât să dea „un val-vârtej de Sohat" prin toată pletora de tineri incapabili și desfrânați din vremea sa, Delavrancea se gândește cum va reacționa fratele său mai mare cu doisprezece ani: „Tu poate o să râzi sub umbra mustăților ondulate și negre (noblețe și bunătate), dar eu, spân de mustăți (om rău) și cu barbă roșie (și mai și), eu care (...) n-am găsit pe Dumnezeu nici în cer, nici în obiele, și nemaigăsind «marele nimic» - cum îl numește Leopardi, nici prin budistul Schopenhauer, înțelegi că nu glumesc când îmi prepar ciomag de corn pentru turma de vite sterile, rapace, viclene și murdare ...". Constandin Ștefănescu-Suhățianu a murit în 1905.

Fiii săi au fost dr. Const(antin). Suhățianu, epidemiolog cunoscut în lumea medicală de pretutindeni, de la care am avut prețioase informații

https://biblioteca-digitala.ro

(a decedat în 1962), Mihail (decedat în 1964), Maria-Mimica, soția actorului Nicolae Storin, și Victoria, doctoriță (decedată în 1956).

Uța, cea de-a doua soră a scriitorului, mai mare cu patru ani decât el, s-a măritat cu cârciumarul Ivan Stoenescu, proprietarul cârciumii cu firma „Leul și cârnatul", situată în apropiere de actualul Parc al Libertății. Nu le-a trăit decât o fată, Marioara Panaiodor, pomenită în corespondența lui Delavrancea.

Barbu, ultimul dintre copii, s-a născut pe când părinții săi aveau patruzeci de ani.

https://biblioteca-digitala.ro

CHESTIONAR PRIVITOR LA MONUMENTELE ISTORICE,

Progresu – Biserica Sfântul Gheorghe, Sohatu – Biserica Schimbarea la Față, 1921

MINISTERUL INSTRUCȚIUNII, AL CULTELOR ȘI ARTELOR, COMISIUNEA MONUMENTELOR ISTORICE

https://biblioteca-digitala.ro

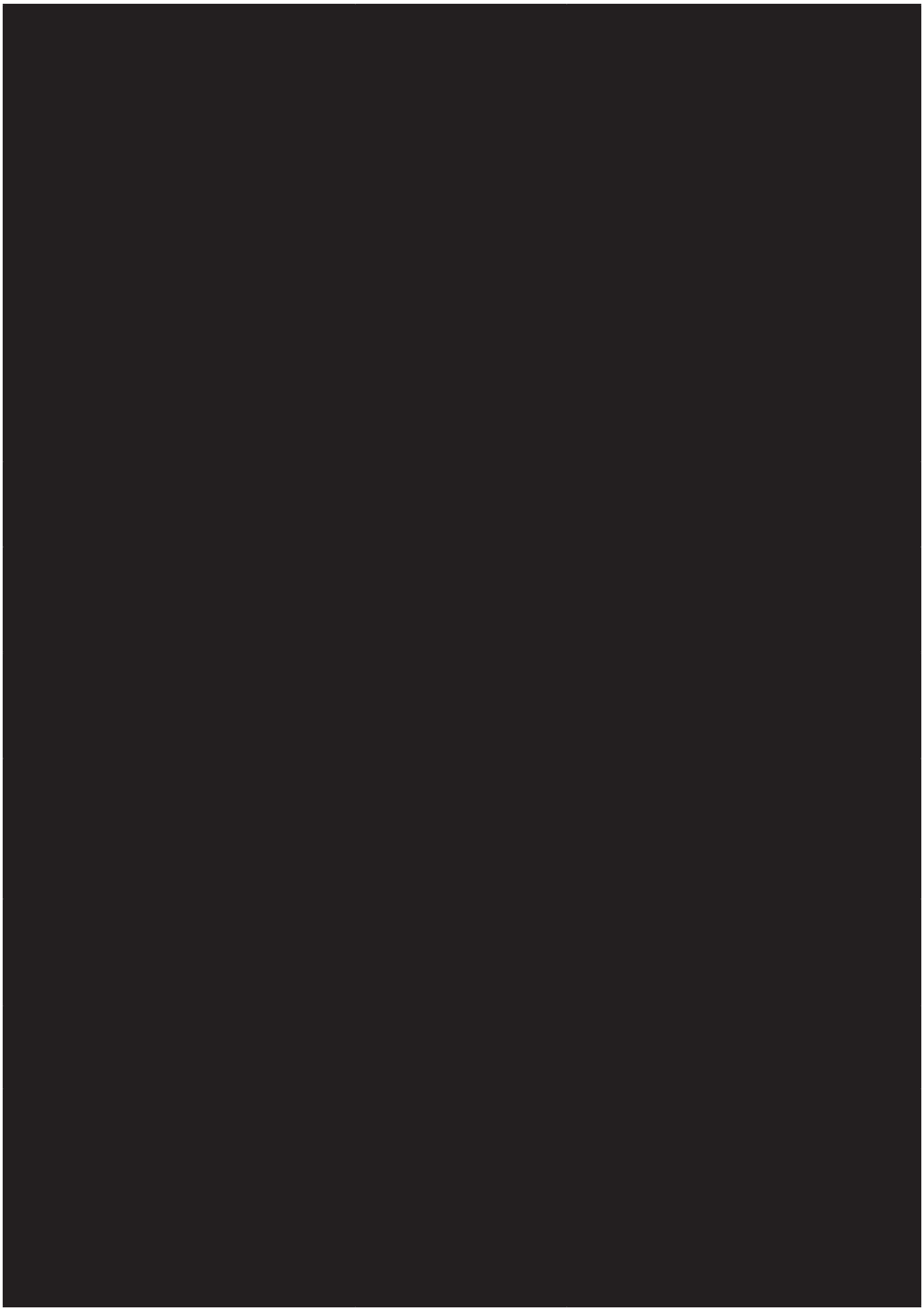

https://biblioteca-digitala.ro

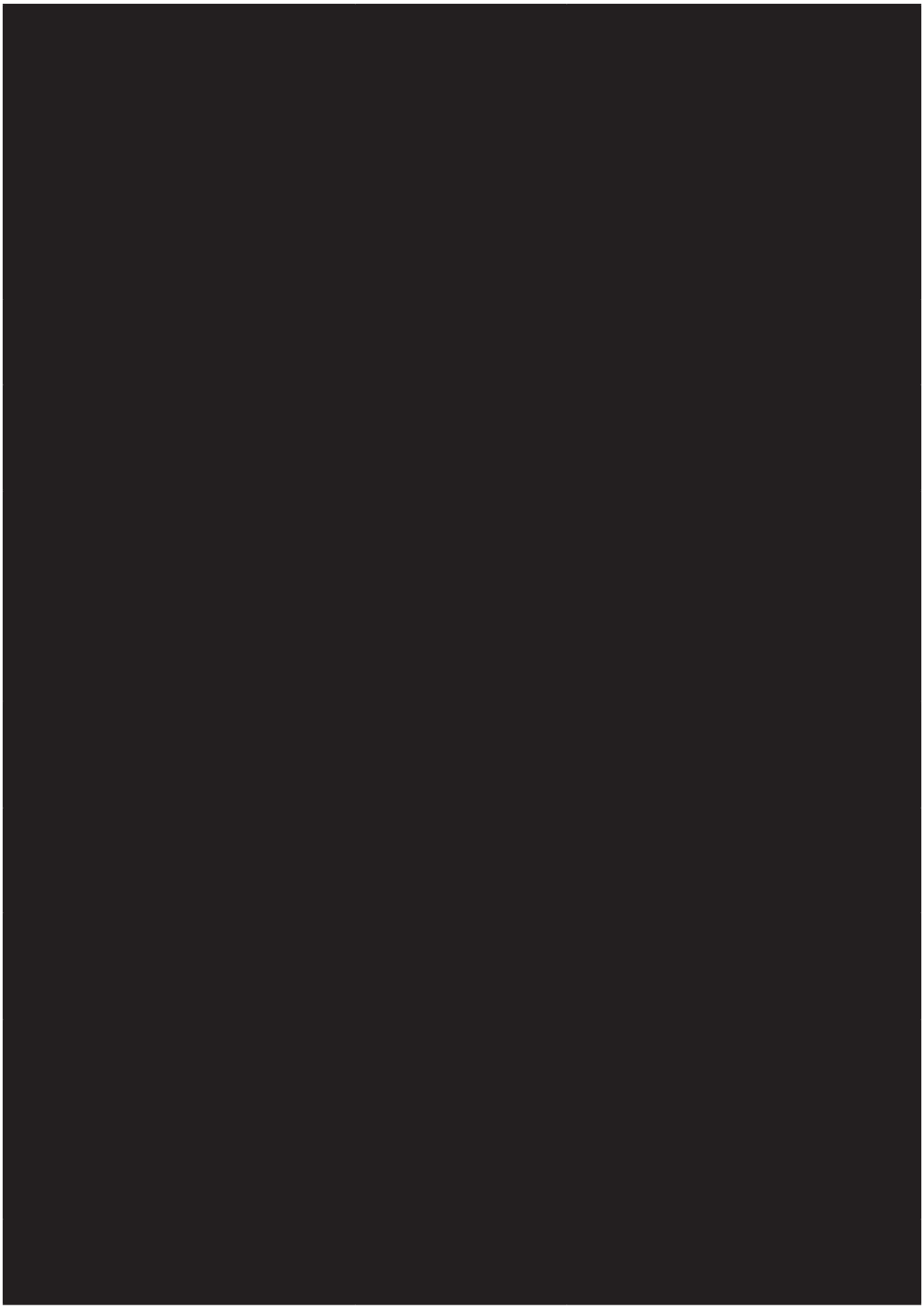

https://biblioteca-digitala.ro

SOHATU (1992)

Emil WELTER
Centrul Județean de creație – Călărași

Datează cu aproximație din anul 1500, înființat de 4 cojani (ciobani), veniți din Munții Vrancei cu oile la „Suhat". În 1927 erau deja 350 de case.

S-a trăit în bordeie-case mici cu o singură cameră ce avea la mijloc un stâlp de susținere. Se dormea pe jos, pe niște preșuri confecționate din păr de capră. În loc de geam - o piele de ied uscată și bine întinsă. Iluminarea se făcea cu opaițul[379] cu seu[380] de oaie.

Din cele mai vechi timpuri ocupația de bază a fost creșterea animalelor și cultivarea pământului. Moșii și strămoșii aveau un cult al creșterii oilor. Până prin 1959 s-au transmis jocuri ale oierilor: Gioalele[381], Berbecii și Popicul[382].

---

[379] opaiț, opaițe = lampă mică, primitivă, care luminează cu ajutorul unui fitil introdus într-un recipient umplut cu seu, ulei sau untură.

[380] seu = grăsime animală obținută din țesuturile grase ale bovinelor, ovinelor și cabalinelor, întrebuințată în industrie și, mai rar, în alimentație.

[381] giol, gioale = la jocul de arșice, cantitatea de arșice pe care trebuie să o pună la un joc fiecare jucător; a face (sau a da) pui de giol = a) a câștiga toate arșicele adversarului; b) a fura, a șterpeli. arșic, arșice = os al articulației piciorului, deasupra copitelor, la vite; os al articulației genunchiului, la picioarele (de dinapoi ale) mieilor și caprelor, folosit la un joc de copii; (la) numele unui joc de copii la care se folosesc arșice.

[382] popic, popice = (la) joc la care se folosesc nouă bucăți de lemn cilindrice, fasonate și așezate într-o anumită ordine, jucătorii urmărind să răstoarne cât mai multe dintre ele de la distanță, cu o bilă mare de lemn aruncată pe un jgheab.

https://biblioteca-digitala.ro

Portul. Femei: fuste lungi, confecționate din pânză țesută la război cu motive naționale numai pe poale, cu volan[383] și șoitaș (broderie strâmtă din bumbac, cusută pe marginea fustelor). Cele înstărite purtau bluze din bumbac, brodate cu bibinei și orbotă[384]. Pe cap purtau tulpane[385] albe din bumbac cu sabace[386], bibinei și mărgele iar, peste tulpan, purtau basmale negre sau maro.

Tulpanul și basmaua erau obligatorii pentru femeile măritate, fetele purtând cosițe împletite. În picioare se purtau opinci, colțuni[387] din lână sau bumbac. Vara, majoritatea mergeau desculțe. Iarna purtau scurteică[388] din pânză de lână țesută în război, căptușită cu blăni de oaie și miel, guler din piele de vulpe iar, în picioare, ghete cu șiret.

Bărbații purtau vara cămăși din pânză țesută din in sau bumbac, cu bibinei pe poale, pantaloni din pânză de bumbac sau in. Pe cap purtau permanent pălării. Iarna purtau „antirie"[389] scurte de culoare bleumarin sau maro cu reverul drept petrecut peste cel stâng, cu buzunare, ornamentate pe marginea reverelor și buzunarelor cu ornamente din împletitură de lână neagră. În picioare – opinci din piele de vacă sau porc, cu nojițe[390], obiele[391] albe, iar în iernile grele purtau cizme din piele neagră.

---

[383] volan, volane = fâșie de țesătură sau de dantelă încrețită sau plisată, care se aplică ca garnitură pe diferite obiecte de îmbrăcăminte femeiască, pe perdele, pe huse.

[384] horbotă, horbote = împletitură sau țesătură fină, ușoară din fire subțiri cu modele variate, folosită ca garnitură la obiectele de îmbrăcăminte sau la alte obiecte din produse textile (rufe, perdele etc.); dantelă; la plural: varietăți ale unei astfel de împletituri sau țesături..

[385] tulpan, tulpane = pânză (de bumbac, de lână, de mătase) cu țesătura foarte subțire și străvezie; muselină; basma în trei colțuri, cu care femeile (de la țară) își acoperă capul.

[386] șabacă, șabace = broderie în ajur făcută (cu ață albă) la cămăși, la fețe de masă, milieuri; ajur, găurele ornamentale făcute în pânză.

[387] colțun, colțuni = ciorap.

[388] scurteică, scurteici = haină de stofă, de obicei îmblănită, lungă până la (sau până sub) genunchi, purtată mai ales la țară.

[389] anteriu, anterie = haină lungă și subțire pe care o purtau boierii pe sub giubea, iar astăzi numai preoții; vestă bărbătească cu mâneci; haină scurtă de șiac subțire ornată cu săraduri.

[390] nojiță, nojițe = curelușă sau șiret cu care se leagă opincile de picior; fiecare dintre găurile opincii, prin care se petrece nojița.

[391] obială, obiele = bucată de pânză sau de postav cu care țăranii (uneori și militarii) își înfășoară laba piciorului, în loc de ciorap sau peste ciorap; zdreanță, cârpă; a-i

https://biblioteca-digitala.ro

Tinerii purtau căciuli cu moț îndoit iar bătrânii, prin 1815, purtau căciuli cu „taler" (la partea de sus se lărgeau). La brâu purtau brâie țesute din lână albă iar deasupra brâului se încingeau cu centură lată de piele.

Clăci, șezătoare. Erau organizate când se simțea nevoia de un ajutor. Se apela la rude, prieteni. Se anunțau, prin copii, ca să se facă clacă de tors, de dărăcit, de împletit, scărmănat, etc. Era și în același timp un concurs de hărnicie. Vestea celor harnice se răspândea în sat. Gazda oferea boabe fierte de porumb, scovergi din cocă de turtă și apă. Erau invitați și flăcăi care făceau glume, cântau și jucau.

Hora. Organizată duminica și în sărbătorile religioase. Tinerii flăcăi tocmeau primăvara, pentru un an, mici tarafuri, fiind mai multe locuri de horă. Lăutarii erau plătiți săptămânal în natură (mălai, fasole, varză, jumări, untură) iar toamna primeau un coș de porumb sau o dublă de grâu de la toți cei care au jucat la horă un an de zile.

La hore participau, pe margine, părinții, bătrânii satului care făceau aprecieri asupra ținutei sau execuției. La finalul horei se prindeau și ei într-un brâu cu mai multe generații.

Școala de învățare a jocurilor era marginea horei. Copiii încercau să imite pe cei mari.

Se juca: hora la patru, doagele, hora băiatului, fedeleșul, banu mărăcine, geamparalele, mocăncuța, alunelul, lăutăreasca, țigăneasca, ofițereasca, calabreaza, sârba.

Cel mai „gustat" era brâul, la care participau flăcăii. Când încercau și fetele să se prindă, un flăcău striga: „Hi valu, valu hi!" iar fata se retrăgea în râsetele asistenței.

Nunta – o sărbătoare a întregului sat. Căsătoria era hotărâtă de părinți în funcție de starea materială. Pe urmă, Colăcerii[392] (5-6 flăcăi, călări), coamele cailor fiind împletite, (caii) gătiți cu panglici viu colorate, cu frâie noi, cu „cioltane"(scoarțe cu ciucuri care se puneau pe cai), anunțau oaspeții să vină la nuntă, având în mâini plosca cu rachiu

curge (cuiva) obielele sau a curge obielele de pe (sau după) cineva = a fi îmbrăcat în zdrențe, a fi zdrențos, zdrențăros.

[392] colăcer = cavaler de onoare călăreț la nunțile de la țară; conăcar conocar, conăcaș, conocaș, colăcar, colăcaș, colăcel, olăcaș, vornicel, pocânzeu, olăcar și stolnic.

https://biblioteca-digitala.ro

sau vin. Mergeau la casa miresei[393], însoțind-o pe urmă la casa mirelui, fiind prezenți și în drumul spre și de la biserică.

La masă, înainte de mâncare, se serveau felii de măr și „confeturi" (bomboane de un anumit fel), alături de o ceșcuță de rachiu. Vinul era servit dintr-o ploscă care circula din mână în mână, având gura strâmtă permițând înghițituri mici, suficiente a crea o stare de veselie, bună dispoziție.

Nunul, nuna, socrii stăteau pe un pat în fața căruia se instala o masă rotundă pentru servit. Restul stăteau în pat grecește, servind masa tot pe pat. Ciorba (se mânca) cu lingura de lemn, restul mâncării (mai vâscoase) - cu mâna.

Date obținute de la:

Ioniță C. Marin n(ăscut la 1 ianuarie). 1921 (fiul lui Ioniță T. Rada (Tălpoaica), născută și crescută în pădurea Belciugul;

Ioniță G. Elena n(ăscută la 10 februarie). 1921;

Ioniță N. Florea n(ăscut la 7 mai). 1917 (fiul lui Ioniță G. Gherghina, născută în 1888, în pădurea Măcelaru, fiica lui Ioniță G. Gheorghe, născut în 1850);

Ioniță G. Anica n(ăscută la 10 februarie). 1921.

***

Rădica Ioana 54 ani (născută la 1938) ladă zestre (cam a III-a generație), macaturi, prosoape.

---

[393] Până prin anul 1986, la nuntă în Sohatu, la casa miresei se ziceau orațiile, de către nea Mitu Bae. Oraţie,oraţii = specie literară, epică, a folclorului românesc, scandată de persoane anumite, specializate, în timpul ceremoniei nupțiale. Cele mai valoroase ca funcție marchează momentele mai importante ale nunții: sosirea alaiului mirelui la casa miresii („colăcăria"), aducerea darurilor, „schimbul", „iertăciunea", „la masa mare". De mari dimensiuni, orațiile sunt narațiuni epice, încărcate de simboluri, unele alegorice, presărate cu fragmente hazlii ori pline de sobrietate. Un motiv stabil, amintit și de Dimitrie Cantemir, este cel a vânătorii (mirele pleacă la vânătoare după o căprioară sau după o floare „care nu-nflorește și nu rodește"). Orații cu tematică variată se mai spun la începutul petrecerii agrare, când cununa (sau buzduganul) este adusă la casa „gazdei". Orații înrudite cu aceasta din urmă se aud la plugușor, ca și la colindat/colindă, pentru a mulțumi gazdei pentru darurile primite (numite și „mulțămite"). Se mai zic și azi orațiile, la Fierbinții de Jos și la Fierbinți Târg, în Ialomița, de exemplu.

https://biblioteca-digitala.ro

Tudor Constantin macat jubiliar 1866-1906 patrimoniu.

Ioniță (N.) Floarea 75 ani sită veche (circa 100 ani) din păr de capră; horă, nunți, ceremonialuri (înmormântări, botezuri, descântece), obiceiuri: Lăsata Secului, Duminica Floriilor, Paștele și Înălțarea, Moșii de primăvară, Colinde iarnă.

Ioniță (G.) Elena 71 ani ladă zestre, macate, prosop icoană (borangic); horă, obiceiuri din Sohatu.

Târțău Nicolae croitor costume țărănești din aba (un crac de pantalon).

Rădica Ioan 67 ani, Dragu Constantin 71 ani, Ioniță (soțul) – dansatori.

Albu L. Ștefan 82 ani paznic oi.

Tudor Traian 63 ani relații Sohatu, horă.

Scrisu Nicolae primar, fost dansator.

Malinciuc Valentin - bibliotecar și director de cămin.

https://biblioteca-digitala.ro

SISTEMUL TRADIȚIONAL DE ALIMENTARE CU APĂ
Cercetare de teren, anul 1992[394]

Arhiva Muzeului Național al Agriculturii - Slobozia.
Răzvan CIUCĂ, Viorica CROITORU-CAPBUN
foto Ștefan OLTEANU, desen Floarea DINCĂ

Referințe la captările de apă din Câmpia Bărăganului și Podișul Dobrogei

Una din cauzele populării târzii cu sate a Câmpiei Bărăganului s-a datorat lipsei de surse de apă ușor accesibile. Se cunoaște că puțurile atingând prima pânză acviferă, de cele mai multe ori aflată la mare adâncime, dau de obicei o apă sălcie sau chiar sărată.

Despre puțuri scrie un călător străin, născut în Bulgaria, Petru Bogdan Bakšić (Baksev; c. 1601-1674) sau Pietro Deodato Bakšić, cum obișnuia să i se spună italienește.

În jurul anului 1640, acesta nota că locuitorii din Dobrogea „*... pentru apă, au puțuri adânci de 60-70 pași mari și scot apă cu multă osteneală, cu burdufuri făcute din piele de bou, învârtind câte patru oameni deodată niște roți*”[395].

---

[394] Studiul a fost realizat în 1992 în mai multe localități dar particularizat pe Sohatu a fost transcris, după notițele de atunci, abia în 2013.

[395] Petru Bogdan BAKŠIĆ, *Dare de seamă despre Moldova, 1641*, în ACADEMIA ROMÂNĂ, *Călători străini despre Țările Române*, vol. 5, Editura Științifică, București, 1973, p. 220.

https://biblioteca-digitala.ro

Într-un voiaj de la Constantinopol în Polonia, din 1762, Ruggiero Giuseppe Boscovich (1711 -1787, născut la Raguza/Dubrovnik, dintr-un tată sârb și o mamă italiancă), un alt călător străin, parcurgând Dobrogea, observa în stepa acoperită numai cu ierburi, fără copaci, puțuri cu cumpănă: *În acea scufundătură asemănătoare unui avuz*[396] *se află un fel de lac; iar apa puțurilor fiind puțin adâncă, acele puțuri nu erau făcute cu urzoi*[397]*, ci erau simple, având ca o cumpănă dintr-o bârnă lungă așezată oblic pe o furcă verticală, având la un capăt atârnată o piatră și la celălalt capăt, o funie cu găleată*[398].

De asemenea, același călător relatează despre două puțuri cu manej[399] cu cal, aflate aproape de Puțeni:

Numai în doua locuri am întâlnit un foarte mic număr de vite și ceva puțuri și în puține locuri, am văzut foarte puține semănături; astfel ca ea ni s-a părut o singurătate și un adevărat pustiu[400].

Lipsa apei și a unei ape potabile, atât pentru oameni cât și pentru animale, a fost remarcată la 1840 și de călătorul francez Ami Boué (1794-1881), care, în amplul său studiu dedicat Turciei europene[401], propune o soluție tehnică, aplicată cu succes abia după primul război mondial, aceea a forajelor adânci, în depozitele aluviale cu apă sub presiune.

---

[396] avuz, avuzuri/avuze; havuz, havuzuri/havuze = bazin de apă descoperit, construit în parcuri, în scuaruri etc., din piatră sau din beton, de obicei cu fântână arteziană în interior; fântână arteziană.

[397] urzoi, urzoaie, (urzitor) = instrument folosit pentru a pregăti urzeala (țesătură) la războiul de țesut; stavile pe care se fixează tiara; urzitor.

[398] Ruggiero Giuseppe BOSCOVICH, *Jurnalul călătoriei de la Constantinopol în Polonia*, *1762*, în ACADEMIA ROMÂNĂ, *Călători străini despre Țările Române*, vol. 9, Editura Academiei Române, București, 1997 p. 457.

[399] manej, manejuri = loc special unde se dresează sau se antrenează caii, unde se învață călăria etc.; arenă pe care evoluează (la circ) animalele dresate; exerciții care se fac cu caii pentru a-i dresa sau pentru a-i antrena; dispozitiv rudimentar pentru punerea în mișcare a unor mașini agricole cu ajutorul unui cal.

[400] Ibidem , p. 468.

[401] Ami BOUÉ, *Turcia europeană sau observații asupra geologiei, istoriei naturale, statisticii, obiceiurilor, costumelor, arheologiei, agriculturii, industriei, comerțului, diverselor guvernări, clerului, istoriei și politicii acestui Imperiu*, Paris, 1840, în ACADEMIA ROMÂNĂ, *Călători străini despre Țările Române în secolul al XIX-lea*, Serie nouă, vol. III, Editura Academiei Române, București, 2006, p. 874-895.

https://biblioteca-digitala.ro

La acea dată, pentru câmpia nemărginită, încă incomplet desțelenită, „puțuri(le) reci/ în câmpuri seci" constituiau un reper prețios. În cele mai multe cazuri, aceste repere sunt, așa cum nota Alexandru Odobescu, *„...o cruce de piatră, strâmbată din piua ei sau un puț cu furcă, adică o groapă adâncă de unde se scoate apă cu burduful"*[402].

Pentru Bărăganul sudic, ca și pentru Podișul Dobrogei, regiuni de maximă importanță agricolă, caracteristice sunt puțurile foarte adânci, din care apa necesară în cantități mari, pentru adăpatul vitelor și uneori pentru irigarea legumelor, se scotea cu *burduful* - la început, o găleată mare dintr-o piele de bou.

Puțuri cu manej acționate de cal s-au păstrat până în zilele noastre. În Bărăgan, le-am întâlnit în mai multe sate: Movila, Poiana, Oltina ș.a.

***

Referitor la acest aspect de cultură materială, pentru Sohatu, menționăm că la sfârșitul secolului al XIX-lea - începutul secolului al XX-lea, sistemul tradițional de alimentare cu apă era format din *puțuri* adânci, construite din piatră.

În vecinătatea puțului, era amplasat și un jgheab pentru adăpat animalele și adesea se ridica și o cruce, pentru pomenirea celor în veci adormiți. Aceste ansambluri sculpturale formate din *puț*, *jgheab* și *cruce* erau lucrate din piatră cioplită: *„buduroiul"* (*„masa"* sau *„ghizdul"*), *„jgheabul cu cep"* și *crucea*, fiecare din câte un bloc de piatră, iar interiorul puțului, cilindric, era căptușit - pe toată adâncimea lui - cu zid din obezi (bucăți groase de piatră, în formă de arc de cerc, asemănătoare obezilor de la roata carului). Ca elemente de protecție, unele au în jurul lor lespezi de piatră, țarcuri de lemn ș.a.

Din punct de vedere al *sistemului de ridicare a apei*, ele au suportat șirul de transformări specifice puțurilor din câmpie: puț cu *cumpănă*, puț cu *roată*, puț cu *scripete*.

Puțurile din vatra satului

Amplasate la răscruce de drumuri, în fiecare dintre cele patru „cătune" ale satului („*Pisica*", „*Deleni*", „*Broscari*", „*Vaideei*"), deserveau

[402] Alexandru I. ODOBESCU, *Pseodo-cynegeticos*, Editura Albatros, București, 1990, p. 12-13.

https://biblioteca-digitala.ro

toate necesitățile de apă ale comunității. De aici, locuitorii luau apă pentru uzul menajer, aici își adăpau animalele și alimentau „vapoarele", care acționau mașinile de treierat. „Vapoare" erau numite, în limbaj popular, *locomobilele* - mașini de forță, acționate cu aburi, folosite la punerea în mișcare a altor mașini.

Având adesea, în vecinătatea puțului plantat un pom, iar de jur-împrejur un loc întins, numit *„maidanu' puțului"* sau *„hanu' puțului",* acestea erau și locuri de popas pentru căruțașii care cutreierau Câmpia, urmând marile drumuri comerciale, pentru comerț cu diferite produse care nu se găseau în zonă: var, gaz, păcură, donițe, butoaie ș.a. *„Drumul sării"*, de pildă, trecea la doar 4 km de sat. La puț își adăpau animalele, își pregăteau de mâncare și rămâneau peste noapte dormind pe *„vadu' puțului"*.

În cronicile orale ale satului, „legenda" fiecărui puț asimilează şi numele celui care l-a făcut sau îl are în fața curții: *„la puț la Polite", „la puț la moș Mitea", „puțu lu' Dragnea", „puțu lu' Ciochindel"*[403].

„La puț la Polite" – I se spune așa pentru că „a fost făcut de un cetățean , Polite", în anul 1881. Masa puțului e din piatră. Cândva a avut și jgheab de piatră, cu cep, și roată cu două găleți de lemn (din doage, cu cercuri de metal).

„Puțu lu' Dragnea" – La răscruce de drumuri, în fața gospodăriei Stoica Dragnea. Buduroiul e din piatră cioplită. De jur-împrejurul puțului, cruci din piatră, orizontale, provenind – se pare – dintr-un fost cimitir aflat, cândva, în actuala vatră a satului. Sistemul de scos apa: găleată cu funie; se trage direct cu mâinile (inițial, a avut furcă cu cumpănă).

„De aici lua apă tot cartierul Deleni; se alimentau «vapoarele», când se treiera cu abur; se adăpau vitele... Are apă foarte bună, pentru fiert fasolea, pentru spălat rufe... Vin toți vecinii și iau apă de aici. Pentru uzul curent, au apă în curte." (Stoica Dragnea, n. 1927)

„La puț la moș Mitea" – Complex format din: *puț cu scripete, jgheab* pentru adăpat animalele și *cruce* (crucea a fost mutată în curte, pentru a fi protejată). Pe buduroi este înscris anul „1888". Inițial, puțul a avut cumpănă și găleată de lemn. După ce s-a rupt cumpăna (1960), furca și cumpăna au fost transformate în cadru pentru montat scripetele.

---

[403] După știința Părintelui Gheorghe Palcău, Dragne și Ciochindel sunt una și aceeași persoană, ceea ce duce la concluzia că autorii identifică în comentariul lor doar 3 puțuri și nu 4.

https://biblioteca-digitala.ro

„Are apă foarte multă. Pă vremuri, câte cincisprezece «vapoare» încărcau de-aici, pe zi." (Mihai Maria, n. 1915, nora lui moș Mitea)

Puțurile de la câmp

„Ajungeau până la 20 de metri adâncime. Nu oricine avea curaj să le sape. Cu un scripete de lemn, cu funia de cânepă și cu un hârdău de lemn trăgeau și scoteau pământul. S-adunau mai mulți care aveau lotul la un loc și săpau acolo câte o săptămână." (Văduva Marin, n. 1927)

Obiceiuri, credințe, superstiții

Despre locul de amplasare a fântânii, unii cred că „e bine să faci fântâna la drum, că mai ia lumea apă...; să ai apă pă lumea ailaltă", alții, din rațiuni mai practice, preferă ca aceasta să fie „în fața casei, lângă grajd; să fie mai aproape". (Mihai Constantin, n. 1935)

Despre alegerea locului bun, unii susțin că acesta poate fi „la voia întâmplării... că apa vine din munți, vine pe anumite raze; prin unele locuri vine bună, prin altele nu" (Văduva Marin), oricum „un loc care să n-aibă groapă făcută" și „să nu fie mlăștinos, că iese apa murdară".

În locul în care se sapă puțul „să pui ceva" (bani), „să fie izvoru de mântuire; dacă pui ceva, izvorăște Dumnezeu, așa se zice..." (Stoica Dragnea)

„Aruncam câte un ban, să aibă noroc de apă, să iasă apă bună." (Mihai Maria)

„Femeia lehuză, șase săptămâni nu are voie să scotă apă din fântână, că nu e bine. E păcat și spurcă apa."

„După ce se limpezesc apele, e bine să-i faci feștanie la puț, că pleacă toate relele de pe lângă el...ca să fie apa curată. Chiar dacă nu ai morți, tot faci: pentru sfințirea apelor."

***

Puțurile de tip mai nou din cadrul gospodăriilor

Sunt fie puțuri de tip tradițional - puțuri săpate, cu diametru de 80-90 cm, fie „puțuri americane" - puțuri forate, cu diametru de 20-30 cm, ambele tipuri fiind căptușite în interior cu tuburi de ciment. Amplasate în curte, lângă casă sau în grădină, ele asigură apa pentru uzul menajer, pentru animale și pentru irigat grădina de legume.

https://biblioteca-digitala.ro

ȘEDINȚE ȘI PROCESE-VERBALE. 1926-1945. Spicuiri[404].

S-a ținut la Școală. Suma pentru împrejmuirea cimitirului dată de primărie nefiind suficientă, Consiliul admite ca sumele ce vor rezulta din vânzarea salcâmilor din cimitir împreună cu suma de lei 3660, rămasă Comitetului pentru reparațiunea bisericii din sumele strânse de la locuitori pentru învelitul bisericii și cumpăratul clopotului, să se întrebuințeze tot pentru împrejmuirea cimitirului. (Ședința Consiliului Parohial din 19 decembrie 1926)

... și cu secretarul cântărețul Florea Petrescu. Necesitățile bisericii sunt mari, mai ales reparațiunea ce se simte nevoia a se face în interior și pentru care s-a prevăzut suma de 14.000 lei. Din sumele colectate de comitet învelindu-se biserica și cumpărându-se Evanghelia și clopotul, au mai rămas încă suma de lei 3660. Aciastă sumă rămâne a fi întrebuințată pentru împrejmuirea cimitirului, împreună cu suma ce va rezulta din vânzarea salcâmilor tăiați din cimitir precum și cu suma de lei 3000 ce am bine voit a o înscri Comuna în bugetul anului 1927.

Preot Paroh Const(antin). Gr. Popescu. (Ședința Adunării Parohiale din 26 decembrie 1926)

Acest excedent să fie întrebuințat pentru reparațiuni în interiorul bisericii, care împreună cu suma de lei 14.000 prevăzută de bugetul bisericii pe 1927, tot pentru acest lucru, ar fi suficient pentru reparațiunile

[404] Capitolele conținând procesele-verbale au fost împărțite în funcție de dosarele care le-au conținut: câte dosare, atâtea capitole.

https://biblioteca-digitala.ro

ce necesită spălatul și refacerea picturii și a reparațiunilor tavanului pe unde a căzut tencuiala.

Consiliul având în vedere suma ce s-a strâns din vânzarea salcâmilor tăiați din cimitir de lei 6260 precum și suma ce s-a înscris în bugetul comunei pentru împrejmuirea cimitirului de lei 2900 și suma strânsă de la locuitori în 1926 de lei 3860 hotărăște ca cu sumele acestea și cu materialele vechi ce se va găsi în bună stare să se înceapă împrejmuirea din nou a cimitirului, cumpărându-se noi toți cosaci[405] precum și scândurile ce nu ar ajunge din cele vechi. Dacă sumele de mai sus nu va ajunge se va mai interveni a da fiecare locuitor cât va binevoi. (Ședința Consiliului Parohial din 20 martie 1927)

Preotul C(onstantin). Gr. Popescu Președintele Adunării. Secretar Florea Popescu, cântărețul I al bisericii. Adunarea aprobă ca Comitetul pentru reparațiunea bisericii care are asupra sa suma de lei 3860 rămasă din colecta făcută de la locuitori pentru învelitul bisericii și cumpăratul unui clopot, să verse această sumă Comitetului, pentru împrejmuirea cimitirului, care împreună cu suma de lei 6260 realizată din vânzarea salcâmilor tăiați și cu lei 2900 vărsată de onor Primăria, să se întrebuințeze pentru acest lucru. (Ședința Adunării Parohiale din 27 martie 1927)

Consiliul aprobă licitațiunea terenului de 50 arii situat în câmp lângă valea Rasei, pentru arendare pe 3 ani și fixează aceeași sumă pe care au propusă Epitropii de lei 1000 de la care va începe licitarea acestui teren. (Ședința Consiliului Parohial din 25 septembrie 1927)

...rezultând excedent de lei 21.480 cari s-au lăsat de domnii Epitropi în păstrarea Preotului Paroh. Noi Consiliul Parohial având în vederea acestea, aprobăm contul pe 1927 așa cum a fost alcătuite de domnii Epitropi iar asupra excedentului hotărâm să fie întrebuințat pentru reparațiunile din interiorul Bisericii pentru care se află întocmit un deviz de serviciul tehnic în valoare de 30.000 lei reparațiuni, fără a intra în acest deviz spălatul picturei și dresul ei pe unde este stricată. (Ședința Consiliului Parohial din 22 ianuarie 1928)

S-a mai luat și hotărâri pentru strângerea fondurilor de la locuitorii pentru reparațiunea în interior a bisericii, rămânând a porni prin sat Epitropii împreună cu consilierii și a face apel la fiecare locuitor în a

[405] cosac, cosaci = trunchi de lemn; pește argintiu-deschis cu solzi mici.

https://biblioteca-digitala.ro

contribui cu câte ceva, fie în bani, fie în producte. (Ședința Adunării Parohiale din 14 octombrie 1928)

Aprobăm raportul de sfârșit de an și hotărâm ca să începem chiar din toamna curentă să strângem sumele necesare pentru casa parohială și clopotniță după ce se vor strânge însă sumele necesare reparațiunilor sfântului locaș. (Ședința Consiliului Parohial 9 martie 1929)

A(i)ci ni se aduce la cunoștință de Epitropie că partea de ulucă în întindere de 42 m(etri).l(iniari). din răsăritul curței bisericii fiind făcută din nou cu ulucă înaltă de 1,75m și cosaci (lanți) a costat suma de lei 3100 (trei mii una sută) numai plata materialului (scânduri și cosaci) bulumaci având de la salcâmii scoși din curtea bisericii iar cuie de la uluca veche.

În bugetul bisericii pe 1929 este prevăzută la art(icolul). 28 pentru refacerea a 18 m(etri).l(iniari). de ulucă suma de 1900 (una mie nouă sute) cum însă s-a refăcut uluca pe întindere de 42 m(etri). l(iniari). s-a cheltuit pentru material suma de 3100.

Având însă în vedere că la art(icolul) 21 din buget, conbustibil pentru biserică și cancelarie, se află prevăzută suma de lei 1200 (una mie două sute) iar lemne de foc avem din material vechi și de la salcâmii scoși.

Aprobăm ca suma de lei 1200, ce este trecută pentru lemne de foc în buget, să fie întrebuințată împreună cu suma de lei 1900 de la art(icolul). 28 care fac suma de lei 3100 la plata materialului pentru împrejmuirea celor 42m cu ulucă a curței bisericii. (Ședința Consiliului Parohial 23 iunie 1929)

Având în vedere că singurul imobil al acestei parohii este clădirea bisericii de zid și învelită cu tablă ... (Ședința Consiliului Parohial 25 august 1929)

Se insistă în special asupra nevoiei de a se repara biserica, dar neavând sumele suficiente strânse să se continuie a se strânge în anul acesta de la enoriași de Epitropie și Consiliul Parohial. (Ședința Consiliului Parohial 16 februarie 1930)

Președintele (Preotul Constantin Gr. Popescu, n.n.) ne face cunoscut scopul pentru care am fost întruniți, de a solicita un ajutor de la onor Prefectură pentru reparațiunea bisericii, arătându-ne tot deodată suma de care în prezent dispune biserica din excedentele depuse și ofrandele locuitorilor.

https://biblioteca-digitala.ro

Având în vedere că pentru reparațiunea bisericii avem strânsă suma de lei 115.000 depuși la Banca populară din satul Sohat, dar care reparațiuni necesită suma de lei 400.000, trebuind refăcută pictura în interior și exterior, tencuiala în interior, la tavan, astuparea a 2 pereți crăpați în dreapta și stânga bisericii, refacerea la pereți în exterior, refăcutul turlei, turnarea din nou cu beton a pardoselii bisericii etc.

Având în vedere că suma de care dispune biserica este prea mică iar prin contribuțiunile locuitorilor nu putem complecta suma necesară tuturor nevoilor de reparațiuni ale localului bisericii. Solicităm un ajutor din fondul ce onor Prefectura a deschis pentru ajutorarea bisericilor din județ prin bugetul anului 1930 și dăm delegațiune Preotului Paroh spre a face intervențiunea necesară în acest scop, cu rugămintea către Domnul Prefect și Delegația Județeană spre a ne ajuta. (Ședința Consiliului Parohial 1 iunie 1930)

Hotărâm arendarea din nou a acestor trei pogoane situate

I) Un pogon lângă valea Rasei dat de ... în 1879;

II) Un pogon dat de cimitir prin noua împroprietărire situat între terenurile noilor împroprietăriți;

III) Un pogon pentru casa parohială în vatra satului nou. Arendarea se va face pe termen de 3 ani și se va da prin licitațiune publică cu oferte orale sub următoarele condițiuni:

a) Prețul de arendare va începe de la suma de lei 600 pogonul.

b) Concurenții vor depune pentru a lua parte la licitațiune o garanție provizorie de lei 500 (cinci sute) la birou.

c) Cel asupra căruia se va adjudeca licitațiunea va depune o garanție definitivă de jumătate din arenda anuală la banca populară sub luare de recipisă ce se va păstra la Epitropie.

d) Prețul arendei va fi plătit anual până la 1 august al fiecărui an.

e) Cheltuielile contractului și plata taxelor privește pe arendaș.

f) Impozitele către stat: agricol, echivalent, drumuri privesc tot pe arendaș. La neîndeplinirea uneia dintre aceste condițiuni i se va rezilia contractul.

Licitațiunea se va ține în ziua de 20 august la cancelaria parohială de către domnii epitropi și preotul paroh. (Ședința Consiliului Parohial 20 iulie 1930)

https://biblioteca-digitala.ro

Se insistă în special asupra nevoiei de a se începe reparațiunea în interior a bisericii în limita sumelor ce avem. (Ședința Consiliului Parohial 9 martie 1931)

...pentru aprobarea devizului pentru lucrările de pictură din nou ce trebuesc făcute bisericii acestei parohii precum și alte reparațiuni care după deviz se ridică la suma de lei 187.000 (una sută optzeci și șapte mii) plus lei 10000 pentru pardositul altarului.

Având în vedere că biserica trebuește pictată din nou, pictura cea veche fiind afumată și ștearsă, precum și a se face repararea tavanului prin locurile unde a căzut tencuiala, facerea de uși la altar, facerea a 3 tocuri din nou la ferestre din lemn de stejar, spoitul în afară, înălțarea tâmplei cu 12 cm și darea înapoi cu 70 cm în altar, astuparea crăpăturilor din zidul bisericii prin scobire și în afară și în interior și zidit cu cărămidă pentru a se face legătura să nu mai reapară crăpătura și tencuitul lor.

Având în vedere că Epitropia dispune în prezent de suma de 110.093 ... depuși la Banca populară din satul Sohat, excedentele anilor 1916-1929 plus lei 25.574 devidentele lor, Total lei 135.667 la acestea se mai adaogă excedentul din anul 1930 aflat în casa Epitropi(e)i în sumă de lei 19.794 ... fac un total de lei 155.461 ... Având în vedere că și Primăria satului Sohat are trecut în bugetul său pe anul în curs pentru ajutorarea bisericii suma de lei 10.000, restul ei rămânând a se complecta prin ofrandele de bună voie, de la credincioșii parohiei.

Aprobăm/ devizul alcătuit pentru reparațiunea bisericii în sumă de lei 187.000 și să se facă publicațiunile necesare pentru darea lucrării prin licitație publică care se trasează pentru ziua de 28 iunie 1931.

Epitropia bisericii va face publicațiunile necesare pentru a se putea începe lucrarea din vreme. Se va propune spre aprobare și Adunării parohiale care este convocată pentru ziua de 7 iunie 1931. (Ședința Consiliului Parohial 31 mai 1931)

Aprobă a se face lucrările după deviz de reparațiune și pictură din nou a sfintei biserici. Adunarea dă aprobare ca să se ridice sumele de la Banca populară ... treptat cu lucrările ce se vor face. (Ședința Adunării Parohiale din 7 iunie 1931)

... pentru a lua cunoștință că Sfânta Mitropolie ... a aprobat ca lucrarea de reparațiune a bisericii și pictura din nou să se facă de

https://biblioteca-digitala.ro

D(omnu)l Niculae I. Colonțiu, pictor din București ... (Ședința Consiliului Parohial 19 iulie 1931)

... Reparație sfântului locaș: vopsitul turlei 82m² cu vopsea de ulei lei 3000.

... în luna no(i)embrie de la credincioșii acestei parohii s(-)a strâns pentru acoperirea cheltuielilor necesare lucrărilor, în plus ce s(-)a făcut la biserică, în afară de pictură suma de lei 29.350 ... care provine din grâul strâns și vândut lei 20.078, din porumbul strâns și vândut lei 2.755, din bani strânși lei 6.517/ Total lei 29.350. Această sumă s(-)a întrebuințat precum urmează: 1) Plata plăcilor și așezatul lor pe suprafața de 34m ...

2) Sobele și burlanele lor ...

3) lucratul burlanelor în afară și a copcilor și alte lucrări de fierărie făcute de D(omnu)l Ion Nițescu ucenic ...

4) Reparatul candelelor și argintatul lor ...

5) Cumpărarea unui disc și steluța ...

6) Pânza de in pentru îmbrăcatul sfintei mese ...

7) Aromatele, burete, săpun, Evangheliști pe pânză, cartea de sfințire, ligheane ...

8) Dați pentru întreținerea pictorului pentru hrană conform înțelegerii când s-a făcut tocmiala lucrării ... (Ședința Consiliului Parohial 6 decembrie 1931)

... s-au tăiat toți salcâmii din curtea cimitirului ... conform hotărârii luate în ședința Consiliului Parohial 27 no(i)embrie 1932. Din acești salcâmi, după ce s-au ales bulumaci necesari pentru închiderea fundului cimitirului, s-au făcut încă 5½ sferturi lemne groase bune pentru araci de vie și pentru pari de casă precum și 10 sferturi crăci lemne de foc pentru vânzare spre a putea lua sârmă ghimpată pentru împrejmuire. (Ședința Consiliului Parohial 11 decembrie 1932)

... așteptând cumpărător ... s-a prezentat singur D(omnu)l Florea Dr. Bărbulescu care s-a oferit să ia lemnele după prețul cu care au fost estimate de Consilieri și Epitropie în ședința din 11 decembrie 1932. (Ședința Consiliului Parohial 21 decembrie 1932)

... având în vedere că pentru sfânta slujbă este necesar de un rând de veștminte pentru care în bugetul anului 1933 am avut trecută suma de lei 3000 (trei mii) dar neputându-se cumpăra cu această sumă un rând de veștminte bune, hotărâm ca suma de lei 7860 excedentul bisericii să

https://biblioteca-digitala.ro

se întrebuințeze pentru acest lucru ... (Ședința Consiliului Parohial 15 aprilie 1934)

... se destinează pentru construirea unei clopotnițe. (Ședința Adunării parohiale din 17 aprilie 1938)

...c) fond construcțiunei clopotniței lei 10770 ... (Ședința Adunării parohiale din 12 februarie 1939)

Aprobăm planul și devizul pentru construirea clopotniței la această biserică alcătuit de D(omnu)l Arhitect Șef al Serviciului Arhitecturii (al) Jud(ețului). Ilfov ... (Ședința Consiliului Parohial 20 iulie 1939)

... planul și devizul pentru construirea clopotniței la biserica acestei parohii ... în valoare de lei 230.000 ... aprobă ... începerea lucrării pentru construirea clopotniței ... Se obligă a da concursul pentru colectarea întregei sume necesare construcțiunei. (Ședința Adunării parohiale din 27 iulie 1939)

... ordinea de zi/ hotărârea zilei de licitațiune pentru darea în antrepriză a construcției clopotniței ... decidem/ ca ziua de licitațiune ... să fie ziua de 3 septembrie ora 4 p.m. ... locul unde se va ține licitația va fi cancelaria Primăriei Comunei Sohat. ... Secretar F. Petrescu (Ședința Consiliului Parohial 3 august 1939)

S-au prezentat concurenți D(om)-nii Gheorghe Theodor din București, Strada Aron Pumnul, N(umărul) 21 și Ion Bârloiu, din Comuna Fundulea Ilfov, cari studiind Devizul și Planul Construcțiunei Clopotniței, au renunțat a mai face ofertă, sub cuvânt că nu pot face lucrarea la prețul fixat în Deviz.

Având în vedere că alt concurent nu s-a mai prezentat, amânăm licitațiunea pentru ziua de 24 septembrie a.c. (Proces-verbal 3 septembrie 1939)

... Florea Petrescu cântăreț ... (Ședința Consiliului Parohial 10 septembrie 1939)

S-a prezentat în această zi de licitație numai singur D(omnu)l Antreprenor Ioan Bârloiu, din Comuna Fundulea Ilfov. Având în vedere că ... nu s-a mai prezentat alt concurent, am amânat lictațiunea ... ca să se facă din nou în primăvara anului 1940. (Proces-verbal 24 septembrie 1939)

... Fl(orea) Petrescu cântăreț ... (Ședința Consiliului Parohial 11 februarie 1940)

https://biblioteca-digitala.ro

Bărbați de încredere Marin Ion Dobre și Panait V Gocea. (Ședința Adunării Parohiale 18 februarie 1940)

... colecta ce s-a făcut în cursul anului 1939 pentru strângerea sumei necesare construirii clopotniței ... prin care s-a strâns suma de lei 20.000 ... (Ședința Consiliului Parohial din 5 mai 1940)

Bărbați de încredere Marin Ion Dobre și Panait V Gocea. (Ședința Adunării Parohiale 12 mai 1940)

Neprezentându-se nici un concurent, licitațiunea se amână până la timpuri mai bune și mai liniștite, deoarece din cauza scumpetei nici un antreprenor nu vo(i)ește a licita la prețurile stabilite după deviz. (Proces-verbal 26 mai 1940)

Marin Ion Dobre cântăreț. (Ședința Epitropiei și Consiliului Parohial din 26 ianuarie 1941)

Marin Ion Dobre cântăreț. (Ședința Consiliului Parohial din 2 februarie 1941)

c) Pentru reparația stricăciunilor suferite de biserică din cauza cutremurului din 10 nov(embrie) 1941 (corect 1940, n.n.) care se va începe în acest an – lei 23.719

Preotul paroh aduce la cunoștința Consiliului Parohial că colecta făcută de Căminul cultural în sumă de lei 10.528 ... în anul 1938 și 1939 a fost donată de Comitetul Căminului Epitropiei Bisericii pentru construcția clopotniței în luna octombrie 1940 și împreună cu donația D(omnu)lui Dinu Georgescu de lei 500 și a Preotului C(onstantin). Gr. Popescu de lei 972 în cursul anului 1940, rezultând suma de lei 12.000 ... sa depus la Casa de Depuneri sub recipisă ... din 8 martie 1941 ca destinată a spori fondul pentru construcția clopotniței. (Ședința Consiliului Parohial din 11 mai 1941)

Cheltuieli materiale; 1) Repararea bisericii lei 7000.

Marin Ion Dobre cântăreț și secretar. (Ședința Consiliului Parohial din 1 martie 1942)

Secretar Marin I. Dobre. (Ședința Adunării Parohiale 8 martie 1942)

... Florea Petrescu cântăreț pensionat în 1940 la 1 iulie ...

Secretar Marin I. Dobre. (Ședința Consiliului Parohial din 8 martie 1942)

Marin Ion Dobre cântăreț și secretarul Consiliului

https://biblioteca-digitala.ro

c) Pentru reparația bisericii – Lei 29.497 care împreună cu suma din anul 1940/941 de lei 23.719 tot destinată acestui scop să putem repara stricăciunile exterioare făcute bisericii de cutremurul din 10 no(i) embrie 1940. (Ședința Consiliului Parohial din 7 iunie 1942)

Lei 29.497 pentru reparația bisericii care împreună cu suma de lei 23.719 din anul 1940/1941 destinată tot acestui scop să se poată repara stricăciunile făcute de cutremur sfintei biserici. (Ședința Adunării Parohiale 14 iunie 1942)

... cooptarea unui membru în Epitropia Bisericii în locul regretatului Epitrop și ctitor al Bisericii Gh(eorghe). C. Ursei decedat la 24 aprilie a(nul). c(urent). ... Având în vedere că Iordache Gh. Ursei, fiul decedatului Epitrop și ctitor, a moștenit de la tatăl său aceiași dragoste de biserică, îl cooptăm ca membru în Epitropia Bisericii urmând a(-) și îndeplini atribuțiile de epitrop până la alegerile generale. (Ședința Consiliului Parohial din 16 mai 1943)

e) Fond Reparația Bisericii se repartizează ... de lei 52.077 care împreună cu excedentul din 1941/1943 care se află tot în casa Epitropiei în păstrarea Epitropului Casier Ioniță Dănescu. (Ședința Consiliului Parohial din 13 iunie 1943)

Având în vedere că Epitropia ar putea lucra în regie această reparație cu un scăzământ de 10% după prețurile din deviz, angajând pentru mâna de lucru meșter zidar priceput pe Ion Gh. Lopețică din Budești, care a lucrat cu oamenii săi reparațiunea bisericii din Comuna Budești.

Hotărâm/ ca această reparație să se facă în regie de Epitropia Bisericii Sohatu. (Ședința Consiliului Parohial din septembrie 1943)

Preot Paroh Const(antin). Gr. Popescu. (Ședința Consiliului Parohial din 25 februarie 1945)

***

Acest registru conține un număr de 96 (nouă zeci și șase) de file și s-a șnuruit și sigilat de noi la 1 decembrie 1926./ Paroh Const. Gr. Popescu

https://biblioteca-digitala.ro

PROCES-VERBAL/TESTAMENT

2 octombrie 1949

Noi, membrii Consiliului Parohial al Bisericii Parohiei Sohatu, Comuna Sohatu, Plasa Budești, Jud(ețul). Ilfov întrunindu-ne în ședință în localul bisericii parohiale unde ni s-a cetit de Preotul Paroh Const(antin). Gr. Popescu testamentul lăsat de către defunctul Gheorghe Mihai Țungună zis Dincă, prin care lasă bisericii suprafața 4,9400 ha teren arabil, situat pe teritoriul Comunei Sohat, testamentul fiind autentificat de Judecătoria Ocolului Budești Ilfov la data de 9 iulie 1949.

Luând act de această donație, care intră în stăpânirea bisericii după moartea soției defunctului, Maria Gh. M. Țungună, care rămâne uzufructuara terenului cât va fi în viață.

Consiliul acceptă primirea legatului lăsat de Gheorghe Mihai Țungună în principiu și va cere Autorității tutelare, Sfânta Arhiepiscopie a Bucureștilor, înaltă aprobare.

Drept care am alcătuit prezentul./ Președinte Paroh Const(antin). Gr. Popescu/ Membrii Consiliul parohial/ Pr(eot). Pantelimon Postovanu/ I Dănescu/ Marin I. Dobre/ Stan Târțău/ Tudor I. Spiridon/ V Gh .../ Al. St. Ursei/ ... .

https://biblioteca-digitala.ro

Testament

Subsemnatul Țungună Mih(ai). Gheorghe, zis Dincă, din Comuna Sohatu, Jud(ețul). Ilfov,

Pentru pomenirea sufletului meu și a familiei mele:

Las după moartea mea întreaga mea avere, compusă din 4,9400 ha, teren arabil, situat în raza Comunei Sohatu-Ilfov, având vecinătățile la Răs(ărit). cu Niculae Ilie Văduva, la Apus cu Marin Voicu Cartan, la M(iază).Zi cu Floarea Dragne Barbu și la M(iază).N(oapte). cu drumul (C.P. Sohat Nr. 1557 Top. 2021) Parohiei Bisericii din Comuna Sohat-Ilfov, care va intra în stăpânirea legatului, numai după ce va muri și soția mea.

Las iubitei mele soții întregul uzufruct al terenului mai sus arătat spre a se bucura de toate veniturile lui, cât ca trăi.

Biserica este rugată a ajuta pe soția mea la îndeplinirea tuturor datinelor creștinești, atât la moartea mea, cât și după moartea mea iar după moartea soției mele este rugată să îngrijească singură de îndeplinirea lor, atât pentru mine cât și pentru soția mea.

De asemenea rog a fi pominite la sfintele slujbe, atât numele meu cât și al soției mele și al copiilor mei, acum decedați, după pomelnicul casei.

Făcut în Budești-Ilfov, azi 4 Iulie 1949 din Comuna Sohatu-Ilfov.

(Semnătura este cu degetul)

https://biblioteca-digitala.ro

CURSURI
DE ÎNDRUMARE MISIONARĂ

Protoieria Raionului Brănești/ Regiunea București/ Str. Biserica Răzvan, Nr. 3/ București, 1/ Nr. 3/ 3 ianuarie 1950/ Nr. 1/ Pr(imită) 8-I-1950/ Am luat cunoștință

Onor Parohiei Sohatul/ În conformitate cu ordinul Sfintei Arhiepiscopii a Bucureștilor Nr. 14789/1950, vă facem cunoscut că P(rea).C(ucernicul). Preot Pantelimon Postovanu de la Parohia Sohat a fost programat pentru cursurile de îndrumare misionară seria IX.

În consecință, cucernicia sa se va prezenta la cursuri la data de 15 Ianuarie a(nul). c(urent)., aducând cu sine: Sf(ânta). Scriptură și Liturghier, schițele de cateheze și de predici, Statutul, Regulamentele B(isericii). O(ortodoxe). R(omâne)., Legea Cultelor din R(epublica). P(opulară). R(omână)., maculatoare, creioane, etc.

Taxa de frecvență este de lei 6.500, plus 500 lei taxa de Rectorat. Va aduce asemenea pentru întreținere: 10 kg făină, 5 kg mălai, 5 kg fasole, 3 kg brânză, 3 kg grăsime (untură sau ulei), un metru de pânză, rufăria și cele necesare pentru pat.

Se atrage atențiunea asupra faptului că nici un preot nu va fi admis în internat și înscris la cursuri decât după ce va îndeplini în prealabil aceste îndatoriri și nimeni nu va fi dispensat de acestea. Dacă aveți nevoia de a apela la Fondul de credit pentru a preîntâmpina oarecare greutăți, veți face formele trebuincioase la timp.

În timpul cursurilor nu se va acorda nici un fel de învoire de aceea Cuc(ernicia). sa va fi suplinit de Cuc(ernicul). Preot Const(antin).

https://biblioteca-digitala.ro

Popescu, care va da toate drepturile cuvenite din venitul epitrahilului familiei cucerniciei sale, care va primi și salariul cuvenit.

Binevoiți a cunoaște că neprezentarea la cursuri atrage sancțiunea prevăzută de art(icolul). 43 din Regulamentul pentru numirea și transferarea clerului, fiind considerat retras de bună voie din post, care se va declara vacant.

De înmânarea prezentului ordin P(rea).C(ucernicul). Paroh ne va comunica urgent.

Cu frățească dragoste/ Protoiereu Preot V. Fussu

https://biblioteca-digitala.ro

ȘEDINȚE ȘI PROCESE-VERBALE. 1950-1958. SPICUIRI.

12 august 1951 (...) aprobăm/ propunerea de mai sus pentru înlocuirea daniei pentru aprinsul policandrului la diferite servicii particulare în biserică cu contribuția credincioșilor în lumânări cumpărate de la pangarul bisericei și nu din altă parte, afară de cazul când are lumânări de ciară de albină lucrate în casă. (...)

6 aprilie 1951 (...) având în vedere ruinarea clopotniței unde se află clopotul cel mic și întunecând și fațada bisericei/ hotărâm/ Să se dărâme actuala clopotniță din fața bisericii și să se construească o clopotniță provizorie până când timpurile vor permite construirea uneia de zid.

Clopotnița provizorie se va construi prin munca noastră voluntară și cu materialul ce se va afla bun din clopotnița veche și complectându-se cu material lemnos din salcâmi din curtea bisericei./ Clopotnița se va construi în partea de apus-miazănoapte a bisericii. (...)

6 august 1954 Noi membrii Consiliului parohial prin prezentul constatăm că astăzi pe data de 1 August a(nul). c(urent). am angajat la lucru pentru reparația bisericii în exterior și turnarea bordurei din beton, pe Niță D. Ion din satul Cucueți, Com(una). Podul Pitarului, cu ziua la prețurile republicane, în care toată lucrarea (costul mânei de lucru) să nu treacă de suma de lei 1500 (una mie cinci sute) cu salahorii săi. Drept care am încheiat prezentul. (...)

5 septembrie 1954 (...) având ordinea de zi verificarea reparațiunilor făcute la biserică în intervalul de timp 1-31 August și 1-4 Septembrie a(nul). c(urent)./ Constatăm:/ Că s-a făcut răzuirea varului vechi și pe unde a fost necesar și reparația tencuelei vechi./ S-a văruit biserica peste

https://biblioteca-digitala.ro

tot de două ori cu var cu grăsime vegetală (ulei de fl(oarea). soarelui). S-a aranjat piatra în jurul bisericei, piatră care reprezintă marginea bordurei ce urmează a fi turnată din beton./ Totodată s-a cernut și 11 căruțe de nisip necesar lucrărilor./ Se constată necesitatea a încă trei căruțe de pietriș pentru beton ce urmează a fi procurate.

Propunem să se facă spălarea picturei. În acest sens credem că e necesar a se da o contribuție benevolă de către fiecare familie de credincioși. (...)

12 septembrie 1954 (...) Adunarea parohială/ Hotărăște/ (...) 2) Dispune să se strângă prin contrib(uții). benevole de la credincioși bani și produse în vederea formării fondurilor necesare reparației interioare a bisericii. După realizarea(a) de fonduri se va determina persoanele însărcinate cu conducerea și supravegherea lucrărilor de Consiliul Parohial./ 3) Numește paznic și îngrijitor la cimitir pe Gh(eorghe). Mirea, plătit prin contribuții benevole direct de credincioși paznicul fiind obligat a ține evidența contribuțiilor sub controlul Consiliului și al Preoților./ (...)

10 octombrie 1954 (...) Reparația în exterior a Bisericii s-a terminat în ziua de 2 oct(ombrie). 1954, pentru care s-a plătit mâna de lucru cu suma de lei 1543, 40 lei trecută prin bonurile de plată ale parohiei Nr. 45 și 46.

24 iunie 1955 (...) Constatăm/ Că s-a transportat cu căruța în ziua de 23 Iunie a(nul). c(urent). la Turnătoria de Lumânări a Sfintei Arhiepiscopii a Bucureștilor cantitatea de 173 (una sută șapte sute zeci și trei) kilograme ciară din mucurile topite în 20 sloiuri (...)

30 iunie 1955 (...) Preotul paroh după ce face darea de seamă a lucrărilor de împrejmuire a curții bisericii și cheltuielile ce s-au făcut arată că cu materialul vechi nu s-a putut împrejmui decât fața curții și partea de nord a curții. Lanți pentru împrejmuire avem încă suficienți și pentru partea de răsărit. (...)

7 august 1955 (...) Hotărâm/ Contribuția pentru întreținerea materială a Bisericii și slujitorilor săi va fi de 1 leu lunar minimum de gospodărie, liber fiind credinciosul a da și mai mult.

9 octombrie 1955 (...) Hotărăște/ Ca pentru întreținerea materială a Bisericii și plata slujitorilor săi sumele să fie acoperite din contribuția

https://biblioteca-digitala.ro

fiecărui membru major al parohiei, care va fi minimum de 1 leu lunar de persoană, așa cum tratează referatul Preafericitului Părinte Patriarh. (...)

27 noiembrie 1955 (...) Privitor la situația Preotului Constantin Popescu pensionar la această parohie/ Hotărâm:/ Întrucât sfinția sa nu are nici o pensie și nici salariu, parohia îl va retribui cu aceiaș(i) sumă pe care o primește Preotul Pantelimon Postovanu, de la aceiaș(i) parohie ca completare de salariu întrucât ambii prestează în parohie acelaș(i) serviciu. (...)

8 decembrie 1855 (...) în ziua de 7 Decembrie (anul) c(urent). s-a predat la Turnătoria de lumânări a Sf(intei). Arhiepiscopii a Bucureștilor cantitatea de 75 k(ilo)grame ciară din mucuri topite (...)

2 septembrie 1956 (...) Preotul Paroh C(onstantin). Gr. Popescu roagă pe membri Consiliului parohial să activeze încasarea contribuției pentru întreținerea materială a bisericii și slujitorilor săi așa cum s-a fixat în ședința Consiliului parohial din 9 oct(ombrie). 1955 și în ședința Adunării Parohiale din 16 oct(ombrie). 1955, contribuție pentru toți credincioșii majori de ambele sexe de 1 leu lunar sau 12 lei anual, până în prezent încasându-se abia de la 40 persoane majore./ Biserica are nevoie pe lângă reparația interioară și de o văruire pe dinafară, care nu se poate face din lipsă de fonduri. (...)

2 decembrie 1956 (...) S-a predat la Sf(ânta). Arhiepiscopie cantitatea de 173 kg mucuri netopite care reduse cu 20 kg s-a eliberat bon pentru suma de lei 918 pentru a putea ridica lumânări.

3 noiembrie 1957 (...) Făcându-se împrejmuirea curții bisericii pe întinderea de 50 m(etri) l(iniari) cu ulucă nouă în luna mai a(nul). c(urent). Cu materialul împrumutat luat prin comerțul de întâmpinare de Florea N. Ioniță, urmând a preda cantitatea de 750 k(ilo)gr(ame)grâu, adică valoarea materialului prin comerțul de întâmpinare iar parohia neposedând decât 12 d(ublu)d(eca)l(itri)[406] grâu – 180 k(ilo)gr(ame) și 2 d(ublu)d(eca)l(itri) porumb – 29 k(ilo)gr(ame), în total 209 kgr și neputând ai preda cantitatea de cereale, Preotul Paroh Const(antin). Gr. Popescu a luat asupra sa acest material achitând din salariul său de la parohie. (...) Parohiei îi rămâne cele 209 kgr cereale pentru a-și procura

[406] ddl = dublă duble = măsură de capacitate pentru cereale egală cu un dublu-decalitru; baniță.

https://biblioteca-digitala.ro

alte materiale necesare bisericii ce nu se pot procura decât prin comerțul de întâmpinare. Aceste cereale sunt depozitate la Preotul Paroh. (...)

***

Arhiepiscopia Romano-Catolică București-Iași/ Parohia Focșani/ Regiunea Bârlad/ Nr. 28/953/ Focșani 7 Iulie 1955/ Nr. 8/ Pr(imită la). 26 – VII – 955

Către/ Oficiul parohial ortodox/ Comuna Sohatu

prin prezenta vin a vă ruga pentru a doua oară ca să binevoiți a ne elibera un act de cununie religioasă a lui Pavel Cojocaru cu Aurelia Nițescu, cununați la 19 Noembrie 1945, în Parohia D(umnea)voastră./ Acest act e numai pentru uz bisericesc, căci respectivul, cununat fiind, a îndrăznit să se cunune din nou prin înșelăciune./ ss indescifrabil

***

Parohia Sohatu către Arhiepiscopia Romano-Catolică Iași/ Tribunalul Bisericesc/ Instanța Iași/ cu Nr. 4 din 21-II-958/

Vă comunică la adresa Dv cu Nr. 9/957 primită la această Parohie la 10-I-958 că Aurelia Nițescu, fostă soție a lui Pavel Cojocaru este în viață, fiind divorțată de primul ei soț, Pavel Cojocaru, s-a căsătorit legal sub numele Aurelia P. Drăghici cu P. Drăghici cu domiciliul în București, Raionul Gh. Ghiorghiu-Dej, Calea Griviței 20.

https://biblioteca-digitala.ro

ȘEDINȚE ȘI PROCESE-VERBALE. 1958-1961. SPICUIRI.

24 august 1958 (...) în ziua de 29 august după (i)ești de la biserică vom merge în corpore împreună toți cei binevoitori pentru curățirea cimitirului de buruieni și repara împrejmuirea existentă./ Epitropia își ia sarcina de a vărui biserica pe dinafară, procurând materialul necesar.

27 octombrie 1958 Subsemnatul Preot Virgil Godeanu, Inspector Eparhial din Arhiepiscopia Bucureștilor, m-am prezentat în Parohia Sohatu (...) și am procedat la o nouă verificare a capacității de slujire a Preotului Paroh Constantin Gr. Popescu (...)./ (...) Am constatat astfel că este încă apt pentru funcțiunea pe care o îndeplinește. (...) S-a îngrijit de confecționarea a 28000 cărămizi arse bine adăpostite, încă din anul 1957, în vederea construirii unei clopotnițe de zid, al cărei plan și deviz urmează a fi recalculat la prețurile de azi.

14 noiembrie 1958 Am procedat la recepția lucrării de văruit a Bisericii în exterior în luna septembrie a(nul). c(urent).

30 decembrie 1958 (...) având în vedere construcția unei clopotnițe de zid la această biserică, credincioșii acestei biserici, prin străduința Comitetului Parohial și președintelui Comitetului și stăruința Epitropului Al. D. Cojanu, în vara anului 1957 s-a confecționat în câmp bucăți de cărămidă 28000 cărate în curtea bisericii făcute cuptor și arse cu lemne donate de credincioși. (...)

Acest material de cărămidă se înregistrează precum urmează: a) Cărămizi confecționate în câmp 28000 bucăți; b) Pierderi cu ocazia transportului de la câmp la facerea cuptorului, la cămășuirea cuptorului, la ardere și acoperiș 4000 bucăți; c) În evidență bucăți cărămida 24000

https://biblioteca-digitala.ro

bucăți. Valoarea acestui cuptor cărămidă având în vedere pierderile se fixează la 20 bani bucata adică lei totul 4800 (patru mii opt sute).

12 aprilie 1959 Preotul Paroh ne arată că având un plan și deviz pentru construcția clopotniței pentru care am început să strângem părți din materialul necesar, plan și deviz alcătuit din anul 1939 de Serviciul Tehnic al Prefecturii Jud(ețului). Ilfov și urmând să începem lucrarea, întâi trebu(i)e ca planul și devizul să se recalculeze la prețurile și situația actuală. Pentru acest lucru se va trimite planul și devizul spre recalculare Serviciului Arhitecturii Sf(intei). Arhiepiscopii. Pentru această lucrare urmează să plătiască parohia munca făcută de Serviciul Arhitecturii pe Stat de Salariu cu C.A.S. 1% și impozit de la cheltuieli gospodărești.

5 mai 1959 (...) am angajat pe D(omnu)l Arhitect Neculae Drăgoescu pentru recalcularea devizului și antimăsurătorii la materialul de azi și preț, ca zilier cu 26 lei pe zi pentru întocmirea devizului antimăsurătorii și documentației, luând ca bază devizul din 1939, în conformitate cu dispozițiile legale actuale (H.C.M. 744/957).

7 iunie 1959 (...) recalculându-se la prețurile actuale, materiale și lucrarea ajungând la suma de 55000 lei (cincizeci și cinci mii). (...) aprobăm construcția clopotniței la suma de 50000 lei.

14 iunie 1959 Având în vedere că parohia are material procurat pentru construcția clopotniței 24000 bucăți cărămidă, 2000 k(ilo) gr(ame) var și 19m^3 balast, material depozitat în curtea bisericii./ Consiliul hotărește/ începerea lucrării construcției clopotniței, după ce se va obține aprobarea Adunării Parohiale, aprobarea Forurilor Superioare Bisericești și autorizația de Construcție a Sfatului Popular al Comunei Sohatu.

21 iunie 1959 Pentru acoperirea plăților și mânei de lucru, Adunarea Parohială decide ca fiecare familie creștină ortodoxă a acestei parohii în afară de contribuția pentru biserică și slujitori să contribue cu cel puțin 50 (cincizeci) lei pentru construcția acestei clopotnițe.

12 iulie 1959 Planul de clopotniță a fost aprobat de asemenia de Serviciul Tehnic al Sfintei Arhiepiscopii, urmând a se lua și autorizația de construcție de la Sfatul Popular al Com(unei). Sohatu.

6 septembrie 1959 (...) am hotărât, cu începere de mâine, 7 Septembrie, să mergem prin sat spre a se înscrie fiecare credincios cu suma de lei 25 pentru începutul acestei lucrări și cei ce vor dispune

https://biblioteca-digitala.ro

de această sumă și se va achita li se vor elibera o chitanță din registrul chitanțier interior, ear cei ce vor voi vor da cereale, grâu sau porumb, în limita posibilității lor, după vânzare li se vor libera și acestora chitanțe în valoarea cerealelor predate de fiecare.

3 decembrie 1959 Pentru clopotniță s-au adus de unii enoriași 74½ d(ublu)d(eca)l(itri) grâu depozitat la consilieri parohiali Dobre N. Gaman, Cristea Malacu și Al(exan)dru Șt. Ursei Epitrop. Colecta pentru clopotniță continuă în biserică și la Epitropi.

31 decembrie 1959 Sold(ul) la 31-XII (-1959 este) 2935,52 care sumă reprezintă încasări cu destinație specială pentru construcția clopotniței, deci acest sold trece în anul 1960 cu destinația sa.

30 noiembrie 1960 Întrucât avem o cantitate de ulei prisos se va vinde de Epitropie 10 litri la același preț cum s-a mai vândut în iulie 1960 cu lei 12 litru+1 leu contribuție la litru p(entru). Biserică. Se va încasa și valoarea cerealelor vândute strânse pentru construcția clopotniței sumele urmând a fi depuse la C.E.C.

28 februarie 1961 Noi membrii Consiliului având în vedere pensionarea cântărețului acestei biserici Dobre Marin cu începere de la 1 Ianuarie 1961 (...). Având în vedere că pensionarul cântăreț își oferă serviciul de cântăreț atât cât va mai putea fără pretențiune de a i se mai servi salariu de la parohie, mulțumindu-se cu venitul din slujbele bisericești pentru care este impus de fisc. Luând act de acest lucru, credem că nu este cazul pentru declararea vacanței postului de cântăreț și nici de angajarea sa, rămânând a fi plătit de parohie ca singur cântăreț salariat al parohiei Toma Popescu.

24 septembrie 1961 Având în vedere că pictura bisericii este afumată și prezintă unele fisuri în zid și are absolută nevo(i)e de spălare și restaurare. Am cerut tov(arășului). Ion Taflan din București, Str(ada). Buestrului, Nr. 3 să ne întocmească un deviz la fața locului asupra lucrării necesare, deviz care a fost alcătuit astăzi 24 Septembrie și pe care-l însușim și hotărâm înaintarea acestui deviz prin Protoieria Raion Oltenița, Sfintei Arhiepiscopii, spre a fi supus aprobării Comisiei de pictură.

30 septembrie 1961 Soldul de lei 7793 reprezintă în majoritate sumele strânse în 1959, 1960 și 1961 pentru construcția clopotniței (lei 7750) și având în vedere că Sfatul Popular Raional Oltenița n-a dat

https://biblioteca-digitala.ro

aviz favorabil pentru această construcție deocamdată, fiind în Comuna Sohatu pe 1961 proe(i)cte pentru construcții cu caracter socialist, Consiliul hotărăște ca sumele strânse pentru construcția clopotniței să fie întrebuințate pentru spălarea picturii și reparațiile necesare în interiorul bisericii, având alcătuit devizul necesar pentru această lucrare și trimis spre aprobare forurilor superioare.

17 octombrie 1961 (...) Preotul Paroh ne aduce la cunoștință că Comisiunea de pictură bisericească a Patriarhiei Române – Arhiepiscopia București, în ședința din 10 octombrie a(nul). c(urent). a definitivat devizul de curățire și restaurare a picturii bisericii parohiale; în consecință/ hotărâm/ a se trimite cuvenitele invitații către pictorii autorizați, anunțându-le data ținerii licitației pentru ziua de 16 no(i) embrie a(nul). c(urent) în biserica parohială între orele 11-12.

Noi hotărâm că sumele necesare pentru acoperirea cheltu(i)elilor pentru aceste lucrări de restaurare a picturii se vor alimenta din soldul de 7750 lei ce se află depus la C.E.C. plus cotizația ce datorează fiecare familie pentru biserică și slujitorii săi.

16 noiembrie 1961 Având în vedere că s-au îndeplinit formele legale prin trimiterea de invitații la un număr de șapte pictori autorizați și anume: Ilhidor Dumitru, Taflan Florica, Minulescu Ion, Budur Florica, Buburuzan Ghe(orghe), Brana Nicolae și Eugenia Brătescu Brateș. Am procedat la ținerea licitației publice pentru angajarea lucrărilor prevăzute în devizul de mai sus. (...)

În urma invitațiilor făcute ni s-au prezentat următoarele oferte închise:

1) Florica Budu pictor autorizat cu calificativul bine domiciliată în Buc(urești), Bul(evardul). Dacia Nr. 52 A, oferă să execute lucrările de restaurare a Bisericii Sohatu pentru suma de 13500 lei, Parohia va da schelă, schela și masa pentru trei persoane, cârpe, câlți și săpun pentru spălat.

2) Pictor Toma Lăscoiu pictor autorizat domiciliat în str(ada). Caporal Ruică, Nr. 15, București, oferă să execute la prețul de 13000 lei cu următoarele clauze: Parohia îi va pune la dispoziție schelăria montată și demontată, cârpe, câlți, săpunul necesar, precum (și) cazare și masă.

3) Eugenia Brătescu Brateș pictoriță autorizată oferă a executa lucrarea la prețul de 11600 lei, Parohia punându-i la dispoziție schela

https://biblioteca-digitala.ro

montată și demontată, precum (și) cazare și masă pentru colectivul de lucru, cârpe, câlți și săpun pentru spălat. Pentru garantarea lucrării în cele mai bune condițiuni, primește și girul pictorului I(on). Taflan cu calificativul F(oarte). Bine.

Comisia intră în deliberare asupra ofertelor primite și a căzut de acord asupra rezultatului licitației ca lucrarea să se adjudece pictoriței Eugenia Brătescu Brateș care s-a oferit să execute lucrarea cu prețul cel mai convenabil garantând că lucrarea va fi executată în bune condițiuni și în mod conștiincios prin pictorul Ion Taflan, care are calificativul foarte bine.

În afară de lucrările specificate în deviz pictorița își ia obligația ca tot în cadrul sumei de mai sus oferită să execute și următoarele lucrări: Toate icoanele din tâmplă și cele afară din tâmplă se vor spăla, repara și lăcui în mod foarte serios. Restul lemnăriei și broderii(lor) gravate din tâmplă se va ... în ... . Lemnăria interioară și exterioară, precum și mobilierul bisericii va fi revizuit. Se va face din nou pictura hramului plus 11 medalioane exterioare restaurate.

În afara de suma licitată, parohia se oferă ca drept cazare și masă, suma de lei 1000 repartizat pentru acest lucru. Lucrarea va începe imediat după aprobarea forurilor superioare.

https://biblioteca-digitala.ro

ȘEDINȚE ȘI PROCESE-VERBALE. 1963-1967. SPICUIRI.

20 februarie 1964 (...) în frunte cu Preotul Paroh Pantelimon Postovanu, având în vedere cele relatate de C(ucernicia). Sa, care ne înfățișează un policandru vechi, deteriorat și scos din uz, cu mulți ani în urmă, încât nu ne amintim de el și văzând mă(i)estria construcției acestui policandru/ hotărâm/ să fie reparat și să-l repunem în funcțiune în Pronaosul bisericii. Odată cu acest policandru se vor trimite la reparat și două brațe rupte din actualul policandru precum și două cruci de mână care vor fi puse pe Sf(ânta). Masă.

12 aprilie 1964 (...) având în vedere că turla bisericii amenință să cadă deoarece este în bună parte putrezită, fiind construită din lemn și deci neavând sudură bună cu zidul bisericii care este din cărămidă,/ având în vedere că nu s-a putut obține aprobarea Sfatului popular raional pentru construcția unei clopotnițe separat de biserică, cum era pro(i)ectul,/ având în vedere că Parohia nu dispune de adăposturi bune pentru păstrarea cărămizii confecționată în acest sens încă din 1957 și deci materialul este supus stricăciunii/ hotărâm/ să punem în vânzare cărămida 24000 bucăți și cu suma rezultată să facem turla bisericii construind-o în întregime din zid și beton armat pentru a putea susține clopotul ce se află în turlă./ Diferența sumelor necesare va fi complectată din donația benevolă a credincioșilor.

19 aprilie 1964 Adunarea generală ascultând expunerea Preotului Paroh aprobă în unanimitate hotărârea Consiliului de a pune în vânzare cele 24000 bucăți cărămidă cu prețul de 0,50 lei bucata.

https://biblioteca-digitala.ro

1 mai 1964 (...) sub președenția Preotului Paroh Pant(elimon). Postovanu ascultând expunerea P(rea). C(ucerniciei). sale asupra necesității de împrejmuire a cimitirului parohial, care este complet desprejmuit,/ hotărâm/ să se facă în parohie o colectă de bulumaci iar din fondurile parohiei să se cumpere sârmă ghimpată necesară pentru împrejmuirea cimitirului a cărui cele patru margini însumează o lungime de 396 m liniari.

17 mai 1964 În urma hotărârii noastre din 1 mai a(nul). c(urent). s-a făcut colectă în Parohie pentru adunare de bulumaci necesari împrejmuirii cimitirului. (...) S-a(u) colectat 280 buc(ăți) bulumaci din care se vor fasona cei corespunzători. Mai constatăm că s-a cumpărat cantitatea de 486 kg sârmă ghimpată și 20 kg cuie. Deci materialul necesar s-a procurat în întregime și Păr(intele). Paroh va convoca Comitetul parohial și va face apel la enoriași spre a ne oferi mâna de lucru. Aducem mulțumiri conducerii G(ospodăriei). A(gricole). C(olective).

3 iulie 1964 Cu materialul procurat de către oficiul parohial, despre care material s-a făcut constatare în procesul nostru verbal din 17 mai a(nul). c(urent)., s-a confecționat împrejmuirea cimitirului pe o întindere de 396 m(etri). l(iniari). cât are cimitirul de jur împrejur, cu gard de sârmă ghimpată, bătută pe bulumac de salcâm.

Mâna de lucru a fost oferită de noi, membrii Consiliului parohial în frunte cu Preotul Paroh și cântărețul, precum și de câțiva enoriași care ne-au dat un substanțial ajutor. Constatăm că s-a făcut o lucrare foarte bună și cu cheltu(i)eli oarecum destul de modeste. Aducem mulțumiri conducerii G(ospodăriei). A(gricole). C(olective). local(e) care ne-a pus la dispoziție meseriașii necesari pentru fasonatul bulumacilor.

31 iulie 1964 (...) având în vedere că biserica Parohiei necesită urgentă reparație în exterior,/ având în vedere că Păr(intele). Paroh a pus să lucreze ca probă pe muncitorii necalificați Ursei M. Constantin și Chirimeacă St. Marin și văzând că numiții fac lucrări de bună calitate/ hotărâm/ să-i angajăm a lucra până la terminarea lucrărilor necesare, cu un salar brut de 25 (douăzeci și cinci) lei pe zi de fiecare persoană.

Vor fi executate următoarele lucrări:

1. Se va curăța varul coșcovit de pe toți pereții bisericii.

https://biblioteca-digitala.ro

2. Se va repara tencuiala acolo unde va fi nevoie cu mortar de var nisip și ciment.

3. Se vor vopsi pereții cu zeamă de var, de trei ori iar în ultimul strat de vopsea se va pune grăsime în proporție de 10%. Culoarea pereților va fi albă.

4. Soclul bisericii va fi dat cu bitum de smoală.

5. Se va repara bordura din jurul bisericii cu mortar de nisip și ciment.

6. În tinda bisericii, la peretele dinspre miazănoapte, se va dărâma tencuiala stricată și se va repara cu mortar de ciment.

7. Se va turna un trotuar de la ușa bisericii până la poartă în lungime de 14 m(etri). l(iniari). și lățime de 2 m iar grosimea de 15 cm.

8. Se va curăța și vopsi tâmplăria în exterior cu vopsea de in fiert, în culoare maro.

Toate materialele vor fi procurate de Parohie. Lucrările de reparație vor fi supravegheate de Păr(intele). Paroh iar noi membrii Consiliului, împreună cu cântăreții, prin rotație vom da mâna de lucru necesară ca salahori.

31 august 1964 (...) având la ordinea de zi recepționarea lucrărilor de reparație ce s-a(u) făcut bisericii în cursul lunei august a(nul). c(urent)./ Constatăm că toate lucrările prevăzute de noi în actul de angajare au fost foarte bine executate (...). lucrările de reparație au durat 24 zile și muncitorii fiind necalificați au fost plătiți cu suma de lei 25 pe zi de fiecare ins.

30 iunie1965 (...) s-a prezentat la fața locului Tov(arășul). Inginer Coptarenco care a întocmit documentația necesară pentru refacerea turlei de la biserica parohiei în valoare de lei 18000. Acceptăm documentația și hotărâm refacerea turlei conform prevederilor din această documentație după obținerea aprobării forurilor superioare./ Având în vedere că Parohia are materiale ca: var, balast și cărămidă iar din vânzarea a 16000 buc(ăți). Cărămidă, mai are un sold de lei 8000, restul de bani necesari ducerei la bun sfârșit a lucrării va fi acoperit din contribuția benevolă a fiecărui enoriaș.

15 octombrie 1965 (...) constatăm următoarele: Prin ord no 12605 Sf. Arhiepiscopie a Bucureștiului cere ca dosarul pentru refacerea turlei de la biserica Parohiei, întocmit de ing. Coptarenco, să fie complectat

https://biblioteca-digitala.ro

cu un releveu al bisericii, un plan de situație și un plan complect al fațadei bisericii pentru a se vedea armonia și stilul și în general devizul să fie refăcut.

În acest sens oficiul parohial a solicitat pe tehnicianul Gh(eorghe). Stănescu din București, care a întocmit planurile cerute și a refăcut și devizul pentru această lucrare evaluându-l la 26500 lei. Astfel, dosarul complectat a fost depus la Sf(ânta). Arhiepiscopie cu adresa Parohiei No 26 din 28 septembrie 1965 și Sf(ânta). Arhiepiscopie, în urma referatului serviciului tehnic, prin ordinul No 16253/965 aprobă efectuarea lucrării după ce se va obține aprobarea autorității de Stat.

Prin adresa No 27 din 30 Septembrie a(nul). c(urent)., oficiul parohial a cerut Sfatului Popular Raional Oltenița să ne dea această aprobare. Sfatul popular, Secția Armonie și sistematizare, prin adresa No 18934/965 ne dă aviz favorabil de reconstrucție cu indicația de a se respecta documentația.

În consecință, acceptăm noua documentație în valoare de lei 26500 și hotărâm să începem lucrările de refacere a turlei.

Hotărârea noastră va fi supusă Adunării parohiale pentru aprobare și totodată Adunarea va hotărî și suma cu care va contribui fiecare enoriaș pentru acoperirea cheltuielilor necesare în sensul de mai sus.

21 noiembrie 1965 (...) hotărăște ca suma necesară pentru refacerea turlei să fie acoperită de enoriași, care vor plăti câte o cotizație de lei 40 de fiecare cap de familie.

10 mai 1966 În devizul de refacere a turlei bisericii la Nr. or. 27 Rp.c. 0.27 se prevede a se confecționa patru obloane din lemn de brad la prețul de lei 393, material și manoperă.

Întrucât noi dorim a confecționa aceste obloane din lemn de stejar și nu de brad și suma prevăzută fiind minimă în acest scop suntem de părere să se procure materialul de stejar de la depozitele de cherestea iar suma respectivă să se deconteze cu achiziționare de materiale iar confecționarea să fie încredințată tâmplarului Ștefan N. Radu care pretinde suma de lei 1000 (una mie) pentru manopera la aceste patru obloane.

Totodată mai hotărâm să se cumpere de la enoriașul Gheorghe I.U.N. Bran cantitatea de 25 buc(ăți). grinzi de diferite dimensiuni și

https://biblioteca-digitala.ro

care totalizează 0,700 m^3 cherestea, întrucât la depozitele de cherestea nu se găsește acest fel de material, plătindu-se suma de lei 1280.

30 septembrie 1966 La lucrările de reconstruire a turlei bisericii, până în prezent s-au consumat următoarele materiale: 1800 kg ciment, șapte m^3 pietriș, 2 m^3 nisip, 300 kg var pastă, 1000 buc(ăți). cărămizi, 1 m^3 scândură de brad, 700 kg fier beton, 0,500 m^3 scândură stejar, 11 kg sârmă neagră, 7 kg cuie de diferite mărimi și 12 m^2 carton asfaltat.

16 octombrie 1966 (...) prin derogare de la prevederile devizului de refacere a turlei bisericii, care prevede ca turla nouă să fie tencuită cu mortar de var și ciment, hotărâm ca această tencuială să fie făcută cu praf de piatră-marmoră, Parohia suportând diferența de preț în acest sens.

https://biblioteca-digitala.ro

OBIECTELE DE PATRIMONIU

Protoieria Oltenița/ nr. 131/ 7 aprilie 1982/ Către Parohia Sohatu/

Prin prezenta vă aducem la cunoștință că sunteți îndatorat a depune la Protoierie până la 25 aprilie a(nul). c(urent). bunurile parohiale enumerate mai jos, care fac parte din obiectele de patrimoniu(l) cultural național. Nu veți depune obiectele și cărțile ce încă le folosiți în cadrul cultului.

1. Îndreptarea Legii – 1652 – inv(entar). nr. 426/ 2. Penticostar – 1783 - inv(entar). nr. 160/ 3. Apostol – 1835 - inv(entar). nr. 12/ 4. Viețile Sfinților – 1836 - inv(entar). nr. 451/ 5. Datoriile omului creștin – 1839 - inv(entar). nr. 430/ 6. Cazanie – 1840 - inv(entar). nr. 30/ 7. Penticostar – 1841 - inv(entar). nr. 127/ 8. Icoană – 1716 - inv(entar). nr. 26./ Protoiereu Pr(eot). Ghe. Mateescu/ Secretar Pr(eot). Semnat indescifrabil.

***

Protoieria Oltenița/ nr. 205/ 26 mai 1982/ Către Parohia Sohatul/

Vă facem cunoscut că sunteți îndatorat ca în ziua de 10 iunie 1982 să vă prezentați la centrul de depozitare a obiectelor vechi, de la Parohia Mircea Vodă din Călărași, cu obiectele ce trebuie să le predați./ Protoiereu Pr(eot). Ghe. Mateescu/ Secretar Pr(eot). Dumitrașcu Mihail.

https://biblioteca-digitala.ro

ȘEDINȚE ȘI PROCESE-VERBALE. 1967-1984. SPICUIRI.

30 iunie 1967 (...) întrucât Cooperativa Întreținerea din București, (...), a părăsit lucrarea încă din octombrie anul 1966, lăsând turla desvelită și deci, supusă intemperiilor vremii, hotărâm, să angajăm pe tov(arășul). Ion Niculae din București (...) să execute lucrările de acoperire cu tablă turla bisericii și copertina de la baza acestei turle. Lucrarea va fi făcută în solzi de pește.

11 iulie 1967 (...) constatăm că angajatul nostru tov(arășul). Ion Niculae din București, a executat lucrările pentru care a fost angajat (...) în mod satisfăcător și hotărâm a i se achita contravaloarea manoperei în sumă de lei 2500, conform convenției noastre (...).

31 iulie 1967 (...) hotărâm să angajăm pe tov(arășul). Tobă Ion cu domiciliu în București, de meserie tinichigiu, pentru a executa următoarele lucrări:

1. verificarea și repararea întregului acoperiș al bisericii;

2. repararea și confecționarea din nou a unor porțiuni de jgheaburi și burlane;

3. schimbarea paziilor din frontispiciul bisericii.

5 august 1967 (...) constatăm că tov(arășul). Tobă Ion din București (...) a executat în mod mulțumitor lucrările cerute de noi și în consecință suntem de acord a i se achita suma de lei 1250 (...) c(ontra).valoarea acestor lucrări (...).

10 august 1967 (...) hotărâm să angajăm pe tov(arășul). Petrișor Costică din București (...) și pe tov(arășul). Bădulescu Gheorghe tot din București (...) care se oferă să facă tencueli în praf de piatră marmură pe o porțiune de 85 m^2 în exteriorul turlei cu ancadramentele respective, în

https://biblioteca-digitala.ro

schimbul sumei de le 4800 (...); în plus se va plăti tov(arășul). Petrișor cu suma de lei 700, pentru a reface schela din jurul turlei, adaptându-o la posibilitatea de a se lucra la tencuelile sus zise.

19 septembrie 1967 (...) constatăm că tov(arășul). Gheorghe Bădulescu și Petrișor Constantin ambii din București au executat în condițiuni foarte bune lucrările de tencu(i)eli în praf de piatră specificate de noi în procesul-verbal No 13 din 10 august a(nul). c(urent). și hotărâm să li se achite c(ontra).valoarea manoperei potrivit suszisului proces-verbal.

15 noiembrie 1967 Lucrările de refacere a turlei bisericii au fost terminate. (...) 1. Pentru a da un aspect mai frumos turlei, am hotărât să-i modificăm acoperiș, înălțându-l de la 2,30m cât era prevăzut în deviz, la 4m, aceasta necesitând în plus atât cherestea cât și tablă galvanizată.

2. În deviz erau prevăzute obloane de brad iar noi prin încheerea noastră din 10 mai 1966 am hotărât să le facem din stejar, angajând meșter particular plătindu-i numai manopera cu suma de lei 1000.

3. Prin înche(i)erea noastră Nr. 20 din 16 oct(ombrie). 1966 am hotărât ca prin derogare de la prevederile devizului, care prevedea tencu(i)eli simple, să facem tecu(i)elile în praf de marmoră.

4. Coop(erativa). Întreținerea din București care are în antrepriză această lucrare, a părăsit lucrările încă din octombrie 1966; oficiul parohial, prin adresa No 13 din 23 iunie 1967 a cerut acesteia, valoarea lucrărilor dar neprimind nici un răspuns, prin înche(i)erea noastră din 30 iunie a(nul). c(urent). am hotărât să angajăm meșter particular care să execute lucrările de acoperire a turlei cu tablă galvanizată în formă de solzi de pește; lucrarea necesitând a se face în condițiuni foarte grele, a fost plătită cu suma de lei 2500./ 5. la 1 sept. 1967, oficiul parohial prin adresa No 25, a revenit la adresa No 13, cerând Cooperativei urgentarea lucrărilor de tencu(i)eli în praf de marmoră, la care cooperativa la fel nerăspunzând nimic, am fost nevoiți a angaja din nou meșteri particulari pentru a executa aceste lucrări pe o porțiune de 85 m^2 în exteriorul turlei cu ancadramentele respective fiind plătit cu 4800 lei plus 700 lei pentru modificarea schelelor.

27 iulie 1968 (...) Preotului Paroh Pant(elimon). Postovan(u) care ne comunică că este necesar a se repara biserica în exterior și a se vărui; am hotărât să angajăm pe muncitorii zidari necalificați Constantin M. Ursei și Marin Stere Chirimeac(ă) să execute următoarele lucrări:

1) Se vor răzui toți pereții bisericii de varul coșcovit.

https://biblioteca-digitala.ro

2) Se va repara tencueala acolo unde va fi nevoie.

3) Se va spoi toată biserica în exterior cu zeamă de var îngroșată cu ulei.

4) Se va răzui și repara tencueala de la soclul bisericii și soclul va fi dat cu bitum de smoală.

5) Se va repara peste tot bordura din jurul bisericii iar trotuarul din fața bisericii, după ce va fi bine curățit, i se va turna peste tot un strat de ciment gros de ... .

6) În interiorul bisericii se va verifica peste tot pereții la soclu și unde va fi nevoie se vor face cuvenitele reparații materialele vor fi procurate de Parohie.

Zidarii vor fi plătiți cu 25 (douăzeci și cinci) lei pe zi, până la terminarea lucrării. Lucrările de reparație vor fi supravegheate de ambii preoți ai bisericii iar membrii Consiliului și cântăreții, prin rotație, vom da ajutorul necesar.

27 iulie 1968 (...) hotărâm ca noua împrejmuire s-o facem din prefabricate de beton armat, pe părțile laterale și fund, de 2 m înălțime, iar partea din față de 1,50 m înălțime, din acelaș(i) material prefabricat iar partea din fața bisericii să fie făcute din fier ... .

8 august 1968 (...) la chemarea Preotului Paroh s-a prezentat la fața locului tov(arășul). Ing(iner). Viecelli Alfonso din București, str. Ing. Cristescu, No. 9, care a întocmit documentația tehnică pentru executarea împrejmuirei bisericii din panouri prefabricate din beton armat; documentația are valoarea de lei 44000 – patruzeci și patru mii.

12 mai 1969 Având în vedere oferta Întreprinderii de Construcții și reparații No 4 din București, str. Calomfirescu, No. 6, de a executa această lucrare pentru suma de lei 37000. Acceptăm această sumă (...).

15 iulie 1969 Din cuptorul de cărămidă care a fost confecționată în anul 1957 a fost evaluată ca bună cantitatea de 24000 buc(ăți). În anul 1964, organele parohiale, văzând că nu se mai poate construi clopotnița, scop pentru care a fost făcută această cărămidă, au cerut și Sf(ânta). Arhiepiscopie a Bucureștilor (...) a aprobat vânzarea cărămizii. Vânzarea s-a desfășurat în modul următor:

-în luna mai 1964 s-a vândut 7100 buc(ăți). cu lei 3550/ iunie – 3334 – 1665/ iulie – 590 – 295/ august - 5035 – 2517/ total 16059 (bucăți) – 8027 (lei), rămânând în depozit 7941 buc. Suma încasată a fost contabilizată.

https://biblioteca-digitala.ro

În vara anului 1966 s-a întrebuințat la zidirea turlei bisericii cantitatea de 5000 buc(ăți). Iar restul de 2941 buc(ăți), fiind în mare măsură deteriorată a fost vândută în iunie 1969, enoriașului Vasile C. Cârțan pentru suma de lei 800, la fel contabilizată. Și în felul acesta constatăm lichidarea totală a stocului de cărămidă.

1 februarie 1970 (...) pardoseala bisericii fiind făcută din dale de piatră încă odată cu zidirea bisericii – 1848, apoi peste vreo cincizeci ani a fost întoarsă pe partea cealaltă iar în prezent multe plăci fiind sparte și roase prezintă un aspect prea puțin plăcut, ceea ce impune o lucrare de înfrumusețare a sf(ântului). lăcaș în care sens hotărâm: peste aceste plăci se va așterne un strat de beton egalizator în grosime de 0.07 m și apoi un alt strat de mozaic în grosime de 0,03 m; cheltuielile necesare se vor acoperi din fondurile proprii ale parohiei.

25 februarie 1970 (...) s-a prezentat la fața locului un delegat al I.R.C.R. Tudor Vladimirescu, Șantierul No. 2 din București, care a făcut măsurătoarea pardoselei bisericii și a întocmit antimăsurătoarea tehnică, ca supliment la devizul de împrejmuire a bisericii, stabilind costul pardoselei bisericii la suma de lei 10000.

25 mai 1970 (...) hotărâm ca din fondurile proprii ale parohiei să contribuim cu suma de una mie lei – 1000 – în folosul sinistraților de pe urma acestor calamități naturale.

15 august 1971 (...) hotărâm să construim o clopotniță metalică la Biserica Parohiei Sohatu.

29 august 1971 (...) s-a prezentat la fața locului tovarășul ing(iner). V. Captarencu din Oltenița, care a întocmit documentația pentru construirea unei clopotnițe metalice la Parohia noastră. Valoarea lucrării se ridică la suma de 18000 lei (...).

10 septembrie 1971 (...) având în vedere că actualul cântăreț Toma Popescu întreține biserica în condițiuni de curățenie mulțumitoare, hotărâm desființarea postului de îngrijitor de la Parohia Sohatu, pe data de 1 Ian(uarie). 1972.

5 decembrie 1971 (...) soluționarea cererei locuitorului Marin Dumitru Văduva asupra scoaterii salcâmilor de pe răzorul ce desparte cimitirul de locul de casă al suszisului enoriaș (...) Consiliul hotărește: salcâmii de pe răzorul între cimitir și locul de casă a lui Marin D. Văduva, în număr de 8 bucăți, vor fi scoși fasonați pentru lemn de foc și valorificați la prețul zilei, potrivit prețului statului pentru combustibil.

20 februarie 1972 (...) am hotărât să electrificăm biserica (...).

https://biblioteca-digitala.ro

16 aprilie 1972 (...) hotărâm să se facă reparația bisericii în exterior. Toate fisurile din zid vor fi rașchetate și tencuite apoi se va spoi biserica de două ori cu lapte de var de culoare crem; soclul bisericii va fi curățat peste tot de vopselele vechi, reparat unde va fi nevoie și dat un strat de ciment peste tot care în prealabil va fi colorat cu vopsea neagră de var.

30 noiembrie 1972 Din fosta împrejmuire a bisericii s-a ales scândurile bune care s-au dat pentru astereală la acoperișul clopotniței noui și s-a confecționat un șopron pentru adăpostitul lemnelor de foc și a altor obiecte de ordin gospodăresc iar ce a fost putrede se întrebuințează ca combustibil la încălzirea bisericei în timpul iernei. Instalația electrică în biserică a costat suma de lei 3290 (instalația – 2012 și branșamentul 1269) și de aceia s-a făcut fără deviz.

10 iunie 1973 (...) Având în vedere că Preotul Gr. Marinescu din postul II a fost numit și activează de la 1 mai a(nul). c(urent). ca preot suplinitor în Parohia Progresul și că, Consiliul parohial din Progresul a acceptat să-și facă complectarea salariului de la acea Parohie, hotărâm sistarea achitării salariului de la unitatea noastră până la noi dispoziții, referitor la acest Preot.

12 august 1973 (...) mai avem de făcut reparația pardoselii bisericii, refacerea acoperișului și procurarea unei case parohiale. Întrucât parohia nu are teren și nici materiale pentru construcție, recurgem la cumpărarea unei locuințe parohiale. Întrucât Preotul Pant(elimon). Postovanu ne face oferta de vânzare a casei proprietatea Sf(inției). Sale cu pretenția de 40000 lei și nemaiprezentându-se alte oferte, în urma timpului de chibzuire acordat, Consiliul primește oferta și acordă suma de lei 33000 – treizeci și trei mii.

Ofertantul acceptând suma oferită, considerăm că achiziționarea locuinței pentru casa parohială este făcută și urmează a se face formele de vânzare-cumpărare. Fondul necesar în acest scop Parohia îl posedă și se află depus la Cooperativa de Credit Gălbinași – Ilfov, de unde va fi retras după încheerea actelor. Prezenta hotărâre va fi supusă Adunării Parohiale și în urma aprobării acesteia va fi trimisă Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor spre înaltă aprobare.

19 august 1973 (...) Adunarea este prezidată de către Preotul Dumitru Constantinescu din Parohia Prozanic Ilfov delegat de către Prea C(ucernicul) Părinte Protoiereu al Protoieriei Oltenița (...). Adunarea prin aclamație primește și aprobă cumpărarea casei fostă

https://biblioteca-digitala.ro

proprietatea Pr(eotului). Postovanu Pant(elimon). Cu suma de lei 33000 – treizeci și trei mii.

19 august 1973 (...) asupra stării acoperișului bisericii care prin unele locuri este spart și permite pătrunderea apelor provenite din ploi și zăpezi, amenințând întreg edificiul, hotărâm să procedem la schimbarea acestui acoperiș și în consecință rugăm pe Pr(eotul). Paroh să procedeze la întocmirea formelor necesare în acest scop.

26 august 1973 (...) s-a prezentat la fața locului tov(arășul). Inginer V. Captarencu din orașul Oltenița Str. M. Bravu No. 156 și a întocmit devizul pentru lucrările de reparații și schimbarea învelișului bisericii noastre parohiale. Valoarea devizului se ridică la suma de 18000 lei, care vor fi plătiți din fondurile Parohiei.

27 decembrie 1973 (...) referitor la oferta de vânzare către Parohie a casei proprietatea fostului Preot Paroh Constantin Gr. Popescu, constatăm că cumpărarea casei parohiale nu mai este de actualitate întrucât prin revenirea la post a Preotului Grigore Marinescu, fost suplinitor la Parohia Progresu, sarcinile Parohiei s-au dublat și, în afară de aceasta, s-a întocmit și cerut aprobarea devizului de acoperire a bisericii, în care plouă; în plus, avem datorii către C(ooperativa). A(gricolă de). P(roducție). locală care ne-a făcut o clopotniță metalică în valoare de lei 18000 și căreia încă nu i s-a plătit nimic, conform convenției că plata se va face la terminarea lucrării, care lucrare încă nu s-a terminat. Deci acestea fiind lucrări de primă necesitate, rămâne să le executăm întâi pe acestea ș-apoi, la timpul potrivit, ne vom gândi și la altele.

24 martie 1974 (...) având la ordinea de zi următoarele: 1) Angajarea în postul de îngrijitor a lui Polite M. Florea. (...) noi aprobăm această angajare, cu mențiunea să i se plătească 1/2 normă, începând cu data de 1 aprilie 1974.

28 iulie 1974 (...) Aprobăm ca să se numească Polite Florea în postul de îngrijitor cu norma prevăzută în schemă de 1/1 cu data de 1 iunie a(nul). c(urent).

31 iulie 1974 (...) Aprobăm ca să se numească Polite M. Florea în postul de îngrijitor cu norma prevăzută în schemă de 1/1 cu data de 1 iunie. Sus numitul a prestat muncă continuă de la data de 1 aprilie 1974.

28 septembrie 1975 (...) conducerea oficiului parohial de la Parohia Sohatu a fost încredințată C(ucernicului). Preot Pant(elimon). Postovanu și potrivit căruia în ziua de 19 sept(embrie). a(nul). c(urent). s-a procedat la darea și luarea în primire a întregului inventar bisericesc.

https://biblioteca-digitala.ro

5 octombrie 1975 (...) Consiliul reține că două din cele șapte persoane și anume Alexandru St. Ursei și Niță Voicu, cari figurează în cuprinsul procesului-verbal (din 31 iulie 1974, n.n) nu au calitatea de consilieri, nefiind aleși de Adunarea Parohială. În consecință, Consiliul constată că numirea acestuia este ilegală și urmează să înceteze pe data prezentului, mai ales că și situația financiară a Parohiei nu permite plata îngrijitorului. Menționăm că numitul mai realizează și alte venituri de la C(ooperativa). A(gricolă de). P(roducție). locală, unde îndeplinește sarcina de conducător de atelaj, pe lângă salariul de la Parohie, devenind astfel cumulard, situațiune interzisă de dispozițiunile legale.

16 noiembrie 1975 (...) întrucât salcâmii din curtea bisericii, a căror coroană ajunsese pe acoperișul bisericei, trebuiau să fie tăiați ca să nu dăuneze edificiului, s-a procedat la tăierea a opt bucăți salcâmi; materialul lemnos rezultat din această tăiere s-a depozitat în curtea bisericei și se va folosi ca combustibil în biserică în timpul iernei; tot din acești salcâmi s-au reținut opt bulumaci în lungime de câte 3 m care se vor folosi ca susținători ai acoperișului fântânei ce urmează să se facă în curtea bisericei.

23 mai 1976 (...) constatăm că devizul de refacerea acoperișului bisericii noastre (...) neînregistrat la Parohie a fost făcut pierdut de către fostul Paroh Preotul Grigore Marinescu; ca atare, hotărâm să se întocmească un nou deviz și după obținerea aprobărilor respective, să se treacă de urgență la efectuarea lucrărilor necesare.

11 iulie 1976 (...) C(ucernicul). Preot Paroh, (...), a cerut Cooperativei Asociația economică intercooperatistă cu profil industrial din Gălbinași-Ilfov să ne întocmească cuvenita documentație. În acest sens, delegatul acestei cooperative, tov(arășul). Stoian Virgil a întocmit documentația la valoarea de lei 18000.

25 august 1976 (...) după o întrerupere de cinci (5) ani s-au reluat lucrările de construcție a clopotniței metalice de la această Parohie. Suntem de părere ca față de devizul inițial, la partea de la baza lucrării să efectueze un grilaj tot din fier la o înălțime de 0,60m. La fel la partea superioară a clopotniței să se efectueze o ornamentație florală în dreptul (la nivelul) clopotelor.

19 septembrie 1976 (...) Lucrările de construcție a clopotniței, inclusiv a celor consemnate în Procesul-verbal din 25 august 1976, au fost terminate. Se va procura văpseaua necesară iar după văpsire Preotul Paroh se va ocupa de efectuarea cuvenitei recepții, după care

https://biblioteca-digitala.ro

întreg dosarul va fi trimis Sf(intei). Arhiepiscopii a Bucureștiului spre deplină aprobare.

14 noiembrie 1976 (...) soluționarea cererei enoriașului Ioniță Gh. Alexandru din Com(una). Sohatu. (...) numitul cere să fie scoși salcâmii de pe răzorul dintre cimitirul parohial și proprietatea sa și ne explică că potrivit legilor în vigoare suntem obligați a scoate acești salcâmi.

În urma celor discutate, Consiliul hotărăște: salcâmii, în număr de cinci, de pe răzorul între cimitir și locul de casă a lui Ioniță Gh. Alexandru vor fi scoși, fasonați pentru lemn de foc și valorificați la prețul zilei, potrivit prețului statului pentru combustibil.

6 martie 1977 (...) În urma cutremurului din 4 martie a(nul). c(urent). biserica din Parohia noastră a avut de suferit următoarele stricăciuni: 1. în exterior – multe crăpături în tencuială, până la zid iar deasupra ferestrelor de la mijlocul (naos) bisericii, pe ambele părți, stânga și dreapta – crăpături serioase și în zid. 2. În interior – multe crăpături în tencuială, afectând pictura bisericii în proporție de 80%. Apreciem că cheltuielile necesare pentru remedierea acestor stricăciuni vor necesita suma aproximativă de 100000 lei. P(rea). C(ucernicul). P(reot). Paroh va raporta autorităților superioare și vom aștepta dispozițiunile legale.

11 iunie 1977 (...) suntem de părere că în anul curent să facem reparațiile necesare numai în exterior – înveliș și tencu(i)eli. În acest scop avem tabla necesară reparării învelișului, apoi 250 kg var pastă iar recent s-a procurat 1000kg ciment cu prețul de 1 leu pe kg plus două bile de brad cu costul lor de 24 lei pe bucată, în total lei 1048, achitați cu bonul (...) la depozitul M.C.C. Budești. Având aceste materiale, Pr(eotul). Paroh va recomanda meseriașii necesari iar Consiliul îi va angaja și vom declara șantier de lucru deschis, urmând ca pe parcurs să se procure și celelalte materiale necesare.

24 august 1977 (...) am luat în discuție documentația tehnică făcută de către Coop(erativa). de Construcții A.E.I.P.I. din Gălbinași-Ilfov. Având în vedere că Parohia Sohatu mai are sarcina de (a) achita construcția clopotniței făcută de C.A.P. Sohatu și așteptând comunicarea situației definitive de plată pentru lucrările executate la clopotniță, hotărâm ca să se facă o lucrare parțială și anume exteriorul bisericii, se vor rașcheta toate crăpăturile din zid și se va face tencu(i)elile necesare apoi se va face spoitul bisericii, de două ori, cu var îngrășat cu ulei. Soclul bisericii va fi reparat pe unde va fi nevoie și se va vopsi

https://biblioteca-digitala.ro

cu vopseală gri închis; se va verifica acoperișul bisericii și se va repara pe unde va fi nevoie și se va vopsi cu minium de plumb și vopsea în ulei. (...)

Preotul Paroh recomandă pe meșterul zidar Tudor State Marchene.

31 martie 1977 C(ooperativa). A(gricolă de). P(roducție). Drumul Socialismului din Com(una). Sohatu a trimis Parohiei situația definitivă pentru lucrările executate la clopotnița Parohiei în sumă de lei 18000, sumă prevăzută și în devizul întocmit în anul 1971. (...) aprobăm achitarea sumei (...).

1 septembrie 1977 (...) am angajat pe Tudor St(ate). Marchene, Niculae Gh. Tănase și Niculae Urlă pentru lucrările în exterior al bisericii, care vor consta din rașchetarea tencu(i)elilor vechi, repararea fisurilor și crăpăturilor cauzate de cutremurul din 4 martie și spoirea din nou a întregii suprafețe a zidului bisericii precum și repararea bordurilor din jurul bisericii.

2 septembrie 1977 La 15 august 1971, Consiliul a hotărât să se construiască o clopotniță metalică în curtea bisericii din Sohatu. A fost invitat D(omnu)l. Inginer Captarencu V. Din Oltenița, care a întocmit devizul respectiv la suma de 18 (optsprezece) mii lei. (...); am încheiat un contract de executare a lucrărilor cu C(ooperativa). A(gricolă de). P(roducție). Drumul Socialismului din Sohatu cu termen de executare – 1 Decembrie 1971. Lucrarea a început în 1971, dar a fost părăsită și reluată abia în 1976, când s-a și terminat, în 1977. (...) Hotărâm să se achite suma (...).

26 octombrie 1977 Având în vedere că începuse campania de recoltare a porumbului, a fost nevoie să mai angajăm pe Ilie Marchene și pe Marin N. Gh. I. Tănase ca să se termine cel mai repede această lucrare.

24 septembrie 1978 (...) s-a luat în discuție Împrejmuirea cimitirului cu plasă de sârmă împletită. În acest senz am cerut sprijin la organele noastre locale a Comunei pentru ca să ne mai extindem mai mult în terenul C(ooperativei). A(gricolă de). P(roducție)., întrucât locurile de veci din cimitir existente s-au terminat; noi am luat hotărârea să tă(i)em toți salcâmii de la cimitir pentru a fi folosiți ca bulumaci la împrejmuire și p(en)t(ru). susținerea sârmei. Menționăm mai departe căci crengile rezultate din această operație să fie vândute la licitație pentru bună starea a Parohiei.

15 octombrie 1978 P(rea). C(ucernicul). Paroh propune Consiliului parohial tăierea salcâmilor existenți în partea de Est a cimitirului în număr de 47 p(en)t(ru). a fi folosiți ca bulumaci la împrejmuirea

https://biblioteca-digitala.ro

cimitirului conform schiței anexate la procesul-verbal întocmit în acest senz. (...) 16 salcâmi cu diametru de 18 cm/ 10 – 17 cm/ 17 – 16 cm/ 2 – 15 cm/ 2 – 14 cm. Menționăm mai departe – crengile rezultate din această operație se vor vinde la licitație conform prețului statului p(en) t(ru). combustibil.

27 mai 1979 Lucrările de refacere a picturii bisericii în interior trebuiește cât se poate de repede urgentate p(en)t(ru). că felul în care se prezintă în clipa de față este foarte afectată pictura din decursul atâtor ani care au trecut de la cutremurul din 4 martie 1977. în acest sens s-a întocmit devizul p(en)t(ru). spălare, retușare și remediere a avariilor provocate de cutremur. Devizul s-a întocmit de pictorul bisericesc Eremia Profeta cu valoarea de 38.425 lei (...).

8 iulie 1979 (...) suma încasată p(en)t(ru). fiecare familie să fie de 200 lei. (...) trebuie să facem o centură interior și exterior p(en)t(ru). consolidare a bis(ericii) contra cutremurelor, apoi vom face și o cameră și o sală în curtea bisericii p(en)t(ru). a ne folosi ca arhivă și cancelarie p(en)t(ru). biserică. În plus, s-a mai pus în plan și construirea unei cabine la cimitir p(en)t(ru). trebuințele Parohiei.

7 octombrie 1979 (...) p(en)t(ru). a pune în discuție și dispune asupra alinierii mormintelor din cimitirul nostru cel vechi care lasă de dorit. (...) trebuie să trecem la sistematizarea cimitirului prin așezarea la linie a tuturor mormintelor și grilajele care nu sunt conform cu alinierea se vor scoate și vor fi așezate în poziția corespunzător cerințelor sistematizării. Vom face comunicarea în Biserică la sfârșitul slujbei în acest scop.

9 decembrie 1979 Amânarea licitării lucrărilor de refacere a picturii și retușării de la cutremur, întrucât am solicitat p(en)t(ru). această licitare un număr de cinci pictori după cum urmează: 1. Stoica Nicolae/ 2. Taflan Ion/ 3. Vasilescu Popa Gheorghe/ 4. Videa Virginia/ 5. Vânătorul Gheorghe, toți fiind din București, dintre care nu s-au prezentat nimeni. (...) se hotărăște în unanimitate amânarea licitării picturii bis(ericii) p(en)t(ru). săptămâna viitoare când vom face apel și vom solicita o altă serie de 5 pictori.

16 decembrie 1979 Amânarea licitării lucrării de refacere a picturii, întrucât am solicitat un număr de 5 (cinci) pictori după cum urmează: 1. Braba Nicolae/ 2. Cuchinof Anatolic/ 3. Iaonid Constantin/ 4. Dona Niculina/ 5. Minulescu Ion, toți fiind din București, dintre care nu s-au prezentat nimeni la licitație. (...) se hotărăște în unanimitate amânarea licitării p(en)t(ru). săptămâna viitoare cu alți 5 pictori.

https://biblioteca-digitala.ro

26 octombrie 1980 (...) s-a hotărât închiderea cimitirului uman Sohatu și va rămâne deschis o singură oră pe zi, p(en)t(ru). ca să dăm voie femeilor noastre creștine din Parohie să tămâieze când au nevoie. S-a luat această măsură întrucât unii din credincioșii noștri vin în cimitir fără avizul preotului conducător și al cântărețului și pun grilaje, ocupă locuri în cimitir câte voiesc, fără să ne întrebe pe noi, p(en)t(ru). că avem și noi un plan și o ordine în sistematizarea cimitirului uman și alinierea lui conform ordinului Sf(intei) Arhiepiscopii a Bucureștilor, (...).

18 noiembrie 1981 (...) s-a hotărât închiderea lucrărilor de spălare restaurare a bisericii din această parohie p(en)t(ru). motivul că timpul s-a răcit și nu se mai pot efectua lucrări în biserică fiind foarte frig și nu avem condiții p(en)t(ru). încălzire. (...) lucrările să fie amânate p(en) t(ru). anul viitor, adică în 1982 după Sfintele Sărbători ale Paștelui.

20 aprilie 1982 (...) reînceperea lucrărilor de restaurare a picturii și spălare (...).

30 mai 1982 (...) și a contractului care s-a încheiat între Parohia Sohatu și Dl Voicu Pascu, pictor autorizat care s-a angajat să efectueze lucrarea de restaurare a bisericii la suma de 38000 lei.

24 aprilie 1983 (...) la data 21 aprilie 1983 s-au încheiat lucrările de restaurare definitivă a Sf(intei). Biserici și tot în aceiași zi s-a făcut recepția lucrării de retușare-spălare (...).

15 mai 1983 (...) suntem de acord să o sfințim la data de 21 mai 1983, rugând din tot sufletul ca la sfințirea bisericii Prea Fericitul Părinte Justinian să trimită pe Prea Sfințitul Episcop Vicar Dr. Vasile Târgovișteanu.

10 septembrie 1983 (...) s-a hotărât să fie numit ca paznic de cimitir D(omnu)l Dobre D(umi)tru și să fie retribuit p(en)t(ru). această muncă de credincioși după bună voiea enoriașilor.

https://biblioteca-digitala.ro

ȘEDINȚE ȘI PROCESE-VERBALE. 1985- 2013. SPICUIRI.

20 ianuarie 1985 Președinte Pr(eot). Ștefan Botez/ Secretar Toma Popescu/ Bărbați de încredere Stelică Văduva și Paraschiv Scrisu.

27 ianuarie 1985 (...) se hotărăște ca să se încaseze de fiecare calendar câte 25 lei pentru ca și biserica din Comuna noastră să facă față și F(ondului). C(entral). Misionar.

13 octombrie 1985 (...) locul de la cimitir a fost licitat următorilor: 1. Preotul Ștefan Botez cu suma de 334 lei/ 2. Cântărețul Toma Popescu cu suma 333 lei/ 3. Cântărețul Florea Polite cu suma de 333 lei/ Total 1000 lei.

Pentru suma de lei mai sus notată s-a făcut chitanță și care a devenit venit la parohie cu chit(anța). nr. 75/986 (corect 1985, n.n).

17 noiembrie 1985 Preotul Paroh Ștefan Botez cu care împreună am hotărât să instalăm un telefon la casa preotului p(en)t(ru). parohie p(en)t(ru). a se putea face diferite convorbiri cu Protoieria Oltenița și Arhiepiscopia Bucureștilor, p(en)t(ru). diferite probleme necesare parohiei.

31 decembrie 1985 (...) care face dare de seamă asupra operațiilor financiare ale parohiei pe trimestrul III (...)

19 ianuarie 1986 (...) aprobarea contului de execuție financiară întocmită de Consiliul parohial pe anul 1985 la 31 decembrie.

23 februarie 1986 (...) se hotărăște ca să se încaseze p(en)t(ru). fiecare calendar câte 25 lei pe bucată, pentru ca și biserica din Comuna noastră să facă față și Fondului C(entral). Misionar.

https://biblioteca-digitala.ro

23 martie 1986 Menționăm mai departe că orice cetățean sau credincios al Bisericii nostre îndrăznește să-și ocupe loc cu forța în cimitir sau cu abuz de putere, să fie amendat de noi cu sumă de lei 1500 până la 2000.

În cazul în care insistă și nu voiește de bună voie să plătească locul ocupat, va fi dat în judecată și Miliția îi va întocmi amendă în folosul Sfintei Biserici.

5 octombrie 1986 (...) p(en)t(ru). alegerea unui membru mirean care să ia parte la alegerea membrilor mireni la Adunarea Eparhială ce va avea loc în Biserica Sf(inții). Împărați din Călărași (...) D(omnu)l. Polite Florea a întrunit majoritatea de voturi.

31 decembrie 1986 (...) care face situație amănunțită asupra operațiilor financiare ale parohiei pe trimestrul III anunțând înche(i) erea contului de execuție financiară (...)

18 ianuarie 1987 (...) se hotărăște ca să se încaseze p(en)t(ru). fiecare calendar câte 25 lei pe bucată, pentru ca și biserica noastră să colecteze de la fiecare calendar câte 10 lei pentru F(ondului). C(entral). M(isionar).

18 ianuarie 1987 Începând cu anul 1987, postul II vacant de preot s-a ocupat de tânărul Popescu Cătălin din Com(una). Curcani, absolvent al Seminarului Teologic-Caransebeș, pentru care motiv contribuția anuală a credincioșilor să fie majorată. (...) de la suma de lei 50 la 100 lei, în vederea ocupării postului vacant de preot (...)

18 ianuarie 1987 În vedera fixării taxelor de cult, începând cu anul 1987 (...)

8 februarie 1987 (...) aprobă ridicarea de la serviciul de îngrijitor la treapta de cântăreț bisericesc a D(omnu)lui Polite Florea, având asupra sa și examenul de asimilare-cântăreți bisericești din data de 12 iunie 1978, în locul fostului cântăreț bisericesc Toma Popescu, care s-a pensionat.

12 mai 1987 (...) numirea lui Florea Polite, fost îngrijitor bis(ericesc). în postul de cântăreț cu normă întreagă de la data de 1.04.1987, fiind retribuit cu un salar de 1600 lei din fonduri proprii ale parohiei.

29 martie 1987 (...) situația financiară a parohiei (...)

5 iulie 1987 (...) la data de 3 iulie 1987 Parohia Sohatu a fost verificată din nou gestionar de D(omnu)l Inspector C.F.I. de la Arhiepiscopia Bucureștilor, unde s-au găsit următoarele valori: (...)

https://biblioteca-digitala.ro

26 iulie 1987 (...) unde vom analiza împreună situația CIMITIRULUI p(en)t(ru). care ar necesita un paznic de cimitir care să fie plătit benevol de toată populația aflată în această comună, așa cum a mai fost plătiți paznici de cimitir cu ani în urmă și au mers treburile foarte bine și lumea a fost mulțumită. (...)

De pildă tractoristul (...) are o capră și în toate zilele îi dă drumul în cimitir (...). Se fură lemne din cimitir, dar vecinii nu știe nimic. Florile sunt mâncate de pe morminte și crucile cele din piatră sunt deteriorate. Mai sunt multe de arătat însă ne rezumăm cât am scris.

13 septembrie 1987 (...) desființarea postului de îngrijitor existent, întrucât parohia noastră nu dispune de fonduri, pentru a întreține p(en) t(ru). mai departe acest post.

Îngrijirea și curățenia bisericii va trece în sarcina cântărețului Florea Polite, care se va conforma.

29 noiembrie 1987 (...) a acordat intrarea în personalul de cult cu funcția de preot (a) candidatul(ui) Popescu M. Cătălin de la Curcani Jud(ețul). Călărași și a fost intrat să funcționeze în Biserica din Sohatu de la data de 1 noiembrie 1987 a(nul). c(urent).

31 decembrie 1987 (...) o dare de seamă asupra operațiilor financiare ale parohiei pe trimestrul III (...)

17 ianuarie 1988 (...) aprobarea contului de execuție financiară întocmit de Consiliul parohial pe anul 1987 la 31 decembrie.

17 ianuarie 1988 (...) calendarele care s-au distribuit p(en)t(ru). anul 1988 s-a încasat p(en)t(ru). fiecare calendar 25 lei, pentru faptul că Fondul Central Misionar p(en)t(ru). parohia noastră a ajuns foarte mare și este imposibil ca să fie colectat în Duminica Ortodoxiei, așa cum a fost în alți ani, când plătiam mai puțin ca în prezent. (...) să se încaseze la calendar câte 25 lei pentru ca în această sumă colectată să se încadreze și cei 4500 lei p(en)t(ru). F(ondului). C(entral). Misionar.

17 ianuarie 1988 (...) În vederea fixării taxelor de cult, începând cu anul 1988, după cum urmează: (...)

6 martie 1988 (...) operațiunilor financiare ale parohiei pe trimestrul I (...).

17 aprilie 1988 (...)

26 aprilie 1988 (...)

https://biblioteca-digitala.ro

7 august 1988 (...) o dare de seamă la sfârșitul trimestrului III asupra operațiilor financiare (...).

31 decembrie 1988 (...) o dare de seamă la sfârșitul trimestrului III asupra operațiilor financiare (...).

22 ianuarie 1989 (...) președintele adunării parohiale face o expunere amănunțită a contului de execuție financiară pe anul 1988, anunțând înche(i)erea contului cu următoarea recapitulație (...).

22 ianuarie 1989 În vederea fixării taxelor de cult, începând cu anul 1989, după cum urmează: (...).

13 martie 1989 1. Să fie îngăduit Preotului Botez Ștefan să treacă cu mașina proprietate personală prin curtea Bisericii pentru ca să poată ieși la șoseaua asfaltată. 2. Pr(eotul). Botez locu(i)ește în casa sa proprie cumpărată de la copiii defunctului Pr(eot). Popescu Const(antin)., situat lângă Biserică; doar gardul desparte locuința de Biserică printr-o poartă de 1 m lățime prin care trece de vine la slujbă la Biserică.

9 aprilie 1989 (...) asupra operațiilor financiare ale parohiei pe trimestrul I (...).

2 iulie 1989 (...) asupra operațiilor financiare ale parohiei pe trimestrul II (...).

31 decembrie 1989 (...) face o dare de seamă asupra operațiilor financiare ale parohiei pe trimestrul III anunțând înche(i)erea contului de execuție financiară (...)

1 aprilie 1990 (...) aprobarea contului de execuție financiară întocmită de Consiliul Parohial pe anul 1989 la 31 decembrie.

1 aprilie 1990 În vederea fixării taxelor de cult începând cu anul 1990, după cum urmează: (...).

1 aprilie 1990 (...) am luat hotărârea p(en)t(ru). ca calendarele care s-au distribuit în anul 1990 s-a încasat de fiecare calendar câte 25 (douăzeci și cinci lei) p(en)t(ru). Fondul Central Misionar pentru faptul că parohia noastră a ajuns foarte mare și este imposibil ca să fie colectat fondul din sau în Duminica Ortodoxiei, ca în alți ani.

1 aprilie 1990 (...) să se înceapă din acest an 1990 să se încaseze de la fiecare enoriaș suma de lei 300 lei de fiecare familie p(en)t(ru). care imediat va primi chitanță p(en)t(ru). efectuarea consolidării tencu(i)elii de la Biserică în exterior, întrucât prezintă pericol mare de degradare în exterior.

https://biblioteca-digitala.ro

Lucrarea aceasta p(en)t(ru). consolidarea tencu(i)elii bisericii va trebui făcută în praf de piatră, așa după cum a fost făcută și turla pe Biserică.

5 august 1990 Se deliberează din funcția de consilier parohial D(omnu)l. Dragne M. Ioan, făcându-se vinovat de răzvrătirea poporului împotriva Pr(eotului). Paroh cu fel și fel de minciuni și calomnii. (...) să fie scos definitiv din Consiliu și fără drept de a mai fi ales.

În locul dânsului am pus pe enoriașul Dumitru Odorog (...).

2 septembrie 1990 (...) face o dare de seamă asupra operațiilor financiare pe trimestrul II (...).

16 decembrie 1990 (...) care propune Consiliului Parohial ridicarea încadrării de salarizare a Preotului Popescu Cătălin la o nouă treaptă și care va fi suportată de f(onduri). proprii ale parohiei, întrucât preotul mai sus numit a împlinit 3 ani de când a fost angajat.

16 decembrie 1990 (...) face o dare de seamă asupra operațiilor financiare pe trimestrul III (...).

16 decembrie 1990 (...) s-a propus majorarea contribuției bisericești de la 100 (una) suta la 150 (una sută cincizeci) în raport cu toate majorările care s-au făcut (...).

31 decembrie 1990 (...) face o dare de seamă asupra operațiilor financiare pe trimestrul III anunțând înche(i)erea contului de execuție financiară (...).

17 martie 1991 Preotul Paroh Botez Ștefan (...) anunță despre sesia parohială a Parohiei Sohatu (...) citește din ziar Legea Fondului Funciar (...) din care se constată că (...) persoane juridice (...) au drept la proprietate privată funciară. Preotul arată celor prezenți că Parohia Sohatu (...) a deținut suprafața de 5 hectare pământ arabil. Acest teren a fost cedat statului socialist (...) în 1950 când s-a făcut colectivizarea. (...) să se restituie terenul arătat mai sus.

1 aprilie 1991 (...) aprobarea contului de execuție financiară întocmit de Consiliul Parohial la data de 31 decembrie 1990.

1 aprilie 1991 (...) în vederea stabilirii taxelor de cult, după cum urmează: (...).

1 aprilie 1991 (...) să se încaseze de fiecare calendar câte 30 (treizeci) lei p(en)t(ru). a fi acoperit și Fondul C(entral). Misionar (...).

https://biblioteca-digitala.ro

12 mai 1991 (...) face o dare de seamă asupra operațiilor financiare pe trimestrul II (...).

9 iunie 1991 (...) s-a luat hotărârea împreună cu Consiliul Parohial p(en)t(ru). ca postul de îngrijitor să se desființeze, începând cu 1 (unu) iunie 1991, întrucât Biserica nu are fonduri p(en)t(ru). a întreține acest post și suntem confruntați cu o lucrare foarte mare la exteriorul Bisericii. În plus și contribuția pe care o dau enoriașii nu mai corespunde tuturor cerințelor parohiei și debitelor foarte mari pe care le avem.

17 noiembrie 1991 Protoieria Oltenița ne-a livrat cota de calendare cu prețul de lei 30 bucata iar noi la parohie suntem nevoiți să le vindem cu 50 de lei bucata p(en)t(ru). a scoate colecta p(en)t(ru). Fondul Central Misionar p(en)t(ru). 1992, așa cum s-a mai procedat și în anii trecuți.

Proces-verbal nr. 8, fără dată (...) face o dare de seamă pe trimestrul III (...).

În acest an, 1991, s-a încasat p(en)t(ru). repararea Bisericii din Sohatu până în clipa de față suma de lei 150235 (una sută cincizeci mii două sute trei zeci și cinci) urmând a se încasa mai departe conform devizului și plus materialele necesare.

7 decembrie 1991 (...) p(en)t(ru). a se fixa taxele de cult pe anul 1992: (...).

15 decembrie 1991 (...) lumânările de la pangar se vor vinde (... cu) 600 lei kg (...).

31 decembrie 1991 (...) face o dare de seamă asupra operațiilor financiare ale parohiei pe trimestrul III, anunțând înche(i)erea contului de execuție financiară cu următoarea situație (...)

proces-verbal nr 1, fără dată (...) p(en)t(ru). ca calendarele ce se vor distribui în anul 1992 să se încaseze de fiecare calendar suma de lei 50 (cincizeci) p(en)t(ru). a fi acoperit Fondul Central Misionar.

20 martie 1992 (...) p(en)t(ru). a fixa taxele de cult p(en)t(ru). anul 1992 (...).

13 septembrie 1992 (...) o dare de seamă asupra operațiunilor financiare la sfârșitul trimestrelor I și II al(e) acestui an (...).

21 martie 1993 (...) p(en)t(ru). a fixa taxele de cult p(en)t(ru). anul 1993 (...).

https://biblioteca-digitala.ro

21 noiembrie 1993 (...) calendarele de pe anul 1994 să se vândă cu 500 lei bucata, întrucât trebuiește să contribuim și la fondul Central Misionar (...).

5 decembrie 1993 (...) să hotărâm un delegat din Consiliul Parohial care să participe pe data de 9 decembrie 1993 la alegerea organelor Consiliului Eparhial unde Sf(ânta). Arhiepiscopie a Bucureștilor a hotărât înființarea unei noi episcopii pe teritoriul Municipiului Slobozia, având în jurisdicție canonică Județele: Ialomița și Călărași, cu Protoieriile Slobozia, Urziceni, Călărași și Oltenița; care va avea loc în orășelul Budești la ora 10 dimineața.

27 februarie 1994 (...) am amânat alegerea organelor parohiale pe data de 6 martie 1994 și care se va face în prezența unui delegat trimis de Protoieria Oltenița sau de Sf(ânta). Arhiepiscopie, pentru ca alegerile să se facă în mod civilizat și fără neplăceri.

8 mai 1994 Pentru a se delega un membru consilier care să participe la alegerea organelor deliberative Eparhiale, care va avea loc în ziua de 12 mai 1994 la Biserica Mânăstirea, Jud(ețul). Călărași, ora 10 dimineața.

Consiliul Parohial și Preotul Paroh deleagă pe D(omnu)l Florea Polite p(en)t(ru). a merge la Alegeri la Com(una). Mânăstirea.

12 februarie 1995 (...) sub președenția Preotului Paroh Palcău Gheorghe (...). În timpul ședinței au fost aleși membrii Consiliului parohial din Parohia Sohatu.

19 februarie 1995 Epitrop a fost delegat D(omnu)-l Toma Neculce, care a întrunit unanimitatea voturilor.

26 februarie 1995 (...) unele probleme referitoare la lucrările ce se vor executa la biserica noastră. (...) Întrucât lucrările acestea au fost evaluate la suma aproximativă de 25-30 milioane lei iar soldul nostru (al parohiei) este mult sub nivelul arătat mai sus (...) se vor forma un număr de patru comisii, alcătuite fiecare din trei membri, p(en)tr(u). a merge la domiciliul credincioșilor în vederea colectei Fondurilor.

(...) delegăm pe d(omnu)-l Ștefan Polite, consilier cultural, p(en) tr(u). a se deplasa la Stațiunea de cercetări pomicole Negoiești în vederea achiziționării a 30 bucăți pomi fructiferi (pruni) în vederea plantării lor în curtea bisericii.

16 aprilie 1995 (...) am hotărât constituirea unui comitet de reparații (...).

https://biblioteca-digitala.ro

16 aprilie 1995 (...) am hotărât ca lucrările ce se vor desfășura p(en) tr(u). înlocuirea jgheaburilor și burlanelor de scurgere ale bisericii, să fie executate de firma ... din București.

16 aprilie 1995 (...) 1. probleme organizatorice în ceea ce privește asigurarea ordinii în timpul slujbelor din Săptămâna Patimilor. 2. repararea și consolidarea bisericii. 3. problema locurilor de veci.

Proces-verbal, fără dată Constructorul se obligă să execute pentru Biserica Parohiei Sohatu lucrările de renovare exterioară și consolidare, în conformitate cu documentația tehnică (...).

10 septembrie 1995 1. discutarea procesului-verbal de recepție a lucrărilor de renovare și reparații capitale a exteriorului bisericii Sohatu; 2. discutarea și aprobarea planului de construcție a unui grup sanitar cu trei compartimente în incinta curții bisericii; 3. studierea posibilităților de confecționare a unor bănci (canapele) din lemn, amplasarea lor în partea din față a bisericii; 4. aprobarea „mersului cu botezul" în luna martie a fiecărui an. (...)

Tot în cadrul acestui punct al ordinii de zi, Preotul Paroh Gheorghe Palcău a propus Consiliului parohial construirea unei clopotnițe din bare (țevi) din fier și amplasarea ei la intrarea în cimitirul parohial Sohatu.

1 ianuarie 1996 (...) - discutarea și aprobarea valorii contribuției credincioșilor pe anul 1996; - dare de seamă asupra operațiunilor financiare și contabile și soldul parohiei la sfârșitul trimestrului IV, anul 1995.

23 mai 1996 Începând cu data de 15 mai 1996 se modifică prețul de achiziționare și de cost al lumânărilor.

18 august 1996 (...) 1. alegerea unui nou membru în Consiliul Parohial în locul d(omnu)-lui Gheorghe Țapu care a decedat; 2. aducerea la cunoștința Consiliului Parohial și a credincioșilor parohiei a sumei ce a rezultat în urma colectei ce s-a efectuat p(en)tr(u). românii ortodocși din Basarabia: 3. analiza stadiului lucrărilor ce se desfășoară pentru construirea clopotniței ce va fi amplasată în cimitirul parohial. (...)

(...) d(omnu)-l Marin Mihăilă (Chirarică), un bun credincios al parohiei, ce frecventează împreună cu familia sa biserica, participă și ajută la acțiunile în sprijinul bisericii.

16 decembrie 1996 (...) 1. dare de seamă asupra operațiunilor financiare și contabile și soldul parohiei la sfârșitul trimestrului IV al

https://biblioteca-digitala.ro

anului 1996; 2. stabilirea contribuției benevole a credincioșilor Parohiei Sohatu pe anul 1997.

27 decembrie 1996 (...) pentru a discuta și aproba cuantumul cheltuielilor care au fost suportate din fondurile proprii ale parohiei pentru achiziționarea unor materiale și obiecte necesare exercitării cultului.

16 ianuarie 1997 Pentru început, Preotul Gheorghe Palcău anunță membrii Consiliului Parohial că începând cu data de 01.02. 1997, din dispoziția Sfintei Episcopii a Sloboziei și Călărașilor, Preotul Gheorghe Boierescu este transferat, la cererea sa, din postul de preot II de la Parohia Sohatu, în postul de Preot Paroh la Parohia Aprozi, Protopopiatul Oltenița.

Cu aceeași dată, în postul de Preot II la Parohia Sohatu este numit prin transfer Preotul Olimpiu Drăgoicea, din postul de paroh de la Parohia Aprozi (...).

Se vor lua măsuri pentru asigurarea unei locuințe, pentru ca Preotul Olimpiu Drăgoicea să se stabilească, împreună cu soția sa, în parohia noastră.

(...) un număr relativ mic de credincioși au ocupat în mod ilegal și abuziv mai multe locuri de veci fără aprobarea Consiliului Parohial sau a preotului paroh.

(...) Pr(eotul). Paroh Palcău Gheorghe propune membrilor Consiliului Parohial ca pardoseala bisericii să fie acoperită cu un strat de mozaic venețian sau cu plăci de gresie, întrucât dalele de piatră care în prezent intră în componența pardoselii bisericii s-au deteriorat și nu mai am un aspect plăcut.

6 aprilie 1997 (...) începând cu data de 15.03 se modifică prețul de achiziționare și de cost al lumânărilor procurate de la Protoieria Oltenița (...).

25 martie 1997 (...) pentru Fondul Central Misionar s-a strâns suma de (...).

29 aprilie 1997 (...) pentru a dezbate o serie de neajunsuri și probleme intervenite în parohie odată cu numirea Părintelui Olimpiu Drăgoicea. (...) ne-am străduit și am reușit să-i asigurăm o locuință în parohie (...) a început să manifeste o anumită ostilitate față de Părintele Palcău (...) se prezintă la biserică (...) sub influența băuturilor alcoolice (...).

https://biblioteca-digitala.ro

(...) Adeseori, în relațiile cu credincioșii, folosește un limbaj violent, dur și distant; de aceea nu se bucură de popularitate și simpatie în rândul lor.

(...) solicită ca Preotul Olimpiu Drăgoicea să fie mutat sau transferat din parohia noastră (...).

13 iulie 1997 (...) „în conformitate cu rezoluția Preasfințitului Episcop Nifon, de pe temeiul nr. 1200/1997, vă facem cunoscut că Preotul Drăgoicea Olimpiu de la Parohia Sohatu a fost suspendat din oficiu și beneficiu, începând cu data de 15 iulie 1997, până la emiterea definitvă a hotărârii Consistoriului bisericesc".

27 iulie 1997 (...) pentru a dezbate și a aproba următoarele cheltuieli efectuate pentru exercitarea cultului.

(...) pentru împrejmuirea noii suprafețe de teren destinată cimitirului parohial de către Primăria Sohatu, s-a cumpărat cantitatea de 355 kg plasă sârmă (...)

La propunerea Pr(eotului). Paroh Gheorghe Palcău s-a construit cu ajutorul credincioșilor, în partea stângă a bisericii, lângă fântână, o platformă, un podium pentru a se oficia în aer liber slujba Sfințirii Aghiazmei Mari (...).

(...) clopotnița nou construită a fost amplasată și instalată la intrarea în cimitirul parohial Sohatu. Clopotnița a fost realizată de d(omnu)-l Costel Nainer, credincios al parohiei cu materiale furnizate de parohie. Nu a pretins sume de bani pentru manoperă.

27 iulie 1997 (...) „Potrivit rezoluției Preasfințitului Episcop Nifon de pe temei 93/1997, vă facem cunoscut că s-a hotărât transferul disciplinar al Pr(eotului). Drăgoicea Olimpiu de la Parohia Aprozi în postul II de Preot la Parohia Sohatu, începând cu data de 1 februarie 1997. Cu aceeași dată, Preotul Boierescu Gheorghe de la Parohia Sohatu se transferă la Parohia Aprozi. (...)".

24 august 1997 (...) Primăria Sohatu a eliberat Parohiei Sohatu Titlul de proprietate nr. 67.799 cod 105222, pe o suprafață totală de 5 (cinci) ha, 5000m², suprafață situată pe teritoriul Comunei Sohatu.

12 decembrie 1997 (...) stabilirea valorii contribuției (...); aprobarea diverselor cheltuieli făcute din fonduri proprii (...).

21 aprilie 1998 (...) modalitatea de acordare a unui ajutor material bănesc credincioasei Tudora Geai a cărei casă și gospodărie a fost

https://biblioteca-digitala.ro

complet distrusă, mistuită de flăcările unui incendiu. (...) parohia să aloce credincioasei Tudora Geai suma de 465000 (patru sute șaizeci și cinci mii) lei lei, bani ce vor fi folosiți p(en)tr(u). procurarea de alimente și îmbrăcăminte.

21 iunie 1998 Preotul Gheorghe Palcău propune membrilor Consiliului ca pardoseala bisericii să se facă cu gresie porțelanată întrucât este mult mai rezistentă în timp iar din punct de vedere estetic – mai frumoasă. Membrii Consiliului aprobă propunerea.

(...) suprafața din exteriorul bisericii respectiv de la tindă (intrarea în biserică) și până la poarta mică a bisericii (poarta de intrare) să se pardosească sau pavoazeze cu dale sau plăci de ciment de culoare grena.

23 mai 1999 (...) în evidențele Parohiei Sohatu figurează un număr de 763 (șapte sute șaizeci și trei) familii și un număr de 2143 de suflete. (...)

Pr(eotul). Paroh Gheorghe Palcău propune a se construi în curtea bisericii (în spate) un WC format din două cabine, apoi, în partea dreaptă a bisericii, propune a se construi și o magazie și un birou parohial. (...)

Pr. Paroh Gheorghe Palcău anunță membrii Consiliului parohial că începând cu data de 20.03.1999 prețul de cumpărare al lumânărilor de la Protoieria Oltenița s-a modificat după cum urmează: (...). (...)

Pr(eotul). Paroh Gheorghe Palcău mulțumește membrilor Consiliului parohial pentru modul în care s-au implicat în definitivarea lucrărilor pentru împrejmuirea cu gard din plasă din sârmă și stâlpi din beton armat a noii parcele a cimitirului uman.

Proces-verbal nr. 1/2000 1. recepția lucrărilor de executare a cancelariei parohiale și a grupului sanitar. (...)/ 2. a prețului lumânărilor/ 3. dare de seamă asupra operațiunilor financiare și contabile (...)/ 4. nominalizarea restanțierilor la contribuție/1999/ 5. cererea Preotului pensionar Ștefan Botez, fostul paroh al bisericii Sohatu, de a i se concesiona un loc de veci în curtea bisericii. / 6. numirea, începând cu data de ... a Preotului Florin Trifon, pe postul de preot II la parohia Sohatu.

27 ianuarie 2002 Începând cu ora 11,15 a urmat votarea a doi noi membri pentru Consiliul parohial, cele două locuri fiind vacante din cauza decesului d(omni)-lor Toma Neculce și Florea Buțulan.

Pr(eotul). Paroh Gheorghe Palcău propune pentru posturile de consilier parohial pe credinciosul Ștefan Popescu.

https://biblioteca-digitala.ro

Pr(eotul). Paroh Gheorghe Palcău supune votului Adunării Electorale propunerea ca d(omnul)-l Mihăilă Marin să fie ales în demnitatea de epitrop al bisericii Sohatu în locul d(omnu)-lui Toma Neculce, decedat.

(...) a primit din partea familiei Pr(eotului). Ștefan Botez, fostul Paroh al Bisericii Sohatu, propunerea ca proprietatea lor din Sohatu, formată din imobil cu 4 camere, hol și dependințe, precum și terenul aferent de 1800m², să fie cumpărată de Parohia Sohatu, pentru suma de 225.000.000 (două sute douăzeci și cinci milioane) lei, cu destinația de casă parohială. (...) enoriașii în majoritate au acceptat (...)

Pr(eotul). Paroh propune (...) ca biserica să fie spălată și repictată (restaurată) având în vedere că pictura bisericii nu a mai fost refăcută încă din anul 1932.

(...) suma adunată din sat, respectiv 95.000.000 (nouăzeci și cinci milioane) lei să fie destinată începerii lucrărilor de repictare a bisericii.

23 aprilie 2002 D(omnu)-l pictor, (de) gr(ad). I, Radu Mărculescu s-a deplasat pe data de 17 aprilie 2002 (...). Prețul documentației și a devizului este de 7.000.000 (șapte milioane) lei (...). (...)

Pr(eotul). Paroh Gheorghe Palcău (...) s-a ocupat de organizarea unei licitații (...) și și-au exprimat ofertele de preț următorii pictori:

d(omnu)-l pictor (de) gr(ad). I Pârvu Constantin din Oltenița, care a solicitat suma de 360.000.000. (...) lei. În urma negocierilor, s-a ajuns la suma de 320.000.000 lei. Termen de execuție – iulie 2003./

d(omnu)-l pictor Bonea Marian din Vărăști-Giurgiu care a solicitat suma de 285.000.000 (...) lei. În urma negocierilor, s-a stabilit suma de 260.000.000 (...) lei. Termen de execuție – septembrie 2002, dacă vom asigura în termen prețul cerut.

d(omnu)-l pictor (de) gr(ad). I Petrișor Nicolae din București, care a solicitat suma de 325.000.000 (...) lei. În urma negocierilor, s-a stabilit prețul de 305.000.000 (...) lei. Termen de execuție – anul 2003. (...) lucrarea (...) să fie încredințată d(omnu)-lui pictor Bonea Marian, care va răspunde de calitatea execuției lucrărilor.

16 decembrie 2005 (...) pentru a dezbate și a hotărî asupra cuantumului contribuției benevole (...).

16 iunie 2008 (...) sunt foarte mulți credincioși care nu-și mai îngrijesc mormintele și bălăriile și ierburile au invadat mormintele, iar

https://biblioteca-digitala.ro

d(omnu)-l Marin Văduva care răspunde de întreținerea cimitirului nu mai face față singur.

(...) translatarea Monumentului eroilor din curtea bisericii lângă Monumentul eroilor din 1916-1918 aflat în fața Primăriei Sohatu. Parohia Sohatu va înștiința în scris Primăria Sohatu despre această măsură și se va solicita ajutor material. (...)

În consecință, propune ca viitoarea casă parohială să fie amplasată în curtea bisericii.

(...) marți 17 iunie 2008 vor începe lucrările de săpare a fundației (...).

(...) viitoarea casă parohială va avea funcția și de centru socio-educațional cu hramul Sfântul Gheorghe.

(...) se vor identifica locurile de veci neîngrijite și părăsite. Concesionarii vor fi avertizați în scris (...).

(...) se aprobă proiectul pentru casă parohială întocmit de firma de proiectare.

27 iulie 2008 (...) am făcut publică intenția noastră de a angaja un îngrijitor permanent la cimitir dar nu s-a oferit nimenea.

13 decembrie 2009 1. stadiul lucrărilor la casa parohială./ 2. a se constata că întreaga suprafață exterioară a bisericii a fost reparată și renovată.

(...) în cursul anului 1998 s-au înlocuit în totalitate ferestrele și ușile din lemn, care erau degradate și mâncate de carii.

2 mai 2010 Cu ocazia predării-primirii pangarului, menționăm că nu s-au constatat nereguli (...).

11 septembrie 2010 Cu ocazia predării inventarului pangarului în responsabilitatea d(omnu)lui Marin Mihăilă în calitate de vânzător obiecte de cult la pangar și epitrop-casier.

14 mai 2011 (...) cei doi brazi din fața bisericii au crescut și obturează imaginea ansamblului bisericii. Se propune tăierea lor. / 2. refacerea cu pictură a glafurilor ferestrelor și ușilor afectate de înlocuirea cu tâmplărie PVC culoare maro și scrierea unei pisanii sub cea originală din tinda bisericii.

(...) 1. l-am contactat pe d(omnu)-l pictor Marian Bonea (...). Textul (pisaniei, n.n.) a fost alcătuit de Părintele paroh Palcău Gheorghe.

(...) Părintele Paroh Palcău Gheorghe informează consilierii că a făcut demersuri la Arhivele Naționale Călărași de unde a primit răspuns conform căruia până în anul 1947 Parohia Sohatu figura cu teren intravilan în jurul bisericii în suprafață de 5200m^2; dar, din cauza

https://biblioteca-digitala.ro

faptului că nu am depus la Primărie cerere în termen (până în 2007), nu mai putem revendica această suprafață.

De asemeni, cercetând documentele la Arhivele Călărași (inclusiv de către D(omnu)-l Costel Radoveneanu) parohia noastră nu figurează cu teren agricol arabil extravilan, pentru că în trecut, până în 1947, cetățenii din Sohatu au făcut donații cu terenuri sau loturi de pământ dar nu pe numele bisericii sau parohiei, ci pe numele preoților slujitori la acel moment; de aceea parohia nu poate revendica aceste terenuri. Parohia Sohatu deține act de proprietăți pe suprafața de 1643m² curtea bisericii. S-a făcut intabularea.

30 noiembrie 2011 (...) Judecătoria Oltenița, prin sentința nr. ..., a recunoscut dreptul de proprietate al parohiei asupra terenului în suprafață de 1643m² precum și a construcțiilor aferente, respectiv biserică, Monument eroi, clopotniță, magazie, troiță, fără casă parohială, întrucât era în construcție.

(...) în cursul anului 2011 s-au efectuat lucrări de montaj al instalației electrice (la casa parohială, n.n.)

(...) parohia a fost inspectată (...) de către Părintele Protopop Necula Marian, care a acordat preoților slujitori, membrilor Consiliului și Comitetului parohial, pentru activitatea depusă, nota 9,50. A făcut următoarele recomandări: (...), îndepărtarea acoperișului de tablă a troiței din curtea bisericii care este inestetică.

(...) anul acesta (...) s-a revopsit clopotnița din curtea bisericii și s-a amenajat un loc de odihnă p(en)t(ru). credincioși, format din masă și băncuțe care au fost vopsite. A fost vopsit și gărduleț din fața bisericii, podiumul unde se oficiază slujba Aghiazmei mari precum și Foișorul care adăpostește fântâna.

Primăria a introdus apă curentă în curtea bisericii.

4 decembrie 2011 (...) la casa parohială unde s-au executat lucrări de tencuieli și finisaje interioare la parter.

(...) Parohia Sohatu a intentat acțiune judecătorească la judecătoria Oltenița pentru recunoașterea dreptului de proprietate al Parohiei Sohatu pe baza dreptului de accesiune reală imobiliară asupra casei parohiale.

15 decembrie 2011 (...) pentru a dezbate și aproba proiectul de buget venituri-cheltuieli pentru anul 2012 (...).

https://biblioteca-digitala.ro

11 martie 2012 (...) cu ocazia deschiderii cutiei milei, unde am înregistrat suma de 22 lei (douăzeci și doi lei) pe care am donat-o enoriașei Polixenia Piroșcă, pentru procurare alimente.

12 martie 2012 Se vor continua lucrările de tencuieli interioare la etajul casei (parohiale, n.n.), apoi se va aplica șapa.

2 mai 2012 (...) a inițiat lucrările de revopsire a clopotniței din curtea bisericii, întrucât apăruseră pete de rugină și nu mai fusese vopsită de peste 30 de ani. (...) Cu această ocazie am vopsit troița din lemn din curtea bisericii (...). (...) am cumpărat și două stingătoare de incendiu pe care le-am amplasat în biserică.

10 iunie 2012 -Părintele Paroh Palcău Gheorghe (...) a inițiat și a dus la bun sfârșit construirea unei porți din fier forjat (...)/ -am reparat (...) glafurile bisericii (...)/ -(...) manoperă turnat trepte la casa parohială./ -pentru turnat soclu la troița din fața bisericii (exterior) și pentru placat gresie treapta de la intrarea în biserică și placarea cu gresie a soclului troiței.

26 iunie 2012 (...) la casa parohială (...) turnat șapă parter. (...) tencuieli interioare și amenajare glafuri (...).

1 august 2012 (...) să aprobe construcția unui foișor din lemn lângă clopotniță necesar pentru diferite ocazii (...). de hramul bisericii (...) enoriașii au servit masa de obște (...) în această nouă locație. (...) pentru prima dată, de hramul bisericii, agapa frățească pentru cei 8 preoți slujitori, precum și pentru alți invitați (...) s-a desfășurat în sala de protocol/festivități din casa parohială.

14 octombrie 2012 (...) continuarea lucrărilor la casa parohială./ (...) cumpărare fosă septică pentru casa parohială (...).

14 octombrie 2012 (...) pentru lucrarea de montare a instalației sanitare și a țevilor de scurgere din casa parohială (...).

9 decembrie 2012 (...) cumpărarea unei fose septice (...) pentru casa parohială (...).

proces-verbal nr. 1/ 2013 (...) Parohia Sohatu a organizat serbarea pomului de Crăciun în sfânta biserică. (...) Elevii au fost recompensați cu dulciuri și fructe de sezon. (...) Primăria Sohatu (...) a împărțit 68 de pachete cu alimente tuturor enoriașilor prezenți la Sfânta Liturghie.

https://biblioteca-digitala.ro

CINSTIREA EROILOR LA SOHATU

În Parohia Sohatu, Protopopiatul Oltenița, Ziua Eroilor a fost comemorată cu ocazia Praznicului Înălțării Domnului. În fața Monumentului Eroilor din curtea bisericii, construit de Parohie cu ajutorul enoriașilor în anul 2001, după Sfânta Liturghie a fost săvârșită slujba de pomenire pentru eroii neamului, oficiată de preoții slujitori Gheorghe Palcău și Florin Trifon, în prezența numeroșilor credincioși și a elevilor Școlii gimnaziale din localitate, însoțiți de cadrele didactice. A urmat un recital de poezii și cântece patriotice dedicat eroilor, susținut de un grup de elevi îndrumați de doamna profesor Anastasia Bunea.

(A consemnat Preot Gheorghe PALCĂU)

https://biblioteca-digitala.ro

PAROHIA SOHATU ÎN PELERINAJ[407]

Cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Vincențiu, Episcopul Sloboziei și Călărașilor, pe data de 16 mai 2013, Parohia Sohatu, din cadrul Protopopiatului Oltenița, prin Preotul Paroh Palcău Gheorghe, a organizat un pelerinaj cu enoriașii, la mânăstirile din județul Olt.

Primul popas a fost făcut la Mânăstirea Strehăreți, urmat de Mânăstirea Clocociov, unde maicile ne-au întîmpinat cu bucurie, invitându-ne să participăm și la o agapă. Pelerinajul a continuat la Mânăstirile Brâncoveni și Căluiu, adevărate oaze de liniște sufletească și spiritualitate românească.

Pe parcursul traseului, pelerinii au primit explicații referitoare la istoricul fiecărei mânăstiri vizitate.

(A consemnat Preot Gheorghe PALCĂU)

[407] Bărăganul Ortodox, nr. 121, iunie 2013, p. 17.

https://biblioteca-digitala.ro

HRAMUL PAROHIEI SOHATU

În ziua Praznicului Schimbării la Față a Domnului Iisus Hristos, marți 6 august 2013, Biserica Parohiei Sohatu din Protoieria Oltenița, s-a aflat în veșmânt de sărbătoare cu prilejul hramului. În mijlocul numeroșilor credincioși prezenți, s-a aflat Preacucernicul Părinte Marian Necula, Protopopul Olteniței care a oficiat Sfânta Liturghie împreună cu o parte din preoții care fac parte din cercul catehetic zonal: Preot Paroh Gheorghe Palcău, Preot coslujitor Florin Trifon, Preot Marinică Nan - Parohia Vasilați, Preot Florin Matei - Parohia Progresu, Preot Gheorghe Boierescu - Parohia Aprozi, Preot Cătălin Smărăndoiu - Parohia Pădurișu.

Sfânta Liturghie a fost urmată de slujba parastasului pentru ctitori și cuvântul de învățătură al Părintelui Protopop Marian Necula care a explicat semnificația Praznicului Schimbării la Față, ce are bogate valențe duhovnicești pentru viața fiecărui creștin. La final, Părintele Paroh Gheorghe Palcău a rostit un cuvânt de mulțumire adresat tuturor celor care s-au implicat și au contribuit la organizarea și buna desfășurare a acestui eveniment.

Printre cei care au venit să împărtășească în rugăciune împreună cu credincioșii bucuria sărbătorii, s-au aflat și oficialități locale în frunte cu domnull Grigore Dumitru, primarul Comunei Sohatu. A urmat o agapă creștină.

(A consemnat Preot Gheorghe PALCĂU)

https://biblioteca-digitala.ro

INSCRIPȚII

DOCUMENT
27 septembrie 1998

DOCUMENT/ Cu vrerea Tatălui, cu ajutorul Fiului și cu săvârșirea Sfântului Duh, sfințitu-s-a această sfântă biserică din Comuna Sohatu, Protoieria Oltenița, cu hramul „Schimbarea la Față", pe data de 27 septembrie 1998, de către Prea Sfințitul Părinte Nifon, Episcop al Sloboziei și Călărașilor, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi.

Biserica a fost construită între anii 1846-1848 din inițiativa Ieromon(ahului). Calinic – egumenul Mânăstirii Plătărești, viitorul Sfânt Ierarh Calinic de la Cernica, cu ajutorul material al Patriarhului Chiril al Ierusalimului și al bunilor și evlavioșilor credincioși de atunci ai Parohiei Sohatu.

Pictura orginală a fost executată în anul 1848, de către un pictor necunoscut și a fost restaurată în anii 1931, 1962 și 1982.

În perioada 1994-1998 s-au executat lucrări de consolidare a bisericii, tencuieli exterioare, înlocuirea acoperișului cu tablă zincată, pardosirea interiorului cu gresie porțelanată italiană și pavarea aleii din fața bisericii cu dale de beton.

Toate aceste lucrări sunt evaluate aproximativ la suma de 100.000.000 (una sută milioane) lei, iar cheltuielile au fost suportate de parohie din contribuțiile credincioșilor și cu sprijinul Episcopiei Sloboziei și Călărașilor sub îndrumarea și atenta supraveghere a Preotului Paroh Gheorghe Palcău, ajutat de membrii Consiliului și

https://biblioteca-digitala.ro

Comitetului Parohial, Protopop al Protoieriei Oltenița fiind P(rea). C(ucernicul). Pr(eot). Corneliu Irod.

Binecuvântează Doamne pe cei ce iubesc bunăcuviința și podoaba Casei Tale!

† NIFON
EPISCOPUL SCOBOZIEI ȘI CĂLĂRAȘILOR

Consilieri eparhiali/ Pr. Ștefan Florea/ Pr. Drăghici Dumitru/ Paroh/ Pr. Gheorghe Palcău/ Pr. Gheorghiță Voinea/ Pr. Stan Florin/ Pr. Dragomir Stan/ Pr. Boierescu Gheorghe/ Pr. Marin Nan/ Pr. Ionuț Huc/ Diac(on). Alexandru Androne/ Protoiereu/ Pr. Corneliu Irod/ Preoți Slujitori/ Pr. Marcel Manole/ Diac(on). Prof. Dr. Petru I. David/ Pr. Stănculescu/ Nicolae/ Pr. Cornel Stan/ Pr. Dumitru Marin/ Pr. Paul Lepădatu/ Pr. Stoian Nicolae/ Pr. Ciobanun Nicolae/ Pr. Postolea Nicolae/ Pr. Eduard Marin/ Diac. Viorel Păun.

DOCUMENT
20 mai 2001

DOCUMENT/ Cu vrerea Tatălui, cu ajutorul Fiului și cu săvârșirea Sfântului Duh, sfințitu-s-a pe data de 20 mai, anul 2001, de către Prea Sfințitul Părinte DAMASCHIN, Episcop al Sloboziei și Călărașilor, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi, Monumentul închinat eroilor din localitatea Sohatu, Jud(ețul). Călărași, căzuți pe toate câmpurile de luptă, în cel de-al doilea război mondial (1941-1945), pentru apărarea țării, a credinței strămoșești și a neamului românesc.

Monumentul a fost construit în perioada februarie-aprilie 2001 de către „S.C. Marmura General S.A. - București" după proiectul Preotului Gheorghe Palcău, ajutat de membrii Consiliului și Comitetului Parohial, Protoiereu al Protoieriei Oltenița fiind P(rea). C(ucernicul). Pr(eot). Corneliu Irod.

Slavă eroilor neamului românesc și veșnică să le fie pomenirea!

† DAMASCHIN
EPISCOPUL SCOBOZIEI ȘI CĂLĂRAȘILOR

https://biblioteca-digitala.ro

Consilieri eparhiali/ Pr. Nicolae Nedelcu/ Arhidiac(on). Badea Gabriel/ Paroh/ Pr. Gheorghe Palcău/ Pr. Coslujitor Florin Trifon/ Protoiereu/ Pr. Corneliu Irod/ Preoți Slujitori/ Pr. Nicolae Ciobanu/ Pr. Nicolae Stănculescu/ Pr. Marinică Nan/ Pr. Nicolae Stoian/ Pr. Adrian Manea/ Pr. Cătălin Popescu/ Arhidiac. Viorel Păun/ Pr. Marin Dumitru/ Monah Zosima Alecu.

DOCUMENT
11 mai 2003

DOCUMENT/ Cu vrerea Tatălui, cu ajutorul Fiului și cu săvârșirea Sfântului Duh, ziditu-s-a această sfântă biserică cu hramul „Schimbarea la Față a Domnului nostru Iisus Hristos", între anii 1846-1848 la inițiativa ieromonahului Calinic – egumenul Mânăstirii Plătărești canonizat în timp de Biserica Ortodoxă Română după o vrednică activitate ierarhică și viață duhovnicească îmbunătățită ca sfânt ocrotitor al tuturor credincioșilor, cunoscut în întreaga Ortodoxie ca Sf(ântul). Ierarh Calinic de la Cernica.

Personalitatea marelui ierarh Calinic și vrednicia sa în lucrarea Domnului a(u) făcut ca Patriarhul Chiril al Ierusalimului din vremea aceea să contribuie material împreună cu credincioșii evlavioși ai Parohiei Sohatu la ridicarea acestui sfânt lăcaș.

Datorită intemperiilor și vitregiilor vremurilor, această biserică avea nevoie de executarea unor urgente lucrări de consolidare, de reparații interioare și exterioare, de schimbare a acoperișului, de construire a unei clopotnițe în cimitirul parohial, a unei cancelarii parohiale, de o întreagă înnoire, lucrări care s-au executat sub îndrumarea Pr(eot). Paroh Gheorghe Palcău, între anii 1994-2000.

În perioada anilor 2000-2003, în afara lucrărilor de reparații curente, sub înțeleapta îndrumare și supraveghere a Pr(eotului). Paroh Gheorghe Palcău, ajutat de Pr(eot). Coslujitor Florin Trifan și cu contribuția tuturor enoriașilor, s-a ridicat un Monument pentru cinstirea eroilor și s-a înălțat o sfântă troiță pentru zidirea sufletească a credincioșilor și păstrarea lor în sânul Bisericii mame.

https://biblioteca-digitala.ro

Astăzi 11 mai anul mântuirii 2003, Dumnezeu a hărăzit ca prin dreapta plină de har a Prea Sfințitului Părinte Episcop Damaschin, Chiriarhul Sfintei Episcopii a Sloboziei și Călărașilor, aflat în coslujire cu Prea Sfințitul Părinte Episcop Vicar Varsanufie, al Sfintei Arhiepiscopii a Bucureștilor, în cadrul Sfintei Liturghii arhierești, să fie resfințită, după ce a fost restaurată și reînnoită de către pictorul Marian Bonea pictura bisericii Parohiei Sohatu, Protoieria Oltenița, înconjurați de un ales sobor de preoți și diaconi, protoiereul locului fiind P(rea). C(ucernicul). Pr(eot). Iconom Stavrofor Corneliu Irod.

Binecuvântează Doamne pe cei ce iubesc bunăcuviința și podoaba Bisericii Tale!

†Dr. Damaschin
Episcopul Sloboziei și Călărașilor

†Varsanufie Prahoveanul
Episcop Vicar al Arhiepiscopiei Bucureștilor

Consilieri eparhiali/ Pr. Nicolae Nedelcu/ Arhid(iacon). Gabriel Badea/ Arhid(iacon). Viorel Păun/ Pr. Ștefan Stanciu/ Paroh/ Pr. Gheorghe Palcău/ Coslujitor/ Pr. Florin Trifon/Protoiereu/ Pr. Corneliu Irod/ Slujitori/ Pr. Marcel Manole/ Pr. Nicolae Ciobanu/ Ierom. Zosima Mârza/ Pr. Nicolae Stănculescu/ Pr. Cornel Stan/ Pr. Adrian Manea/ Pr. Marinică Nan/ Pr. Gheorghe Boierescu/ Pr. Vasile Nițulescu/ Diac(on). Justin Manta.

https://biblioteca-digitala.ro

GRAMATĂ

† VINCENȚIU
PRIN HARUL LUI DUMNEZEU,
EPISCOP AL EPARHIEI SLOBOZIEI ȘI CĂLĂRAȘILOR

Dumnezeiescul har al Preasfântului și de viață Făcătorului Duh, dat de Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos Sfinților Săi Ucenici și Apostoli și tuturor urmașilor lor, fiindu-ne împărtășite și Nouă și având Noi puterea arhierească de a rândui diferite trepte ierarhice, ranguri și distincții și a le încredința celor ce s-au învrednicit a sluji cu toată credincioșia sfintei Biserici Ortodoxe;

Ascultând și de sfatul slăvitului Apostol Pavel care, în Epistola întâi către Timotei spune: „Preoții care-și îndeplinesc bine dregătoria, să se învrednicească de îndoită cinste, mai ales cei care ostenesc cu cuvântul și cu învățătura";

Pe temeiul rapoartelor autorităților bisericești și din încredințarea pe care Ne-am făcut-o personal despre osârdia și lucrarea deosebită săvârșită întru păstrarea și întărirea dreptei noastre credințe, precum și pentru slava Bisericii Ortodoxe cea „una, sfântă, sobornicească și apostolească";

Încredințându-ne Noi de meritele în pastorație și de bună conduită ale PreacucerniculuiPreot ICONOM STAVROFOR GHEORGHE PALCĂU din Parohia SCHIMBAREA LA FAȚĂ – SOHATU, Județul CĂLĂRAȘI, i-am conferit CRUCEA SLOBOZIEI cu dreptul

https://biblioteca-digitala.ro

de a purta pe lângă celelalte veșminte ale treptei noastre preoțești și a avea întâietate de cinstire între ceilalți preoți, pentru ca să propășească el mai mult pe calea virtuții și a învățăturii și să fie pildă celorlalți frați ai săi coslujitori și tuturor dreptcredincioșilor.

Pentru adeverirea celor de mai sus arătate, am dat această Gramată, întărită cu semnătura Noastră și învestită cu sigiliul Sfintei Noastre Episcopii.

Dată în reședința Noastră Episcopală din Slobozia, anul mântuirii 2011 luna IUNIE ziua 29.

† VINCENȚIU
EPISCOPUL SLOBOZIEI ȘI CĂLĂRAȘILOR

***

Pe o Sfântă Troiță de la intrarea în Sohatu:

SFÂNTA TROIȚĂ RIDICATĂ CU AJUTORUL/ FAM(ILEI). COSTEL ȘI MARIOARA NAINER ȘI AL CREDIN-/ CIOȘILOR PAROHIEI SOHATU DIN INIȚIATIVA ȘI/ STĂRUINȚA PREOTULUI PAROH GHEORGHE PALCĂU/ SPRIJINIT DE PR(EOTUL). FLORIN TRIFON SPRE ÎNTĂRI/ REA CREȘTINILOR ÎN CREDINȚA ORTODOXĂ. SFINȚITĂ/ AZI, DUMINICĂ 11 MAI 2003 DE CĂTRE P(REA).S(SFINȚITUL). PĂ-/ RINTE D(OCTO)R. DAMASCHIN, EPISCOPUL SLOBOZIEI ȘI/ CĂLĂRAȘILOR ȘI (PREA SFINȚITUL) PĂRINTE VARSANUFIE PRAHOVEA-/ NUL EP(ISCOP). VICAR AL ARHIEPISCOPIEI BUCUREȘTILOR.// CRUCII TALE NE ÎNCHINĂM HRISTOASE ȘI SFÂNTĂ/ ÎNVIEREA TA O LĂUDĂM ȘI O MĂRIM.

Pe Monumentul eroilor din primul război mondial, ridicat în anul 1922:

(Pe partea din față:) ANUL/ 1922// SĂTENII COMUNEI/ SOHAT. RECUNOSCĂTORI/ EROILOR CĂZUȚI PENTRU/ PATRIE LI NEAM/ 1916-1918/ DRAGNE FLOREA CONTINGENT 1892/ URLEA MARIN (CONTINGENT) 1892/ MITREA C(ONSTAN) TIN (CONTINGENT) 1892/ FILIMON APOST (CONTINGENT) 1892/ POL IGNAT (CONTINGENT) 1893/ MARIN NICULCEA (CONTINGENT) 1893/ S GLIGORE (CONTINGENT) 1893/

https://biblioteca-digitala.ro

CRISTEA N(ICO)LAE (CONTINGENT) 1894/ IOR D(UMI) TRAN RUSU (CONTINGENT) 1894/ DRG. MARIN MOGA (CONTINGENT) 1895/ C. T. DOBRE (CONTINGENT) 1896/ DOBRE D(UMI)TRU (CONTINGENT) 1897/ I. C(ONSTNAN) TIN (CONTINGENT) 1898/ MARIN VASILE (CONTINGENT) 1899/ OPREA TĂNASE (CONTINGENT) 1901/ RĂDULESCU ȘTEFAN (CONTINGENT) 1901/ CARTANION (CONTINGENT) 1902/ DOBRE ANGHEL (CONTINGENT) 1902/ I.O. TĂNASE (CONTINGENT) 1902/ PIPAI D(UMI)TRU (CONTINGENT) 1903/ NAE ZAHARIA PRIMAR (CONTINGENT) 1904.

(Pe fața laterală dreaptă:) VVĂ MARIN 1937/ N. MINELI/ Sculptor/ (Strada) Șer(ban) Vodă, (nr.) 229 Buc(urești).

(Pe partea din spate:) D(UMI)TRAU FLOREA (CONTINGENT) 1904/ GHEORGHE M. NEAGU (CONTINGENT) 1904/ ILIE GHEORGHE (CONTINGENT) 1905/ MARIN ILIE (CONTINGENT) 1905/ PĂUN FLOREA (CONTINGENT) 1905/ N. LAZĂR (CONTINGENT) 1907/ DOBRE BARBU (CONTINGENT) 1907/ PARASCHIV N(ICO)LAE (CONTINGENT) 1907/ DRAGNE PARASCHIV (CONTINGENT) 1908/ IONIȚĂ RADU (CONTINGENT) 1908/ NEAGU ION (CONTINGENT) 1908/ M. DUMITRU (CONTINGENT) 1909/ C. VASILE (CONTINGENT) 1909/ POPESCU ȘTEFAN (CONTINGENT) 1910/ NEAGU ȘTEFAN (CONTINGENT) 1910/ DINU NICULAE (CONTINGENT) 1911/ GH(EORGHE) G. LICURICI (CONTINGENT) 1911/ ȘTEFAN NICULAE (CONTINGENT) 1912/ N. MANEA (CONTINGENT) 1912/ Z. DUMITRU (CONTINGENT) 1912/ TUDORICĂ MARIN (CONTINGENT) 1912/ C. GHEORGHE (CONTINGENT) 1914/ S. RADU (CONTINGENT) 1915/ D. GHEORGHE (CONTINGENT) 1915/ MARIN RADU (CONTINGENT) 1915/ STOICA ION (CONTINGENT) 1915/ D(UMI)TRANA ILIE (CONTINGENT) 1915/ G. ION (CONTINGENT) 1916/ DINU MARIN (CONTINGENT) 1916/ MOCANU VASILE (CONTINGENT) 1916/ POPA ION (CONTINGENT) 1917/ RADU TOMA TĂRȚĂU (CONTINGENT) 1917/ C. ION (CONTINGENT) 1917/ MIHAI LAZĂR (CONTINGENT)

https://biblioteca-digitala.ro

1917/ T. FLOREA (CONTINGENT) 1918/ URSEI FLOREA (CONTINGENT) 1918/ T. GHEORGHE (CONTINGENT) 1918/ M.T. VASILE (CONTINGENT) 1918/ C.T. ȘTEFAN (CONTINGENT) 1919/ C. N(ICO)LAE (CONTINGENT) 1919/ MOC. ȘTEFAN (CONTINGENT) 1919/ POLITE NECULAE (CONTINGENT) 1920/ BRAN CONSTANTIN (CONTINGENT) 1920/ STAN MARIN (CONTINGENT) 1907.

(Pe fața laterală stângă:) ION GHEORGHE/ ȚEPEȘ ION (CONTINGENT) 1908/ MOC D(UMI)TRU (CONTINGENT) 1910/ BABIC OPREA (CONTINGENT) 1917.

Pe o Sfântă Troiță din curtea bisericii:

RIDICATĂ DE DUMITRU DOBRE-BICĂ/ ȘI REFĂCUTĂ DE DUMITRU ION/ CU FAMILIA – ION AL LUI MOȘ EFTENE/ - DUMNEZEU SĂ-I OCROTEASCĂ -/ PREOT PAROH BOTEZ ȘTEFAN/ PREOT POPESCU CĂTĂLIN/ DASCĂL POLITE FLOREA/ PICTATĂ DE M(ALICIUC). VALENTIN.

Pe monument din curtea bisericii, în partea dreaptă:

Eroilor din 1941-1945/ EROILOR DIN LOC(ALITATEA). SOHATU/ CĂZUȚI PE TOATE CÂMPURILE/ DE LUPTĂ ÎN AL DOILEA/ RĂZBOI MONDIAL DIN 1941-1945/ PENTRU APĂRAREA ȚĂRII ȘI A/ CREDINȚEI STRĂMOȘEȘTI, SĂ LE/ PĂSTRĂM VIE RECUNOȘTINȚA, FIIND/ PILDĂ PENTRU GENERAȚIILE VIITOARE.

RIDICAT DE CREDINCIOȘII PAROHIEI SOHATU/ ÎN ANUL 2001 DIN INIȚIATIVA ȘI CU/ STĂRUINȚA PREOTULUI PAROH GHEORGHE PALCĂU.

BARBU NICULAE/ BĂLAȘA FLOREA/ BRAN NICULAE/ CIULEI ENACHE/ CIULEI GHEORGHE/ CIOCOI CRISTEA/ CIOCOI NICULAE/ CRISTEA FLOREA/ CARTAN ION/ CHIRIMEACĂ ION/ DRAGOMIR GHEORGHE/ DOBRE GHEORGHE/ DINU DUMITRU/ DUMITRICĂ NICULAE/ FĂTU NICULAE/ GHILĂCIOAIA DUMITRU/ MATAI PANAIT// MATEI STAN/ MIHĂILĂ ION/ MÂINECI FLOREA/ NEGOI GHEORGHE/ NICOLAE DUMITRU/ ODOROG MARIN/ ODOROG MÂINEA/ ODOROG DUMITRU/ ODOROG

https://biblioteca-digitala.ro

ANGHEL/ PÂRVAN ENACHE/ PIROȘCĂ ȘTEFAN/ PĂUN NICULAE/ PĂUN OPREA/ RUSA EFTENE/ RADU MARIN/ RADOVENEANU D(UMI)-TRU/ SCRISU RADU/ SCRISU FLOREA// STAN MARIN/ STANCIU STATE/ TĂNASE ȘTEFAN/ TĂNASE M. TĂNASE/ TOMA SAVU/ TERTELIU ȘTEFAN/ TERTELIU ILIE/ TÂRȚĂU STAN/ TÂRȚĂU PARASCHIV/ URLĂ GHEORGHE/ URSEI VASILE/ URSEI MARIN/ URSEI RADU/ VĂDUVA ALEXANDRU/ VLAD ALEXANDRU/ VOICU ION/ ZAHARIA CONSTANTIN/ ZAMFIR PARASCHIV.

(Pe spate) MONUMENTUL A FOST/ CONSTRUIT DE FIRMA/ MARMURA GENERAL S.P.L./ DIN BUCUREȘTI DUPĂ/ PROIECTUL PREOTULUI/ PAROH GHEORGHE PALCĂU.

Pe turla bisericii, cifre mari, în relief: 1967.

Pe clopotnița bisericii, litere albe, majuscule, modelate în fier: CONSTRUITĂ (ÎN) ANUL 1972/ DE NAINAR EMIL ȘTEFAN/ NICULAE ȘI ATE(LIERUL) MECANIC/ PREOT P(OSTOVANU) PANTILIMON și NIMIC FĂRĂ/ DUMNEZEU.

Pe o cruce de marmură albă, aflată în curtea bisericii, în partea stângă:

Cântări de laudă/ SFÂNTULUI DUMITRU/ ale căruia moaște au poposit și/ aici în ziua de/ 18 Mai 1947.

Pe o căsuță în curtea bisericii, pe partea stângă: EPISCOPIA SLOBOZIEI/ ȘI CĂLĂRAȘILOR/ Protoieria Oltenița/ Parohia Sohatu/ Cancelarie parohială.

La intrare în pridvor bisericii, pe peretele din partea dreaptă, litere incizate în tencuiala peretelui, cu litere chirilice: *Dobrelo Erdake*, ceea ce rearanjat sună *Dobre Io(e)rdake*. Tot acolo, cu litere majuscule, latine, incizate în tencuială, scrie: *Pr*(eot). *PANTELIMON DASCĂL TOMA*. De asemenea în colțul din stânga-față al pridvorului, se află un tub pentru evacuarea apei de la Sfânta liturghie și de la Taina Sfântului Botez, tub pe care sunt incizate literele majuscule, de mână: *I I*.

Pe icoana exterioară de pe frontispiciul pridvorului, înfățișând Ochiul lui Dumnezeu, în triunghi: DONAT(Ă) DE/ VLAD ION.

Pe icoana în medalion a Sfântului Apostol Pavel, de pe peretele exterior al pridvorului, în fața bisericii, în partea dreaptă: DONAT(Ă DE)/ TUDORA/ ȘTEFAN.

https://biblioteca-digitala.ro

Pe icoana în medalion a Sfântului Apostol Petru, de pe peretele exterior al pridvorului, în fața bisericii, în partea stângă: DONAT(Ă DE)/ ȘTEFAN/ ȘI/ TUDORA/ POPESCU.

Pe icoana în medalion, de pe peretele exterior drept al pronaosului, a Sfântului Mucenic Iulian: DON(ATĂ). DE/ BURLACU MARIN/ CU/ SOTIA ANICA.

Pe icoana în medalion, de pe peretele exterior stâng al pronaosului, a Sfântului Apostol Marcu: DON(ATĂ) DE/ VASILE TĂINĂ.

Pe icoana în medalion, de pe peretele drept al naosului, a Sfântului Apostol Luca: DON(ATĂ) DE/ TÂRȚĂU MARIN/ STĂNEȘ ȘI/ FLOAREA BURLACU.

Pe icoana în medalion, de pe peretele exterior stâng al naosului, a Sfântului Apostol Iuda: DON(ATĂ). DE/ MARIA MUREȘAN/ GOCEA.

Pe icoana în medalion, de pe peretele drept al sfântului altar, a Sfântului Apostol Bartolomeu: DON(ATĂ). DE/ VANGHELIȚA/ ȘTEFANA/ STANCA/ ELENA/ IOANA.

Pe icoana în medalion, de pe peretele exterior stâng al sfântului altar, a Sfântului Apostol: DON(ATĂ). DE/ ȘERBĂNICĂ MARIN/ CU/ SOȚIA MARIA.

Sub icoana murală a Sfântului Apostol Petru, din pridvor: DONAT(Ă DE)/ ION și FLOAREA/ DUNUȚĂ.

Sub icoana murală a Sfântului Apostol Pavel, din pridvor: DONAT(Ă DE)/ MARIN și MARIA/ NICA ALEXANDRU și MARIANA.

Sub icoana murală a lui Dumnezeu Tatăl, din pridvor: DONAT(Ă) DE COSTICĂ ȘI MARA LELUDA CU FIII.

Sub icoana murală a lui Iisus Emanoil, din pridvor: DONAT(Ă DE)/ STEFAN ȘI ANICA TENDON/ DĂNUȚ ȘI ANA MARIA.

Sub icoana murală a Sfântului Mucenic Vivian, din pridvor: DONAT(Ă DE)/ FLORIAN ȘI ONIȚA/ GEOANCĂ.

Sub icoana murală a Sfântului Mucenic Vasilid, din pridvor: DONAT(Ă DE)/ ION ȘI FLOAREA MOȚCU/ DULĂ.

Sub icoana murală a Sfântului Mucenic Florentie, din pridvor: DONAT(Ă DE)/ MARIN ȘI ANICA / NELU ȘI TĂNȚICA/ BURLACU.

https://biblioteca-digitala.ro

Sub icoana murală a Sfântului Mucenic Evpor, din pridvor: NICOLAE ȘI MARIANA/ ODOROG.

Sub icoana murală a Sfântului Mucenic Ioan cel Nou de la Suceava, din pridvor: DONAT(Ă DE)/ IOANA FANE CÎRNU.

Sub icoana murală a Sfântului Cuvios Macarie, din pridvor: DONAT(Ă DE)/ ION ȘI FĂNICA/ PĂDURARU.

Sub icoana murală a Sfântului Cuvios Dumitru Basarabov, din pridvor: DONAT(Ă DE)/ COSTICĂ ȘI DIDINA/ VOINEA CU FIII.

Sub icoana murală a Sfântului Apostol Andrei, din pridvor: DONAT(Ă DE)/ NICUȘOR ȘI ELENA/ GABRIEL ANDREEA/ POPESCU.

Sub icoana murală a Sfântului Cuvios Sava, din pridvor: DONAT(Ă DE)/ DORINA LEMNARU (MANEA)/ AFUMAȚI.

Sub icoana murală a Sfântului Ierarh Calinic de la Cernica, din pridvor: DONAT(Ă DE) FAM(ILIA)./ GRANDORI DAN LULEA/ ȘI PRODAN.

Sub icoana murală a Coborârii de pe cruce a Domnului Iisus Hristos, din pronaos: DONAT(Ă DE)/ COSTICĂ ȘI VIORICA STOICA/ NICOLAE ȘI ELENA SCARLAT.

Sub icoana murală a Sfântului Cuvios Antonie cel Mare, din pronaos: DONAT(Ă DE)/ MÎINEA ȘI MARIA/ TOBOȘARU.

Sub icoana murală a Sfântului Cuvios Stelian, din pronaos: DONAT(Ă DE)/ IORDAN ȘI FLOAREA/ ȘERBAN.

Sub icoana murală a Sfintei Mucenițe Filofteia, din pronaos: DONAT(Ă DE)/ MĂRIUȚĂ SICHI/ CU NELU ȘI LARISA.

Sub icoana murală a Sfintei Mucenițe Marina, din pronaos: DONAT(Ă DE)/ MARIN ȘI ANICA MIHAI/ OPRICĂ ȘI COSTEL.

Sub icoana murală a Sfintei Mucenițe Ecaterina, din pronaos: DONAT(Ă DE)/ ȘTEFAN ȘI ECATRINA/ OPREA.

Sub icoana murală a Sfintei Mucenițe Varvara, din pronaos: DONAT(Ă DE)/ ȘTEFANA POPOLOGLU/ DUMITRA POPESCU.

Sub icoana murală a Sfintei Cuvioase Teodora de la Sihla, din pronaos: DONAT(Ă DE)/ DR. VASILE ȘI TUDORIȚA/ VOICU.

Sub icoana murală a Sfintei Cuvioase Domnica, din pronaos: DONAT(Ă DE)/ COSTEL ȘI MARIOARA/ NAINĂR.

https://biblioteca-digitala.ro

Sub icoana murală a Sfintei Cuvioase Parascheva, din pronaos: DONAT(Ă DE)/ MARIA, IOANA ȘI MARIANA/ URSEI.

Sub icoana murală a Sfintei Cuvioase Ana, din pronaos: DONAT(Ă DE)/ MARIUS ȘI IOANA MARINESCU/ MIHĂIȚĂ.

Sub icoana murală a Sfântului Cuvios Teodosie, de pe arcada ce desparte pronaosul de naos: DONAT(Ă DE)/ TUDOR ȘI IOANA FULEA.

Sub icoana murală a Sfântului Cuvios Sofronie, de pe arcada ce desparte pronaosul de naos: DONAT(Ă DE)/ MARIA POPESCU/ BAROSANU.

Sub icoana murală a Sfântului Cuvios Ciprian, de pe arcada ce desparte pronaosul de naos: DONAT(Ă DE)/ MARIA CANTONERU/ CU FII.

Sub icoana murală a Sfântului Cuvios Neofit, de pe arcada ce desparte pronaosul de naos: DONAT(Ă DE)/ PARASCHIVA GHEORGHE M/ MARIA BOROBEICĂ/ CONSTANTINA TĂNASE.

Sub icoana murală a Sfântului Cuvios Zosima, de pe arcada ce desparte pronaosul de naos: DONAT(Ă DE)/ IEROM(ONAHUL). ZOSIMA MÎRZA/ EGUMENUL TĂRICENILOR.

Sub icoana murală a Sfântului Mare Mucenic Gheorghe, din naos: DONAT(Ă DE) DE FAM(ILIA)./ PR(EOT). PAROH ICONOM STAVROFOR,/ GHEORGHE ȘI FLORENTINA PALCĂU.

Sub icoana murală a Sfântului Mucenic Teodor Tiron, din naos: DONAT(Ă DE)/ NICOLAE ȘI NICULINA/ MARIAN ȘI MIRELA/ CHIȚOI.

Sub icoana murală a Sfântului Mucenic Trifon, din naos: DONAT(Ă DE) PREOT FLORIN TRIFON.

Sub icoana murală a Sfântului Mare Mucenic Dimitrie, din naos: DONAT(Ă DE)/ DUMITRU ȘI MARIA NICOLAE.

Sub icoana murală a Nașterii Domnului, din naos: DONAT(Ă DE) CEDOMIR ȘI FLORICA/ VOINOV.

Sub icoana murală a Învierii Domnului, din naos: DONAT(Ă DE)/ ING(INER). GHEORGHE/ D(OCTO)R. ANCA/ D(OCTO)R.. DANA/ GROSU.

Sub icoana murală a Maicii Domnului, din naos: D(OCTO)R./ NICOLAE ȘI TUDORA ȘERBAN.

https://biblioteca-digitala.ro

Sub icoana murală a lui Iisus – Dreptul Judecător, din naos: DONAT(Ă DE)/ AVOCAT VLADEMIR/ ȘI/ ELEONORA FLOREA.

Sub icoana murală a Sfântului Împărat Constantin, din naos: DONAT(Ă DE)/ DUMITRA POPESCU.

Sub icoana murală a Sfintei Împărătese Elena, din naos: DONAT(Ă DE)/ ELENA CHIRIAC.

Sub icoana murală a Sfântului Prooroc Ioan Botezătorul, din naos: DONAT(Ă DE)/ ILIE ȘI MARIA ȘERBAN/ ȘI PARASCHIVA C.

Sub icoana murală a Sfântului Apostol Filolog, de pe arcada naosului: DONAT(Ă DE)/ COSTICĂ ȘI DIDINA/ VOINEA.

Sub icoana murală a Sfântului Apostol Toma, de pe arcada naosului: DONAT(Ă DE)/ FLOAREA NECULCE.

Sub icoana murală a Sfântului Apostol Carp, de pe arcada naosului: DONAT(Ă DE)/ OPREA ȘI ANASTASIA VĂDUVA.

Sub icoana murală a Sfântului Apostol Tadeu, de pe arcada naosului: DONAT(Ă DE)/ TUDOR ȘI VICTORIA/ TRIFON.

Sub icoana murală a Sfântului Mucenic Marin, de pe arcada naosului: DONAT(Ă DE)/ ȘERBAN PARASCHIVA.

Sub icoana murală a Sfântului Mucenic Ioan, de pe arcada naosului: DONAT(Ă DE)/ ION ȘI FLOAREA SINETI.

Sub icoana murală a Sfântului Mucenic Leon, de pe arcada naosului: DONAT(Ă DE)/ IOANA CANTONERU/ CU FII.

Sub icoana murală a Sfântului Mucenic Pantelimon, de pe arcada naosului: DONAT(Ă DE)/ NIȚA MĂINECI.

Sub icoana murală a Sfântului Evanghelist Marcu, de pe bolta naosului: DONAT(Ă DE)/ MARIAN ȘI LILIANA/ DUNUȚĂ.

Sub icoana murală a Sfântului Evanghelist Ioan, de pe bolta naosului: DONAT(Ă DE)/ FLOAREA ȘI VANGHELUȚA/ BEȘCHEERU.

Sub icoana murală a Sfântului Evanghelist Luca, de pe bolta naosului: DONAT(Ă DE) FAM(ILIA)/ FLOAREA BĂCANU/ CU FII.

Sub icoana murală a Pantocratorului, de pe bolta naosului: DONAT(Ă DE)/ PARASCHIVA BĂLAȘA/ LILA.

Sub icoana murală a Sfântului Ierarh Vasile, din Sfântul Altar: DONAT(Ă DE)/ VASILE ȘI STANCA/ URSEI.

https://biblioteca-digitala.ro

Sub icoana murală a Sfântului Ierarh Grigorie, din Sfântul Altar: DONAT(Ă DE)/ GRIGORIE ȘI TEODORA BUTULAN.

Sub icoana murală a Sfântului Ierarh Ioan, din Sfântul Altar: DONAT(Ă DE)/ ION GR. BĂLAȘA.

Sub icoana murală a Sfântului Arhidiacon Ștefan, din sfântul altar: DONAT(Ă DE)/ MARIN IOANA ȘI FILOFTEIA BĂLAȘA.

Sub icoana murală a Sfântului Ierarh Atanasie, din sfântul altar: DONAT(Ă DE)/ EPITROP MARIN ȘI ANASTASIA MIHĂILĂ.

Sub icoana murală a Sfântului Ierarh Nicolae, din sfântul altar: DONAT(Ă DE)/ MARIN ȘI MARIA NICA.

Sub icoana murală a Sfântului Arhanghel Mihail, de pe bolta sfântului altar: DONAT(Ă DE)/ DE/ ING. MIHAIL POPEA.

Sub icoana murală a Maicii Domnului, de pe bolta sfântului altar: DONAT(Ă DE)/ DE/ PARASCHIVA BĂLAȘA.

Sub icoana murală a Sfântului Arhanghel Gavriil, de pe bolta sfântului altar: DONAT(Ă DE)/ DE/ GABRIEL ȘI CRISTINA ZOE.

Pe spatele unei icoane înrămate cu Maica Domnului: 25 februarie 2006/ Donată de Fam(ilia). Rădița și Dan Radu (Lulea) spre folosul/ și ajutorul fiilor lor Dragoș și Elena.

Pe spatele unei icoane înrămate cu Învierea Domnului: 01 ianuarie 2006/ Dăruim această sfântă icoană ce reprezintă scena Învierii Domnului Iisus Hristos, Bisericii Schimbarea la față, din Parohia Sohatu-Călărași, în semn de mulțumire pentru ajutorul și binefacerile revărsate de către Dumnezeu cel în Treime închinat./ Paroh Preot Iconom Stavrofor Gheorghe Palcău/ prezbitera Florentina și fiii Alexandru și Vladimir-Ioan.

Pe spatele unei icoane înrămate cu Maica Domnului: De Întâmpinarea Domnului/ Această Sfântă icoană și iconostas au fost donate de Ion Albu/ din Parohia Sohatu, spre folosul și ajutorul lui./ 02 Februarie 2006.

Pe un Sfânt Potir, cu litere chirilice: DRACNE ILINCA GHEORGHE TOMA FLOREA 1868 DECEMBRE ÎN 18.

Pe un vas de botez: ȘTEFAN 1982 V 28.

Inscripții pe cărți bisericești:

Pe **Mineiul lunei lui Maiu**, București, 1893: Amintire/ Preot C tin Gr. ... / Din Vărăști Ilfov/ slujitor la Biserica/ Sohatu Ilfov/ 2 oct 1964-1 oct 1970/ 21 V 970.

https://biblioteca-digitala.ro

Pe **Mineiul lunei lui Iunie**, București, 1894: Cânt Toma Popescu.

Pe o **Sfânta și dumnezeiasca Evanghelie**, București, 1911: Preț Lei 4 Cântăreț F Petrescu 1926 Mart 17

Eroii/ din Com(una). Sohatu, căzuți în războiul/ din 1941-1945: 1 Ciocoi Niculae/ 2 Ciulei Gheorghe/ 3 Cristea Florea/ 4 Dragomir Gheorghe/ 5 Ghilăcioaia Dumitru/ 6 Negoi Gheorghe/ 7 Odorog Măinea/ 8 Pârvan Enache/ 9 Piroșcă Ștefan/ 10 Rusă Efteme/ 11 Stan A. Marian/ 12 Stoican Tudor/ 13 Tănase M. Tănase/ 14 Ursei Radu/ 15 Voicu Ion/ 16 Măinea Florea/ 17 Scrisu Radu/ 18 Barbu Niculae/ 19 Ciulei Enache/ 20 Radoveneanu Dumitru/ 21 Bălașa Florea/ 22 Ursei Vasile/ 23 Niculae Dumitru/ 24 Scrisu Florea/ 25 Matei S. Panait/ 26. Păun Niculae/ 27 Dobre A. Gheorghe/ 28 Stanciu M. State/ 29 Toma C. State/ 30 Radu Șt. Marin/ 31 Dinu Dumitru/ 32 Măinea Marin/ 33 Vlad Alexandru/ 34 Păun Niculae/ 35 Bran Niculae/ 36 Măinea Florea/ 37 Odorog Marin/ 38 Odorog Dumitru/ 39 Odorog Anghel/ 40 Matei Stan/ 41 Ioana Alexandru/ 42 Dumitrică Niculae/ 43 Mihăilă Ion/ 44 Terteliu Ștefan/ 45 Tănase Ștefan/ 46 Târțău Stan/ 47 Târțău Paraschiv/ 48 Cârțan Ion/ 49 Chirimeacă Ion/ 50 Zaharia I. Constantin/ 51 Paraschiv Toader.

Tristă amintire/ Tânărul Emil Pantelimon Postovanu,/ fiul Preotului Pantelimon Postovanu/ și Maria, în etate de 29 de ani a decedat în seara zilei de/ 31 august 1969, fiind electrocutat. A întristat profund familia și pe noi pe toți câți l-am cunoscut, fiind un om cu fire blîndă, corect/ și demn. Lasă soție și fiică în etate de 6 (șase) ani/ Preot C(onstantin). Gr. Popescu/ dela Vărăști-Ilfov/ slujitor la biserica/ din Sohatu-Ilfov.

Această Sfântă Evanghelie s'a cumpărat pentru biserica/ Parohiei Sohat cu prețul de 4500 lei în ziua de 16 Martie/ anul 1926 prin stăruința Epitropului bisericii Vasile R. Po-/ pescu și a celorlalți Epitropi, contribuind după bună-voe/ următorii locuitori din satul Sohat spre pomenirea lor: Vasile R. Popescu Epitrop și soția sa Vasilica Lei 100/ Gheorghe C. Urseiu Epitrop Lei 100/ Marin Florea Urseiu și soția sa Maria Lei 100/ Alexandru C. Rădică consil(ier). paroh(ial). și soția sa Rada Lei 200/ Ion Ion State consil(ier). paroh(ial). și soția sa Stana lei 100/ Manole C(onstan)tin Chirimeacă consil(ier). paroh(ial). și soția sa Rada Lei 200/ Gheorghe Dragomir și soția sa Smaranda Lei 200/

https://biblioteca-digitala.ro

Preot C(onstan)tin Gr. Popescu paroh și soția sa Teodora Lei 200/ Marin Ion Dobre Polite cântăreț și soția sa Ioana Lei 100/ Ghiță Gh. C. Urseiu și soția sa Dobrița Lei 100/ Ion Dobre Polite epitrop și soția sa Constantina Lei 50/ Alexandru Stan consil(ier). paroh(ial). și soția sa Stanca Lei 50/ Florea Petrescu cântăreț și soția sa Teodora Lei 150/ Drăghici Petre Popa și Elena Lei 150/ Păzitorii câmpeni din 1926 Lei 200/ Florea Marin Dumitrache consil(ier). paroh(ial). și soția sa Ioana Lei 100/ Tudor Ioniță Pârvan consil(ier). paroh(ial). și soția sa Leana Lei 100 – 2200/ 2200/ Dumitru Mihai Stan cu soția Maria Lei 100/ Florea Vlădescu din Com(una). Vasilați cu soția sa Victoria Lei 100/ Teodor Velcia (proprietar) cu soția sa Aurelia Lei 100/ Ilie Dobre Urseiu cu soția sa Rada Lei 50/ Ion Tănase cu soția sa Niculina Lei 50/ Toma Ion Rada Lei 50/ Anica Tudor Ioana Văduva Lei 40/ Eftemie D tru Chirimeacă cu soția sa Maria Lei 40/ Rada Nae Dunuță Lei (loc șters)/ Chicu Marin Lincu cu soția Safta Lei 100/ Stan Toma Târțău cu soția sa Ioana Lei 100/ Oprea Tudor Banu cu soția sa Leana Lei 100/ Iordache Gh. C. Urseiu cu soția sa Ioana Lei 60/ Ion Voicu Urlă cu soția sa Maria Lei 60/ Dinu Oprea cu soția sa Dobrița/ Vasile Șerban cu soția sa Petra Lei 40/ Ion Ioniță Duță cu soția sa Maria Lei 100/ Neculae Ion I. Duța cu soția sa Tudora Lei 50/ C tin Manole Chirimeacă Lei 50 – 3510.

Pe un **Octoih Mare**, București, 1952: Donația/ credinciosului Stelian Tănase Oprea V...

Pe un **Penticostar**, București, 1953: 27 aprilie 1996/ Slujitori ai altarului Sfintei Biserici/ „Schimbarea la Față" din comuna Sohatu/ Paroh/ Preot Gheorghe Palcău/ Preot II Gheorghe Boierescu/ cîntăreț bisericesc/ Florea Polite.

Membrii Consiliului Parohial/ Președinte Preot Paroh Gheorghe Palcău/ Membri/ Preot Gheorghe Boierescu/ Florea Polite – cîntăreț bisericesc/ Toma Neculce – epitrop casier/ Ștefan Polite/ Ștefan Odorog/ Stoian Rusea/ Florea Borobeică/ Marin Văduva/ Eftimie Pîrvan/ epitrop Marin Mihăilă Chirazică.

Cânt. Toma Fl. Popescu/ Numit În anul 1946 15 Martie/ Astăzi 1 Iunie 1985/ Popescu Toma.

Pe un alt Penticostar, București, 1953: Cumpărat în ziua de/ 5 Maiu 1956 – Sâmbăta Paștelui.

https://biblioteca-digitala.ro

Pe **Mineiul lunii Decembrie**, București, 1956: Parohia Sohatu/ Cumpărat pentru strana a II a / din/ contribuțiile personale pe 1958/ pentru biserică și slujitori.

Cântărețu Toma Popescu numit în anul 1946, 15 Martie.

Pe Mineiul lunii Februarie, București, 1957: Lei 70/ Din/ Donația/ credinciosului Stelian Tănase Oprea Vva.

Pe o **Sfânta și dumnezeiasca Evanghelie**, București, 1964:

Această Sf(ântă). Evanghelie este donată de familia Preot Ștefan Botez cu fii lor/ Pr(eot). Stefan Botez.

27.09. 1998/ Am săvârșit Sf(ânta). Liturghie cu prilejul resfințirii bisericii „Schimbarea la Față" din Parohia Sohatu, paroh fiind Pr(eotul). Gheorghe Palcău, căruia i-am acordat rangul de „sachelar" pentru vrednicia sa preoțească./ † Nifon.

11 mai 2003/ S-a săvârșit slujba de resfințire a bisericii Sohatu în urma restaurării picturii. Liturghia arhierească a fost oficiată de P(rea).S(fințitul). Părinte Dr. Damaschin Coravu, Episcopul Sloboziei și Călărașilor și P(rea).S(fințitul). Părinte Varsanufie Prahoveanul (Gogescu), Episcop vicar al Sfintei Arhiepiscopii a Bucureștilor, înconjurat de un ales sobor de preoți și diaconi. Cu această ocazie, pentru meritele lor pastorale și misionare, preoților slujitori li s-au acordat următoarele ranguri: Preot Paroh Gheorghe Palcău – iconom stavrofor, Preot Florin Trifon – sachelar.

Pe postul vacant de preot II este numit pe data de 23 Aprilie 2000, Preotul Florin Trifon, absolvent al Facultății de Teologie Craiova, promoția 1999./ Pr(eot). Paroh G(heorghe) Palcău

20 August 1994/ Este numit în calitate de paroh al acestei parohii Preotul Gheorghe Palcău, absolvent al Facultății de Teologie București.

01 Mai 1995 este numit în calitate de Preot II la această Parohie Preotul Gheorghe Boierescu, transferat la cererea sa de la Parohia Valea Stânii, Protoieria Oltenița, Jud(ețul). Călărași.

Membrii Consiliului Parohial/ Paroh Preot Gheorghe Palcău – președinte/ Preot II, Preot Gheorghe Boierescu/ cântăreț bisericesc 1 Florea Polite/ epitrop casier 2 Toma Neculce/ 3 Stoian Rusa/ 4 Eftimie Pârvan/ 5 Ștefan Odorog/ 6 Ștefan Polite/ 7 Florea Borobeică/ 8 Marin Văduva/ 9 Ursei Niță/ 10 Marin Chirazică/ 11 Gheorghe Cojanu/ 12 Gheorghe Otârlea/ 13 Dr. Voicu Vasile./ Pr(eot) Paroh G(heorghe) Palcău.

https://biblioteca-digitala.ro

Pe **Mineiul pe August**, București, 1974: Donată de familia/ Fănică Niculae Buțulan/ la 5 A(u)gust 1982/ Cânt. Toma Popescu venit/ în această biserică în anul 1923/ Numit cânt. În anul 1946, 15 martie/ Și am scris aici în anul 1982, 6 August/ Toma Popescu.

Pr. Botez Ștefan venit în această/ Parohie în anul 1977.

Pe un **Registru pentru înscrierea căsătoriților**, anul 1980: Anul 2001/ Slujitorii bisericii Sohatu/ Paroh Preot Palcău Gheorghe/ Preot coslujitor Trifon Florin/ Consilierii bisericești/ Marin Mihăilă Chirazică – epitrop/ Stoian Rusa – paracliser/ Sandu Alexandru/ Popescu Ștefan/ Măinea constantin – Toboșaru/ Gheorghe Cojanu/ Teșcoi Alexandru/ gheorghe Marin/ Aurică Dinu – Pălărie/ Iordan Călae – Iordache/ Ghilăcioaia Gheorghe.

Pe **Mineiul pe Iulie**, București, 1984: Donată de Fănica Nilae Buțu/ Parohie Sohatu Jud Călărași/ Data de 1 Noembrie 1985/ Paroh Pr. Botez Ștefan/ Cânt. Toma Popescu.

Pe o Sfânta și dumnezeiasca Evanghelie, București, 1991: Dăruesc această Sf(ânta). Evangelie pentru slava lui Dumnezeu Tatăl(.) A(e)l(a) xandru. Adriean. Floriean Mihai Relu. Marius. Florin Elena Alxandru Elena Georgeta Ancuța Niculina Mariean Florin. Amin Dărită de toată familie.

Pe un **Octoih Mare**, București, 2003:

Donată astăzi 28-07-2008.

Această carte să fie spre folosul / slujbelor și credincioșilor din Comuna Sohatu/ pentru mântuire și iertarea păcatelor.

Pe un **Apostol**, București, 2003: 27 decembrie 2004. De ziua Sfântului Arhidiacon Ștefan./ Acest „Apostol" a fost donat spre folosul bisericii „Schimbarea la Față" din Parohia Sohatu, Jud(ețul). Călărași, de către Preotul iconom stavrofor Palcău Gheorghe, Parohul bisericii, cu familia lui Florentina-Magdalena, soție, și fiii Alexandru și Vladimir Ioan./ Paroh/ Preot iconom stavrofor Palcău Gheorghe.

Pe **Mineiul pe August**, București, 2003: Donăm această carte sfântă spre folosul stranei bisericii parohiei Sohatu, întru amintirea și veșnica pomenire a tatălui nostru FLOREA POLITE cântăreț bisericesc, adormit întru domnul în anul 2004 luna decembrie ziua 20./ Familia Preda:/ Marilena, Laurențiu/ cu fiul lor Alexandru.

https://biblioteca-digitala.ro

Pe un **Catavasier**, București, 2005: Această carte a fost donată/ bisericii „Schimbarea la față" din comuna/ Sohatu, de un număr de credincioși/ spre folosul săvârșirii slujbelor religioase/ din această Parohie.

Astăzi 02-06-2008/Viorica Stoica/ Sia Oprea/ Pr(eot). Florin Trifon/ Rada Lincu/ Maria Mitu Sticlaru/ Marin Cherosică/ Rada Alecu Albu/ Nelu Zgoiță/ Fane Vasalache/ Cristina Ursu/ Leana Cochia/ Rada Maria/ Mița Alexandru Fane/ Margareta Fane/ Buriu.

Pe un alt Catavasier, București, 2005: 2009/ DONAT/ Sandu/ FAM(ILIA). ALEXANDRU ELENA/ CU/ COPIII/ ȘI / NEPOȚII.

Pe **Mineiul pe Noiembrie**, București, 2005: Donăm această carte sfântă spre folosul stranei bisericii parohiei Sohatu, întru amintirea și veșnica pomenire a tatălui nostru FLOREA POLITE cântăreț bisericesc, adormit întru domnul în anul 2004 luna decembrie ziua 20./ Familia Preda:/ Marilena, Laurențiu/ cu fiul lor Alexandru.

Pe o **Panihida**, București, 2006:

18 Aprilie 2008/ Donată bisericii Sohatu/ de Paroh/ Preot iconom stavrofor/ Palcău Gheorghe.

18 Aprilie 2008/ Donată de noi, spre folosul stranei sfintei biserici „Schimbarea la Față" din Parohia Sohatu, jud(ețul). Călărași, întru amintirea noastră/ Paroh/ Preot iconom stavrofor Palcău Gheorghe/ cu preoteasa Florentina și fiii / Alexandru și Vladimir Ioan.

Pe un **Triod**:

Parohia Sohatu/ Lei 210/ Dăruit/ de un slujitor al bisericii pentru strana I a.

Această carte fiind dăruită de/ Preotul Botez Ștefan Paroh/ Cântărețului Toma Popescu/ În anul 1981 la Duminica/ Vameșului și Fariseului.

Pe o **Cazanie**, București, 1980:

Semnul biruinței cu care moartea este .../ Acum și corbul în pecetea Valahiei îl arată/ Înălțatului Domn Alexandru Ipsilant/ Căruia Stăpânirea acestei țări i s a încredințat/ Armă spre descoperirea a toată reaua viclenie/ Acela ce se arată cu nemulțumire/ Rugăm dar pe împăratul cerești măriri/ A(-)l întări în scaunul acestei stăpâniri/ Ce cu pace pre norod să ocârmuiască/ Și a protivnicilor vicleșug tot să-l biruiască.

https://biblioteca-digitala.ro

PREOT ADRIAN LUCIAN SCĂRLĂTESCU

Preot Adrian Lucian SCĂRLĂTESCU (născut la Bucureşti, în 6 noiembrie 1971): absolvent al Școlii generale Nr. 136/ cartier Ferentari - București, clasele I-IV, al Școlii generale Nr. 155/cartier Drumul Taberei - București, clasele V-VIII (având profesoară de Limba română pe doamna Titela IANCU), al Colegiului Național Nicolae Bălcescu/Sfântul Sava – București (având profesor de Limba română pe domnul Adrian COSTACHE), în 1990, cu media generală 7,83; licențiat al Facultății de Teologie Ortodoxă din Bucureşti, în 1994, cu media examenului de licență 8,71; licențiat al Universității Titu Maiorescu, Facultatea de Contabilitate şi Informatică de gestiune, în 2009, cu media examenului de licență 9,33.

Lucrare de licență la specialitatea Istoria Religiilor, îndrumător Profesor Doctor Remus RUS, cu tema *Islamul. Privire generală*, în anul 1994.

Lucrare de diplomă în domeniul Contabilitate, specializarea Contabilitate și Informatică de Gestiune, îndrumător Profesor Universitar Doctor Magdalena NEGRUȚIU, cu tema *Auditul Contului de Profit și Pierdere*, în anul 2009.

Preot *Paroh* la Biserica Sfinții Ierarhi Nicolae şi Calinic, din Buieşti–Ialomița (ctitoria Sfântului Calinic de la Cernica), între septembrie 1994-iunie 2000; Preot la Biserica Sfânta Treime–Urziceni, între iulie 2000-mai 2002; Preot la Catedrala Sfinții Împărați Constantin şi Elena–Urziceni, din iunie 2002 până în prezent.

Diacon – 13 august 1994, hirotonit de către Preasfințitul †Nifon, Episcopul Sloboziei și Călărașilor, în Biserica Mânăstirii Sfinții Voievozi

https://biblioteca-digitala.ro

- Slobozia, *preot* – 14 august 1994, hirotonit de către Preasfinţitul †Nifon, Episcopul Sloboziei şi Călăraşilor, în Biserica Mânăstirii Sfinţii Voievozi - Slobozia, *duhovnic* – 14 august 1994, hirotesit de către Preasfinţitul †Nifon, Episcopul Sloboziei şi Călăraşilor, în Biserica Mânăstirii Sfinţii Voievozi – Slobozia, *note administrative* 1995 – 2002: 10; *capacitate* – nota 8,57; *definitivare* în 2000: nota 9,00; *promovare* în 2001: nota 9,40; *gradul I* în 2011: nota 10; *sachelar* din 2002; *definitivare în învăţământ/Religie* în 1999: nota 7,25.

Membru în Adunarea Eparhială a Episcopiei Sloboziei şi Călăraşilor, între 2002-2006.

Membru al corului Protopopiatului Urziceni.

Autor al volumelor monografice:

(1) **Cartea de aur a Parohiei Buieşti,** cu binecuvântarea Preasfinţitului Părinte †Nifon, Episcopul Sloboziei şi Călăraşilor, la Editura Ramida, 1998, 126 pagini, cota la Biblioteca Academiei Române (=B.A.R): II 773998, *buletinul de identitate al satului Bueşti* (Ion ZUBAŞCU, *România Liberă*, 28 februarie 1998, p. 10);

(**1 bis**) volum retipărit în 2011, la Editura Anca, 128 pagini, cota la B.A.R.: II 912110, *prima Monografie tipărită a localităţii Bueşti-Ialomiţa*;

(2) **Valori istorice şi culturale buieştene,** Editura Star Tipp, 1999, 32 pagini, *partea a doua a* **Cărţii de aur**, bogat ilustrată cu imagini, cota la B.A.R.: II 824805;

(3) **Biserica Sfântul Ierarh Nicolae, de la Bueşti-Ialomiţa, Ctitorie a Sfântului Ierarh Calinic de la Cernica, 1843**, Editura Asa, Bucureşti, 2012, 111 pagini, cu binecuvântarea Preasfinţitului Părinte †Vincenţiu, Episcopul Sloboziei şi Călăraşilor, *Lucrarea de grad I în Preoţie*, donată la B.A.R.

(4) **Monografii ale Comunei Bueşti-Ialomiţa**, Editura AMA Aediting, Bucureşti, 2013, cu binecuvântarea Preasfinţitului Părinte †Vincenţiu, Episcopul Sloboziei şi Călăraşilor, donată la B.A.R.

Autor al culegerilor de eseuri:

(5) **Crede şi cercetează!**, Editura Pod peste suflete, 2001, 113 pagini, cu binecuvântarea Preasfinţitului Părinte Doctor †Damaschin Coravu, Episcopul Sloboziei şi Călăraşilor, cota la B.A.R.: I 820043, carte

https://biblioteca-digitala.ro

care *cuprinde răspunsurile așteptate de oricare bun mirean* (Antoaneta VELCOVICI, *Radio România Actualități*, 13 aprilie 2003);

(6) **Scrieri,** Editura Arnina, 2001, semnată Adrian Lucian, 100 pagini, cota la B.A.R.: I 804023, volum ce *reînvie cu un talent artistic remarcabil, cu savoare și cu rigoarea observației clasice „fiziologia" sau portretul literar al clasicilor* și *cu o migală aproape magică adună în paginile cărții lumea provinciei, lumea Urzicenilor* (Adrian COSTACHE, *Tribuna Învățământului*, nr. 611, 8-14 octombrie 2001 și *Tribuna Ialomiței*, nr. 1406, marți, 8 ianuarie 2002, p. 8), *prima Monografie a Urziceniului scrisă de un preot ortodox*;

(7) **Porți de suflet,** Editura Apollon, 2006, semnată Adrian Lucian, 111 pagini; volum donat B.A.R., *carte cu oameni vii și după trecerea lor în veșnicie* (...) *oameni în aparență simpli, pe care autorul îi întruchipează asemenea pictorului de biserici pe bolta de spirit a satului* (Ion ALECU, *Ialomița*, 16 mai 2006, p. 15), volum care *dă vieții satului un timp nesfârșit* (George CĂLIN).

(8) **Pridvor cu icoane**, Editura Anca, 2008, semnată Adrian Lucian, 72 pagini, continuarea **Porților de suflet**, cota la B.A.R.: I 912455;

(9) **Spovedanie în pridvorul cu icoane**, cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte †Doctor Damaschin Coravu, Episcopul Sloboziei şi Călăraşilor, Editura Anca, 2008, 72 pagini, *Îndrumar de spovedanie*, cota la B.A.R.: II 912157;

(**9 bis**) retipărită la aceeași editură, în 2011, 72 pagini, donată la B.A.R.

Multiple *colaborări literar-istorice*:

Autor (împreună cu fostul coleg de facultate, Pr. Corneliu Ion Stan, Preot Paroh la Manasia I-Ialomița) al volumului (**10**) **Manasia în manuscrisul Părintelui Mihail Marinescu (1640-1972)**, Editura Episcopiei Sloboziei şi Călăraşilor, Slobozia, 2003, 135 pagini, cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Doctor †Damaschin Coravu, Episcopul Sloboziei şi Călăraşilor, *un foarte prețios document istoric referitor la o localitate unde, într-o anumită perioadă istorică, s-a stabilit o importantă comunitate de sârbi, care și-a adus contribuția la dezvoltarea vieții administrative, culturale și materiale a zonei* (Dumitru MANOLACHE, *Gardianul*, 29 martie 2008, p. 9), volum pentru care Uniunea Românilor din Basarabia a acordat Părintelui Adrian Lucian SCĂRLĂTESCU *Diploma de onoare*, în anul 2011;

https://biblioteca-digitala.ro

(**10 bis**) retipărit, în ediția a doua, revizuită și adăugită, la Editura Anca, în 2011, 143 pagini; volume donate la B.A.R.

Autor (împreună cu domnișoara Florentina VASILE, director al Căminului Cultural din Albești–Ialomița) al *volumului monografic* (**11**) **Albești, în manuscrisul învățătorului Constantin Ștefan**, Editura Anca, 2008, 83 pagini, cota la B.A.R.: II 912158; *prima Monografie tipărită a localității Albești-Ialomița*, întrucât broșurile domnișoarei Angela VLĂDESCU, fostă directoare a Școlii Albești, sunt de fapt plagiate cu greșeli după *manuscrisul învățătorului Constantin Ștefan*.

Autor (împreună cu Pr. Andrei Viorel TOMA, Preot Paroh la Movilița Veche–Ialomița) al volumului (**12**) **File de cronică. Movilița-Ialomița**, Editura Episcopiei Sloboziei şi Călăraşilor, Slobozia, 2012, 200 pagini, cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte †Vincențiu, Episcopul Sloboziei şi Călăraşilor, *prima Monografie tipărită a localității Movilița-Ialomița*, cota la B.A.R.: II 911278.

Autor (împreună cu Pr. Gheorghe RADU, Preot Paroh la Fierbinții de Jos–Ialomița) al volumului (**13**) **Fierbinții de Jos–Ialomița. Primul hrisov**, Editura AMA Aediting, Bucureşti, 2013, 304 pagini, cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte †Vincențiu, Episcopul Sloboziei şi Călăraşilor, *prima Monografie tipărită a localității Fierbinții de Jos–Ialomița*, donată la B.A.R.

Coautor (împreună cu fostul coleg de facultate, Pr. Corneliu Ion STAN, Preot Paroh la Manasia I-Ialomița) la volumul (**14**) **Manasia (Ialomița)–Contribuții monografice**, Editura Episcopiei Sloboziei şi Călăraşilor, Slobozia, 2003, coordonat de Profesor Doctor Sorin GEACU, 228 pagini, cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Doctor †Damaschin Coravu, Episcopul Sloboziei şi Călăraşilor, *prima Monografie tipărită a localității Manasia-Ialomița*, cota la B.A.R.: I 845885.

În pregătire, istoricul localităților Boteni, Sinești și Lilieci, din Județul Ialomița.

<u>*Redactor de carte și sponsor*</u> al lucrărilor:

(**15**) **Monografia Școlii Bueşti, 1838-1978**, de Profesor Emilian MOLDOVEANU, Editura Starr Tipp, 1998, 64 pagini, *prima Monografie tipărită a Școlii Bueşti-Ialomița*, apărută și cu sprijinul domnului director al Școlii Bueşti, Ion Moise, cota la B.A.R.: II 809631;

https://biblioteca-digitala.ro

(16) **Însemnările mele,** de Soldat Constantin PETRESCU, Editura Star Tipp, 1998, 36 pagini, cota la B.A.R.: 824106 și (**15 bis**) Editura Anca, 2011, 34 pagini, cota la B.A.R.: II 912661, *Jurnalul de front al unui enoriaș al Parohiei Bueşti*;

(17) **Suflet de vânzare**, de Antal MAHLER, Editura Star Tipp, 1999, 32 pagini, *cartea de poezii a enoriașului Parohiei Bueşti*, pe atunci student, *Antal ZĂRNESCU*.

Consilier editorial al volumelor **Sfântul Antim Ivireanul. Învățător. Scriitor. Personaj literar**, de Mihai RĂDULESCU, Editura Anca,2008, **Grupul celor șapte–pictură canadiană**, de Mihai RĂDULESCU, 2008, **Maia Catargi-Ialomița, Retrăiri istorice în veacul XXI**, Editura Anca, 2008.

Redactor extern la publicațiile periodice *Tribuna Ialomiței,* (iulie 2001–mai 2003) şi *Ialomița* (2004-2009).

Colaborator la revistele *Tribuna literar-artistică şi culturală* (mai 2001–aprilie 2003) şi *Helis* (2004–2005). Colaborări publicistice la publicațiile amintite mai sus precum şi la *Vestitorul Ortodoxiei, Tribuna Învățământului, Lumina, Realitatea Ialomițeană, Almanah bisericesc al Episcopiei Sloboziei şi Călăraşilor,* 1996 și 2013*, Magazin de Urziceni, Mesagerul de Urziceni și Bărăganul Ortodox,* periodic al Episcopiei Sloboziei și Călărașilor (peste 650 de articole).

Realizator al emisiunii **Credința noastră** la *Radio Campus Urziceni* (2000–2004). Participă la emisiuni religioase la Radio (Campus Urziceni și Slobozia) şi Televiziune (Trinitas TV, Antena 1 Slobozia, TVR 1). Participă cu prelegeri la sesiunile de comunicări istorice anuale de la Maia Catargi – Ialomița.

Membru al Asociației Socio-Culturale Matei Basarab, a Episcopiei Sloboziei și Călărașilor, din 2011.

Întemeietor al **Muzeului/Aşezământului cultural-religios Sfântul Calinic**, din Buieşti-Ialomița, inaugurat la 10 aprilie 1998.

https://biblioteca-digitala.ro

PREOT PAROH GHEORGHE PALCĂU

S-a născut 22 septembrie 1965, în localitatea Pârscov, Județul Buzău din, părinții Alexandru și Victoria.

Are o soră, Cristina, căsătorită Zoe, stabilită în București.

Căsătorit în anul 1992, cu doamna Palcău Florentina Magdalena, absolventă a Facultății de Psihopedagogie și Științele Educației din cadrul Universității București, master în Management educațional, expert evaluator în cadrul Agenției Naționale de Asigurare a Calității în Învățământul Primar (A.R.A.C.I.P.), profesor învățământ primar.

Are 2 băieți: Alexandru, născut la 29 martie 1994 și Vladimir Ioan, născut la 7 februarie 2001.

A urmat cursurile primare la Școala Generală din satul Robești, Comuna Pârscov, iar cele gimnaziale în Comuna Măgura din apropiere.

1984 - absolvent cu bacalaureat al Liceului industrial nr. 4 – Buzău.

1991 -1994, profesor suplinitor de Religie la Școala Generală Dimitrie Sturdza – București.

1990 – 1994, cursuri de licență la Facultatea de Teologie Ortodoxă – Patriarhul Justinian, din cadrul Universității București, secția Teologie Pastorală.

1994 – examen de capacitate preoțească, media 9,14.

Preot Paroh la Parohia Sohatu, Protoieria Oltenița, Județul Călărași, din anul 1994.

1994 – 2001, profesor de Religie cu definitivat în învățământ, la Școala Generală Sohatu – Călărași.

1998 – a primit rangul de sachelar.

1999 – definitivat în Preoție, media 9,66.

2000 – gradul II profesional, curs de promovare în preoție, media 8,66, la Facultatea de Teologie Ortodoxă București.

https://biblioteca-digitala.ro

Profesor cu definitivat în învățământ, la catedra de Religie, certificat nr. 12 din 09.11.2000, eliberat de Ministerul Educației și Învățământului.

2001 – a primit rangul de iconom.

2003 – a primit rangul de iconom stavrofor.

2004 – absolvent cursuri postuniversitare de masterat în *Drept canonic și instituții comunitare* desfășurate în cadrul Universității Ovidius din Constanța, Facultatea de Drept.

2011 – participare la Proiectul Stagiul de formare pentru preoții din Episcopia Sloboziei și Călărașilor, intitulat *Propovăduire la timpul prezent*.

2011 - a primit distincția *Crucea Sloboziei*.

***

1994–1998. A inițiat și desfășurat împreună cu credincioșii, reparații capitale la acoperișul bisericii, grav deteriorat, apoi a procedat la învelirea acoperișului cu tablă nouă galvanizată.

Reparații capitale la exteriorul bisericii, decopertare completă a pereților exteriori, aplicare de tencuieli cu ciment și praf de marmură.

Pavarea interiorului bisericii cu gresie porțelanată.

Vopsirea întregului mobilier din lemn al bisericii

Pavarea cu dale striate din beton a aleii din fața bisericii

Lucrări de defrișare, sistematizare și amenajare a curții bisericii și cimitirului, împrejmuirea cimitirului cu stâlpi din beton armat și plasă de sârmă împletită.

Construirea unei platforme din lemn în curtea bisericii pentru oficierea slujbei Bobotezei

Construirea în curtea bisericii, din elemente prefabricate a unui grup sanitar cu două compartimente.

Lucrări de amenajare a curții bisericii, plantare de pomi fructiferi.

Toate aceste lucrări au fost binecuvântate și apreciate de Preasfințitul Părinte Episcop Nifon Mihăiță, actualul Arhiepiscop al Târgoviștei, în cadrul slujbei arhierești oficiată pe data de 27 septembrie 1998.

Activitatea administrativ-gospodărească

1999–2001. A construit în curtea bisericii din fonduri proprii și cu ajutorul enoriașilor, a unui Monument din plăci de granit și marmură,

https://biblioteca-digitala.ro

închinat eroilor Comunei Sohatu, căzuți la datorie în cel de-al doilea război mondial. Acesta a fost sfințit de Preasfințitul Părinte Episcop Damaschin Coravu, pe data de 20 mai 2001, în prezența autorităților locale și militare și a unui număr impresionant de credincioși.

Construirea unei magazii și a unui birou parohial din prefabricate B.C.A.

Construirea unei clopotnițe din elemente metalice pentru cimitir și montarea aici a unui clopot.

Confecționarea unui pangar din lemn, amplasat în pridvorul bisericii.

Construirea din cărămidă a două hote exterioare, pentru aprinderea lumânărilor.

***

2002-2013. Lucrări de restaurare și repictare a vechii picturi de către pictorul Marian Bonea, în perioada anilor 2002 – 2003.

Pe data de 11 mai anul 2003, mai întâi a fost săvârșită slujba de sfințire a troiței din lemn amplasată la intrarea în localitatea Sohatu, pe partea dreaptă, de către doi ierarhi ai Bisericii Ortodoxe Române, respectiv, vrednicul de pomenire Preasfințitul Părinte Dr. Damaschin, Episcop al Sloboziei și Călărașilor, și Preasfințitul Părinte Varsanufie, Episcop Vicar al Arhiepiscopiei Bucureștilor. Apoi, cei doi ierarhi, însoțiți de un sobor de preoți și diaconi precum și de un număr mare de credincioși, s-au deplasat pe jos, în procesiune,cale de aproape 1,5 km spre biserica parohială unde a urmat slujba se sfințire a picturii nou restaurate.

La oficierea sfintei Liturghii arhierești, a participat în calitate de invitat special Părintele Diacon Prof. Dr. Petre David, de la Facultatea de Teologie Ortodoxă București. Pentru activitatea misionar pastorală desfășurată, am fost recompensat cu rangul de iconom stavrofor, iar Părintele Florin Trifon cu rangul de sachelar.

Dotarea bisericii cu stație de sonorizare performantă.

Lucrări de reparații exterioare a întregii suprafețe a exteriorului bisericii, aplicarea a două straturi de vopsea lavabilă culoare albă.

Refacerea și consolidarea trotuarului din jurul bisericii prin armare cu fier beton.

Montarea de plăci din beton striat, culoare grena, pe întreaga suprafață din fața și din jurul bisericii.

https://biblioteca-digitala.ro

Înlocuirea tâmplăriei din lemn (ferestre și uși), cu tâmplărie tip P.V.C.. și geamuri termopan, culoare maro.

Reparații la pervazul ferestrelor și ușilor.

Dotarea bisericii cu 4 aparate de aer condiționat.

Cumpărarea din fonduri proprii și cu ajutorul enoriașilor a patru iconostase, candelabre, candele, prapori, covoare în Sfântul Altar și biserică, veșminte preoțești, alte obiecte necesare cultului, acoperăminte noi pentru Sfânta Masă, vas anafură, suport cădelnițe, candelabru cu 50 becuri.

Revopsirea clopotniței metalice din curtea bisericii, precum și a gardului dispus de-a lungul aleii principale.

În iunie 2013, din fondurile proprii ale Parohiei s-a reușit montajul unei instalații de antiefracție și alarmă la biserică. De asemenea, s-au început lucrările de recondiționare a acoperișului clopotniței din curtea bisericii și a foișorului fântânii.

***

În anul 2000, a făcut demersuri și a obținut de la Arhivele Naționale Călărași, documente referitoare la bunurile imobile care au aparținut parohiei Sohatu

În anul 2009, a înaintat acțiune în justiție pentru recunoașterea dreptului de proprietate al parohiei asupra terenului și construcțiilor aferente din curtea bisericii și a cimitirului parohial.

A reprezentat parohia în fața instanțelor de judecată din Oltenița și Călărași, asistat de domnul Avocat Florea Vladimir din cadrul Baroului București.

În urma recursului judecat la Tribunalul Călărași, parohiei, i-a fost recunoscut deocamdată doar dreptul de proprietate asupra terenului și contrucțiilor aferente din curtea bisericii, cimitirul rămânând în administrarea autorităților locale.

***

2004 septembrie 24: referent principal la Conferința misionar-pastorală organizată de Protoieria Oltenița. Tema conferinței; „Disciplina clerului de mir și monahal. Probleme pastorale, sociale, de patrimoniu, politice și financiare".

2005: interviu apărut în ziarul „Jurnalul Național" ediția din 01.02.2005, cu tema: „Spovedania ca medicament".

https://biblioteca-digitala.ro

2007 decembrie 10: Interviu acordat ziarului „Jurnalul National", cu tema, „Sărbătoarea Crăciunului".

2009: organizează un cerc pastoral în parohie, cu participarea Părintelui Protopop Necula Marian, a preoților din jur și a enoriașilor.

2009: participă de două ori, la emisiunea „Cuvânt pentru suflet" (Televiziunea Trinitas) cu următoarele teme: „Iubirea aproapelui" și „Păcatul vicleniei".

2010 mai: referent în cadrul cercului pastoral organizat la parohia Vasilați. Tema: „Cinstirea sfinților și a sfintelor moaște în cadrul cultului ortodox. Sfinții Împărați Constantin și Elena, apărători ai creștinismului și a dreptei credințe".

2011 mai: referent principal la Conferința pastoral-misionară, organizată de Protoieria Oltenița. Tema conferinței: „2011 - Anul omagial al Crezului Ortodox și al Autocefaliei românești".

Organizarea serbării Crăciunului în fiecare an în biserică, în colaborare cu cadrele didactice și elevii Școlii generale Sohatu. La sfârșitul serbării, copiii primesc din partea parohiei daruri.

Organizează Ziua Eroilor în fiecare an, în parteneriat cu Școala Generală din localitate, în fața Monumentului eroilor din curtea bisericii. Copiii sunt recompensați cu dulciuri după programul artistic susținut.

Oferă daruri, în ziua de Florii a fiecărui an, copiiilor care se împărtășesc.

Pelerinaj tematic în anul 2009, cu 46 de elevi ai Școlii generale din Sohatu, la mânăstiri din Județul Argeș.

Organizează, în anul 2008, un pelerinaj în Județul Argeș cu enoriașii Parohiei vecine, Progresu.

Parohia Sohatu desfășoară duminica după oficierea Sfintei Liturghii, cu două grupe de copii, proiectul „Hristos împărtășit copiilor".

Sub directa îndrumare a doamnei preotese Florentina Palcău, cele două grupe de elevi au pictat icoane pe sticlă. O parte din aceste lucrări au fost selectate pentru a fi expuse în cadrul Concursului de pictură a icoanelor pe sticlă „Lumină din lumina Învierii", organizat de Protoieria Oltenița în aprilie 2011. O parte din aceste lucrări au fost premiate.

În cadrul concursului de eseuri „Crezul meu" la nivel de Protoierie, eleva Andreea Stoica a obținut premiul III.

Parohia Sohatu, a fost selectată să participe, printr-un delegat, la proiectul educațional „Activi în comunitate" derulat de Asociația Socio-culturală

https://biblioteca-digitala.ro

Matei Basarab din Slobozia. În cadrul acestui proiect, doamna profesoară Florentina Palcău a absolvit în aprilie 20011, cursurile de lucrător social.

Parohia Sohatu este implicată direct și activ în proiectul „Alege școala", derulat de Sfânta Episcopie a Sloboziei și Călărașilor. În cadrul acestui proiect, 3 elevi care participă și la catehezele susținute de cei doi preoți slujitori, au fost trimiși gratuit într-o tabără din localitatea Miclăușești, Județul Iași, în septembrie 2011.

În 2011, luna septembrie, a participat la proiectul-stagiu de formare pentru preoții din Episcopia Sloboziei și Călărașilor intitulat „Propovăduire la timpul prezent" organizat de Protoieria Oltenița.

În 2012, luna iunie, susține cateheză în biserica parohială cu tema „Postul și foloasele lui".

La 19 noiembrie 2012, participare Simpozionul organizat de Episcopia Sloboziei și Călărașilor cu tema „Promovarea în comunitate a economiei sociale" organizat de Asociația socio-culturală Matei Basarab din Slobozia, în colaborare cu Protoieria Oltenița.

***

Donații periodice constând în alimente și articole de îmbrăcăminte unor persoane vârstnice precum și unor copii.

Procurare de medicamente gratuit pentru bolnavii fără susținători.

Ajutor la internarea unor bolnavi la spitalele di Budești, Oltenița și București.

Vizite pastorale la bolnavii internați la spitalele amintite anterior.

Ajutoare bănești acordate unor bolnavi.

Donații de rechizite școlare (caiete, cărți, ghiozdane), unor elevi.

Donații de cărți religioase și de rugăciuni elevilor.

Procurare de manuale de Religie pentru elevii Școlii generale gratuit și contra cost.

Pelerinaje tematice cu elevii Școlii generale din localitate, cu enoriașii, ultimul pe data de 16 mai 2013, cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Vincențiu, la Mânăstirile din Județul Olt.

Colecte în bani și ajutoare materiale pentru 3 familii afectate de incendii (Nicoleta Dragomir, Marin Fieraru, Ion Ghilăcioaia).

Distribuirea gratuită de articole vestimentare și încălțăminte la 20 de familii rome.

***

https://biblioteca-digitala.ro

Părintele Paroh Gheorghe PALCĂU este ctitorul casei parohiale.

În anul 2008, cu aprobarea Consiliului parohial Sohatu, a întocmit și înaintat spre avizare la Centrul Eparhial documentația pentru construirea în curtea bisericii a unui imobil multifuncțional cu un etaj, acesta urmând să servească drept casă parohială pentru preoții slujitori, birou parohial, bibliotecă creștină, sală de protocol pentru activități diverse (cateheze, activități culturale, mese parastas, mese hram).

Cu binecuvântarea Preasfințitului Episcop Damaschin, pe temei nr.2177/ 2008, au început lucrările, care au avansat destul de anevoios din lipsa fondurilor precum și a faptului că a fost necesar ca în următorul an 2009, pe cale juridică să se clarifice situația terenului din curtea bisericii șia construcțiilor edificate.

Casa Parohială, de dimensiuni apreciabile, având o amprentă la sol de 124m^2 și o suprafață construită de 220m^2, a fost construită din fonduri proprii din donațiile benevole ale credincioșilor din Sohatu și din alte părți. A fost acoperită cu țiglă din tablă, a fost tencuite exteriorul și interiorul, au fost montate ușile și ferestrele cu geam termopan, a fost montată instalația sanitară și de scurgere a apei menajere, s-a cumpărat și montat o fosă septică ecologică. Casa parohială a fost racordată la rețeaua de apă potabilă a comunei cu sprijinul fostului primar domnul Iulian Dumitrică.

În prezent se desfășoară lucrări de finisaje la interior, executate de enoriași ai Parohiei: Cristian Urlă, Ursei Ion Bolocan, Mircea Laurențiu și Vasile Cioinariu – din Măneciu/Prahova.

***

Ocazional - hrană și alimente la domiciliu unor bătrâni.

Transport gratuit în pelerinaje pentru persoane nevoiașe.

Daruri oferite copiilor cu ocazia sărbătorii Crăciunului și a Paștilor.

Organizarea anuală a hramului bisericii, pe 6 august, când, din fonduri proprii se oferă o agapă frățească tuturor participanților la Sfânta Liturghie.

Cu cheltuială personală a ridicat și sfințit două cruci funerare din marmură și mozaic pentru două enoriașe decedate care nu aveau urmași, Maria Popescu și Lixandra Olga Voicu.

Oficierea gratuită de servicii religioase după caz.

Sumele de bani colectate la cutia milei sunt donate unor enoriași cu nevoi materiale precare.

https://biblioteca-digitala.ro

BIBLIOGRAFIE GENERALĂ

A. IZVOARE

ARHIVELE NAȚIONALE, Fond Diplomatice, Inventar 77, Dosar 146, **Harta Țării Românești, 1833**, de Podpolcovnicul BERGENHEIM I.

ARHIVELE NAȚIONALE, **Inventar 1**, Pachetul 15; **Inventar 9**, Pachetul 8; **Inventar 30**, Pachetul 4; **Inventar 235**; Fond M.C.N.C., **Dosar nr. 1115/1943**; Fond Ministerul Agriculturii și Domeniilor, Reforma agrară 1920-1945, **Inventar 719**.

ARHIVELE NAȚIONALE, DIRECȚIA JUDEȚEANĂ CĂLĂRAȘI, Fond Primăria Comunei Sohatu, Compartimentul Administrație de Stat, **Dosarele nr. 109/1939**; **nr. 134/1945**; **nr. 145/1946**; **nr. 173/1951**; Fond Primăria Comunei Sohatu, Compartimentul Agricole; **Dosar nr. 11/1921**; Fond Secția Învățământ, **Dosar nr. 11/1960, Monografiile Comunelor și satelor din Raionul Oltenița, Schița monografică a satului Luica**.

BADIE, Preot Dr. Gheorghe, **Contribuții la Monografia Mânăstirii Tânganu**, manuscris dactilografiat, legat în coperți, aflat în posesia Bisericii Adormirea Maicii Domnului din Tânganu, fără an, 37 pagini.

B(IROUL). J(UDEȚEAN al). A(RHIVELOR). N(AȚIONALE). ILFOV, Fond Prefectura Județului Ilfov, **Dosarele nr. 59/1868**; **nr. 2/1892**; **nr. 30/1901**; **nr. 67/1906**; **nr. 144/1906**; **nr. 18/1907**; **nr. 19/1907**; **nr. 90/1907**; **nr. 34/1907**; **nr. 105/1908**; **nr. 22/1908-1910**; **nr. 165/1910**; **nr. 122/1919**; **102/1920**; **nr. 147/1920**; **nr. 24/1923**; **nr. 110/1925**; **nr. 83/1928**; nr. **84/1928**; **nr. 2/1955-1956**; **nr. 2/1960**.

Catalogul Documentelor Țării Românești din Arhivele Statului, vol II, București, 1973; vol. IV, 1633-1639, București, 1981; vol. VII, 1650-1653, București, 1999.

https://biblioteca-digitala.ro

CAZACU, Pr. Nițișor, CAZACU Matei, **Hirotoniile săvârșite în Eparhia Mitropoliei Ungrovlahiei între anii 1834-1852**, în „Glasul Bisericii", nr. 9-10, 1971.

Condica Bisericii parohiale cu hramul „Adormirea Maicii Domnului" din Parohia Tânganu, Comuna Cernica-Tânganu, Județul Ilfov, formular tipărit în anul 1936, partea scrisă de Preotul Ioan Gr. Popescu în 17 martie 1953, 10 file, față și verso.

DIRECȚIA GENERALĂ A ARHIVELOR STATULUI DIN ROMÂNIA, **Indice cronologic, nr. 1**, București, 1961; **Indice cronologic, nr. 5**, București, 1950; **Indice cronologic nr. 17**, București, 1950; **Îndrumător în Arhivele Statului. Județul Ilfov**, București, 1975.

Documente privind marea răscoală a țăranilor din 1907, vol. I, Editura Academiei Române, București, 1977, vol. III, Editura Academiei Române, București, 1984.

Documente privind Istoria României *(=D.I.R.)*, **B. Țara Românească**, Veacul XVII, vol. III, 1616-1620, București, 1951.

Harta Județului Ilfov, de Mihai VERGOLICI, 1866, Biblioteca Academiei Române.

Harta rusă de la 1835, Biblioteca Academiei Române.

Harta rusă de la 1853, Biblioteca Academiei Române.

Harta Satmari de la 1864, Biblioteca Academiei Române.

Harta Județului Ilfov de Mihai Vergolici, de la 1866, Biblioteca Academiei Române.

NEGULESCU Preot George I., **Condica hirotoniilor de la 1823-1834**, în „Biserica Ortodoxă Română", din 1934.

POSTOVANU, Pr. Pantelimon, **Istoricul Parohiei Sohatu, Județul Ilfov, 15 iulie 1971**, manuscris dactilografiat.

URECHIA, V.A., **Liste de preoți din 1865**, în Manuscrisul românesc 324, Biblioteca Academiei Române.

B. LUCRĂRI AUXILIARE

ACADEMIA ROMÂNĂ, **Dicționarul general al Literaturii Române**, C/D, Editura Univers Enciclopedic, București, 2004.

ACADEMIA ROMÂNĂ, **Documenta Romaniae Historica, B. Țara Românească**, vol. XXII (1628-1629), București, 1969; vol. XXIII (1630-1632), București, 1969; vol. XXIV(1633-1634), București, 1969.

https://biblioteca-digitala.ro

ACADEMIA ROMÂNĂ, **Documente privind Istoria României. Veacul XVII, B. Țara Românească**, vol. II (1611-1615), București 1951; vol. III (1616-1620), București 1951; vol. IV (1621-1625), București, 1954.

ACADEMIA ROMÂNĂ, **Documente privind Istoria României. Răscoala din 1821**, Documente interne, Vol. I, Editura Academiei, București, 1959.

ADMINISTRAȚIUNEA CASSEI BISERICII, **Anuar 1909**, București, Tipografia Cărților Bisericești, 1909.

BAKŠIĆ, Petru Bogdan, **Dare de seamă despre Moldova, 1641**, în ACADEMIA ROMÂNĂ, **Călători străini despre Țările Române**, vol. 5, Editura Științifică, București, 1973.

BAUER, Friederich Wilhelm von, **Mémoires historiques et géografiques sur la Valachie**, Frankfurt–Leipzig, 1778.

BĂRĂGANUL ORTODOX, nr. 121, iunie 2013.

BOSCOVICH, Ruggiero Giuseppe, **Jurnalul călătoriei de la Constantinopol în Polonia, 1762**, în ACADEMIA ROMÂNĂ, **Călători străini despre Țările Române**, vol. 9, Editura Academie Române, București, 1997.

BOUÉ, Ami, **Turcia europeană sau observații asupra geologiei, istoriei naturale, statisticii, obiceiurilor, costumelor, arheologiei, agriculturii, industriei, comerțului, diverselor guvernări, clerului, istoriei și politicii acestui Imperiu**, Paris, 1840, în ACADEMIA ROMÂNĂ, **Călători străini despre Țările Române în secolul al XIX-lea**, Serie nouă, vol. III, Editura Academiei Române, București, 2006, p. 874-895.

BRANIȘTE,Pr. Prof. Dr. Ene, BRANIȘTE, Ecaterina, **Dicționar enciclopedic de cunoștințe religioase**, Editura Diecezană Caransebeș, 2001.

Catalogul Documentelor Țării Românești din Arhivele Statului, vol. II (1601-1620), București, 1973; vol. III (1621-1632), București, 1978; vol. IV (1633-1639), București, 1981; vol. V (1640-1644), București, 1985;

COMISIA NAȚIONALĂ PENTRU STATISTICĂ, **Recensământul populației și locuințelor din 7 ianuarie 1992, Rezultate preliminare**, București, 1992.

COMISIA NAȚIONALĂ PENTRU STATISTICĂ, **Recensământul populației și locuințelor din 7 ianuarie 1992, vol. III, Clădiri, locuințe, gospodării**, București, 1992

CONSTANTINESCU-MIRCEȘTI, C., **Păstoritul transhumant și implicațiile lui în Transilvania și Țara Românească în secolele XVIII-XIX**, Editura Academiei, București, 1976.

Dicționarul limbii române moderne, Academia Română, Institutul de Lingvistică din Bucureşti, Editura Academiei, 1958.

https://biblioteca-digitala.ro

DIRECȚIA CENTRALĂ DE STATISTICĂ, **Recensământul populației din 21 februarie 1956, vol. III, Structura demografică a populației**, București, 1960.
DIRECȚIA CENTRALĂ DE STATISTICĂ, **Recensământul populației și locuințelor din 15 martie 1966, vol. II, Populația pe vârste și sexe**, București, 1970.
DIRECȚIA CENTRALĂ DE STATISTICĂ, **Recensământul populației și locuințelor din 5 ianuarie 1977, vol. III, Clădiri, locuințe, gospodării**, București, 1980.
Documente privind marea răscoală a țăranilor din 1907, vol. III, Editura Academiei, București, 1984
DONAT, Ion, PĂTROIU, Ion, CIOBOTEA, Dinică, **Catagrafia obștească a Țării Românești din 1831**, Editura Helios, Craiova, 1999.
FILITTI, Ioan C., **Arenda moșiilor în Muntenia la 1831 și 1833. Populația Munteniei la 1857**, Extras din *Analele Economice și Statistice*, Septembrie-Decembrie 1931, Atelierele Grafice SOCEC&Co. S.A., București, 1932.
ENĂCEANU, Protosinghel Ghenadie, **Mitropolitul Ungrovlahiei Neofit I**, în „Biserica Ortodoxă Română", 1875-1876.
FRUNZESCU, Dimitrie, **Dicționar topografic și statistic al României**, București, 1872.
GEACU, Sorin, **Dicționar geografic al Județului Ialomița**, Editura Enciclopedică, București, 1997.
GIURESCU, Constantin C., **Harta Stolnicului Constantin Cantacuzino, Descriere a Munteniei de la 1700**, Imprimeria Națională, București 1943.
GIURESCU, Constantin C., **Principatele române la începutul secolului XIX**, Editura Științifică, București, 1957.
GRIGORESCU, Ștefan, **Așezări și monumente ialomițene**, Editura Helis, Slobozia, 2006.
INSTITUTUL CENTRAL DE STATISTICĂ, **Recensământul agricol din 1941**, vol. I, București, 1949.
INSTITUTUL DE INVESTIGARE A CRIMELOR COMUNISMULUI ȘI MEMORIA EXILULUI ROMÂNESC, **Fișe matricole penale**, Popescu Constantin Gr.
IORGA, Nicolae, **Istoria Bisericii românești și a vieții religioase a românilor**, ediția a II-a, vol. II, Editura Ministerului Cultelor și Instrucțiunii Publice, Bucureşti, 1932.
LAHOVARI, George Ioan, BRĂTIANU, General C.I., TOCILESCU, Grigore G., **Marele Dicționar Geografic al Romîniei**, vol. I, București, 1898; vol. IV, București, 1901, vol. V, București, 1902.
Localitățile Județului Ilfov, 1972.

https://biblioteca-digitala.ro

Marea Răscoală a țăranilor din 1907, Editura Academiei, București, 1967.
MANEA, Vasile, **Preoți ortodocși în închisorile comuniste**, Editura Patmos, Cluj-Napoca, 2010.
MARINCIU, Marinciu N., (Marinică MARINCIU), **Monografia localităților Șoldanu și Negoiești, Județul Călărași**.
METEȘ, Ștefan, **Emigrări românești din Transilvania în secolele XIII-XX**, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1977.
MILICESCU, Emilia Șt., **Pe urmele lui Delavrancea**, Editura Sport-Turism, București, 1986.
MILICESCU, Emilia Șt., **Studiu introductiv**, în Barbu DELAVRANCEA, **Opere**, I, Editura pentru literatură, București, 1965.
MINESCU, Constantin N., **Istoria Poștelor Române**, București, Imprimeria Statului, 1916.
MINISTERUL INSTUCȚIUNII, AL CULTELOR ȘI ARTELOR, COMISIUNEA MONUMENTELOR ISTORICE, **Chestionar privitor la monumentele istorice, Progresu – Biserica Sfântul Gheorghe; Sohatu – Biserica Schimbarea la Față**, 1921
MINISTERUL INSTRUCȚIUNII PUBLICE ȘI AL CULTELOR, SERVICIUL STATISTIC, **Recensământul copiilor în vârstă de școală din comunele rurale și urbane, făcut în anul 1899**, București, 1899.
MOLDOVEANU, Preot Prof. Univ. Dr. Nicu, **Cartierul „Sf. Elefterie" - Cotroceni**, Editura Basilica, București, 2012.
ODOBESCU, Alexandru I., **Pseodo-cynegeticos**, Editura Albatros, București, 1990.
PĂCURARIU, Preot Profesor Dr. Mircea, **Istoria Bisericii Ortodoxe Române**, pentru Seminariile Teologice, Editura E.I.B.M.B.O.R., București, 1987; **Istoria Bisericii Ortodoxe Române**, vol. 3, Editura I.B.M.B.O.R., București, 1981; **Sfinți daco-romani și români**, Editura Mitropoliei Moldovei și Bucovinei, Iași, 1994.
POPESCU, Diaconul Niculae M., **Catagrafia Eparhiei Ungrovlahia, în anul 1810**, București, Tipografia Cărților Bisericești, 1914.
POPOVICI, Euseviu, **Istoria Bisericească universală și statistica bisericească**, traducere de Atanasie MIRONESCU, cartea a doua, vol. IV, ediția a II-a, Editura Tipografiei Cărților Bisericești, București, 1928.
POPP, Mara N., **Drumuri și ocupațiuni vechi în Țările Românești**, Buletinul Societății Regale Române de Geografie, LVII, București, 1938.
PLATON, Academician Gheorghe, **Istoria Românilor**, vol. VII, Tom. II, de la Independență la Marea Unire (1878-1918), Editura Enciclopedică, București, 2003.

https://biblioteca-digitala.ro

RĂMUREANU, Pr. Prof. Ioan, ȘESAN, Pr. Prof. Milan, BODOGAE, Pr. Prof. Teodor, **Istoria bisericească universală, pentru Institutele Teologice**, vol. II (1054-1982), E.I.B.M.B.O.R., București, 1993.

Recensământul copiilor în vârstă de școală, români și străini din comunele rurale, 1904-1905.

Recensământul general al populației României, 1930, vol. IX, Structura populației României.

ROLLER, Mihail, **Răscoala țăranilor din 1888**, Editura Academiei Române, 1950.

SĂVESCU, C., *Biserica de la Tânganu, Amintirile unui octogenar*, în „Buletinul Comisiunii Monumentelor Istorice", Vălenii de Munte, fascicula 61, iulie-septembrie 1929, p. 111.

STOICESCU, Nicolae, **Bibliografia localităților și monumentelor feudale din România**, *I-Țara Românească*, Vol. II, M-Z, Mitropolia Olteniei, 1970.

ȘTEFĂNESCU-DELAVRANCEA, Barbu, *Opere, vol. IX, Corespondență*, Editura Minerva, București, 1974, *Scrisoarea către fiica sa Henrieta; Opere, vol. VIII, Discursuri parlamentare*, Editura Minerva, București, 1971, *Discursul din 28 noiembrie 1894***.**

ȚIRIPAN, Nicolae, **Primăria Comunei Progresu (1938-1968)**, în ARHIVELE NAȚIONALE, DIRECȚIA JUDEȚEANĂCĂLĂRAȘI, Fond 264, *Dosar nr. 340*, *Primăria Comunei Progresu*.

URECHIA, V.A., **Liste de preoți din 1865***,* în **Manuscrisul românesc 324**, din Biblioteca Academiei Române.

Emil WELTER, Centrul Județean de creație – Călărași, **Sohatu**, 1992.

http://www.crestinortodox.ro/biserici-manastiri/biserica-sfintii-constantin-elena-oborul-nou-67906.html.

http://dexonline.ro.

http://www.protoieriailfovsud.

CrestinOrtodox.ro, *Dictionarul Teologilor Romani*, Alexandru Constantinescu.

https://biblioteca-digitala.ro

Pentru ajutorul dat la
întocmirea *primei Monografii tipărite a Comunei Sohatu*
aducem mulțumiri:

Preasfințitului Părinte Episcop Vincențiu,
Episcopul Sloboziei și Călărașilor

Părintelui Profesor Conferențiar Doctor Ioan MOLDOVEANU,
Facultatea de Teologie Ortodoxă Justinian Patriarhul din București

Părintelui Arhidiacon Profesor Doctor Răzvan ȘTEFAN,
Seminarul Teologic Ortodox Nifon Mitropolitul din București.

Părintelui Constantin POPESCU,
Preot Paroh la Parohia Tânganu-Ilfov

Domnului Nicolae ȚIRIPAN,
directorul Arhivelor Naționale Călărași

Doamnei Viorica Croitoru Capbun,
muzeograf la Muzeul Agriculturii din România

Domnului Vasile BOLBOJA,
din Tânganu-Ilfov, economist, pensionar, publicist la „Viitorul ilfovean"

Domnului Valentin MALICIUC,
pensionar, fost director al Căminului Cultural Sohatu

Biroului Județean al Arhivelor Naționale Ilfov

https://biblioteca-digitala.ro

Părintele Paroh Gheorghe Palcău
adresează respectuoase mulțumiri,
pentru sprijinul constant acordat, următorilor:

Părintelui Ștefan STANCIU,
Parohul Parohiei Sfinții Arhangheli
Parcul Ghencea – București

Doamnei Elena URSEI-COSMA,

Familiei Mișu și Floarea MALACU,

Doamnei Veronica TONCEA,

Doamnei Maria ZAMFIR,

Familiei Iuliana și George SCUTARU,

Familiei Alexandra și Cătălin IORGULESCU,

Familiei Elena și Ioan IORGULESCU,

Domnului Valentin MALICIUC

Domnului Marin MIHĂILĂ,

Domnului Sandu ALEXANDRU.

ACEASTĂ CARTE
VEDE LUMINA TIPARULUI
LA INIȚIATIVA ȘI CU OSÂRDIA
PĂRINTELUI PAROH GHEORGHE PALCĂU

https://biblioteca-digitala.ro

ISBN 978-606-92770-5-8

https://biblioteca-digitala.ro